COLECȚIA

Iubiri de poveste

JULIE ANNE LONG

Plăceri primejdioase

SERIA „PENNYROYAL GREEN"

Pentru prețul corect, ea este dispusă
să se dovedească neînfricată...
Dar dacă prețul va fi însăși inima ei?

Londra este zdruncinată de un adevărat scandal. Colin Eversea, un ticălos chipeș și extrem de încăpățânat, este condamnat la spânzurătoare pentru o crimă pe care nici măcar n-a comis-o – spre nenorocul lui însă, unicul martor al nevinovăției lui a dispărut imediat după incident. De-a lungul timpului, cei din familia Eversea au reușit mereu să păcălească soarta cu mare ingeniozitate, iar Colin nu face excepție: el este salvat chiar de pe eșafod de o frumoasă și inteligentă... mercenară.
Rațională, imperturbabilă și îndrăzneață, Madeleine Greenway este imună la farmecele legendare ale lui Colin. Misiunea ei nu este să-l salveze pur și simplu pe Colin Eversea, ci să-l răpească, urmând să fie recompensată cu generozitate pentru fapta ei. Dar, în clipa când devine limpede că persoana care îl vrea viu pe Colin o dorește pe ea moartă, cei doi devin de nevoie aliați într-o cursă contracronometru pentru aflarea adevărului.
Împreună, au de înfruntat mari pericole – și o pasiune căreia nici unul din ei nu-i poate rezista.

Julie Anne Long a publicat primul roman în urmă cu mai mult de un deceniu, și de atunci i-au apărut 18 cărți, nominalizate la numeroase premii. Printre ele se numără Romantic Times Reviewer's Choice, Bookseller's Best, The Quill sau cel acordat de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1286-1

Alma

JULIE ANNE LONG

Plăceri primejdioase

The Perils of Pleasure
Julie Anne Long
Copyright © 2008 Julie Anne Long
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Plăceri primejdioase
Julie Anne Long

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONG, JULIE ANNE
Plăceri primejdioase / Julie Anne Long.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1311-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JULIE ANNE LONG

Plăceri primejdioase

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Alma

Prolog

La fel ca în fiecare sâmbătă la taverna Pig & Thistle, din Pennyroyal Green, tabla de șah înfățișa o bătălie în miniatură între alb și negru, iar Frances Cooke și Martin Culpepper stăteau aplecați deasupra ei ca doi generali încărunțiți din tabere opuse, care-și preluaseră locurile de cinste în fața focului.

Dar, în ziua aceea, acesta era singurul lucru obișnuit din orașul Pennyroyal Green.

Ned Hawthorne se opri din sarcina sa nesfârșită de a mătura podeaua pentru a o păstra imaculată: nu era nici ora douăsprezece ziua, și totuși toate mesele uzate din tavernă erau ocupate. Pe lângă clienții obișnuiți, se aflau acolo și câțiva locuitori din Pennyroyal Green, care nu-și făceau prea des apariția în tavernă: parohul – despre care se știa lucrul extrem de enervant că nu punea niciodată gura pe alcool –, misterioasa domnișoară Marietta Endicott de la prestigioasa Școală de Fete a Domnișoarei Endicott – care fusese convinsă cumva să coboare dealul pe care se afla instituția – și câțiva țigani din tabăra de vară de la marginea orașului, dintre care unul ținea în mână o vioară dezacordată.

Ned Hawthorne, a cărui familie deținea de secole taverna Pig & Thistle, nu mai văzuse niciodată atât de multe chipuri serioase adunate la un loc sub acoperișul său.

Și era și prima dată când vindea atât de puțină băutură clienților săi.

Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă voiau să organizeze un priveghi adecvat pentru Colin Eversea, cineva trebuia să preia inițiativa și să pună lucrurile în mișcare.

– Ei bine, era numa' o chestiune de timp pân' să fie spânzurat Colin Eversea, zise el, rupând liniștea din jur.

Iar afirmația aceea chiar reuși să spargă gheața. Răsună imediat un tumult de aprobări, care dădu naștere unei adevărate polemici.

– Dar l-am iubit, tată!

– Ba nu l-ai iubit, draga mea, îi explică el, răbdător. Ți-a zâmbit de cel mult două ori... Asta nu-i iubire.

– Nici nu a fost nevoie de mai mult, tată, se tângui ea.

Și cu asta, descrierea lui Colin Eversea era completă. Era un ticălos blestemat.

În ziua aceea la Pig & Thistle nu exista nici o femeie cu vârsta cuprinsă între șaptesprezece – aceasta era Polly – și șaptezeci de ani care să nu fie tulburată de spânzurarea lui Colin Eversea. Ba chiar mai multe dintre ele vărsau lacrimi fierbinți pentru el. Iar domnii păreau la fel de posomorâți. Dar, în fond, era și normal. Colin Eversea era cel mai amuzant netrebnic pe care-l produsese familia Eversea în zeci de ani și unul dintre cei mai buni clienți ai lui Ned. Și, în doar câteva ore, spânzurătoarea avea să priveze orașul Pennyroyal Green de existența lui.

Dintr-odată, un domn cu un chip plăcut și îmbrăcat într-o redingotă groasă – un străin neștiutor, care venise în tavernă cu mult înaintea mulțimii și se hotărâse să rămână ca să încerce berea brună – făcu o greșeală: se aplecă spre Frances Cooke, care stătea deasupra tablei de șah, și zise:

– Mii de scuze, domnule, dar să înțeleg că acest... Colin Eversea – Diavolul din Sussex – este de loc din acest oraș?

Culpepper oftă ostentativ, își împinse încet scaunul de la masa de șah, își încrucișă brațele la piept și îndreptă privirea spre grinzile din tavan.

– Ești nou-venit în Pennyroyal, nu-i așa, fiule?

Frances Cooke avea o voce blândă din născare, dar în clipa aceea o ridicase puțin pentru a sublinia întrebarea, iar asta îi conferea o notă puternică și distinctivă. Unii ar fi spus chiar că omul avea o voce... profetică, prevestind ceva de rău augur. Dezbaterile pline de ardoare din tavernă se stinseră imediat și se așternu liniștea.

Toată lumea știa ce era pe cale să se întâmple.

– Da, domnule, îi răspunse jovial străinul neștiutor. Eram în trecere pe aici în drum spre Brighton, când calul meu și-a pierdut o potcoavă. Fierarul se ocupă de el chiar în clipa aceasta. Sunt domnul William Jones.

– Încântat de cunoștință, domnule Jones, zise Frances Cooke și întinse mâna, ca să i-o strângă domnului Jones.

Frances Cooke era înalt, slab și cocârjat și semăna cu un pom tânăr care se străduia să rămână în picioare în fața unei rafale

– O, da, dacă un Eversea va fi spânzurat în cele din urm', atunci cu siguranț' el ar fi prima mea alegere, se auzi o voce disprețuitoare.

– Ba nu! Colin e un băiat bun! contracară altcineva, vehement. De fapt, cel mai bun!

– Colin e bun la a fi rău, strigă o altă persoană, acoperind râsetele generale și câteva proteste chițăite.

– Hai să zicem că are un suflet bun, interveni cineva diplomat, de lângă vatră. La fel de bun cum e ziua de lungă.

– Ce vorbești? Mie îmi datorează cinci lire! se auzi imediat o voce indignată, de undeva din spate. Acum n-o să mai văd niciodată banii ăia.

– Trebuia să te ducă căpățâna să nu pui pariu pe ceva cu Colin Eversea!

Vocile se stinseră aproape imediat și se instală din nou liniștea.

Apoi cineva își drese glasul.

– Și a mai fost și povestea aceea cu contesa, se auzi o voce nesigură.

– Și cu actrița...

– Și cu văduva...

– Și cu calul de curse...

– Și cu jocurile de noroc...

– Și cu duelurile!

Și răsună din nou un cor de voci amestecate, care râdeau și se minunau, și îl înjurau, și-l preamăreau pe Colin Eversea.

„Ah! E mai bine așa!" se gândi Ned. Controversele îi făceau pe oameni să se simtă însetați.

Și, după cum era de așteptat, faimoasele beri blonde și brune de la taverna Pig & Thistle începură să curgă din abundență de la robinetele butoaielor, urmate de sunetul preferat al lui Ned: clinchetul monedelor care zdrăngăneau pe bar și pe mese. Și în cel mai scurt timp fiecare persoană prezentă acolo sorbea dintr-o halbă.

Ned împinse apoi mătura într-o parte, fără să se întoarcă. Cu toată zarva aia de la discuțiile despre Colin Eversea, tot putuse auzi în spatele lui pașii fiicei sale Polly. Se gândi că i-ar fi recunoscut oricând, oriunde și indiferent de zgomotele înconjurătoare.

Dar, cum fata nu apucă mătura, el o clătină un pic ca să-i atragă atenția, după care se uită peste umăr, și imaginea pe care o văzu îl făcu să elibereze un oftat prelung și greoi: cearcăne vinețiii și adânci sub ochi umeziți, o față lungă și îndurerată și un păr ciufulit.

– Haide, Polly...

– Dar l-am iubit, tată!

– Ba nu l-ai iubit, draga mea, îi explică el, răbdător. Ți-a zâmbit de cel mult două ori... Asta nu-i iubire.

– Nici nu a fost nevoie de mai mult, tată, se tângui ea.

Și cu asta, descrierea lui Colin Eversea era completă. Era un ticălos blestemat.

În ziua aceea la Pig & Thistle nu exista nici o femeie cu vârsta cuprinsă între șaptesprezece – aceasta era Polly – și șaptezeci de ani care să nu fie tulburată de spânzurarea lui Colin Eversea. Ba chiar mai multe dintre ele vărsau lacrimi fierbinți pentru el. Iar domnii păreau la fel de posomorâți. Dar, în fond, era și normal. Colin Eversea era cel mai amuzant netrebnic pe care-l produsese familia Eversea în zeci de ani și unul dintre cei mai buni clienți ai lui Ned. Și, în doar câteva ore, spânzurătoarea avea să priveze orașul Pennyroyal Green de existența lui.

Dintr-odată, un domn cu un chip plăcut și îmbrăcat într-o redingotă groasă – un străin neștiutor, care venise în tavernă cu mult înaintea mulțimii și se hotărâse să rămână ca să încerce berea brună – făcu o greșeală: se aplecă spre Frances Cooke, care stătea deasupra tablei de șah, și zise:

– Mii de scuze, domnule, dar să înțeleg că acest... Colin Eversea – Diavolul din Sussex – este de loc din acest oraș?

Culpepper oftă ostentativ, își împinse încet scaunul de la masa de șah, își încrucișă brațele la piept și îndreptă privirea spre grinzile din tavan.

– Ești nou-venit în Pennyroyal, nu-i așa, fiule?

Frances Cooke avea o voce blândă din născare, dar în clipa aceea o ridicase puțin pentru a sublinia întrebarea, iar asta îi conferea o notă puternică și distinctivă. Unii ar fi spus chiar că omul avea o voce... profetică, prevestind ceva de rău augur. Dezbaterile pline de ardoare din tavernă se stinseră imediat și se așternu liniștea.

Toată lumea știa ce era pe cale să se întâmple.

– Da, domnule, îi răspunse jovial străinul neștiutor. Eram în trecere pe aici în drum spre Brighton, când calul meu și-a pierdut o potcoavă. Fierarul se ocupă de el chiar în clipa aceasta. Sunt domnul William Jones.

– Încântat de cunoștință, domnule Jones, zise Frances Cooke și întinse mâna, ca să i-o strângă domnului Jones.

Frances Cooke era înalt, slab și cocârjat și semăna cu un pom tânăr care se străduia să rămână în picioare în fața unei rafale

puternice de vânt. Avea părul rar, sprâncenele cenușii atât de stufoase și de alerte, că ar fi putut fi confundate cu ușurință cu niște rozătoare sprintene, și pe vârful nasului purta niște ochelari care aminteau de perioada în care Britania se aflase sub autoritatea Romei. Frances Cooke era un om care știa foarte multe lucruri: cunoștea povestea din spatele fiecărui nume gravat pe fiecare piatră de mormânt din cimitirul Pennyroyal Green, proveniența fiecărei pietre de carieră care fusese folosită pentru construirea bisericii orașului, faptul că fundația lăcașului de cult fusese ridicată pe ruinele unui vechi templu druid și că lemnul folosit la cioplirea meselor pe care-și odihnea coatele provenea din pădurea Ashdown.

Și Frances Cooke nici nu se sfia să povestească tot ceea ce știa.

– A, foarte bine. Trebuie să încep prin a spune că povestea lui Colin Eversea este una foarte interesantă. Și, ca să o spunem așa cum se cuvine, trebuie să ne întoarcem până la perioada lui William Cuceritorul.

– Sfinte Sisoe! Trebuie să ne întoarcem în timp așa mult?

Domnul Jones îi cânta în strună domnului Cooke. Domnul Cooke îl fixă cu privirea pe domnul Jones îndeajuns de mult încât să-i provoace o mică tresărire nervoasă a degetelor pe care le ținea strâns în jurul halbei de bere.

– Mă întreb, domnule Jones... În timp ce treceai prin oraș, s-a întâmplat cumva să observi în piața orașului doi stejari bătrâni cu trunchiurile foarte apropiate unul de altul? întrebă el cu blândețe.

– De fapt, chiar da. Sunt doi copaci uriași. Și orașul este foarte frumos.

Cooke încuviință din cap, de parcă era ceva de la sine înțeles.

– Ei bine, domnule Jones, acei doi stejari erau doar niște bieți puieți la vremea când William Cuceritorul a pus prima dată piciorul pe pământ englezesc. Și, de-a lungul secolelor, rădăcinile lor au crescut și s-au împletit atât de mult, că acum se luptă pentru spațiu și depind unul de altul pentru a putea rămâne în picioare. Iar asta... Frances Cooke se aplecă ușor în față, secretos, și, odată cu el, fiecare om din tavernă se aplecă instinctiv în direcția lui, parcă împins de la spate de un vânt nevăzut. Apoi glasul lui Frances Cooke căpătă o rezonanță de stentor[1], caracteristică unui bard cu experiență. ...

[1] Se face referire la personajul Stentor, emblematic pentru opera *Iliada*. Stentor a fost un erou grec care a participat la războiul troian, care, atunci când striga, acoperea cu vocea sa glasurile a cincizeci de oameni. (n.tr.)

Asta, prietene, este o metaforă potrivită pentru a descrie relația dintre familiile Eversea și Redmond. Pentru că aceste două familii s-au stabilit în Pennyroyal Green încă de dinainte ca acest oraș să aibă un nume... și dinainte ca William Cuceritorul să calce prima dată pe țărmurile astea. Iar vechile vrăjmășii și secrete le unesc în continuare... și le blestemă până-n ziua de azi.

Și, fără voia lui, străinul se pomeni captivat de poveste și se cufundă într-o tăcere scurtă și gânditoare.

– Pentru Dumnezeu! reuși în cele din urmă să articuleze. Secrete și vrăjmășii? Ce fel de secrete și vrăjmășii?

Toată lumea din tavernă părea destul de mulțumită de efectul pe care-l avusese povestea asupra vizitatorului. Se așternu apoi o tăcere relativă – pentru că încă se auzea sunetul oamenilor care-și sorbeau băuturile, lucru care-l bucura enorm pe Ned Hawthorne. Și apoi începură din nou discuțiile.

– Ei bine, nu ar mai fi secrete dacă le-am ști cu toții, nu-i așa, domnule? Dar, pe de o parte, unii oameni spun că resentimentele dintre ei ar fi început atunci când primul saxon – un membru al familiei Redmond – a despicat în două țeasta primului normand... un Eversea... Demult, în 1066. Familia Redmond, pe de altă parte, susține că vrăjmășia a pornit cu mult înainte de asta... ba chiar înainte ca Britania să se afle sub autoritatea Romei, pe vremea când toți strămoșii noștri se îmbrăcau cu piei de animale. Ei spun că un Eversea a furat vaca unui Redmond.

Afirmația aceasta stârni un hohot de râs scurt și nervos din partea domnului Jones.

– Aha, înțeleg. Păi, și s-au adus vreodată ceva dovezi în legătură cu furtul vacii?

– Nimic nu se poate dovedi vreodată când e vorba despre un membru al familiei Eversea, bombăni cineva din spatele mulțimii, râzând apoi răgușit.

Frances Cooke primi întreruperea cu un zâmbet tolerant.

– Este adevărat, domnule Jones. Ambele familii sunt extrem de bogate și de influente în ziua de azi. Dar zvonurile spun că furtul vacii n-ar fi fost decât începutul felului în care familia Eversea intenționa să-și clădească averea. Vezi dumneata, sunt un clan foarte vesel, așa că ar fi greu de spus ceva cu siguranță... Dar s-a făcut aluzie la piraterie. S-a sugerat și contrabanda. Și s-au vehiculat și alte lucruri, cu mult mai grave. Răpire, furt... S-au aruncat multe acuzații

de-a lungul timpului. Și, după cum știm cu toții, acuzațiile tind să aibă undeva o bază reală. Dar nimeni nu știe cu siguranță de unde provine averea lor considerabilă și nimeni nici n-a putut demonstra nimic. Și tocmai de-aceea este un șoc așa mare pentru noi toți să aflăm că un Eversea va merge la spânzurătoare pentru uciderea vărului unui Redmond, într-o încăierare de tavernă. De ce tocmai acum, după sute de ani?

Domnul Jones cugetă o clipă asupra acestui lucru.

– Păi, și-n cazul acesta, crezi că i se face cu adevărat dreptate lui Colin Eversea?

Frances Cooke își împreună degetele sub bărbie și-și mută privirea spre grinzile din tavan.

– Păi, presupun că depinde ce înțelegi prin dreptate, domnule Jones. Pentru că se mai spune și că un Eversea și un Redmond sunt predestinați să-și frângă inima unul altuia, o dată la fiecare generație. Iar Lyon Redmond – cel mai mare dintre copiii familiei Redmond – a dispărut cu mulți ani în urmă. Familia lui crede că de vină a fost Olivia Eversea – fata cea mai mare a familiei Eversea –, care i-ar fi frânt inima.

Se așternu din nou liniștea în încăpere. Întregul oraș cunoștea deja povestea, dar era una destul de violentă pentru ca un străin să o poată asimila cu ușurință.

– Dar cred că vorbesc în numele nostru al tuturor..., începu Cooke și-și aruncă privirea spre orășenii prezenți în tavernă, când spun că sunt absolut șocat că s-a ajuns la spânzurătoare. Și că lumea îi va simți lipsa lui Colin Eversea.

Răsună un murmur aprobator, căruia îi urmă o șoaptă, încă destul de indignată:

– ... Mie îmi datorează cinci lire!

– În cinstea lui Colin Eversea! decretă Frances Cooke, ridicând vocea, dar și halba de bere. Nemernic crai și afemeiat ticălos!

– Și prieten! conchise ferm Ned Hawthorne.

– Și prieten!

Disprețul, jovialitatea și ironia se amestecară apoi într-un vuiet de rămas-bun.

Toți cei prezenți în tavernă ridicară halbele de bere, le ciocniră și le dădură pe gât, după care își folosiră mâinile pentru a se șterge la gură de spumă. Degetele lui Culpepper cuprinseră încet vârful

reginei lui Cooke și ridicară extrem de ușor piesa de joc de pe tabla de șah.

Poate că Cooke era povestitorul orașului, dar Culpepper era cel care câștiga de obicei la șah.

Capitolul 1

De-a lungul timpului, existaseră o mie de feluri în care Colin Eversea și-ar fi putut găsi sfârșitul – înecându-se în râul Ouse la vârsta de șase ani, de exemplu, sau prăvălindu-se de pe spalierul care ducea în sus spre dormitorul lui Lady Malmsey, douăzeci de ani mai târziu. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu se gândise niciodată la posibilitatea de a fi spânzurat. De fapt, el crezuse întotdeauna că în cele din urmă – și la drept vorbind chiar mai avea multe lucruri de zis și de făcut – avea să-și dea ultima suflare zăcând pe patul lui, alături de frumoasa Louisa Porter din Pennyroyal Green, care îi va fi fost soție timp de mai bine de trei sau patru decenii.

Nu își imaginase niciodată... dar absolut niciodată... că avea să-și petreacă ultimele ore din viață într-o celulă răcoroasă a închisorii Newgate, împreună cu un hoț pretențios căruia i se spunea Jack cel Rău.

Iar în acea clipă Colin și Jack cel Rău stăteau în stranele capelei de la Newgate, în timp ce preotul închisorii turuia cu ardoare despre chinurile eterne care-i așteptau pe amândoi în iad, odată ce sufletele aveau a le părăsi corpurile. În curând aveau să li se pună cătușele, brațele urmau a le fi legate, iar ei aveau să fie atârnați de spânzurătoarea ridicată afară.

Jack cel Rău părea la fel de plictisit ca un băiețel obligat să stea în sala de clasă într-o zi însorită. Își curăță unghiile. Apoi râgâi și se bătu cu pumnul pe stern, pentru a elimina toate gazele din stomac. Ba chiar se și lăsă pe spate și eliberă un căscat uriaș, oferindu-i preotului o priveliște nedorită asupra gurii lui înnegrite și lipsite de dinți. Una peste alta, era o bravadă spectaculoasă. Din păcate, era irosită pe publicul care plătise bani buni pentru privilegiul de a vedea cum cei doi condamnați la moarte erau torturați în timpul slujbei de dinainte de spânzurare.

Căci Colin era cel pe care veniseră să-l vadă.

Se uitau curioși peste balustrada de la etajul capelei, dornici să-l compare pe omul în carne și oase cu imaginile de pe pamfletele tipărite care le foșneau în mâini. Simpla cerneală nu îl onora câtuși de puțin pe Colin Eversea cel adevărat. Nu îi onora înălțimea considerabilă, grația caracteristică a mișcărilor și nici ochii arzători sau trăsăturile puternice și elegante. La urma urmei, în ultimele săptămâni, ziarele fuseseră pline de nenumărate imagini sinistre. Englezilor nu le plăcea nimic mai mult decât un criminal cu charismă... și era cu atât mai bine dacă mai era și teribil de chipeș.

Ian, fratele său, îi adusese la un moment dat lui Colin unul dintre cele mai populare ziare, în care era înfățișat având coarne diavolești, o coadă despicată și un cuțit ridicol – care era de fapt mai degrabă un iatagan – de pe care picura sânge, adunându-se într-o baltă imensă.

Cu toate acestea, într-o notă rară de autenticitate, artistul considerase de cuviință să-l ilustreze purtând un veston cu croială Weston[1].

– Seamănă perfect cu tine, îi spusese Ian.

Pentru că, în fond, pentru asta există frații.

– Ce prostii blestemate! exclamase Colin cu un aer de superioritate și-i întinsese înapoi ziarul. Coarnele mele sunt mult mai maiestuoase.

Ian dăduse să zâmbească, doar că încremenise pe la jumătatea mișcării. Și Colin înțelesese foarte bine de ce. Expresia „coarne maiestuoase" le amintise amândurora de prima dată când Colin doborâse un berbec – în pădurea lui Lord Atwater.

Însă nici unul din ei nu zisese nimic cu voce tare. Îi legau mult prea multe amintiri. Și la momentul acela fiecare dintre ele – de la cea mai mică, până la cea mai mare – fusese la fel de dureroasă ca o lovitură de cuțit. Iar rostirea cu voce tare a uneia dintre ele ar fi făcut-o cumva să pară mai importantă decât toate celelalte. Așa că refuzaseră cu stoicism să depene amintiri.

În schimb, discutaseră prostii despre ziarul pe care-l adusese Ian.

– Ai vrea să înrămezi ăsta?... Cred că s-ar potrivi cel mai bine o ramă aurie..., zisese Colin, după ce îi dăduse înapoi ziarul fratelui său.

Spusese asta mai mult pentru urechile directorului închisorii, care căutase să stea cât mai mult în vecinătatea lui, pentru a-i nota

[1] Veston bărbătesc, cu croială cambrată pe corp (n.tr.)

comentariile și a le vinde apoi ziarelor de scandal. Ziarele căpătaseră astfel două valențe complet diferite – de amintiri prețuite, dar și de investiții valoroase. Pentru că, în clipa aceea, Colin Eversea nu mai era doar o legendă... ci o veritabilă industrie.

În onoarea lui se născuse chiar și o baladă populară care răsuna peste tot prin taverne, pe la colțurile străzilor, pe scenele teatrelor și prin spectacolele muzicale produse de amatori:

O, de-ați crezut că nu veți apuca
Moartea lui Colin Eversea,
Veniți cu mine, băieți, și atunci îl veți vedea
Într-o zi de vară de piept cu al său călău,
Căci a fost un hăndrălău destul de rău
Și haideți cu toții să cântăm!

Și ce melodie voioasă! Înainte ca situația să ia o întorsătură atât de sumbră, pe când încrederea lor fusese de nezdruncinat, iar petițiile familiei Eversea care cereau eliberarea lui Colin erau încă proaspete în mâinile ministrului de interne, frații lui se amuzaseră concepând propriile lor versuri – majoritatea dintre ele vorbind despre priceperea lui sexuală, despre mărimea bărbăției sale sau chiar despre lipsa acesteia.

Pentru că, din nou, pentru asta există frații.

Lui Colin însă i se părea totul o mare ironie a sorții. Pentru că își petrecuse cea mai mare parte a vieții sale efervescente străduindu-se din răsputeri să se facă remarcat printre numeroșii săi frați impunători și să câștige admirația tatălui său. Ba chiar mersese atât de departe încât să se înroleze în armată. Cu toate acestea, reușise cumva să se întoarcă de la război nevătămat, în timp ce Chase, de exemplu, revenise acasă cu un șchiopătat eroic, iar Ian fusese și el rănit în acțiune. Pe de altă parte, tatăl său – Jacob Eversea – îl tratase întotdeauna cu un soi de detașare năucitoare. Probabil pentru că era cel mai mic dintre frați și fusese mereu cel care îi cauzase cele mai mari bătăi de cap. Poate că tatăl său socotise încă de la bun început că nu era o idee bună să se atașeze prea mult de el, pentru că știuse că avea toate șansele să-și găsească un sfârșit prematur, aruncându-se în vreun duel sau în vreo cursă de cai sau căzând de pe spalierul de sub balconul vreunei contese măritate.

Totuși, cea mai mare ironie rămânea faptul că mezinul reușise să facă ceva ce nu izbutise nici un alt membru al familiei Eversea de-a

lungul istoriei. Și anume, să fie prins. Iar lucrul acesta îl transforma într-o legendă vie a clanului Eversea.

Cealaltă mare ironie era, desigur, faptul că era cu adevărat nevinovat de crima de care era acuzat. Însă, de vreme ce membrii familiei Charlie îl găsiseră cu mâna pe cuțitul însângerat înfipt în pieptul lui Roland Tarbell, și singurul martor al crimei – Horace Peele, omul care avea un câine cu trei picioare pe nume Snap – dispăruse fără urmă, iar singurul martor la dispariția martorului susținuse cu ardoare că văzuse cum Horace Peele fusese răpit de o caleașcă de foc înaripată...

Ei bine, la drept vorbind, nu prea putea învinovăți juriații pentru verdict.

Și apoi familia Eversea se pomenise că petiția pe care o înaintase ministrului de interne, cerând eliberarea lui Colin, întâmpinase dificultăți misterioase la fiecare pas. Ba chiar fuseseră refuzate cu regret și orice negocieri pentru transportarea lui la locul execuției.

Îi răsuna constant în minte „Sunt nevinovat!" Iar strădania de a nu da frâu liber acestui strigăt – pentru că folosea umorul pe post de scut și fusese crescut să fie mândru – dădea naștere acelor replici spirituale strălucitoare pe care gardienii și directorul le vindeau apoi ziarelor. Și astfel Colin se găsea captiv într-o plasă impenetrabilă și lipicioasă țesută dintr-un trecut lung și întunecat... și din propriile lui suspiciuni.

Pentru că, la cum arătau lucrurile în momentul acela, Marcus Eversea – fratele cel mai mare al lui Colin și cel care îl salvase de la înec din râul Ouse cu zeci de ani în urmă – era cel care urma a se trezi în pat alături de frumoasa Louisa Porter pentru următorii patruzeci sau cincizeci de ani.

Pentru că Ian crezuse în mod eronat că fratele său avea să se bucure la aflarea acestei vești. La urma urmei, Marcus se oferise elegant să o salveze pe Louisa din situația dificilă în care se regăsea din punct de vedere financiar, iar ea acceptase propunerea lui. Din păcate însă, veștile nu reușiseră altceva decât să dea naștere unui ghem de spini în mintea lui Colin și să îl priveze de șansa unei nopți cu somn liniștit.

Totuși, Colin avea darul de a observa lucruri – un dar pe care în parte și-l perfecționase și ca rezultat al faptului că era cel mai mic dintr-o familie foarte numeroasă. Așa că înțelegea că probabil era

singurul om de pe lume care știa că Marcus o iubise pe Louisa de când avea treisprezece ani și că – la fel ca el, de altfel – fratele său se îndrăgostise de ea în timpul unui picnic în Pennyroyal Green.

Și Marcus avea să se căsătorească cu Louisa peste o săptămână.

Iar Colin urma a fi spânzurat în mai puțin de o oră.

În ziua aceea, conacul Eversea din St. James Square era cufundat într-o liniște ca de mormânt, iar asta făcea ca păsările care cântau un duet în grădină să semene extrem de mult cu niște soprane de la Covent Garden. Cântecul lor vesel și complicat, cu arii, triluri și pauze pentru ciripit, răsuna prin toate încăperile din casă.

Marcus Eversea se gândi atunci că păsările nu aveau nici cea mai mică idee despre însemnătatea zilei în curs.

Patriarhul familiei, Jacob, și mama lor Isolde se aflau în salonul de zi, alături de copiii lor, Ian, Chase, Olivia, Genevieve și Marcus. Stăteau cu toții încremeniți pe scaune și pe canapele, purtând deja haine de doliu – în care arătau, desigur, fabulos. Culorile doliului erau extrem de măgulitoare pentru fizionomia membrilor familiei Eversea, care aveau părul negru, tenul deschis la culoare și majoritatea ochii albaștri. Chase și Marcus se numărau printre puținii care aveau ochii închiși la culoare. Cât despre Colin... ei bine, Marcus considerase întotdeauna că ochii fratelui său erau dificil de descris în cuvinte. Cu toate acestea, el făcea excepție de la regulă.

Colin le poruncise tuturor ca nu care cumva să se apropie de Old Bailey în ziua aceea.

– Nu accept! decretase el ferm. Promiteți-mi că mă veți aștepta în St. James Square, că veți vorbi despre mine cât zăboviți și că îmi veți ridica trupul mai târziu. Și țineți minte că vreau sicriul cu decorațiuni de alamă, căptușit cu mătase albastră, și un lacăt al naibii de bun.

Colin știa mereu foarte bine ce voia.

Iar Louisa Porter fusese ceva ce-și dorise dintotdeauna. Și acum, că avea să devină o Eversea în curând, era și ea acolo împreună cu ei. Doar că stătea puțin separat, într-un fotoliu care o cuprindea aproape în totalitate. Ținea mâinile nemișcate în poală. Dar își petrecuse strâns degetele în jurul încheieturii celeilalte mâini, de parcă o capturase după ce se chinuise să o facă să se supună. Sau ca și când avea nevoie să o oprească să nu...

„Să nu ce?" se întrebă Marcus. Să nu-și sfâșie îmbrăcămintea? Să nu-și smulgă părul din cap? Nu. Frumusețea și educația aleasă

erau tot ce avea de oferit Louisa în materie de zestre, așa că nu își prea putea permite să-și dea frâu liber în gesturi melodramatice – spre deosebire de domnișoara Violet Redmond, de exemplu, care excela la acest capitol. Domnișoara Redmond amenințase cândva că avea să se arunce în fântână din cauza unei neînțelegeri cu un pretendent. Și chiar reușise să-și treacă un picior peste peretele fântânii înainte ca respectivul pretendent să o apuce de brațe și să o tragă înapoi. Și apoi omul dăduse dovadă de înțelepciune și... fugise. Doamne, Dumnezeule! Și, în clipa aceea, Marcus înțelese cu stupoare că aproape că îi era frică de Violet Redmond. Iar el era un om care nu se temea de nimic. După întâmplarea aceea nefericită, doamna își mai aruncase o dată ochii superbi în direcția lui. Dar el știuse că nu era bărbatul capabil să o țină în frâu, așa că-și mutase grabnic privirea.

Louisa Porter nu era o femeie cu înclinații histrionice. În schimb, toate simțămintele ei din momentul acela erau date în vileag de felul în care își ținea strâns încheietura și după cum i se albiseră mâinile.

Marcus îi urmări din priviri silueta. Și se întrebă dacă avea să fie mereu acea... acea poticneală în respirație ori de câte ori o privea. Era absolut uimitor că putea exista pe lume cineva sau ceva atât de... atât de...

Dar Marcus era un om pragmatic de felul său și cu un caracter chibzuit. Așa că abandonă imediat căutarea cuvântului perfect pentru a o descrie. Mai cu seamă că știa că nu avea să-l găsească niciodată.

Louisa se întoarse spre el și ridică ușor capul, de parcă orice mișcare cât de mică i-ar fi produs o suferință fără egal. Ochii ei erau de un albastru atât de curat, încât trimitea pe oricine cu gândul la... – „Ei bine, la lucruri albastre", se gândi el – și asta îl făcu încă o dată să-și blesteme vocabularul limitat la terenuri și cai, și șanțuri de epurare, și investiții.

Nu se putu abține să nu se gândească la faptul că probabil Colin ar fi știut exact ce nuanță de albastru aveau ochii ei. Dar Marcus știa foarte bine că Louisa Porter nu fusese de acord să se căsătorească cu el datorită abilității lui de a vorbi în metafore. Așa că, în schimb, trasă absent cu degetul conturul unui nasture de sidef al vestei lui de la clubul Mercury, căutând alinare. Pentru că acel articol simplu de îmbrăcăminte era emblematic pentru ceea ce-i putea oferi el Louisei.

Și tocmai Louisa fu cea care vorbi în cele din urmă, rupând tăcerea aceea îngrozitoare.

– Cântă păsărelele, murmură ea, părând extrem de surprinsă.

De parcă și ea ar fi considerat lucrul acesta un afront.

Isaiah Redmond se uita chiorâș la Old Bailey, de la veranda ferestrei sale. Nu purta ochelarii, așa că spânzurătoarea nu i se părea nimic mai mult decât o pată încețoșată care îi făcea gândurile să zboare spre viermi ce se hrăneau cu carne intrată în putrefacție. Făcu un gest elegant – pentru că toate mișcările lui Isaiah erau grațioase, studiate și controlate, indiferent de urgența care le motiva – și, în clipa imediat următoare, își scoase ochelarii din buzunar și și-i așeză pe nas, iar pata încețoșată se contură într-o mulțime formată din locuitori ai Londrei – toți îmbrăcați în cele mai bune haine de duminică. Iar acest simplu fapt făcu întreaga imagine să i se pară un pic mai puțin respingătoare.

Isaiah detesta spânzurările. Și era un sentiment pe care nu-l exprimase niciodată cu voce tare, pentru că ar fi putut fi considerat radical. Iar dacă familia Redmond avusese de-a lungul secolelor oameni cu viziuni radicale, cu siguranță aceștia știuseră să-și păstreze foarte bine secretele.

Pe de altă parte, familia Redmond excela când venea vorba despre a păstra secrete. Fiecare Redmond venea pe lume deja echipat cu un fel de cutie a Pandorei, datorată simplului fapt de a se fi născut a fi un Redmond.

Iar Isaiah – actualul patriarh al familiei – avea și el un veritabil depozit cu secrete.

Cu toate acestea, intenționa să vadă acea anume spânzurare dusă la bun sfârșit, întrucât reprezenta o fisură în însuși tiparul istoric. Pentru că în ziua aceea un Eversea avea să moară în cele din urmă – în sfârșit! – prin spânzurare. Și cine putea ști ce s-ar fi putut întâmpla după aceea? Râurile ar fi putut să-și schimbe cursul și să curgă în susul dealului. Regele George ar fi putut deveni un quaker[1].

Și chiar și Lyon ar fi putut reapărea pe neașteptate.

[1] Membru al Societății Religioase a Prieteniei (apărută în Anglia veacului al XVII-lea, fondată de George Fox, care milita pentru un stil de viață simplu, nonviolență, dreptate și cinste absolută, bazată pe spiritul sfânt și pe profeții biblice, și care totodată căuta îndrumarea lui Dumnezeu). (n.tr.)

Dintr-odată, Isaiah se încruntă. De-a lungul anilor, un om ajungea să cunoască cântul adunării familiei sale în salon – mai cu seamă că era întotdeauna marcat de gălăgie și de zumzet de voci amestecate în dispute și râsete. Dar în ziua aceea era o notă lipsă. Și, în mod ciudat, asta îi amintea de felul în care amuțeau păsările înainte de furtună.

Se întoarse. Miles mai cugeta asupra următoarei sale mișcări din partida de șah pe care o începuse cu Isaiah. Își ținea chipul lunguieț, chipeș și caracteristic Redmond proptit în pumn. Spre deosebire de tatăl lui și de Lyon, care aveau ochii verzi, ochii lui Miles erau negri – la fel ca ai mamei sale. Cu un amestec de vinovăție și nerăbdare, Isaiah se gândi că Miles nu era deloc bărbatul care promitea să fi devenit Lyon. Deși Dumnezeu știa că Miles făcuse tot ce-i stătuse în putință să se ridice la nivelul așteptărilor.

Probabil în clipa aceea Jonathon – celălalt fiu al său – o tachina pe verișoara lor mai mică, Lisbeth, pentru că fata avea acum obrajii mai rozalii decât de obicei și vocea mai pițigăiată, semn că protesta la ceva. Se uită mai departe prin cameră și văzu că fiica lui, Violet – bucuria și disperarea lui în viață –, stătea aplecată deasupra gherghefului ei. Isaiah se gândi că fără îndoială îl ajutase pe Jonathon s-o chinuiască pe Lisbeth, pentru că un zâmbet diavolesc îi înălța colțurile gurii. Iar soția lui...

Ah! Asta era! Soția lui rămânea tăcută.

Se căsătorise cu o femeie care purta numele neverosimil de Fanchette. Și, probabil pentru a compensa faptul că suna ca un nume de curvă franceză, era cel mai integru model de feminitate născut vreodată în aristocrația engleză. Lucrurile pe care le iubea cel mai mult pe lume erau bârfa, cheltuitul banilor și copiii ei. Pe de o parte, Isaiah nu mai știa pe ce loc se clasa el după cele trei deja menționate. Pe de altă parte, nu mai era sigur nici că-i păsa prea mult. Își începuseră viața conjugală ca doi străini pasionali, amândoi tineri și frumoși, care aveau datoria de a aduce pe lume moștenitori. De-a lungul anilor, relația lor evoluase, ajungând să fie doi străini politicoși și afectuoși. Totuși, chiar dacă era o femeie frumoasă, care-i ajuta imaginea publică, Isaiah știa foarte bine că, dacă ar lăsa-o nesupravegheată, soția lui i-ar cheltui averea până la ultimul bănuț, irosind-o pe nimicuri precum podoabe, furculițe de argint și pantofi cu toc de toate culorile.

Ba chiar foarte recent trăise un șoc care-l adusese în pragul unui atac de apoplexie, după ce văzuse una dintre facturile de la croitoreasa ei, așa că hotărâse în cele din urmă să-i taie indemnizația.

Și, ca rezultat, pentru prima dată în căsnicia lor, asta dusese la răceală, distanțare, agitație și tot felul de maladii misterioase, care o obligau la perioade lungi de odihnă în camerele ei. Totuși, Isaiah nu se lăsase înduplecat. Îl instruise pe Baxter – omul care se ocupa de afacerile lui – să nu îi dea nici măcar un bănuț fără permisiunea lui explicită și să-l informeze despre toate cheltuielile ei.

Baxter aproape că făcea parte din familie. Dar, chiar și așa, era mai mult decât evident că nu se număra printre membrii familiei preferați de Fanchette. De fapt, pentru loialitatea și dedicarea sa – care mergea cu mult dincolo de barierele datoriei –, Isaiah aranjase ca Baxter să devină membru al clubului exclusivist pentru domni Mercury's Wings.

Să nu se spună niciodată că Isaiah Redmond nu se deda ocazional impulsurilor sale egalitare.

Se mai relaxă un pic. Deci asta era tot. În mod obișnuit, Fanchette ar fi pălăvrăgit cu copiii ei, pentru că detesta tăcerea. Dar, din cine știe ce motiv, în clipa aceea îl privea pe el. Ba, de fapt, îl fixa cu privirea. Ei bine, cu siguranță avea să-și revină odată ce își învăța lecția.

Ridică din sprâncene înspre ea, după care se întoarse din nou spre fereastră. Spânzurătoarea era ca o pată mare și neagră pe cerul albastru senin. În câteva minute, Colin Eversea, răsfățatul Londrei – dar cel mai tânăr și nici pe departe cel mai promițător membru al acelei familii –, urma a fi ridicat pe unul dintre cârligele acelea și ucis.

„Dinte pentru dinte!" cugetă Isaiah, gândindu-se la propriul său fiu dispărut. Exista un soi de poezie macabră în toată situația aceea.

După ce preotul închisorii îi chinui suficient pe cei doi condamnați la moarte, Colin și Jack cel Rău fură împinși în față și li se scoaseră cătușele.

Și apoi veni momentul să fie pregătiți pentru spânzurare.

Colin îi înmână ascultător un șiling călăului – o mică mită tradițională menită să asigure că încheieturile erau legate mai lejer și condamnatul avea parte de cea mai rapidă și curată moarte posibilă. Ceea ce însemna și că probabil călăul avea să fie nevoit să-l tragă tare de picioare pe Colin după ce era ridicat în streang. Și Dumnezeu știa că fie și numai acest efort făcea ca omul să merite din plin șilingul.

Și apoi se pomeni dintr-odată copleșit de un tumult de emoții. Tot felul de amintiri despre contese și curse de cai, și război, și dueluri, și râsete, și partide de amor pasionale, și bătălii și despre familia sa îi inundară mintea, amestecându-se, în timp ce călăul îi trăgea brațele la spate și-i trecea frânghiile în jurul coatelor, legându-le tot mai strâns unul de altul, până când brațele i se îndoiră și se ridicară ca niște aripi, aproape alipindu-i-se la spate.

Colin se uită spre treptele nesfârșite, dar mărginite, care duceau spre Ușa Mortului, care urma să-l conducă pe eșafod. Și își lipi vârfurile degetelor pentru o ultimă dată, închipuindu-și că unul dintre acele degete era de fapt obrazul Louisei.

„Așa să fie atunci", se gândi sumbru. Aparent, aceea era ultima amintire pe care și-o dorea trupul său.

Călăul îi legă apoi lejer încheieturile, folosind altă frânghie, și se aplecă ușor în față pentru a mai trage o dată fugar de legătura care-i ținea coatele strânse. Colin simți pe ceafă respirația fierbinte a omului, încă impregnată cu mirosul mâncării pe care o îngurgitase la micul dejun – probabil cafea și scrumbii.

Și apoi din gura omului auzi ultimele cuvinte, șoptite și fugare, precum niște siluete prin ceață:

– La al cincilea gardian... împiedică-te și cazi!

Capitolul 2

Cuvintele străpunseră amorțeala pe care Colin nu conștientizase că și-o cultivase, așa că în clipa aceea aproape că o detesta de-a binelea, de vreme ce era dureros de alert.

„La al cincilea gardian... împiedică-te și cazi!"

Dincolo de scările acelea care duceau spre trapa neagră cunoscută ca Ușa Mortului se aflau spânzurătoarea Old Bailey, mii de englezi fascinați și... eternitatea.

Sau cel puțin așa credea.

Înainte să poată asimila informația care-i fusese șoptită, călăul îl zori în față spre scară. Își simțea picioarele mișcându-se stângaci, ca și când ar fi fost îngreunate de niște cătușe invizibile. Și-n clipa aceea timpul dobândi o calitate ciudat de vâscoasă. Se împinse înainte, precum un înotător lent care se avânta împotriva curentului,

înfruntând scara aceea aparent nesfârșită, dar în același timp dureros de mărginită, și apoi urcând fiecare treaptă chinuitoare.

Aproape ajunsese în capătul scărilor, când auzi un vuiet înăbușit. Timp de o secundă confuză, i se păru că asculta freamătul mării – dar asta era ceva ce se putea auzi numai dacă stăteai complet nemișcat în celălalt capăt al orășelului Pennyroyal Green.

Îi luă o clipă să îl identifice ca fiind sunetul a mii de voci amestecate. Vocile miilor de oameni care veniseră acolo ca să-l vadă spânzurat.

Încă doi pași și intră pe Ușa Mortului, care-l conducea pe platforma spânzurătorii.

Se simți asaltat de aerul proaspăt și de lumina soarelui. Colin tresări și închise ochii, din instinct de autoconservare. Dar se forță cu stoicism să-i deschidă la loc.

Mulțimea îl zări atunci și izbucni în cel mai uluitor sunet pe care-l auzise vreodată. Urale. Toate fețele se întoarseră spre el. Își putea citi propriul nume pe buzele oamenilor din mulțime. Și, din loc în loc, distingea grupuri de oameni care cântau versuri din balada aceea blestemată. Toată gățeala aceea strălucitoare de duminică și toată acea atmosferă de sărbătoare... numai și numai pentru el.

Făcu o mică plecăciune, și toată lumea se opri din cântat. Uralele se transformară în răcnete, pentru că, de la distanța aceea, mulțimea nu putea deosebi o plecăciune sardonică de una teatrală.

Sub el, străluceau jucăuș în lumina soarelui vârfurile baionetelor ținute de soldații care împrejmuiau spânzurătoarea pentru a ține sub control mulțimea fremătătoare.

Gardienii.

„La al cincilea gardian... împiedică-te și cazi!"

Mai trecuse de câteva ori în viața lui prin experiența numărătorii. Numărătoarea inversă înainte să se tragă cu arma în timpul unui duel. Numărătoarea de dinainte de a porni într-o cursă de cai sau de atletism. Numărători mentale menite să amâne momentul exploziei eliberatoare când se afla deasupra vreunei femei frumoase.

Dar, la drept vorbind, nici o numărătoare nu semănase vreodată cu cea din acel moment.

Așa că, în timp ce mulțimea striga „Jos pălăriile!" către cei care se aflau cel mai aproape de spânzurătoare, Colin începu să numere, folosind ca ghid vârfurile baionetelor. Și, pe măsură ce mergea, își auzea numele cântat de pretutindeni din mulțime pe diferite

tonalități – unele de baritoni, altele de soprane cu accente englezești pronunțate.

Se împletici și trecu de primul gardian.

Încă își simțea picioarele ciudat de neatașate de propriul corp. Apoi o forță exterioară îl propulsă spre a doua baionetă și al doilea gardian.

– Colin! răsună vocea unei femei. Fii binecuvântat, băiete!

Și apoi se afla în dreptul celui de-al treilea gardian. Omul se întoarse și se uită în sus la el, imperturbabil. Pe obrazul bărbatului, Colin văzu o aluniță păroasă care îi amintea de un arici.

Dintr-odată nu mai vedea și nu mai auzea deloc mulțimea. Nu mai auzea decât propria numărătoare care i se derula prin minte și vâjâitul sângelui în urechi, cauzat de ritmul violent în care îi bătea inima.

Razele soarelui se reflectară de pe vârful suliței celui de-al patrulea gardian, transformându-se într-o strălucire argintie. Colin fu orbit pentru moment, așa că se opri. Și inspiră adânc.

Apoi o explozie uriașă răsună în spatele spânzurătorii.

O a doua explozie bubui în mulțime, înghițind imediat țipetele îngrozite ale oamenilor. Și asta dădu naștere și mai multor strigăte disperate. Și apoi avu loc o a treia explozie. Și încă una. Și încă una. Toate într-o succesiune rapidă. Și fiecare bubuitură venea însoțită de câte un nor cenușiu de fum înțepător, care se răspândea cu rapiditate, învăluind glezne și fețe înspăimântate și înghițind Old Bailey până când chiar și cerul părea cenușiu.

Și, în câteva secunde, mulțimea de londonezi petrecăreți se metamorfoză într-o singură entitate eterogenă, urlătoare și greoaie, compusă din mii și mii de brațe și picioare.

Colin tuși și se strădui să se ridice, dar nu-și putea recăpăta echilibrul din cauza frânghiilor cu care era legat. Așa că se lăsă în jos și se propti într-un genunchi. Își dădu cu putere capul pe spate, luptându-se pentru fiecare respirație. Prin fumul gros îl zări pe soldatul cu numărul cinci, cu gura deschisă într-o grimasă autoritară, într-o încercare complet zadarnică de a se face auzit peste haosul din jur.

Soldatul dispăru când un sac fu aruncat violent peste capul lui Colin.

În clipa imediat următoare, fu asaltat de mâini invizibile. Mâini care îl smuceau în picioare, care îi trăgeau picioarele de sub el, îl apucau de umeri și-l târau cu capul înainte de pe spânzurătoare.

Noii săi temniceri se aruncară apoi în haosul de oameni răniți și înspăimântați, traversând fierbințeala și croindu-și drum prin mulțimea care venise să-l vadă spânzurat. Și astfel Colin Eversea fu purtat orbește departe de spânzurătoare.

– Fiu de cățea!

Isaiah încremeni. Dintre toate vulgaritățile pe care le-ar fi putut verbaliza în public, cine ar fi crezut că aceea ar fi fost acolo, așteptând în cotloanele minții sale? Dar se gândi apoi că, la drept vorbind, înjurătura aceasta cam spunea totul când venea vorba despre un Eversea.

Auzise explozia. Văzuse fumul. Apoi auzise și mai multe explozii. Și atunci pur și simplu știuse.

Nu urma să aibă loc nici o spânzurare în ziua aceea.

Isaiah se întoarse ușor, resemnat.

Mâinile lui Violet încremeniseră. Acul și ața erau întinse precum coarda unei harpe între degetele sale și ghergheful rotund. Fiul său înlemnise cu mâna strânsă în jurul reginei de pe tabla de șah. Oare asta însemna că fusese la un pas de a câștiga? Sau de a trișa?!

Se holbau cu toții la el. Isaiah se gândi vag amuzat că întreaga scenă semăna destul de mult cu ce se întâmplase la Pompei[1]. De parcă ar fi fost transformați cu toții în stane de piatră prin rostirea unui singur epitet.

Isaiah își mută privirea spre Fanchette. Se aștepta să-i vadă obrajii acaparați de o îmbujorare plină de reproș sau pumnii încleștându-i-se și descleștându-i-se subtil în poală. Avea tendința să facă asta atunci când se simțea nesigură. Și suspecta că era ceva complet inconștient și o metaforă pentru enigma pe care o reprezenta soțul ei.

Dar Fanchette ținea mâinile împreunate strâns pe genunchii ei acoperiți cu mătase de culoare gri-deschis. Se întrebă imediat cât costase acea rochie. Fără îndoială o avea în toate nuanțele.

[1] Vechi oraș roman, aflat la sud-est de Napoli, la poalele Vezuviului, înghițit cu Herculaneum sub cenușă în erupția acestui vulcan din anul 79 (n.tr.)

– Nu cred că va mai avea loc nici o spânzurare astăzi, zise el sec, în cele din urmă.

– Oricum Colin Eversea era prea frumușel ca să fie spânzurat, comentă Violet, din simplul motiv că i se părea absolut chinuitor să lase să treacă minute întregi fără să spună careva ceva scandalos.

– Violet! icni imediat verișoara sa mai mică, căzând în plasa ei.

Toți ochii erau încă o dată îndreptați asupra lui Violet – adică totul era din nou exact așa cum îi plăcea ei.

Isaiah se gândi că poate asta avea să pună capăt tăcerii tensionate care se așternuse în cameră. Dar nu. Tăcerea se instală la loc și mai atârnă deasupra lor timp de câteva mișcări ale ceasului cu pendul.

Așa că, atunci când Fanchette bătu din palme de două ori, gestul ei fu aproape la fel de neașteptat ca exploziile de mai devreme.

Și într-o clipită apăru lângă ea un lacheu îmbrăcat într-o livrea splendidă – o uniformă extrem de scumpă, albastru cu auriu, care era, de altfel, unul dintre motivele pentru care Isaiah îi tăiase indemnizația soției sale.

– Mai aduci, te rog, niște vin pentru toată lumea, Oswald? Nu este nici un motiv să nu sărbătoriți faptul că sunteți împreună... și o familie. Dar mă tem că va trebui s-o faceți fără mine. Simt cum mă ia din nou o durere de cap. Așa că o să mă retrag o vreme în camerele mele.

Copiii lui – toți copiii lui – țineau cu adevărat la Fanchette, iar ea se ridică și părăsi încăperea, urmată de un foșnet de mătase și de șoapte de reală compătimire.

Isaiah privi încruntat în urma ei, după care își reluă locul la masa de șah, vizavi de Miles. Jocul avea să continue.

Colin abia dacă putea respira și abia dacă putea vedea prin materialul sacului. Și, chiar și așa, nu putea distinge nimic mai mult decât niște umbre și pete de culoare... Oameni? Clădiri?.... Toate treceau în viteză pe lângă el, în timp ce oamenii care-l purtau pe sus se grăbeau să traverseze mulțimea. Și peste tot în jur zgomote: țipătul unei femei, o cascadă de înjurături rostite cu voce răgușită, murmurul de voci neinteligibile și sunetul pașilor grăbindu-se pe caldarâm.

Trecură apoi pe lângă un grup de oameni beți, care cântau voioși:

Uite că se pare că nu vom vedea
Niciodat' moartea lui Colin Eversea...

Cântecul acela blestemat deja căpătase o viață proprie.

Legăturile de sfoară aproape că îl tăiau în carne vie, și simțea că brațele i-ar fi putut ieși din încheieturi în orice clipă. Cu toate acestea, se luptă cu impulsul de a se zbate, pentru că să fie cărat pe brațe departe de spânzurătoare era incontestabil un scenariu preferabil evenimentelor programate pentru acea dimineață. Se chinuia din răsputeri să nu se mai gândească la durere și la confuzie, dar toate lucrurile acestea îi apăreau în minte fără voia lui... împrăștiate și efemere ca niște licurici. Așa că în cele din urmă renunță să se mai străduiască. Ce rost mai aveau gândurile, când în orice clipă ar fi putut fi tras în țeapă într-o baionetă, ca un castravete murat?

Dar asta nu se întâmplă.

Se gândi apoi că, în tot fumul și confuzia de la fața locului, ar fi putut fi confundat cu orice vlăjgan inconștient, scos din busculadă de tovarășii săi. Iar camuflajul întunecat oferit de sacul care-l acoperea de la cap până la umeri nu făcea altceva decât să ajute și mai mult în ipoteza aceea. Tot haosul acela fusese plănuit inteligent.

Numai și numai pentru el.

Și în cele din urmă rațiunea lui găsi singurul lucru pe care îl putea face pentru a mai pune un pic de ordine în circumstanțele acelea: să numere. Numără patruzeci și unu de pași, până când oamenii care-l purtau pe brațe îl smuciră grabnic și brutal de picioare, când cotiră după o clădire, și încă șaptezeci și trei până la următoarea cotitură. Aceasta din urmă fiind tot neașteptată și din scurt, desigur. Și, cu fiecare curbă, zarva mulțimii se stingea tot mai mult.

O sută opt pași mai târziu, oamenii se opriră brusc, și Colin nu mai putu auzi nimic altceva decât gâfâielile obosite ale celor care-l purtaseră pe brațe. Tuși o dată scurt în sacul mucegăit. Se auziră clinchetul și scârțâitul unei uși care era descuiată și deschisă, după care se pomeni cărat pe sus înăuntru, ca un cufăr care urma să fie aruncat în magazia unui vapor.

După ce ușa se închise zgomotos, se simți de parcă fusese acoperit cu încă un sac: o căldură densă și lipsită de aer. Abia atunci constată că nu prea își mai putea simți brațele, în afara încheieturilor umerilor, care erau tensionate și îl ardeau.

Se auzi din nou zăvorul, odată cu cheia care se răsucea în broască, după care fu încă o dată luat pe sus și cărat înclinat și cu picioarele înainte pe niște scări de lemn care coborau. Îl zdruncina fiecare pas al cizmelor grele purtate de... de niște oameni foarte corpolenți,

judecând după bocăniturile apăsate și după scârțâitul lemnului. Își mușcă buza, încercând să-și înăbușe durerea.

Se strădui să inspire adânc, dar înțelese repede că era o greșeală: pentru că asta nu făcu altceva decât să-i lipească sacul de nări. Colin reuși în cele din urmă să răsufle și să-l îndepărteze, chiar când fu aruncat total neelegant pe un scaun și apoi îndreptat de două mâini mari, care se așezară pe umerii săi ca să-l stabilizeze, când se înclină într-o parte. Și după aceea fu abandonat.

Iar acea ultimă parte o deduse din faptul că auzi din nou sunetul cizmelor greoaie, urcând înapoi pe scările de lemn, ceva mai îndemânatic decât atunci când coborâseră. Ușa se închise zgomotos în spatele oamenilor, se auzi zăvorul închizându-se și urmă o tăcere desăvârșită, care aproape că îi zgâria urechile.

Colin clătină zdravăn din cap, într-o încercare de a-și limpezi gândurile. Dar rămâneau la fel de anarhice, precum mulțimea adunată pentru spânzurarea lui.

Spânzurarea lui.

Și gândul acela chiar avu efect: era viu. Viu! Cuvântul acela îi răsuna în minte, așa că hotărî să încerce să riște să inspire adânc. Înclină ușor capul într-o parte, ca să-și ferească nasul de materialul aspru al sacului. Și nările îi fură imediat inundate de mirosuri îngrozitoare: lemn carbonizat și smoală, mucegai și ulei de lampă rânced. Levănțică. Și ceva fermentat... Poate vin vărsat...?

„Levănțică?"

Încremeni pe loc. Poate că, de fapt, chiar murise și raiul mirosea a levănțică. Cu siguranță unii sau alții ar fi susținut că raiul nu ar fi fost tocmai destinația lui, dar avea încredere în Creatorul său să rezolve problema aceea, după cum considera de cuviință. Totuși, spera să nu fie asta. Pentru că, în imaginația lui, raiul mirosea a cai și a coniac, și a briza mării care sufla ritmic peste Sussex Downs, și a ceafa Louisei Porter.

Mai inspiră o dată adânc. Dar încă era acolo. O singură notă subtilă de levănțică. Slabă și astringentă, printre o multitudine de alte mirosuri îngrozitoare. La fel de nelalocul ei precum o petală de trandafir pe niște ruine carbonizate. Și dacă nu cumva fusese trimis acolo... acolo... adică indiferent unde s-ar fi aflat... un buchet de flori de seră în onoarea sosirii lui...

În cameră cu el se afla o femeie.

Și, câteva secunde mai târziu, asemenea unui vrăjitor care încheia un truc de magie, femeia îi scoase sacul de pe cap.

Colin răsuci imediat capul, dar ea se poziționă în spatele lui, înainte să o poată vedea mai bine. O percepea doar ca pe o mișcare iute și abilă și o imagine fugitivă, pictată în culori închise. Să fi fost hainele ei? Sau poate părul ei? Apoi mâinile ei traseră cu îndemânare de frânghiile care-i țineau coatele lipite. Strânsoarea se slăbi puțin câte puțin, până când...

„Doamne, Dumnezeule Milostiv!"

Sângele începu să-i curgă din nou liber prin brațe. Și era pură suferință.

Închise ochii strâns, ca să se izoleze cu durerea aceea chinuitoare. Respiră de câteva ori scurt și sacadat ca să elibereze tensiunea din corp. Îi apărură pe frunte broboneleе de sudoare și scrâșni tare din dinți. Ea era încă în spatele lui și se chinuia cu frânghiile.

Treptat, durerea se transformă într-o senzație de usturime, ca și când mii de ace de foc îi înțepau mușchii și pielea, care abia se reobișnuiau cu circulația sângelui. Colin deschise apoi ochii și se concentră până când izbuti să distingă clar contururile obiectelor din încăperea întunecată.

Doi piloni dreptunghiulari confecționați din lemn uzat, acoperiți cu pânză de păianjen. Un milion de particule de praf, care se învârteau într-o singură fâșie de lumină, ce spinteca întunericul și provenea de la...? A, asta era... o fereastră! Niște cutii mari de lemn erau stivuite în fața ei pentru a ascunde tot, mai puțin cinci centimetri de geam murdar. Și dincolo de el putea vedea butoaie.

Așadar, se aflau într-un soi de pivniță.

Începură să i se învârtă prin minte nenumărate întrebări. Cine? Unde? De ce? Toate păreau la fel de importante. Și totuși, complet neînsemnate în raport cu un singur lucru uimitor: era în viață.

Apoi întredeschise buzele și-i scăpă un singur cuvânt, răgușit și uimitor:

– Louisa.

Dumnezeule! Era complet rușinat!

Femeia din spatele său se opri o clipă din a-i desface legăturile.

– Nu. Mă tem că nu sunt „Louisa". Se citea o ironie amuzată în cuvintele ei. Dar, de vreme ce relația noastră va fi de scurtă durată, nici nu mai contează cum îmi spui.

Colin încremeni. Încerca să absoarbă timbrul vocii ei, de parcă s-ar fi ascuns acolo secrete descifrabile. Vocea ei era adâncă, matură și rafinată. Și avea o răgușeală plăcută. Nu trăda nici o emoție – desigur, asta dacă nu cumva ironia amuzată era considerată o emoție.

Și nu percepea nici o notă cât de mică de loialitate. Ba, de fapt, detașarea și încrederea tăioasă care o caracterizau ar fi onorat orice bărbat.

Colin nu-și putea aminti ca vreo femeie să-l fi privit vreodată cu ceva atât de neutru cum era detașarea.

Dintr-odată, deveni important pentru el să stabilească dacă era frumoasă sau nu... în același mod în care ar fi fost necesar să afle dacă un bărbat era înarmat sau nu.

Auzi apoi foșnetul molatic al fustelor ei, când se ridică. Își mișcă ușor coatele, de probă. Erau într-adevăr dezlegate. În clipa aceea, își putea simți din nou fiecare centimetru din brațe. Doar că, atunci când încercă să-și miște coatele și să le îndepărteze... Ei bine, atunci descoperi că femeia trecuse una dintre frânghii și printre legăturile de la încheieturile sale.

Pe scurt, rămânea legat de spătarul scaunului.

Și acesta era un indiciu în plus că era posibil ca libertatea lui să vină cu un preț.

Din fericire, îi plătise un șiling călăului ca să se asigure că legăturile de la încheieturile lui aveau să fie slabe.

În clipa aceea, femeia se mută în stânga lui și ochii lui o urmară imediat.

„Frumoasă." Acesta fu prima lui evaluare optimistă, chiar dacă nu era mai mult decât o siluetă obscură în încăperea slab luminată. Suplă, rapidă și abilă.

Răsuci încheietura pe furiș, într-o încercare de a se elibera. În momentul de față, era mai slab. Și cu mult mai îndemânatic, desigur. Așa că încheietura îi alunecă iute din legăturile funiei.

– Cine ești?

Îl îngrozea și pe el vocea lui răgușită și aproape inaudibilă.

Femeia se opri o clipă, după care făcu doi pași mari spre un butoi și se întinse după borcanul de pe el, trecând prin fâșia de lumină solară și apoi retrăgându-se la fel de repede.

„Ah! Ba nu e frumoasă", își revizui el opinia, cu regret. Lumina neînduplecată dezvăluia trăsături faciale aspre și ascuțite și... o frunte prea lată. Și poate că exista ceva sever și în linia maxilarului ei?

Continuă să-și elibereze încheieturile.

Madeleine Greenway se întoarse spre marfa pe care fusese plătită să o elibereze. Marfă cunoscută și sub numele de Colin Eversea, Diavolul din Sussex. Nu vedea vreo urmă de coarne adevărate. Pe de altă parte, era destul de întuneric în încăpere.

– Cine sunt eu este încă ceva ce puteam adăuga pe lista lucrurilor care nu contează, domnule Eversea, de vreme ce relația noastră va fi una...

– Scurtă, interveni el concis, cu vocea destul de răgușită. Da, ai mai spus asta. De ce...?

Femeia îi împinse atunci borcanul cu apă sub bărbie.

– Bea. Mă tem că nu am nici un răspuns pentru dumneata, așa că mai bine păstrează-ți puterile. Vei primi răspunsuri cât de curând.

Trăsăturile lui vestite erau dificil de deslușit în întuneric și nici nu părea să prezinte vreun pericol pentru ea. Madeleine nu vedea altceva decât un bărbat suplu și cu umerii lați, care stătea pe scaun cu spatele drept ca vergeaua, de parcă postura aceea ar fi venit din puterea obișnuinței. În mod surprinzător, croiala vestonului său elegant nu era perfectă. Fără îndoială în clipa aceea haina îi venea mai largă decât atunci când intrase la închisoare. Buclele întunecate de sudoare îi stăteau lipite de frunte și de tâmple.

Ochii lui de un albastru-deschis se îndreptară spre ea mâhniți, și mirosi borcanul pe care i-l întindea. „Foarte interesant!" Exact același lucru l-ar fi făcut și ea în circumstanțele acelea. Aparent, domnul Eversea nu era complet prost... chiar dacă ucisese un om prin înjunghiere într-o încăierare și apoi dăduse dovadă de imbecilitate prin însuși faptul că se lăsase prins.

– E apă, zise ea, scurt. Doar apă.

Colin Eversea o mai fixă cu ochii lui deschiși la culoare o clipă îndelungată și grăitoare, după care încuviință din cap scurt. Ea înclină atunci borcanul, și gâtul lui se mișcă, sorbind cu lăcomie. O clipă mai târziu, făcu ochii mari, lucru care-i dădu de înțeles să nu mai încline borcanul, așa că îl îndepărtă de la buzele lui.

Înghiți apăsat. Pieptul lui se ridică și coborî în două respirații liniștitoare.

Și apoi:

– Aș vrea să te rog să mă dezlegi.

Era o poruncă deghizată într-o rugăminte politicoasă. Extrem de amuzant, ținând cont de circumstanțele în care se regăsea.

– Și eu am fost rugată să te țin legat.

Madeleine nu se obosi să-și ascundă amuzamentul. Știa foarte bine că domnul Colin Eversea se născuse gentleman și putea auzi asta în eleganța cu care rostea consoanele și vocalele. Putea vedea asta în felul în care ținea capul și în poziția umerilor săi. Probabil

nu putea controla aroganța aceea caracteristică vocii sale, cum nu putea controla nici culoarea ochilor lui.

Alunecă în palmă ceasul rotund pe care-l ținea ascuns pe mâneca rochiei și-l ridică în fâșia subțire de lumină, mijind ochii pentru a distinge mai bine cifrele romane. Plănuise să zăbovească acolo numai atât cât să se asigure că Colin Eversea era adus în siguranță și legat lejer. Apoi, înainte de ora două după-amiaza, avea să plece spre Tiger's Nest, de unde avea să ia de la Croker ultima tranșă de o sută cincizeci de lire din plata ei – minus procentul lui Croker, desigur. Și omul primise instrucțiuni stricte să nu-l informeze pe angajatorul ei anonim despre locul unde se afla Colin Eversea mai devreme de ora unu și jumătate după-amiaza.

Avea să fie de mult plecată până când sosea angajatorul ei anonim acolo, în acel subsol ales cu grijă, din fostul han Seven Dials – care în clipa aceea era abandonat și ars din temelii.

Și nu era deloc problema ei ce se întâmpla după aceea cu Colin Eversea.

În ultimele două săptămâni, plănuirea acestei eliberări nebunești și triumfătoare îi acaparase zilele și-i bântuise nopțile. Și următoarele câteva minute aveau să fie cele mai lungi din viața ei.

Dar în curând avea să fie pe un vapor. Doar un fir de praf, călătorind pe Oceanul Atlantic. Și la câteva săptămâni după aceea urma să ancoreze pe pământ american – mică și anonimă precum un grăunte – și avea să-și clădească o nouă viață de la zero. Documentele așteptau semnătura ei în biroul unui avocat, situat într-o parte a Londrei în care nu și-ar fi putut permite niciodată să locuiască. Iar în Virginia o așteptau o fermă și noua viață pe care și-o plănuia de atâta timp.

Sau cel puțin atâta timp cât furniza și restul banilor. Și exact asta avea să facă în după-amiaza aceea.

– Cine te-a rugat să mă ții legat?

Îl auzi apoi schimbându-și poziția în scaun.

Opt minute. Și-ar fi dorit foarte mult ca el să se oprească din vorbit.

– Răbdare, domnule Eversea! În scurt timp vei primi răspunsurile la toate întrebările dumitale.

Madeleine avea foarte rar ocazia să folosească expresia „în scurt timp" și îi plăcea destul de mult cum suna. Se gândi atunci că a face conversație cu un gentleman avea și câteva avantaje.

Se întinse după o mătură pe care o sprijinise de butoaiele din apropierea ferestrei. Fereastra aceea avea aproximativ un metru lățime și probabil aproape treizeci de centimetri înălțime, și în ultima săptămână o stropise cu noroi în mod repetat și îndemânatic. Dădea spre o alee îngustă și urât mirositoare, populată de prostituate și de beți vi ameți ți de gin, iar Madeleine se asigurase că în fața ei erau stivuite mai multe butoaie care adunau apă de ploaie și în clipa aceea străluceau cu apă stătută și numai Dumnezeu putea ști ce altceva.

Pe scurt, din câte știa lumea din exterior, fereastra aceea nici nu exista.

Răzuise metodic cu o spatulă ascuțită cadrul de lemn de pe exterior, așa că în momentul de față putea scoate cu totul din zid geamul intact, folosindu-se numai de frânghiile vechi și uzate atașate de el. În plus, stivuise lăzi de lemn până la nivelul ferestrei, pentru a crea un fel de scară interioară, care i-ar fi putut susține greutatea. Și exact așa avea de gând să plece: ieșind pe fereastră și amestecându-se în mulțimea de pe St. Giles și permițând valului de oameni să o poarte spre Croker și spre noua ei viață.

Se întinse după mătură, dar auzi scaunul din spatele ei scârțâind. Întoarse rapid capul, chiar în clipa în care Colin Eversea întorcea capul spre ea. Și, în fâșia de lumină solară, ochii ei încruntați îi întâlniră pe cei albaștri și strălucitori ai lui.

Rămase apoi ciudat de nemișcat, ca și când gestul simplu de a se întoarce spre ea îl storsese de vlagă.

„Superbă."

În sfârșit, Colin era absolut sigur de asta, chiar dacă nu avea nici o logică, judecând după tiparul trăsăturilor ei. Era ceva ce-i spuneau măruntaiele sale mai degrabă decât ochii. Și, dintr-un motiv sau altul, impresia aceea era atât de puternică și de desăvârșită, încât avu nevoie de un moment de nemișcare ca să o poată absorbi complet.

Și apoi femeia folosi coada măturii pentru a împinge o cutie în dreptul ferestrei, și se pomeniră pe deplin în întuneric.

Exact în clipa în care el își elibera încheieturile din legăturile funiei. Își atinse grabnic mâinile una de alta, ca și când ar fi fost doi vechi prieteni care se regăseau după mult timp.

Auzi un clinchet metalic – sunetul mânerului unei lămpi care era ridicat –, urmat de sunetul aprinderii unei cremene. Și apoi apăru o lumină slabă, care pâlpâia în întunericul din cameră. Lampa mică așezată pe butoi crea un cerc de lumină, mare doar cât să-i înconjoare

pe amândoi și care abia dacă ajungea la obiectele poziționate în afara cercului – adică inclusiv a scării.

Își scoase din nou ceasul de pe mânecă și dădea să-l apropie de lampă, ca să verifice ora, când răsună sunetul unei chei în broască.

Femeia se duse într-acolo atât de repede, încât Colin simți curentul creat de mișcarea fustelor ei.

Și apoi rămase nemișcată. Uimirea ei era aproape palpabilă și el aproape că putea auzi vâjâitul gândurilor ei, în timp ce-și reevalua circumstanțele. Iar lucrul acesta îl neliniștea, de vreme ce toate mișcările ei până în acel moment fuseseră în mod evident calculate, precise și plănuite.

Cu toate acestea, încă nu avea nici cea mai vagă idee dacă pentru el reprezenta un prieten sau un dușman.

Colin încremeni când auzi clanța răsucindu-se și ușa deschizându-se. Încet, implacabil și cu un scârțâit foarte slab. Un val de lumină și o rafală de aer proaspăt se revărsară înăuntru... apoi răsună un singur pas.

O pauză scurtă.

Și apoi se auzi încă un pas, când vizitatorul lor îndrăzni să intre în încăpere.

Ușa se închise singură, ușor, din inerția proprie-i greutăți, dar vizitatorul lor o opri cu piciorul. Auziră amândoi zgomotul surd și slab al unui bocanc proptindu-se de lemn. Dreptunghiul de lumină de la intrare arunca pe perete o umbră masivă, cu pelerină și joben.

Colin simți imediat cum i se ridicară firele de păr scurte de pe ceafă. Își încordă mușchii coapselor și începu să se ridice extrem de încet de pe scaunul care, din fericire, nu scârțâi deloc. Femeia nu se întoarse spre el, ci rămase cu privirea ațintită spre ușă.

– Greenway? întrebă umbra.

Era o voce masculină, răgușită și baritonală.

Colin se gândi imediat că omul își deghiza vocea.

Femeia nu scoase nici un sunet, dar Colin tot auzi un zgomot slab și înăbușit. Așa că ochii lui căutară imediat sursa zgomotului. Coborî privirea și-i văzu mâinile mișcându-se subtil în fuste.

– Madeleine Greenway?

Vocea răgușită părea să ceară o lămurire.

Nesiguranța o făcu să încremenească în loc. Cu toate acestea, zise în cele din urmă:

– Misiune îndeplinită.

Glasul ei era jos și liniar.

Umbra se mișcă puțin, întocmai după cum se așteptase Colin. Avusese nevoie doar să o localizeze cu exactitate în întuneric, pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit.

Apoi Colin își aruncă trupul spre picioarele ei, exact când se auzi explozia pistolului.

Capitolul 3

Ea se prăbuși secerată, tocmai când scârțâitul detestabil al lemnului îi dădu de înțeles lui Colin că glonțul nimerise stâlpul care se afla la mai puțin de o jumătate de metru de ei. Așchiile săreau în toate părțile, precum niște bucăți de șrapnel. Colin își acoperi fața cu palmele și simți bucățile de lemn ricoșând din mâinile și din umerii lui. Ceva alunecă pe podea cu un sunet metalic. Își descoperi ochii și văzu conturul inconfundabil al unui pistol pe pardoseala prăfuită de lemn.

Dar sigur că avusese un pistol! Probabil îl scăpase din mână atunci când o doborâse la podea.

Madeleine Greenway se rostogolise pe o parte și stătea proptită într-un cot, cu mâna întinsă după pistol. Dar el avea brațele mai lungi. Se întinse, strânse degetele în jurul lui – la drept vorbind, era o piesă de armament destul de frumușică! Și, pentru numele lui Dumnezeu, unde naiba îl ținuse ascuns? Se rostogoli pe burtă, trase piedica...

Doar că descoperi că dreptunghiul de lumină dispărea rapid, în timp ce ușa grea de lemn se închidea din inerție.

Erau din nou singuri.

– Cine mai are o blestemată de cheie? scrâșni el.

– Dă-mi revolverul! șuieră atunci Greenway.

Asta dacă acela era într-adevăr numele ei.

„Poftim recunoștință!" se gândi el.

– Ești rănită? insistă el, încă luptându-se să-și tragă răsuflarea. Ești...

– Dă-mi revolverul, chiar a...

– Iisuse! exclamă el și apoi se ridică de la podea, ignorând-o. Rămase cu pistolul îndreptat spre ea și aproape că se târî înapoi spre scaun, după care îl ridică într-o mână, intenționând să-l propteasă

cât mai repede cu putință sub clanța ușii din capătul scărilor. Nu avea de gând să o lase să plece până când nu primea niște răspunsuri.

O, dar să-l ajute Dumnezeu! În momentul acela, scara aceea modestă i se părea cât un munte. Picioarele lui abia reînvățau să meargă fără cătușe.

Deși existau toate șansele ca furia pe care o simțea să-l propulseze în sus pe scări.

– Stai!

Femeia se ridicase. Colin se gândi imediat că nu fusese un gest tocmai cavaleresc din partea lui s-o lase acolo să se ridice fără nici un ajutor. Pe de altă parte, simțea întru câtva și că regulile de cavalerism nu prea se aplicau în circumstanțele acelea. Mai cu seamă că acea anume doamnă cerea vehement să i se returneze arma – ba, de fapt, revolverul –, și el nu avea nici cea mai vagă idee în ce scopuri l-ar fi putut folosi în momentul acela. Cineva tocmai încercase să o omoare.

Colin se întrebă atunci ce motivație ar mai fi avut ea să-l lase pe el să trăiască.

– Acoperă-mă, zise ea, încordată. O fac eu. Și mai repede, adăugă apoi, deși nu ar mai fi fost necesar.

– Ce să faci? ceru el să știe, deja furios.

Era un test. Îndreptase țeava pistolului între sânii ei.

– Ușa! Asta voiai să faci, nu-i așa? Să blochezi ușa?!

Urmă o secundă tensionată și complicată. Avea încredere în ea? Nu. Oare ar fi țâșnit pe ușă afară, odată ajunsă în capătul scărilor? Asta părea puțin probabil, de vreme ce omul care tocmai intrase pe ușă încercase să o omoare. Dar oare el ar fi împușcat-o dacă ar fi încercat să fugă? Nici ea nu avea de unde să știe... dar tocmai îi salvase viața. Fără îndoială putea presupune că nu era nerăbdător să o ucidă.

Așa că încuviință din cap. La urma urmei, el era cel care avea un pistol. Asta dacă nu cumva ea mai ascunsese vreunul pe undeva.

Ea șchiopătă un pic când trecu pe lângă el – atentă să nu se afle în imediata lui apropiere – și îi aruncă o privire indescifrabilă. Apoi ridică scaunul cu destul de mare ușurință, folosindu-și ambele mâini, se scutură scurt ca să îndepărteze șchiopătatul și fugi în sus pe scări. Se mișca destul de repede, în ciuda faptului că purta niște fuste tare voluminoase. Era puternică pentru o femeie atât de micuță!

Pe de altă parte, Colin mai auzise spunându-se că femeile nebune aveau o forță neobișnuită.

Rămase cu pistolul îndreptat spre ușă și spre ea, pentru că, în fond, era Colin Eversea. Și, pentru el, să admire femeile era într-un fel ca o a doua natură. Așa că nu se putu abține să nu admire linia coloanei ei vertebrale, în timp ce-și croia drum repede în sus pe scări. I se părea ceva splendid în grația energică cu care făcea totul.

Fixă spătarul scaunului sub clanță, rapid și cu deosebită pricepere. Și apoi, spre surprinderea lui, blocă și broasca, împingând înăuntru propria-i cheie. Așadar, nu era o amatoare când venea vorba de... de...

Orice naiba ar fi fost treaba aceea.

Cine era femeia aceasta?

Când porni înapoi în jos pe scări, Colin cedă în fața unui impuls. Examină arma. Și chiar era o piesă frumușică! Mânerul părea confecționat din lemn de nuc și era împodobit elegant cu sidef. Și avea finisaje de alamă. Trase piedica și verifică încărcătorul pistolului. Era într-adevăr plin.

Instinctul și o vagă bănuială îl făcură să adulmece praful de pușcă din interior.

Și apoi îi dădu înapoi arma.

– Poți să-ți iei înapoi revolverul, domnișoară Greenway. Praful de pușcă pe care-l folosești nu e bun. Nu ai fi reușit să tragi nici măcar un foc.

Madeleine rămase o clipă holbându-se la pistol, mirată. Avea o expresie stranie întipărită pe chip – ca și când animalul ei de companie preferat tocmai mârâise la ea. Dar își reveni repede și luă arma de la Colin Eversea. Extrem de prudentă. Era mai mult decât evident că deja i se învârteau prin minte o mie de gânduri. Și apoi amuți complet.

– Cine naiba ești, doamnă?

Vocea lui Colin Eversea era joasă și furioasă.

– Madeleine Greenway, zise ea încet. Dar cred că l-ai auzit deja pe acel bărbat rostindu-mi numele.

Îi era dificil să vorbească, cu toate gândurile care o asaltau. Oare cine naiba încercase să o omoare?

Și apoi o revelație bruscă îi făcu întreaga lume să se cutremure din temelii: nu era complet sigură că ar fi putut distinge un praf de pușcă prost de unul bun. Dar era genială! Putea nimeri inima oricărei ținte. Dar dacă Colin Eversea avea dreptate...

Atunci nu era altceva decât o impostoare. Pentru că era femeie și pentru că nu putea distinge un praf de pușcă bun de unul prost și pentru că nici măcar nu observase că legăturile de la încheieturile lui Colin Eversea erau suficient de lejere încât să se poată elibera.

– *Ce* ești dumneata, doamnă? Ce înseamnă toate astea?

– Am fost angajată ca să te eliberez, domnule Eversea. Și cineva tocmai a încercat să mă omoare. Mie mi se pare totul destul de evident. Îi răspundea scurt și cu răceală. Pentru că și-ar fi dorit enorm ca el să tacă odată din gură. Pentru că toate întrebările lui erau doar un zgomot perturbator pentru ea.

Trebuia să plece numaidecât.

Pentru că avea nevoie să aibă o mică discuție cu domnul Croker.

– Evident? Cine te-a angajat? A fost cumva familia mea?

Părea uimit și revoltat. Ei bine, nu era singurul care simțea lucrurile astea.

– Nu știu cine m-a angajat, domnule Eversea. Nu-mi cunosc niciodată angajatorii. Toate tranzacțiile încep de la curtierul meu.

– Tranzacțiile?

– Da. Toate pornesc de la domnul Croker, clarifică ea.

– Croker Curtierul?

În clipa aceea, Colin Eversea părea uluit și un pic sceptic.

Dar ea nu avea nici răbdare și nici timp pentru asta.

– Domnule Eversea, aș vrea să pot spune că a fost o plăcere să te cunosc, dar este absolut necesar să plec imediat. Te rog să...

– Și cine a aranjat ca acest Croker să te angajeze? Încerci să-mi spui că nu a fost familia mea?

– Mie nu mi s-a menționat niciodată nimic despre familia dumitale, zise ea grăbită și făcu doi pași în spate. Nu-i datora nici o informație. Ba, de fapt, îi părea rău că îi spusese chiar și atât.

– Atunci cine? ceru el să știe. Și cine a vrut să mă lase legat.

Deja spusese prea multe.

– Domnule Ever...

– Ajută-mă, domnișoară Greenway. Du-mă la Croker. Trebuie să vorbesc cu el.

– Domnule Ever...

– Nu am omorât pe nimeni, zise el scurt.

– Nu-mi pasă dacă...

– Nu... am... ucis... pe... ni-meni.

Cuvintele acelea o făcură să se oprească înainte de a termina propoziția.

Madeleine rămase încremenită, holbându-se la el. Chipul lui încă era parțial ascuns de umbre. Furia sau frica, sau slăbiciunea – pentru că, la urma urmei, petrecuse destul de mult timp în închisoare – îl făcea să respire greu.

Panica se instalase în ea și amplifica la cote hiperbolice caracterul urgent al situației. Colin Eversea putea să fie un martir... sau putea să fie un drăcușor. Dar ei pur și simplu nu îi păsa. Și detesta faptul că simțea că era necesar să țină, chiar și puțin, cont de Colin Eversea. Fusese doar o marfă pe care fusese plătită să o elibereze și o poartă spre viitorul pe care și-l dorea. Și, timp de câteva minute, reprezentase cea mai mare victorie a ei.

Iar în clipa aceea viitorul ei se năruia văzând cu ochii; nu avea nici un ban și el nu reprezenta altceva decât o povară.

Ar fi găsit mult mai repede răspunsurile pe cont propriu.

– Nu am ucis pe nimeni, domnișoară Greenway. Tonul lui devenise mai calm, semn că își recăpătase stăpânirea de sine, însă cuvintele pe care le repeta aveau aceeași încărcătură tensionată. Cred că cineva l-a făcut pe Horace Peele să dispară, pentru că cineva a vrut ca eu să fiu spânzurat. Și se pare că acum cineva vrea ca eu să trăiesc... Dar în condițiile stabilite de ei. Vreau răspunsuri. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Madeleine era vag amuzată de faptul că omul acesta blestemat încă nu spusese nici măcar o dată „te rog". Însă părea cu adevărat uimit. Și furios – dar asta pe bună dreptate. Și obosit. Și...

„E prea slăbit."

Gândul acesta trădător îi apăru pe neașteptate, izvorât dintr-un locaș ascuns al ființei ei, și înțelese pe loc că, odată ce i se născuseră în minte astfel de gânduri, Colin Eversea devenea un om adevărat pentru ea. Și pur și simplu nu-și putea permite una ca asta.

– Îmi pare rău, dar ești la fel de plăpând ca un pisoiaș, domnule Eversea.

Poate că existase o vagă intenție de scuză în batjocura ei inofensivă... dar, de îndată ce rosti ultimul cuvânt, se răsuci spre fereastră, pregătită să-l lase în voia sorții.

Însă nu apucă să facă nici măcar un pas, că își simți trupul smucit înapoi.

Nu avu timp nici să icnească. Pentru că, într-o fracțiune de secundă, deja nu se mai putea mișca deloc.

Și, după o clipă de confuzie, Madeleine reuși să înțeleagă ce se întâmplase: Colin Eversea izbutise cumva s-o apuce de mână,

să-i captureze brațul și să o întoarcă cu fața spre el. Și, în mod uimitor, felul în care o ținea – cu brațele îndoite în sus și cu pumnii aproape lipiți de bărbie – o imobiliza aproape complet.

În momentul acela se afla la mai puțin de trei centimetri distanță de ea. Atât de aproape, că îi putea simți căldura corpului. Și, odată cu acea căldură, se ridica și un miros destul de neplăcut de umezeală, care probabil până atunci stătuse ascuns în vestonul lui frumos și neapretat. Eau de Newgate.

Nu era nimic cavaleresc în felul în care o ținea.

Extrem de curioasă – și, la drept vorbind, mult prea sigură pe sine ca să fie cu adevărat speriată –, Madeleine înclină ușor capul pe spate. În lumina lămpii, paloarea de Newgate a chipului său îi accentua ochii, făcându-i să strălucească, aproape febrili. Și-n clipa aceea putu observa că aveau o nuanță neobișnuită. Păreau mai degrabă verzui decât albaștri – dar cu siguranță o culoare dificil de descris în cuvinte. Mai văzuse doar o singură dată în viața ei culoarea aceea: pe cer, înainte de o furtună. Avea ochii afundați în craniu, deasupra unor pomeți puternici, și sub ei se întindeau cearcăne adânci și vinețiii, care stăteau mărturie a nopților lungi de nesomn. Lumina difuză sublinia oasele un pic prea proeminente ale feței sale – liniile late, adânciturile elegante și nasul puternic. Avea o față ovală, lunguiață, dar care i se potrivea de minune. Și gene foarte lungi!

Această ultimă observație ridicolă pluti la marginea conștiinței ei, la fel de bine-venită ca un țânțar enervant.

O îndepărtă grabnic din minte, se eliberă cu oarecare dificultate de sub jugul privirii lui și se uită încruntată la mâna mare care-i ținea brațul prizonier.

Fusese o manevră incredibil de rapidă. De unde naiba ar fi știut el cum să...

– Am fost în război, zise el cu umor negru, și o surprinse răspunzând la acea întrebare nerostită. Și am avut trei frați mai mari care m-au învățat să mă bat.

Urmă o clipă tăcută de impas, în care Eversea nu slăbi deloc strânsoarea. Și apoi răsună de dincolo de ziduri tânguitul entuziast al unui bețiv – însăși întruparea optimismului. Se putea conta întotdeauna pe o spânzurare să stimuleze apetitul unui om... chiar dacă respectiva spânzurare nu avusese de fapt loc.

În mod evident, lumea exterioară începea să-și recapete echilibrul.

Pentru un moment amețitor, Madeleine avu senzația că trăia în afara timpului. Pentru că indiferent de rezultatul acelui moment... indiferent dacă ea sau Colin Eversea trăiau și după ziua aceea... Londra avea să continue la fel ca până atunci, închizându-se peste golurile lăsate în urmă de dispariții lor, la fel ca un râu care umplea gaura rămasă în albie în urma scoaterii unei pietre.

– Trebuie să recunosc că a fost o mișcare impresionantă, domnule Eversea, zise ea încet. Se hotărâse să facă apel la spiritul lui cavaleresc, chiar dacă inima ei bătea în ritm cu secundele prețioase pe care le irosea. Dar, în clipa de față, tot sunt mai puternică decât dumneata. Te asigur că voi fi mai în siguranță fără dumneata. Și, din moment ce ești un gentleman, te rog să-mi dai drumul și să mă lași să plec.

– Ți-am salvat viața.

Și nu era doar o afirmație capricioasă sau infatuată. Ci suna mai degrabă ca reluarea fermă a unor negocieri, venită din partea unui om care înțelesese dintr-odată că avea un avantaj.

– Atunci suntem chit, de vreme ce și eu ți-am salvat viața, domnule Eversea. Dă-mi drumul, te rog, zise ea fermă și coborî apoi privirea.

Doar că asta îi oferi o priveliște către nările sale, așa că o ridică la loc, fără tragere de inimă, spre ochii aceia neașteptat de convingători. Și în același timp smuci scurt din încheietură.

Dar strânsoarea mâinii lui nu se relaxă deloc, și el rămase nemișcat.

– A, dar dumneata ai fost plătită ca să-mi salvezi viața, domnișoară Greenway. Eu ți-am salvat de bunăvoie fundul acela frumos. Și asta înseamnă că gestul dumitale a fost comercial, în timp ce al meu a fost... Făcu o pauză scurtă, pentru a sublinia ideea. ... Virtuos.

Nu putea să nu-i acorde credit pentru faptul că rostise acel ultim cuvânt cu o urmă de ironie.

– Aici țin să rectific, domnule Eversea... Ar fi fost comerț dacă aș fi fost plătită. În schimb, s-au tras focuri de armă asupra mea, pentru serviciile mele... și nu cred că mai e nevoie să subliniez că asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu te-aș fi salvat de la a primi, probabil, exact ceea ce meriți.

Intenționase să-l împungă cu afirmația aceea. Și era un semn rău. Pentru că însemna că îi răscolise ori temperamentul, ori mândria – și amândouă erau lucruri excepționale și la fel de periculoase... pentru că amândouă puteau la fel de ușor să-i strice prețiosul echilibru.

Și asta însemna că începuse să se panicheze cu adevărat.

– Pe scurt, continuă ea grăbită, îmi aduci ghinion, domnule Eversea. Aș prefera să-mi văd de drum liniștită, fără să fie nevoie să te rănesc. Dar tot voi pleca... indiferent cum. Și te asigur că știu o multitudine de modalități de a te răni, în ciuda... Mai trase o dată de probă de încheieturi, dar el tot nu se clinti. ... În ciuda poziției noastre actuale.

Hmm. Adevărul era că putea să-l lovească cu genunchiul în...

Printr-un gest aproape absent, Colin Eversea își ancoră ambele picioare în jurul alor ei, blocându-i-le.

La naiba!

În clipa aceea, erau atât de apropiați, încât genunchii lui se aflau practic între picioarele ei. Era probabil cea mai intimă poziție în care se aflase cu un bărbat de... ei bine, nu era ca și când chiar ținuse socoteala zilelor.

Colțurile gurii diavolului se arcuiră apoi, luând forma unui zâmbet slab, dar plin de superioritate.

– Se prea poate să ai dreptate în privința condiției mele fizice actuale, domnișoară Greenway. Dar am descoperit de curând că disperarea poate reprezenta o motivație fantastic de bună. Ai vrea să măsori nivelul disperării mele?

Madeleine văzuse la viața ei nenumărați oameni disperați. De fapt, chiar disperarea aceea era lucrul care o ținea de obicei în avantaj. Dar nici unul dintre ei nu se prezentase niciodată așa. Și nici nu vorbise astfel. Cu o inteligență mai mult decât evidentă. Sau cu o înclinație pentru ironie. Sau ca o amenințare elegantă.

– Ai nevoie de mine, insistă el, câteva clipe mai târziu. Era o presupunere pe care i-o arunca, dar, din câte putuse observa, părea una destul de bună. Familia mea este bogată.

– Am nevoie să îmi dai drumul, îl corectă ea.

– Ai nevoie de mine pentru că familia mea va plăti pentru întoarcerea mea în siguranță, o corectă el direct. O să fie... fericiți să mă vadă întors acasă în viață, în orice caz.

„Ce ezitare interesantă", se gândi ea.

– Nu pari prea sigur de asta.

Colin afișă un zâmbet trist, care de data aceea se oglindi și-n ochii lui.

– Nu sunt. Sau cel puțin nu sunt sigur că vor fi cu toții fericiți. Dar sunt sigur că vei fi plătită pentru că m-ai adus înapoi teafăr. Pentru că, vezi dumneata, suntem oameni de onoare... Așa suntem noi,

cei din familia Eversea. „Și mai multă ironie." În plus, ceva îmi spune că ai nevoie urgentă de bani.

– Ca să fiu clară, domnule Eversea, este imperios să fiu plătită foarte repede. Nu am timp de pierdut cu...

– A, atunci suntem din nou de acord în această privință, pentru că și pentru mine este necesar să mă întorc cât mai repede în Pennyroyal Green. Parcă încep să am un pic senzația că este mâna destinului, nu ai zice, domnișoară Greenway?

„Doamnă", aproape că îl corectă ea. Deși nu părea deloc ceva relevant în momentul acela. Așa că, în schimb, ceru să știe:

– De ce trebuie să te întorci așa urgent? Avea nevoie să audă ceva sigur, ca să aibă o garanție suplimentară. Voia o dovadă că graba lui era la fel de importantă ca a ei.

– Trebuie să opresc o nuntă în Sussex. Și, înainte să pot face asta, am nevoie să-mi dovedesc nevinovăția.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!" Se gândi apoi exasperată că un sentimentalism excesiv ar fi trebuit să fie o pedeapsă capitală.

– Oh, nu mai spune. Și cine este această întruchipare a perfecțiunii feminine? Nu era el singurul care putea construi o propoziție numai din ironie. Îmi închipui că numele ei este Louisa.

– Nu e întruchiparea perfecțiunii feminine. Este o femeie în carne și oase. Și locul ei este lângă mine.

Cuvintele lui vorbeau de la sine mai tare și mai răspicat decât orice altă explicație. „Soarele răsare în est. Noaptea se face întuneric. Locul ei este lângă mine." Același ton. Ca și când ar fi fost de la sine înțeles. Dar, când auzi asta, undeva adânc în ființa ei apăru un ecou slab și familiar de durere. Madeleine inspiră adânc.

– Dacă e adevărat ce spui, cu cine se căsătorește în loc?

Nu exista nici o durere pe care mintea ei iscusită și o replică tăioasă să nu o poată reduce la tăcere.

Urmă încă una dintre acele ezitări scurte și haioase. Și apoi veni răspunsul lui:

– Cu fratele meu Marcus.

Aha! Deci se hotărâse să fie sincer cu ea. Pentru că era mai mult decât evident că acea mărturisire nu putea fi prea plăcută pentru el.

Cât despre ea... ea luase hotărârea să fie neînduplecată.

– Așadar, fratele dumitale e cel care deține banii în familie.

Era mai mult decât evident că era o afirmație complet adevărată, pentru că strânsoarea lui se intensifică aproape imperceptibil.

– Fratele meu a avut avantajul de a nu ajunge la Newgate.

– Poate pentru că el nu a înjunghiat mortal un domn într-o tavernă?

Cu asta mersese prea departe! Ochii lui se întunecară, gura i se întredeschise brusc și abia în clipa aceea Madeleine înțelese – tardiv – că probabil nu ar fi bine să-l înfurie cu adevărat pe omul acesta. Dar apoi...

Apoi o surprinse. Închise gura, înghițind orice replică pe care intenționase să i-o dea, sprâncenele lui se apropiară într-o expresie ciudată de nedumerire și o studie o clipă fără să clipească.

Și, chiar sub ochii ei, el ajunse treptat o concluzie, care îi lumină privirea. Încruntarea aceea se arcui și...

La naiba cu tot, dacă nu se transforma într-un zâmbet aproape blajin. Ca și când el ar fi înțeles ceva despre ea, ceva ce nu înțelegea încă nici ea însăși.

– Poate, zise el, dar de data aceasta pe un ton blând. Dar, pe de altă parte, după cum ți-am spus deja... nici eu. Doar că se pare că pur și simplu nu pot demonstra asta.

Cuvintele lui erau încărcate de un umor plin de batjocură față de el însuși. Chiar încerca să o aline.

Se părea că ea avea ocazia să întrezărească o mică parte din vestitul șarm al lui Colin Eversea. Și o învăluia, infiltrându-se prin fisuri ale sufletului ei de care nici măcar nu fusese conștientă până-n clipa aceea. Iar Madeleine nu avea nici cea mai vagă idee cum să se apere. Era pentru prima dată în mult, mult timp când se confrunta cu cineva fără să aibă ea asul în mânecă.

Și era absolut înspăimântător.

Își smulse privirea de la el, cu oarecare dificultate. Aha! Aparent asta rezolva problema într-un câtva. Pentru că mintea i se limpezi din nou și astfel ajunse la o concluzie triumfătoare.

– Ai vreo soră, domnule Eversea?

El încremeni atunci, vădit surprins. Și apoi înclină ușor capul pe spate și eliberă un râset sincer și plin de apreciere, prin care îi transmitea un răspuns afirmativ.

– De fapt, da, chiar am două surori. Și exact de asta știu că femeile nu sunt niște creaturi chiar atât de fragile și de neajutorate precum le consideră majoritatea bărbaților. Și că uneori doar vor să-i lase pe bărbați să creadă asta... atunci când le convine lor, desigur.

Era în același timp o recunoaștere și o avertizare. Dar, dintr-un motiv sau altul, era și cel mai potrivit lucru pe care l-ar fi putut spune.

Și apoi îi dădu drumul pe neașteptate și făcu un pas în spate, cu palmele ridicate împăciuitor.

Exact atunci când începuse să se obișnuiască cu mirosul acela specific de Newgate.

Își frecă încheieturile ostentativ și se uită în sus la el. Pe chipul lui frumos nu se citea nici cea mai mică urmă de vinovăție. „La naiba!" Madeleine se opri atunci, de vreme ce nu o dureau de fapt încheieturile.

– Așadar, am căzut la o înțelegere onorabilă de a ne ajuta unul pe celălalt?

Oh, nu asta! Era ceva ce nu înceta niciodată să o uimească: bărbații și atașamentul lor frivol și blestemat față de conceptul de onoare. Noțiunile ei despre bine și rău erau ceva survenit din instinct și, la drept vorbind, destul de flexibile.

– Da, răspunse ea, ca să-i facă hatârul, bătând din picior nerăbdătoare.

Se gândi apoi că putea revizui oricând versiunea ei a acelei „înțelegeri onorabile".

– Să dăm mâna atunci, pentru a pecetlui înțelegerea?

Pe buzele lui se juca un rânjet subtil și amuzat.

„Aha!" Și în clipa aceea chiar înțelese că își jucase cartea de diavol împelițat. Nu era deloc dornică să-i ofere mâna ei... sau orice alt membru, de altfel... Iar el înțelegea foarte bine lucrul acesta. Dar, chiar și așa, era mai bine ca el să afle din capul locului că nu-i era frică de nimic. Așa că îi întinse mâna, iar el i-o strânse în palma lui mare și caldă și i-o scutură, ca și când în locul ei s-ar fi aflat orice alt domn. Și apoi îi dădu drumul la mână, de parcă nu l-ar fi impresionat cu nimic atingerea mâinii goale a unei femei străine. Doar că, din păcate, pentru o clipă înspăimântătoare, se pomeni că gândurile ei fură subjugate cu totul de căldura pe care o radiau degetele lui, care se strângeau în jurul alor ei.

– Nu știe nimeni despre fereastră, presupuse el.

– Sigur că nu, zise ea scurt, când își recăpătă din nou puterea de a vorbi.

– Ai adus lampa tocmai pentru ca nimeni să nu bănuiască că încăperea asta are o fereastră.

Madeleine putea înțelege uimirea din vocea lui. Dar alese să o ignore. În fond, nu era primul bărbat care încerca să o înțeleagă sau care se minuna de ea. Cu toate acestea, știa că nu avea timp să-i facă pe plac. Pentru că pentru ea nu era un joc.

– Poți să te cațări? îl întrebă apoi scurt.

– Pot, răspunse el, la fel de scurt.

Sprijini mătura deoparte și-i aruncă o privire piezișă. Colin Eversea era vădit înalt și cu umerii lați... și, implicit, ostentativ de... Colin Eversea. Și, la norocul ei din ultima jumătate de oră, fără îndoială imediat ce ar fi reușit să-și strecoare trupurile pe fereastră, o pagină de ziar abandonată, cu portretul lui imprimat pe ea, ar fi ajuns să se înfășoare în jurul gleznelor lor.

Și nu exista nici o îndoială în mintea ei că toate celelalte exemplare erau strânse în mâini ca niște amintiri prețuite de oamenii care se îndreptau spre casele lor, fie dezamăgiți, fie bucuroși că nu văzuseră o spânzurare, dar mai mult ca sigur conștienți că fusese o zi pe care nu aveau să o uite niciodată.

În plus, mai era și problema hainelor lui. Vestonul negru elegant cu croială Weston, dacă ar fi trebuit să ghicească. Lavaliera de mătase era șifonată, ce-i drept, dar tot de mătase. Cizmele acelea superbe, probabil produse de Hobby, al căror aspect nu se înrăutățise deloc, în ciuda faptului că le purtase la închisoare. Fără îndoială strălucirea lor ar fi atras negreșit atenția vreunui hoț oportunist, care le-ar fi urmat în sus, până când ar fi ajuns la chipul absolut memorabil al lui Colin Eversea... Și asta ar echivala cu a da de belea.

Cu toate acestea, una era o reprezentare cu coarne de diavol și cu totul altceva omul în carne și oase.

– Haina dumitale trebuie să..., începu ea.

Dar Eversea era un om care înțelegea lucrurile surprinzător de repede. Își scoase imediat haina, pentru ca nasturii aceia de alamă să nu lucească precum niște momeli pentru hoți.

– Și..., continuă ea.

Dar el își scotea deja lavaliera. Și apoi își dădu jos și vesta, cu o rapiditate care o făcu să clipească de uimire și care-i aduse în obraji o îmbujorare stranie. Trecuse destul de mult timp de când nu mai văzuse un bărbat – darămite un bărbat atrăgător – dezbrăcându-se în fața ei.

Colin Eversea își împachetă hainele într-o grămăjoară ordonată, se aplecă să ia sforile cu care fusese legat puțin mai devreme și le folosi pentru a ambala vestigiile fostei lui vieți de domn din înalta societate, după care aruncă pachetul peste umăr și anunță:

– Mă duc eu primul.

Madeleine se gândi atunci că ar fi putut ajunge să urască autoritatea arogantă din vocea lui. Nu fusese o sugestie. Ba, mai mult de atât, era un indiciu clar că nu avea încredere în ea.

Lui Madeleine nu-i plăcea deloc să primească ordine de la alții, dar era o persoană pragmatică de felul ei și orice dispută nu ar fi făcut altceva decât să irosească și mai mult timp prețios.

– Foarte bine, zise ea scurt.

Colin trase apoi frânghiile și scoase geamul din zid. Acesta ieși destul de ușor, și înăuntru se revărsă o rafală de aer cald, urât mirositor. Șirul de butoaie apăru imediat în fața lor, precum posterioarele grăsuțe ale unor gardieni.

– Ai grijă la butoaie, îi porunci ea în șoaptă.

Apoi Colin Eversea se ridică pe lăzi și ieși în lumina zilei, la aproximativ opt minute după ce cineva încercase să o omoare pe Madeleine Greenway.

Capitolul 4

Reușiră la limită. Colin abia izbuti să se strecoare pe fereastră – dar și asta doar pentru că în clipa aceea era cu mult mai slab decât atunci când intrase la închisoare. Se strecură printre două butoaie urât mirositoare, înalte de o jumătate de metru, după care-și folosi mâinile pentru a se ridica. Cu toate acestea, rama ferestrei îi zgârie umerii mult prea lați.

Odată ce se ridică, se pomeni stând în lumina umbroasă a unei alei înguste și – la cum arătau și miroseau lucrurile – *foarte* murdară. Clipi când lumina soarelui îl izbi în ochi cu toată puterea.

Lumina soarelui. Și încă o dată fu copleșit de o revelație minunată: Doamne, Dumnezeule! Era liber și viu și...

Dar unde naiba se aflau? În mahalalele Londrei?

Lui Colin îi atrase apoi atenția o licărire de pe lemnul murdar și scorojit al clădirii din fața lui. La o privire mai atentă, licărirea aceea se dovedi a fi de fapt o pereche de ochi. Ochii aparțineau unui bărbat, care era îmbrăcat din cap până-n picioare în haine care aveau aceeași culoare nedefinită ca zidul murdar. Omul stătea pe jos, ținea strâns în mână o sticlă și se uita în sus la Colin, cu un fel de uimire afectuoasă.

– Ei bine, bună dimineața, șefu'.

Vocea omului părea destul de mulțumită.

Fără îndoială îl considera pe Colin una dintre halucinațiile lui inofensive.

Colin șovăi o clipă.

– Bună dimineața, răspunse el politicos, pentru că era o obișnuință izvorâtă din educație.

Omul zâmbi luminos. Colin numără că avea patru dinți. Gura lui semăna întru câtva cu ceea ce mai rămăsese după o lovitură nu tocmai bună la popice.

– Ooohhhhh! Omul acela murdar era absolut încântat, după cum lăsa de înțeles exclamația lui melodică. Puse jos sticla cu blândețe și aplaudă entuziast apariția lui Madeleine, cam la fel cum ar fi făcut orice om obișnuit la încheierea unui spectacol reușit de marionete.

Colin se grăbi să o ajute să iasă pe fereastră – tot din puterea obișnuinței. Dar nu prea știa cum să procedeze. Să o apuce de cot? Să o prindă de mână? Și apoi apăru pe chipul ei o expresie care semăna foarte mult cu uimirea. Se uită lung la mâna lui întinsă, și sprâncenele ei frumoase și întunecate se apropiară într-o mică încruntătură.

El își retrase mâna destul de stingherit. Se simțea un pic jignit, dar în același timp îl amuza copios faptul că percepea reacția ei ca pe o insultă.

Madeleine Greenway se ridică, își scutură fustele și continuă imediat cu evaluarea împrejurimilor. În părul ei lucios se puteau vedea câteva așchii – șrapnel de la împușcătura care lovise stâlpul de lemn. Fu tentat să îi smulgă una din păr și să i-o ofere ca pe un fel de suvenir... însă mâinile ei le îndepărtau deja din păr, înainte ca el să fi avut timp să cedeze acelei tentații nedorite.

– Stai... Pot... Aș putea să-ți pun o întrebare, șefule? întrebă gânditor omul de lângă perete.

Privirea lui Colin se mută imediat spre Madeleine, care părea pe punctul de a o lua la fugă.

– Bine.

– Da' tre' să vii mai aici pentru ast'..., zise omul și îndoi de două ori din degetul lui slab și murdar, făcându-i semn să vină mai aproape.

Colin aruncă o privire fugitivă spre Madeleine. Zări ochii ei întunecați privindu-l cu arțag, chipu-i pal și obrajii foarte rozalii. Se gândi apoi că ar fi fost absolut potrivit ca sub imaginea aceea a ei să fie gravat pe o pancartă de lemn cuvântul „nerăbdare".

Colin se aplecă ușor.

– Da, domnule?

Mâna murdară a omului țâșni imediat și-l apucă de cămașă.

– Spune-mi..., bâigui bărbatul. Vulpița ta... a fost... a fost... bună?

– Dacă a fost bună? repetă Colin absolut indignat. Făcu apoi o pauză elocventă. Pentru Dumnezeu, omule! N-o plătesc ca să fie bună.

Fu nevoie de câteva clipe ca afirmația lui să-și facă loc printre aburii ginului care-i întunecau mintea.

Și apoi omul dădu drumul gulerului cămășii lui Colin, își trase o palmă peste coapsă și izbucni într-un hohot de râs fiegmatic. Respirația lui îl trimitea pe Colin cu gândul la mirosul vaporilor sulfuroși ai iadului, așa că se dădu înapoi. Dar nu se putu abține să nu râdă și el. Doamne, era minunat să poată râde pe seama unei inepții.

Dintr-odată, omul se opri din râs.

– Ai dinți foarte frumoși, șefule! decretă el, viclean.

Gata cu glumele! Era timpul să plece.

– Ia-i pălăria, șuieră Madeleine Greenway.

Ea nu era deloc amuzată, judecând după îmbujorarea care îi acaparase obrajii.

– Poftim? De ce...? Oh! Doar nu-i putem lua pălăria așa, pur și simplu, protestă Colin, pe un ton indignat.

Cu toate acestea, înțelegea și el cât de ridicolă suna afirmația lui.

– Crede-mă că ar prefera de o mie de ori să aibă gin decât pălăria aia. Îngenunche, ridică un penny la nivelul ochilor omului, îi văzu luminându-se și apoi trase moneda înapoi. În schimbul pălăriei tale, zise ea, fermă.

– Ia-o, porumbița mea, răspunse omul, pe un ton blând și curtenitor.

Madeleine lăsă moneda lângă genunchiul omului, îi smulse pălăria de pe cap și i-o dădu lui Colin, care o apucă destul de prudent.

– O pălărie plină cu păduchi, zise el. E primul cadou pe care mi-l faci. O voi prețui de-a pururi.

– Pare destul de curată, zise ea încruntată, după care îi întoarse spatele și se îndepărtă. Pune-ți-o odată pe cap!

Colin mirosi pălăria cu prudență. În mod surprinzător, nu putea. Așa că și-o îndesă pe cap. Îi venea, dar era un pic cam largă, așa că aproape îi acoperea și ochii. Cu toate acestea, era perfect conștient de faptul că, în acel cartier dărăpănat, cămașa lui imaculată sărea în ochi ca steagul alb al unei fregate.

O urmă apoi până în capătul aleii, evitând abil o băltoacă mare, care avea un aspect destul de suspect. În acea parte a Londrei ar fi putut fi o băltoacă de orice... dar cu siguranță de nimic bun.

Colin aruncă o privire spre noua lui parteneră ursuză. Și-ar fi dorit să știe mai multe lucruri despre ea. Dar, de vreme ce se mișca foarte repede, nu primea nimic mai mult decât frânturi de informații – și chiar și acestea obținute cu greu, de pe urma unor ocheade aruncate strategic. Totuși, în timp ce înainta grăbită, îi observă pantofii pe sub tivul rochiei. Purta cizme maro de piele, de calitate superioară, care se aflau într-o stare destul de bună – și care mai erau și după ultima modă. Iar rochia ei era confecționată dintr-o muselină deschisă la culoare și avea tot o croială foarte modernă. Știa lucrurile astea pentru că avea și el surori, la urma urmei... În plus, nu o dată, dusese modistelor comanda detaliată a uneia dintre amantele lui. Rochia pe care o purta era conservatoare, fără a fi prea simplă: avea două rânduri de volane la tiv, mâneci bufante și un fel de șal elegant, pe care-l purta înfășurat în jurul gâtului și ascuns în decolteul dreptunghiular și adânc al rochiei. Pe de altă parte, la cât de înflăcărată era femeia aceea, se îndoia că orice ținută îmbrăcată de ea ar fi putut părea simplă. Arăta imaculată, dacă nu chiar ca scoasă din cutie. Și apoi se uită mai bine la femeia care purta aceste haine. Madeleine Greenway avea o piele deschisă la culoare și fină, care părea radioasă chiar și în lumina aceea cenușie. Iar în partea de jos a maxilarului ei putea distinge două cicatrici mici și rotunde, aproape imperceptibile. Semne de la variolă. Și avea o gură generoasă, de un roz pal.

Îi studie pe rând trăsăturile, una câte una, cu ocheade rapide, dar elocvente, și îl încercă un sentiment de regret când înțelese că o astfel de frumusețe neobișnuită – și era, fără nici o îndoială, o frumusețe – părea totuși lipsită de farmec. Părea o creatură plămădită numai și numai din hotărâre și resentimente.

Ajunseră apoi în capătul aleii și se opriră amândoi brusc. Fără îndoială motivați de același gând: cu siguranță soldații împânzeau deja Londra, ca niște păduchi nedoriți, căutându-l. Colin fusese și el soldat. Așa că înțelegea foarte bine că soldații aveau și ei defectele lor, dar că majoritatea erau foarte perseverenți – pentru că nu știau cum să fie altceva decât soldați – și, pe mulți dintre ei, asta îi făcea nemiloși.

Fără îndoială, familia lui era interogată minuțios de autorități chiar în clipa aceea. Și atunci se născu în mintea lui Colin o imagine

a tatălui său, Jacob, jubilând de bucurie – probabil revenise la starea lui obișnuită de bonomie misterios de încrezătoare, pentru că dejucase încă o dată planurile sorții. Aproape că zâmbi. Doar că imaginea aceea atrase după sine un sentiment puternic de nerăbdare și de dor. Dor de familia lui, de Louisa și de Pennyroyal Green. De toate lucrurile care îi fuseseră negate și pe care crezuse că nu avea să le mai vadă niciodată. Și în momentul acela simți că nu ar fi putut îndura să mai trăiască chiar și o singură clipă cu lumea considerându-l un criminal. Și i se tăie răsuflarea.

În clipa imediat următoare, inspiră adânc și prelung, doar ca să-și amintească sieși că ceea ce respira era aer de libertate.

– Mai ai bani, domnișoară Greenway?

Nerăbdarea pe care o simțea dădu o notă tăioasă întrebării lui.

El, unul, nu mai avea nici un ban, desigur. Pentru că îl plătise pe călău să-i lege încheieturile lejer și să-l tragă de picioare, odată atârnat în ștreang, ca să aibă parte de o moarte rapidă. Și cu asta i se terminaseră resursele. Gândul acela îl făcu să se uite în jos la picioarele lui, simțind că-l ia amețeala. Încă putea simți cătușe fantomatice îngreunându-i picioarele. Încă putea simți cum îl rodeau cizmele în locul unde cercurile de fier îi sugrumaseră gleznele. Dar încă își mai putea simți picioarele. Și asta însemna că era viu!

Nu conștientizase că se obișnuise atât de mult cu ideea de a muri, încât în clipa aceea avea nevoie să reînvețe cum să trăiască. Și nu era deloc o senzație comodă. Semăna întru câtva cu revenirea treptată a circulației sangvine prin membrele care fuseseră private de sânge o perioadă lungă de timp.

Ridică privirea și surprinse ochii întunecați ai lui Madeleine Greenway studiindu-l cu o expresie indescifrabilă.

– Ar fi trebuit să am mai mulți bani, zise ea cu subînțeles, după care întoarse brusc capul înapoi spre stradă.

Colin se gândi atunci că îi plăcea vocea ei – rezonantă și încrezătoare – chiar dacă resentimentele pe care le ascundea erau întru totul îndreptate spre el.

– Dar acum nu mai am suficient nici cât să luăm o birjă de închiriat care să ne ducă la Tiger's Nest, continuă ea. Și nici nu te poți plimba pe străzile Londrei arătând ca un... ca un...

Încheie propoziția clătinând din cap cu fermitate, de parcă ar fi încercat să îndepărteze din minte un coșmar nedorit.

În mod ciudat, asta îl amuză un pic pe Colin. Pentru că, în cazul de față, *el* era coșmarul în cauză. Arăta ca un domn blestemat din

înalta societate. Și tocmai asta era problema! Deși era pentru prima dată în viața lui când lucrul acesta nu reprezenta un avantaj.

În timp ce Madeleine vorbea, o birjă trecu în viteză pe la capătul aleii. Intimitatea și viteza ei veneau ca o batjocură la adresa lor, care stăteau blocați acolo, pe străduța aceea cenușie împuțită. O foaie de ziar mototolită pluti veselă pe caldarâm și aterizâ în băltoacă, grațioasă ca o lebădă.

Numele lui se vedea scris cu litere mari și negre: COLIN EVERSEA. Chiar deasupra unei ilustrații a spânzurătorii.

„Na, poftim!", gândi Colin și-și smuci capul de la imaginea aceea. Din păcate însă, priveliștea din capătul aleii nu era cu nimic mai bună. Pentru că un soldat într-o tunică stacojie[1] apăru în mulțime, ca o picătură de sânge într-o mare cenușie.

Și, unde era un soldat, existau de obicei și alții.

Inima aproape că i se opri în piept descurajator, apoi își continuă bătăile într-un ritm mult mai alert.

– Haina dumitale, zise Madeleine Greenway, într-o șoaptă repezită.

Colin îi întinse pachetul cu haine fără să stea pe gânduri și apoi o privi, pe jumătate uimit și pe jumătate încântat, desfăcând-o cu mâini foarte abile și trăgând... și trăgând, și trăgând de cusăturile rezistente... de vreme ce croitorii de la Weston erau foarte riguroși... până când reuși să desprindă un nasture de alamă.

După aceea îl strânse în pumn victorioasă și zise:

– O să-l amanetăm.

Făcu apoi cale întoarsă, până la prietenul lor fără pălărie, care stătea în continuare sprijinit de zidul murdar.

– Știam io c-o să te întorci la mine, porumbița mea, zise prietenul lor, pe un ton exagerat de sentimental.

Madeleine se lăsă în genunchi lângă el și-l întrebă în șoaptă:

– Știi vreun amanet pe aici?

Dacă ar fi lansat întrebarea aceea în Pennyroyal Green, oricine ar fi îndrumat-o spre prăvălia lui Gerald Cutter. Era construită din pietre luate din ruine de castele și din lemne adunate de pe mare, de la epavele unor fregate distruse în furtuni... Deformată precum fălcile lui Gerald Cutter... și aproape deloc eficientă în a ține oile înăuntru.

[1] Se face referire la vestoanele roșii purtate de soldații Armatei Britanice, între secolele al XVII-lea și al XIX-lea. Din acest motiv, în limbaj popular, soldații mai erau porecliți și „tunicile roșii" sau „tunicile stacojii". (n.tr.)

Dar omul acesta îi răspunse:

– Ah! Ar fi magazinul lui McBride. Omu' o fo'... Flutură un pic din mână prin fața sa, de parcă ar fi curățat un geam aburit ca să poată citi următorul cuvânt. O fo' poteraș, adăugă triumfător în cele din urmă și o împroșcă cu salivă când pronunță „ș"-ul. Și acu' are o potică pe undeva.

Madeleine își șterse fața destul de serioasă, fără a spune nimic. Părea să nu prea înțeleagă însemnătatea cuvântului „potică". Cât despre Colin, el nu era tocmai sigur ce ar fi putut fi un „poteraș".

– Adică o farmacie? traduse Colin, câștigând o privire surprinsă din partea domnișoarei Greenway. Dar, dacă era ceva pe lume ce știa foarte bine, ăsta era jargonul consumatorilor de gin. Și de whisky, și de bere, și de șampanie, și tot așa...

– Asta zisei și io, dom'le.

– Unde-l putem găsi pe McBride?

– Mai ai un penny...? întrebă omul cu viclenie. Porumbița mea frumoasă..., adăugă apoi, pe un ton de flirt.

– Din păcate, nu, spuse Madeleine, fără nici o urmă de regret real. Dar aș putea să-ți mai aduc unul dacă ne spui unde-l găsim.

– E foarte trist să n-ai bani, nu-i așa? afirmă omul pe un ton pătimaș și plin de înțelegere. Păi, foarte bine atunci... McBride e pe strada urm'toare. Lângă fătuca aia cu... – mai flutură o dată din mână hotărât, de parcă ar fi încercat să captureze un fluture greu de prins – buchete, adăugă el, împroșcând încă o dată cu salivă la rostirea literei „b".

Și de data aceasta Madeleine Greenway fu cea care înțelese exact la ce se referea. Pentru că se ridică imediat, cu spatele drept ca vergeaua, și-și șterse ochii.

Se uită la Colin – bărbatul înalt, care purta o cămașă imposibil de albă și de curată și o pălărie la mâna a doua, îndesată pe frunte.

– Va trebui să ne încercăm norocul atunci, zise ea, pe jumătate pentru sine și pe jumătate pentru Colin.

Părea destul de mohorâtă.

Madeleine și Colin se aventurară să iasă de pe alee și se amestecară în mulțimea fremătătoare – dar și murdară și monocromă – din St. Giles. Evitară mai multe băltoace, aproape că fură doborâți de un porc și apoi de cei trei flăcăi care-l urmăreau, trecură de un grup de oameni care cântau despre Colin Eversea și li se scutură praf în cap de către o femeie care bătea un covor la etajul superior al unei clădiri

vechi, cu camere date spre închiriere. Dar măcar această ultimă parte rezolvă întru câtva problema cămășii jignitor de albe a lui Colin. El se scutură și îndepărtă cea mai mare parte a prafului, în timp ce Madeleine agita pumnul furioasă în direcția femeii – nu putea face nimic mai mult decât atât, pentru că orice altă reacție ar fi atras după sine o atenție nedorită.

– Scuze, fetițo, strigă femeia de la etaj, fără nici o urmă reală de părere de rău.

– Ține capul jos, îi aminti Madeleine lui Colin, pe un ton tăios, când i se păru că era pe punctul de a ridica privirea.

Era enervant de conștientă de înălțimea lui.

– Este jos, bombăni el. Pentru că acolo se află cele mai interesante grămezi de... lucruri.

Madeleine era atentă la fațadele clădirilor, care păreau la fel de înghesuite ca oamenii veniți să caște ochii la o spânzurătoare și la fel de murdare și de vitregite de vreme precum locuitorii mahalalei.

Fata cu un coș plin de buchete de violete înfășurate în foi de ziar sărea în ochi aproape la fel de ușor precum soldații, cu tunicile lor stacojii. Privirea lor zbură imediat pe deasupra capului ei, la o pancartă care se legăna în lanțuri de metal. Pe ea era scris cu litere ornate „FARMACIE".

Madeleine și Colin se năpustiră în magazin, simțindu-se oarecum ușurați.

Înăuntru plutea un miros înțepător și era aproape complet întuneric, cu excepția a două lămpi rotunde care ardeau precum lunile lui Marte, în capetele opuse ale unei tejghele de lemn. Nu ofereau prea multă lumină, însă reușeau să arunce niște umbre sinistre – și fără îndoială acela și era scopul lor. Suspendate de tavan sau plutind în borcane etichetate, care căptușeau în întregime pereții magazinului, se aflau diverse plante – tulpini verzi cu frunze, trandafiri, mușețel, lavandă, spânz și alte erbacee pe care nu le-ar fi putut identifica nici într-o mie de ani. Toate legate cu bucățele subțiri de ață și aflate în diverse stadii de conservare. Iar de pe rafturile superioare se uitau în jos la ei alte lucruri neidentificate. Ochi de triton? Dinți de dragon?

Expuse pe rafturi sau agățate de tavan erau, de asemenea, schelete și cranii mici, aparținând unor specii de animale, care-i păreau complet străine lui Madeleine. Orbitele oculare goale și dinții inofensivi i se păreau cumva mai degrabă tulburătoare decât sinistre.

Proprietarul magazinului stătea în spatele tejghelei, la distanță egală între cele două lămpi. Tocmai îi înmâna o sticlă plină cu un conținut negricios unui domn care își purta gulerul vestonului ridicat și borul pălăriei lăsat pe frunte – ceea ce venea ca un semn clar că era la fel dornic precum Colin să fie văzut.

– O zi bună, zise morocănos omul, după care îi puse în palmă proprietarului mai multe monede.

Se întoarse apoi brusc și aproape că-l lovi în gleznă pe Colin cu bastonul său. Colin se întoarse imediat cu fața spre perete, ca să admire exponatele morbide.

Madeleine se încruntă puțin. Nu văzuse mai mult decât o pereche de ochi și o parte dintr-un nas... și totuși, omul care pleca i se părea cumva familiar. De fapt... ei bine, aproape ar fi putut jura că era un M.P[1].

Se părea că McBride avea tot felul de clienți interesanți.

Colin rămase ascultător cu spatele întors la proprietar și cu pălăria trasă peste jumătate din față. Se deplasă apoi de-a lungul peretelui, ca să admire un alt schelet.

Madeleine observă imediat mersul lui precaut. Se gândi apoi tulburată că probabil era o reminiscență a faptului că purtase cătușe în jurul gleznelor atâta amar de vreme. Se părea că încă mai avea nevoie de timp ca să se obișnuiască să meargă fără ele.

– Bună ziua, doamnă.

Vocea proprietarului era veselă și avea un puternic accent scoțian, în timp ce omul în sine era foarte slab, purta ochelari și era aproape chel, cu excepția câtorva șuvițe lungi, cenușii, care-i atârnau la baza urechilor.

– Bună ziua, domnule, răspunse Madeleine. Dumneata ești cumva McBride?

– Da, în persoană. Te-a trimis cineva la mine, drăguțo?

Madeleine șovăi, puțin surprinsă de întrebarea lui.

– Într-un fel, zise ea, precaută.

– Păi, spune-mi atunci, cu ce vă pot ajuta pe dumneata și pe... Aruncă o ocheadă discretă spre Colin, care se îndepărtase și mai mult și în clipa aceea și se apleca să se uite la ceva ce arăta ca și când ar fi fost cândva un șobolan... Pe domnul?

Dintr-un motiv sau altul, lui McBride nu i se părea deloc ciudat faptul că stătea de vorbă cu doamna, nu cu domnul.

[1] Prescurtare folosită pentru „membru al parlamentului" (n.tr.)

– Ați venit pentru... specialitatea mea? întrebă el iscoditor.

– Și care ar fi specialitatea dumitale? întrebă Madeleine precaută.

Se întrebă apoi dacă acela era un cod folosit pentru identificarea clienților interesați de tranzacții pe piața neagră. Ea, una, nu semăna deloc cu un hoț obișnuit venit acolo să facă o tranzacție cu bunuri furate. Și probabil asta explica întru câtva și prudența omului.

McBride o studie cu atenție câteva clipe. Madeleine nu-i putea vedea clar ochii, din cauza celor două lămpi care se reflectau în lentilele ochelarilor lui. Probabil omul ajunse cumva la concluzia că întrebarea ei era semn de viclenie, pentru că își îndreptă imediat spatele și începu o tiradă.

– Doamnă, recunosc umil că am un elixir care poate rezolva aproape orice problemă de... – coborî discret vocea, deși, din câte își putea da seama Madeleine, nu mai era nimeni altcineva în magazin în afară de ea și de Colin –, orice problemă masculină sau de natură intimă.

Colin Eversea încremeni imediat lângă scheletul care probabil fusese cândva un șobolan.

Poate că timpul era esențial, însă aceasta era o tentație prea mare pentru a-i putea rezista.

– Problemele acestea la care faci referire dumneata ar putea fi și... de natură... maritală? întrebă Madeleine într-o șoaptă discretă.

– Da, doamnă. Pot să spun cu mâna pe inimă că elixirele mele au ajutat multe căsnicii. Pot să produc unul pentru aproape orice... Își drese glasul, apoi adăugă complice: Dificultate. După aceea flutură din mână arătând prin magazin, de parcă ingredientele pentru astfel de poțiuni magice se aflau expuse peste tot primprejur. Căută apoi în spatele său și-i prezentă o sticlă cu dop, cu un aspect rafinat. Spre exemplu...

– Bine, dar dacă... Madeleine făcu o pauză cu subînțeles... ăăă... este... un pic pricăjită de la bun început?

Și, în caz că era o descriere prea enigmatică pentru înțelegerea omului, depărtă degetul mare și cel arătător, măsurând aproximativ zece centimetri.

Colin Eversea tuși.

McBride rămase o clipă șocat de dimensiunea patetică indicată de degetele ei. După aceea coborî sticla prudent, își drese glasul și își îndreptă spatele.

– Așadar, spui că este o chestiune tare mică și pricăjită? întrebă el, pe un ton destul de vesel. Făcea totul să sune ca o boală medicală.

După aceea bătu cu degetele în tejghea.

Colin Eversea își revenise între timp și în clipa aceea deschidea și închidea maxilarul osos și alungit al unei creaturi neidentificate.

– O, da! Abia dacă o poți vedea pe întuneric, aprobă ea pentru McBride. Scârțâitul craniului se opri brusc. Era mai mult decât evident pentru ea că voia ca el să audă ce spunea. Și eu, fiind o femeie modestă, prefer să nu mă angajez în... relații... Coborî apoi privirea sfioasă, de parcă însăși indecența cuvântului o secătuia de puteri. ... cu lumini aprinse peste tot prin cameră. Dar aparent suntem nevoiți să alegem varianta asta, altfel... altfel nu ar exista nici un soi de relație.

McBride își frecă bărbia gânditor.

– Și de cât timp sunteți căsătoriți, doamnă?

– Ei bine, mi se pare că de o eternitate...

– Îmi dau seama de asta, o alină el.

– Dar în realitate avem mai puțin de doi ani de căsnicie.

– Și soțul dumitale... vrea să te mulțumească?

– Trăiește ca să mă mulțumească!

Colin lăsă jos craniul cu atâta forță, încât tot scheletul se bălăngăni și trosni.

McBride scoase atunci o onomatopee, în parte de avertizare și în parte de înțelegere. Mai mult decât evident adresată lui Colin.

După aceea își îndreptă atenția spre femeia din fața lui.

– Admirabil din partea lui! Absolut admirabil! Și cu siguranță o mare provocare pentru voi amândoi, adăugă McBride foarte serios. Dar eu trăiesc ca să-mi satisfac clienții. Am preparat de curând o licoare nouă, care s-ar putea să vă ajute pe amândoi... E de origine turcească. Și unul dintre clienții mei... nu pot da nume, înțelegi dumneata, da' îți pot spune că-i cineva cu un statut foarte înalt... a folosit-o deja și s-a întors să mai ia.

– Prea bine, domnule, dar, dacă nu vă supărați că întreb, cum anume... ajută? Se ocupă de mărime sau..., zise ea cu subînțeles și se opri delicat, înainte de a termina propoziția.

– Ajută cu ridicarea, doamnă. Aparent, McBride își investea toată energia în ridicarea în slăvi a produsului, pentru că uitase complet de discreție. Cu ajutorul magiei științei, a lumii naturale și a priceperii mele deosebite, va lucra cu echipamentul deja existent al domnului și îi va oferi mai mult de... mânuit.

– Ar fi într-adevăr nevoie de un miracol, zise Madeleine gânditoare. Și ne vom gândi foarte serios la acest elixir al dumitale. Dar el va continua să încerce cu ceea ce i-a fost dat de la natură. Pentru

că e foarte mândru. Dar, vezi dumneata, eu am auzit despre dumneata și am vrut să vin aici ca să vorbim direct... iar el a fost de acord să mă însoțească.

– După cum am spus deja... admirabil. Absolut admirabil, afirmă McBride, aprobând cavalerismul lui Colin.

– Mulțumesc mult pentru sfaturi, domnule. Și, dacă tot sunt aici, aș vrea să mai vorbesc cu dumneata și despre altceva, conchise Madeleine.

– Desigur. McBride se arăta prudent în a-și manifesta optimismul. Prima ei problemă fusese aproape imposibil de biruit. Așa că numai Dumnezeu putea ști în ce consta a doua.

Madeleine strecură grăbită nasturele de alamă pe tejghea.

McBride aplecă ușor capul ca să-l studieze, după care îi aruncă o privire tăioasă. Și în clipa aceea chiar putea vedea o pereche de ochi albaștri lucind din spatele lentilelor ochelarilor.

– Aș dori șase șilingi pentru el, zise Madeleine, precaută din nou, în caz că fuseseră dezinformați de prietenul lor de pe alee.

– Unul, contracară McBride imediat.

„A, foarte bine", se gândi Madeleine.

– Mă crezi proastă, domnule? zise ea cu răceală. Cinci șilingi.

– Cinci! McBride era complet revoltat. Dacă nu ai fi fost așa chipeșă, doamnă, aș fi... aș fi... Se bâlbâia și împroșca cu salivă. Îți dau trei șilingi.

– Patru și nimic mai puțin. Știi și dumneata foarte bine că e un nasture de alamă rar și foarte scump.

Se uitară urât unul la altul pe deasupra tejghelei.

După aceea McBride oftă, băgă mâna în buzunarul jachetei sale și scoase un săculeț mic de catifea. Numără patru șilingi, pe care îi așeză în palma întinsă a lui Madeleine.

– Minunat, doamnă! Îți mulțumesc.

– Pentru puțin, zise Madeleine. O să avem nevoie și de o haină mare albastră sau neagră. Sau de o pelerină ori de o redingotă. Ai așa ceva?

– Mă tem că n-ați nimerit unde trebuie pentru asta. Io mă ocup doar de nasturi, ceasuri și metale prețioase, doamnă. Ocazional și de câte-o carte... iar cele pe care reușesc să pun mâna le țin pentru un prieten. Lucrurile mici, dar scumpe... astea sunt specialitatea mea. Doamna Bandycross de pe Lorrimer Lane vă poate vinde o cămașă sau o batistă... dar o haină... Clătină din cap, descurajator. Habar n-am unde ați putea găsi o haină altundeva decât pe Bond Street.

Izbucniră amândoi în râs din cauza absurdității afirmației, de vreme ce Bond Street se afla la un univers distanță de St. Giles.

– Mulțumesc, domnule. M-am gândit că n-ar avea ce să strice să întreb.

– A fost o plăcere. O adevărată plăcere, doamnă.

Urmară o plecăciune și o reverență, după care cei doi se despărțiră, fiecare crezând că avusese cel mai mult de câștigat de pe urma tranzacției – iar asta era întotdeauna semnul unei negocieri satisfăcătoare.

Colin o urmă tăcut afară pe ușa magazinului și înapoi în gălăgie și în lumina soarelui.

Se amestecară din nou în mulțime și nici unul dintre ei nu spuse nimic o vreme.

– Ei bine, mă plec umil în fața dumitale, zise Colin în cele din urmă.

– Mă îndoiesc de asta, replică ea cu asprime.

El izbucni în râs, așa că îi aruncă o privire tăioasă.

– Ei bine, asta a și fost intenția dumitale, nu-i așa? Sau chiar crezi că egoul meu este atât de uriaș, domnișoară Greenway? Crezi că e imposibil să mă rănești? Încă mai părea destul de amuzat.

– Încetează, zise Madeleine, printre dinții-i aproape încleștați.

– Ce să încetez?

– Încetează să încerci să mă câștigi de partea dumitale, domnule Eversea. Este... de prisos.

– Pentru că te-am câștigat deja? sugeră el, plin de speranță.

– Pentru că e imposibil.

– Dar am putea măcar să fim prieteni, n-ai zice? Dacă tot am convenit să ne ajutăm unul pe altul.

– Ce glumă bună! Eu nu vreau un prieten și nici dumneata nu vrei, domnule Eversea. Vrei doar să-ți demonstrezi dumitale ceva câștigându-mă de partea dumitale.

Observația ei fu urmată de o tăcere bruscă.

Și apoi Colin Eversea afișă un zâmbet mic și enigmatic și ridică ușor capul, de parcă ar fi încercat să înghită afirmația ei usturătoare.

Și apoi omul acela afurisit chiar începu să fluiere încet!

Dar nu reuși să țină mai mult de două note, că pe strada de vizavi de ei apăru o patrulă de soldați. Și vederea lor îi făcu imediat să încetinească pasul.

Se aflau la mai puțin de douăzeci de metri distanță – dar în mediul acela cenușiu erau la fel de vizibili precum niște cardinali. Țineau strâns baionetele în mâini și întorceau capetele dintr-o parte în alta. Ochii lor cercetau avid chipurile din mulțime și se îndreptau spre ei implacabil, dar fără vreun scop evident.

Nu existau uși sau alei pe care să poată intra ca să se ascundă. Și orice mișcări bruște i-ar fi făcut să sară în ochi. Madeleine îl atinse pe brat pe Colin și încetiniră amândoi pasul. Apoi își scoase pe furiș șalul din jurul gâtului, își trase decolteul corsajului periculos de jos, își trecu o mână prin păr cât să slăbească agrafele și să-și ciufulească coafura, după care șuieră:

– Ține sticla asta de gin în mână și poartă-te ca și când ai fi doar puțin beat... nu mai mult, pentru numele lui Dumnezeu... și sprijină-te de mine.

Termină apoi prin a-și lipi pieptul de un Colin Eversea foarte surprins și-și alunecă brațul peste al lui. Întrezări pupilele lui întunecându-se într-o mare de verde-albăstrui când privirea lui uimită căzu pe decolteul ei. Adevărul era că avea într-adevăr un piept splendid.

Colin se adună destul de repede după ocheada aruncată spre sânii ei și se supuse *poruncii ei. Spatele i se relaxă, umerii i se cocoșară* puțin și mâna liberă i se bălăngăni pe lângă corp, strângând sticla de gin. Rămaseră să meargă la brat în spatele a trei domni, angajați într-o conversație veselă – suficient de aproape cât să pară că făceau parte din grup. Sau poate că nu. Colin avea un mers tremurat, dar nu cedă în fața tentației de a juca prea mult beția.

Totul mergea foarte bine. La drept vorbind, dacă tot trebuia să fie împovărată cu un criminal fugar, era cu atât mai bine ca respectivul criminal să fie unul inteligent.

– Apleacă ușor capul și spune-mi ceva la ureche, îi porunci ea în șoaptă.

– Ce-ar trebui să-ți spun? șuieră el, nesigur.

Madeleine râse atunci, de parcă tocmai i-ar fi spus ceva amuzant.

– Și acum îți spun eu ceva, adăugă ea, pe un ton conversațional. Dar simțea inima cum îi bătea tare, aproape asurzind-o.

– Și apoi mai spun eu ceva, ca răspuns, murmură el, prinzându-se de mersul jocului.

– Și apoi eu zic altceva?

Transformase replica aceea într-o întrebare, pentru a imita ritmul unei conversații.

Și astfel... mergând la brat și discutând nimicuri, se amestecară în mulțime, fără a avea o deghizare reală. Ochii ageri ai soldaților cu tunici stacojii abia dacă se întoarseră în direcția lor când trecură pe lângă ei. Totuși, Madeleine le simți privirile pe trupul ei, ca și când ar fi însemnat-o cu fierul încins pe pielea goală.

Trecură câteva minute lungi de tăcere, în care își continuară drumul. Fiecare își revenea în felul lui după pericolul din care scăpaseră ca prin urechile acului.

– E foarte ciudat să te ascunzi așa la vedere, murmură Colin în cele din urmă.

Părea destul de uimit.

– Să nu mai zici niciodată astfel de lucruri cu voce tare. Și nici măcar în șoaptă. Nici măcar aici în St. Giles. Se simțea neobișnuit de furioasă. Neobișnuit de exaltată și, în mod ciudat, mai înspăimântată decât fusese vreodată în viața ei. Cu alte cuvinte, nu fi așa un prost afurisit!

Brusc îi dădu drumul la brat.

Madeleine fu cea care făcu apoi semn unei birje de închiriat care-și croise încet și greoi drumul în susul străzii, prin toată aglomerația. Birjele erau destul de rare în această parte a Londrei. Pentru că în St. Giles nu se găseau prea mulți clienți plătitori.

Vizitiul se uită spre ei și fu pe punctul de a plesni iar din bici și de a se îndepărta.

– Am bani, amice, protestă Madeleine, imitând cât putea de bine jargonul specific oamenilor din St. Giles.

– Arată-mi, îi ordonă autoritar vizitiul, după care întinse o mână înmănușată și ridică din sprâncenele-i cenușii.

Aparent, era mult prea convingătoare în rolul unei femei ușuratice, amețită de aburii alcoolului.

Dar îi arătă ce voia să vadă, așezându-i un șiling în palmă. Vizitiul mârâi și le făcu semn din bărbie să urce.

– La docurile East India, îi zise ea.

Omul eliberă un hohot de râs lipsit de umor, după care oftă, de parcă tocmai îi confirmase o bănuială.

După aceea Madeleine închise ușa birjei și trase perdeaua peste fereastra micuță, rămânând singuri în acel întuneric relativ. Apoi vehiculul se puse în mișcare.

Într-un fel era bucuroasă că părăseau St. Giles, dar tot nu se simțea complet în siguranță în acel spațiu închis. Madeleine eliberă un oftat prelung. Inima continua să-i bată tare în piept, dar făcu tot

posibilul să-și regleze respirația, în timp ce-și ridică înapoi corsajul și-și înfășură din nou șalul în jurul gâtului, acoperindu-și pieptul. După aceea se lăsă pe spate în scaunul care încă duhnea a rom, a sudoare și a tutun ieftin, ceea ce o făcu să se simtă ca și când s-ar fi lăsat în brațele fostului pasager.

Roțile vehiculului se învârteau pe caldarâm, înaintând cu greu pe străzile înguste. Dar în curând avea să capete viteză.

Stătură așa, în tăcere, destul de mult timp. Colin Eversea ținea privirea ațintită în jos spre sticla de gin, pe care o învârtea în mână încet și prudent, de parcă ar fi fost un artefact valoros.

– Știu că nu e o glumă, zise el încet.

Și cam aici se încheie toată conversația lor cât timp dură călătoria spre Tiger's Nest.

Capitolul 5

Toți cei din familia Eversea tresăriră când auziră huruitul copitelor de cai, care se îndreptau în goană spre conacul din piață. Femeile închiseră ochii strâns. Mâinile se întinseră după alte mâini, pe care le apucară ferm, și Marcus avu o clipă senzația că vedea noduri albe pe îmbrăcămintea neagră – dar în realitate știa că erau doar mâini împreunate.

Și apoi își dădu seama că graba de a da vestea morții lui Colin ar fi fost cel puțin necuviincioasă. La urma urmei, mort însemna tot mort, așa că de ce atâta grabă?

Și se părea că tatăl său gândise același lucru. Se duse apoi la fereastră, urmat îndeaproape de Jacob, Chase și Ian. Se uitară în jos în timp util pentru a-l vedea pe mesager aruncând hățurile și grăbindu-se în sus pe scările conacului.

Marcus putea vedea de la etaj zâmbetul strălucitor care i se lățea pe jumătate din față.

Doamne, Dumnezeule! Cu siguranță asta era ceva complet nepotrivit.

Menajera îl primi înăuntru, și omul o luă la goană pe scări, înainte ca femeia să aibă timp să îi anunțe sosirea.

Îl auziră urlând ceva în timp ce se îndrepta spre salon și apoi strigătele lui se materializară în cuvinte coerente când se năpusti pe ușă:

– A dispărut! A dispărut! Să fiu al naibii! Explozii! Și-a dispărut de-a binelea!

De fapt, nu erau atât propoziții coerente, cât silabe urlate, acompaniate de fluturat frenetic din brațe.

Jacob îl prinse de braț și-l strânse tare.

– Ia-o mai ușor. Pentru numele lui Dumnezeu, ce...?

Toată familia se adunase deja în jurul mesagerului, și speranța începuse să înflorească în sufletele lor. Toată lumea își ținea răsuflarea, în expectativă.

– Treci odată la subiect! îl îndemnă Jacob, pe un ton care sugera o bucurie controlată, de parcă suspecta deja ce vești avea să audă de la acel om.

– O, ar fi trebuit să vedeți! exclamă omul în șoaptă. Dar expresia de pe chipul lui spunea mai mult decât o mie de cuvinte. Colin era la spânzurătoare. Mulțimea aclama. Și era legat... Dar văzu apoi fețele femeilor și decise să renunțe la descrierea aceea. Și apoi s-au pornit exploziile... În spatele spânzurătorii și în mulțime... și fum, și haos, și țipete... și apoi... Făcu o pauză scurtă, pentru un efect dramatic, după care continuă: Colin a dispărut!

Se instală o liniște mormântală.

Marcus observă fără voia lui că păsările acelea afurisite continuau să ciripească. De parcă ar fi bănuit tot timpul ce avea să se întâmple.

– Așadar, nu a fost spânzurat? întrebă încet Jacob, în cele din urmă.

– N-a fost spânzurat. Și nu e mort. Sau cel puțin n-a murit prin spânzurare. Nu l-a mai văzut nimeni, Jacob. A dispărut!

– Adu săruri de mirosit, îi șopti Marcus menajerei care-l urmase pe mesager în salon.

Femeia era la fel de palidă ca toți ceilalți și respira la fel de greu. Dar cu siguranță nu era pe cale să leșine – lucru care nu putea fi spus și despre celelalte doamne din încăpere. Se uită spre Louisa și văzu că era albă ca varul.

Însă nu și mama lui. Ea trecuse deja prin prea multe astfel de vești chinuitoare cu Colin, la viața ei. Chipul mamei sale era vlăguit, iar ochii ei de un albastru-închis străluceau, în ciuda cearcănelor vinețiii care se întindeau sub ei. Dar nu părea aproape deloc surprinsă.

Marcus se gândi atunci că Jacob avea să se ducă la ea. Dar tatăl și mama lui păruseră neobișnuit de înstrăinați în dimineața aceea... de parcă fiecare ar fi trăit o suferință complet diferită și numai de ei știută. De parcă nu ar fi avut încredere că celălalt ar fi înțeles prin ce treceau.

Așadar, râurile nu-și vor schimba cursul și soarele nu va răsări din vest!

Familia Eversea ieșise încă o dată învingătoare.

– Unii oameni spun că diavolul însuși l-a luat înapoi, clarifică mesagerul. Alții, dimpotrivă, spun că este cu adevărat nevinovat și Îngerul Morții s-a pogorât din ceruri ca să-l salveze. Armata fierbe. Dar autoritățile tind să creadă mai degrabă că familia Eversea a avut un amestec în evadarea lui decât că a fost o intervenție divină. Mă gândesc că o să apară aici din clipă-n clipă, adăugă apoi, într-o notă mai pragmatică.

Sunetul copitelor de cai galopând în curte confirmă numaidecât ipoteza aceasta. Soldații descindeau asupra familiei Eversea.

Jacob părea deja gânditor.

– Așadar, Colin nu este mort. Asta știi sigur.

– Cel puțin nu prin spânzurare, confirmă mesagerul.

Și, chiar sub ochii tuturor, Jacob – care păruse vlăguit în ultimele săptămâni – își recăpătă strălucirea caracteristică și grandoarea aproape supranaturală care îl făceau să radieze de încredere și de poftă de viață. Colin era cel mai înalt dintre toți copiii. Dar, cumva, nimeni nu părea vreodată mai înalt decât Jacob Eversea, pentru că simpla lui prezență domina încăperea.

Toți băieții – Ian, Chase și Marcus – se holbau bănuitori la tatăl lor.

– Jur că nu am avut nimic de-a face cu asta, îi șopti Jacob lui Marcus. Crezi că nu ai fi știut dacă aș fi plănuit ceva?

Colin se întreba unde naiba aveau să înceapă să-l caute autoritățile. La vreme de pace, se întâmpla adesea ca soldații să nu aibă de lucru și să se plictisească. Și el avusese într-adevăr ascunzătorile lui... dar, pe de altă parte, nu era ca și când ar fi fost o vrabie migratoare. Nu se întorcea iar și iar în aceleași locuri. Îi plăcea să încerce lucruri noi. Ar fi fost nevoie ca Londra să fie împânzită de un batalion întreg care să-l caute, și, la urma urmei, soldații mai aveau și alte îndatoriri. Sau cel puțin se folosea de acest raționament pentru a-și liniști temerile.

Cu toate acestea, era destul de greu de crezut că ar fi pus vreodată piciorul în Tiger's Nest, deși el știa că o făcuse. Zidul din față al hanului era aproape în totalitate făcut din sticlă, și clienții dinăuntru păreau niște exponate menite să atragă privirile. Și cu siguranță ceea ce lipsea clientelei de la Tiger's Nest în materie de dinți sau membre era compensat din plin cu arme. Pistoale din toate epocile și cuțite de toate lungimile și grosimile, purtate de bărbații înghesuiți în tavernă, luceau năucitor și păreau cu mult mai bine întreținute decât posesorii lor. Cârlige se încovoiau la capete de brațe și picioare de lemn zăceau lângă cele încălțate în cizme, pe sub mesele zgâriate și însemnate de nenumărate lame de cuțit. Și din loc în loc se întrezărea câte un ciot sau un cot, legat strâns în mâneca de la cămașă, care gesticula în toate părțile într-o dezbatere aprigă. Oamenii de acolo erau pirați ai străzilor și ai mărilor.

Cu alte cuvinte, nu era mulțimea obișnuită care se aduna pe la teatre.

Colin se întrebă atunci dacă nu cumva avea să fie înjunghiat de cum punea piciorul înăuntru, pentru că îndrăznise să-și arate fața acolo. Cu toate acestea, era adevărat și că oamenii care se adunau la Tiger's Nest erau genul care admirau un om care ținea la băutură – mai cu seamă unul care o cumpăra de bunăvoie și apoi o împărțea. Și chiar făcuse asta de mai multe ori.

– O să intrăm prin bucătărie, îi zise Madeleine cu răceală.

I se părea foarte interesant că ea cunoștea atât de bine locul acela. Pe de altă parte, era normal să fie familiarizată cu taverna, de vreme ce acolo își făcea veacul curtierul ei.

Colin rămase cu bărbia în piept, cu pălăria trasă peste față și cu umerii cocârjați, în timp ce enervant de serioasa și aroganta Madeleine Greenway pornea cu pași mari pe alee spre intrarea de la bucătărie. Și nici măcar nu se uită la el înainte de a se strecura înăuntru! Așa că o urmă ascultător și precaut.

O singură respirație adâncă oferea oricărui vizitator o istorie olfactivă a locului: fiecare țigară sau pipă fumată vreodată, fiecare foc aprins vreodată pentru a-i încălzi pe clienți, fiecare strop de alcool băut, fiecare picătură de sânge vărsată într-o încăierare și fiecare dram de grăsime scursă de pe o bucată de carne pusă la frigare își lăsaseră mirosurile să bântuie acel loc.

Un coridor îngust dădea în bucătărie, unde un băiețel murdar stătea aplecat apatic deasupra vetrei, frigând o pulpă înfiptă

într-un băț de lemn. Era dificil de spus de la ce animal provenea halca aceea de carne, dar strălucea de grăsime și mirosea absolut fabulos. Băiatul își șterse cu mâna nasul care-i curgea, aruncă o privire spre sala principală de mese, ca să vadă dacă se uita cineva la el, și apoi atinse aceleași degete de grăsimea tentantă de pe halca de carne.

– Tinere, zise Madeleine încet.

Băiatul aproape că sări în sus de spaimă și de vinovăție, după care se răsuci imediat, căutând persoana care-i vorbise.

– Io n-atingeam nimica! exclamă copilul, după care își retrase în grabă degetul și apoi și-l vârî în gură, instinctiv.

Ah, din păcate, copilul nu știa să mintă. Avea să fie nevoit să mai lucreze la asta dacă voia să supraviețuiască acolo, la docuri. După estimările lui Colin, nu părea să aibă mai mult de șapte ani.

Madeleine strânse din dinți.

– Bunule domn, ai putea să ne spui unde l-am putea găsi pe domnul Croker?

Și ce ton al vocii surprinzător de blând folosise!

Colin se uită spre ea, aproape la fel de sedus de sunetul acela cum era în mod evident și băiatul – judecând după expresia care apăruse pe chipul lui când o văzuse pe Madeleine. Se uita la ea cu ochii mari și cu un fel de dor amestecat cu o studiere vicleană. Fără îndoială vocile blânde erau ceva destul de rar întâlnit în lumea lui. Dar era de la sine înțeles că micuțul poseda acel instinct englezesc înnăscut de a determina statutul lui Madeleine, înainte de orice altceva: în primul rând, pentru a stabili ce însemna asta pentru el și, în al doilea rând, pentru a-și da seama ce ar fi putut obține de la ea.

Aparent, băiatul ajunse repede la o concluzie, pentru că se hotărî să-i zâmbească. Și, Doamne, Dumnezeule, ce mai zâmbet angelic afișă! Era clar că era un cuceritor în devenire.

– Îi căutați pe domnul sau pe doamna Croker, doamnă? întrebă el numaidecât.

– Pe stăpânul tău, tinere. Cheamă-l imediat pe domnul Croker, izbucni Colin tăios.

Și fiecare cuvânt era o capodoperă de eleganță rece.

Băiatul sări de pe scaun ca ars. Picioarele părură să i se împleticească în loc pentru o clipă, după care fugi glonț spre sala de mese principală a tavernei.

„Ah! Iată încă o demonstrație a efectului accentului aristocratic!" se gândi Madeleine și se uită apoi chiorâș la Colin. Între sprâncenele ei apăruse o încruntare dezaprobatoare.

Colin își atinse ironic borul pălăriei uriașe. Știa mult prea bine ce ar fi făcut un băiețel să se sperie și să fugă... În fond fusese și el cândva un băiețel fermecător, care nu știa să mintă. Și în clipa de față nu-l interesa deloc să irosească timp prețios împrietenindu-se cu copilul.

Madeleine Greenway se întoarse de la el, întinse mâna și răsuci absentă frigăruia, pentru ca flăcările să nu ardă prea tare carnea pe o singură parte. Exista ceva mult prea familiar în gestul ei, care-l tulbura neașteptat de mult pe Colin. Pentru că, în ciuda misiunii lor încărcate de tensiune și a felului în care știa să mânuiască un pistol, fusese un gest foarte feminin și, una peste alta, absolut obișnuit.

Colin se întrebă atunci dacă viața lui avea să mai intre vreodată pe un făgaș obișnuit.

Ridicară amândoi privirile când răsunară pași grăbiți și un mers apăsat, acompaniați de o voce pițigăiată care spunea în șoaptă: „... individ mare și furios..." Și apoi apărură Croker și băiatul, și Colin făcu un pas în spate, ascunzându-se și mai mult în umbrele adânci.

Croker, un individ masiv, chel ca o ciupercă și cu o sprânceană stufoasă ce părea interminabilă, era vădit enervat și obosit. Își ștergea mâinile mari pe un șorț pătat. Dar apoi dădu cu ochii de Madeleine și încremeni pe loc.

O succesiune de expresii se luptară o clipă pentru supremație pe chipul său: plăcere și ușurare, și groază, și uimire, și confuzie.

Apoi chipul i se relaxă în cele din urmă, și o neutralitate plăcută puse stăpânire pe trăsăturile lui.

– Tuleo! își aminti să șuiere la băiat. Du-te ș'ajut-o pe doamna Croker să curețe mesele.

Băiatul fugi imediat în direcția sălii de mese. Croker își drese glasul.

– Ca să vezi! Doamnă Greenway..., începu el lingușitor, dar se opri imediat. Tocmai ce-l zărise pe „individul mare și furios", ascuns în umbre.

Colin își ridică pălăria de pe față cu un singur deget și afișă un zâmbet câștigător.

Croker rămase holbându-se la el, cu gura căscată. Literalmente.

Și apoi, spre uimirea lui Colin, o bucurie luminoasă stranie își făcu loc pe chipul lui mare, care începuse dintr-odată să semene destul de mult cu un răsărit de lună.

Dar expresia aceea dispăru într-o clipită – sau mai degrabă fu înghițită cu totul –, lăsând în locul ei una de groază pură.

Și Croker se răsuci pe călcâie, gata s-o ia la fugă.

Colin smuci imediat unul dintre brațele-i convenabil de lungi, îl apucă de guler pe Croker și îi imobiliză la spate un braț mare și gros. Era o manevră foarte utilă, după câte se dovedea. O învățase de la Marcus, care o folosise cu el de nenumărate ori de-a lungul anilor. Într-o fracțiune de secundă, Madeleine scosese și ea pistolul și-n clipa aceea îl înghiontea în stomac pe Croker cu țeava metalică și rece.

– Unde putem vorbi o clipă în intimitate, domnule Croker? murmură politicos Colin la urechea bărbatului.

– În cămară, bălmăji Croker, pe un ton destul de resemnat. Își folosi apoi bărbia pentru a face semn spre o ușă făcută din stinghii groase de lemn, abia vizibilă în locul în care bucătăria lua forma unui L.

Îl zoriră pe Croker să înainteze pe lângă o masă lungă de lemn și două vetre mari. Trecură apoi pe lângă un bufet, pe care se aflau stive imense de farfurii, înghesuite lângă două grămezi de ceapă tăiată și cartofi, deasupra cărora atârna un șir lung de oale și tigăi, după care cotiră spre încăperea indicată și intrară într-o cămăruță îngustă și întunecoasă care mirosea a pământ.

Închiseră tare ușa în urma lor, și Colin se uită imediat în jur după ceva ca să poată bloca ușa. Înăuntru se aflau o masă mică și un scaun, al cărui spătar îl folosi pentru a bloca ușa.

Niște lăzi pline cu cartofi și cu ceapă erau sursa mirosului pământos. Într-un capăt al încăperii erau stivuiți mai mulți saci plini cu ceva ce părea a fi făină și sprijiniți de ei se aflau alții mai micuți, în care fără îndoială se aflau boabe de cafea și condimente. Colin se gândi amuzat că aceștia din urmă semănau cu niște copilași sfioși, care se țineau de fustele mamelor în prima zi de școală.

Colin îi dădu apoi drumul domnului Croker, și Madeleine făcu un pas în spate, dezlipind gura pistolului de pe burta lui mare. Croker se scutură zdravăn, ca și când până atunci ar fi stat mototolit ca o foaie de hârtie, și își îndoi de mai multe ori brațul în sus și-n jos, de parcă ar fi verificat că încă era funcțional.

Apoi hangiul smuci capul de la Madeleine la Colin și înapoi la Madeleine, încercând să-și dea seama ce să spună mai întâi.

– Doamnă Greenway, începu el. Ești... ești... ești vie!

Părea puțin încurcat.

– De ce te surprinde asta, domnule Croker?

Era rece, foarte serioasă și autoritară.

Dar, aparent, Croker nu era încă pregătit să răspundă la întrebarea aceea, pentru că avea o alta, care părea să cântărească și mai greu în mintea lui.

– Și... mii de scuze că trebuie să întreb, domnule, dar... chiar ești domnul Colin Eversea? Serios?

Colin își scoase de tot pălăria și făcu o plecăciune elegantă. Fără a confirma nimic prin cuvinte.

Pentru o clipă, domnul Croker păru în imposibilitatea de a vorbi. Mâinile lui frământau șorțul. Își rodea buzele. Și avea ochii cât cepele. Iar picioarele lui mari, încălțate în cizme murdare, se mișcau agitate pe pardoseală.

Iar când infamul domn Croker vorbi din nou în cele din urmă, o făcu pe un ton șoptit și cu o atitudine demnă:

– Nici nu pot să încep să-ți spui cât... Ei bine, e suficient să spun că sunt un mare admirator al dumitale, domnule, zise el, umil. Un mare admirator, domnule Eversea!

– Mulțumesc mult, domnule Croker, răspunse Colin pe un ton solemn.

Nu voia să înceapă o dezbatere despre neajunsurile morale ale admirării unui criminal condamnat, pentru că admirația aceea s-ar fi putut dovedi utilă.

– Domnule Croker, am dori niște răspunsuri, te rog, zise apoi Madeleine.

Cuvintele ei sunau tăios. Era mai mult decât evident că nici ea nu avea dispoziția necesară pentru admirație.

Hangiul își mută atunci atenția spre ea și cuvintele îi ieșiră pe gură ca niște furnici la un picnic:

– Oh, doamnă Greenway, sunt foarte bucuros că ești în viață. E de la sine înțeles că sunt un mare admirator și al muncii dumitale...

Al muncii ei? Colin se întoarse și o studie atent o clipă. Dar toată atenția ei era concentrată asupra hangiului.

– Domnule Croker, interveni Madeleine, pe un ton aspru. Lăsând la o parte complimentele...

– N-am mai văzut niciodată așa ceva, zise Croker, clătinând din cap cu venerație. Aparent, omul avea nevoie să scoată afară multă admirație până atunci reprimată. O, doamnă Greenway, d-apoi

le-ai fi putut arăta câteva lucruri chiar și lui Guy Fawkes[1] și băieților lui! Să știi că io am zis mereu că ești un geniu! Pe legea mea! Bombe lacrimogene? Pulbere neagră? Genial! Și, din câte am înțeles, nici măcar n-a fost nimeni rănit... cu excepția câtorva atacuri de apoplexie și glezne luxate... Dar e încă prea devreme de spus. Pe legea mea că parcă ai fi un fel de Wellington cu gene lungi! Mi-s foarte mândru de mine că te-am recomandat pe dumneata pentru treaba asta. Și iacă-tă! Îl am acuș' în fața mea pe domnul Eversea, viu și nevătămat. D-apoi nici măcar nu mi-am închipuit că dumnealui ar putea fi misiunea dumitale! Adică... mie, unu', mi s-o părut impresionant și anu' trecut, când ai luat înapoi colierul ăla de la amanta lui Lord Garrett, sau când ai oprit banda Bridlaw de la a...

– Domnule Croker! interveni ea, cu asprime. Te rog... Poate că planul meu a fost genial, dar reușita lui depindea de ducerea la bun sfârșit a fiecărei părți. Și, după cum știi și dumneata, un anume aspect n-a mers deloc conform planului. Unde sunt banii mei? Și cine a tras în mine? Și de ce m-ai trădat?

Croker oftă adânc și lăsă capul în pământ. După care ridică din nou privirea.

– Ei bine, dup' cum știi și dumneata, eu am un preț pentru aproape orice, începu el plin de remușcări, de parcă detesta faptul că trebuia să-i aducă aminte ceva ce știa deja.

– Desigur, domnule Croker, zise ea, dând dovadă de o răbdare infinită în acele circumstanțe.

– Și de data asta prețul a venit sub forma unei amenințări și a douăzeci și cinci de lire, doamnă Greenway. Douăzeci și cinci de lire! Și toți banii erau ai mei și numai ai mei dacă spuneam unde urma să fiți dumneata și Colin Eversea la ora douăsprezece... adică mai devreme decât ai vrut dumneata. Dar n-aș ști să spun cine-o venit după dumneata. Și mi s-o spus foarte clar că nu voi mai vedea alți bani, așa că n-am nici o plată pentru dumneata. Și, chiar dacă am anumite scrupule, că doar știi și dumneata, că suntem asociați în afaceri de atâta timp, ei bine, au fost douăzeci și cinci de lire, și ar fi trebuit să fiu nebun ca să nu...

[1] Cunoscut și ca Guido Fawkes (nume adoptat în timp ce lupta de partea spaniolilor în Țările de Jos), era membru al unui grup de restauraționiști catolici din Anglia care au plănuit Complotul prafului de pușcă din 1605. În cele din urmă a fost prins și executat în 1606. (n.tr.)

Madeleine Greenway ridică o mână – mai exact pe aceea în care nu avea pistolul – și-i făcu semn nemernicului să se oprească din discursul lui exagerat de sincer.

– Înțeleg, domnule Croker. Pe cuvânt că înțeleg. Poate că aș fi făcut și eu același lucru pentru douăzeci și cinci de lire...

Colin întoarse ușor capul în direcția ei. Oare chiar ar fi făcut-o?

– Cine a venit la dumneata cu instrucțiunile astea? ceru apoi să știe. Un bărbat? O femeie? Cine?

Croker se opri din nou, nesigur.

– Vezi dumneata... umblă vorba că toată armata engleză îi pe urmele dumitale, domnule Eversea. Și se zice și că se va oferi o recompensă pentru prinderea dumitale... da' nimeni nu a auzit nimic de nici o sumă. Și, doamnă Greenway, ei bine, dac-aș fi în locul dumitale, io nu m-aș întoarce acasă la dumneata. Cel puțin nu dac-aș vrea să rămân în viață.

Și după aceea închise gura ferm, încrucișă brațele la piept și așteptă.

Madeleine părea să știe exact la ce se referea și ce anume aștepta.

– N-am cu ce să te plătesc, domnule Croker.

Colin știa că asta nu era complet adevărat. Îi mai rămăseseră cel puțin trei șilingi după ce plătiseră călătoria cu birja din banii luați pe nasturele de alamă.

Croker oftă. Aparent, în clipa aceea punea în balanță riscurile de a divulga orice altă informație, imensa – dar imensa – lui admirație pentru doamna Greenway și domnul Colin Eversea și propriul său crez adânc înrădăcinat de a nu oferi nimic dacă nu avea ceva de câștigat.

Colin avu atunci un moment de inspirație.

– Dacă aș putea sugera ceva, domnule Crok...

Dar domnul Croker pocni imediat din degete, și fața i se lumină de entuziasm.

– Am o propunere! Da' pentru asta trebe' mai întâi să ies un pic de aici. Dacă mă lăsați să plec acu', vă jur c-o să mă-ntorc cu o soluție care ne avantajează pe toți trei.

Madeleine și Colin se uitară unul la altul destul de sceptici și nu ziseră nimic.

– Jur c-o să mă întorc, întări Croker, părând aproape jignit de neîncrederea lor. Așa că își așează mâna în dreptul inimii și adăugă: Și n-am să spun nimănui de prezența voastră.

– Nici chiar pentru douăzeci și cinci de lire? întrebă Madeleine reușind să pară doar puțin meschină.

– Nici măcar. V-o jur!

– Pe ce, domnule Croker? Madeleine Greenway părea obosită. Pe ce o să juri?

– Pe capul dragii mele soții.

Madeleine ridică din sprâncene, ironică.

– Pe însuși pământul pe care-i ridicat Tiger's Nest, rectifică el, cu disperare.

Tăcere. Madeleine rămase cu pistolul ațintit asupra lui Croker – care nu avea nici cea mai vagă idee că era, de fapt, o armă defectă. Colin stătea tăcut, cu brațele încrucișate la piept.

Croker se uită spre ușă neliniștit. De obicei, pe la ora aceea creștea numărul de clienți însetați și flămânzi, pregătiți să spargă bani, să producă haos și să facă tot felul de afaceri infame de la care detesta să lipsească. Probabil angajații săi începuseră deja să facă treabă de mântuială. Și fără îndoială chiar în clipa aceea un anume băiețel își ștergea nasul cu mâna pentru a mia oară și atingea carnea și întorcea frigăruia.

Croker oftă din nou.

– Doamnă Greenway..., începu el, pe un ton destul de rezonabil. Aș vrea să vă ajut. Și am o soluție care ne-ar avantaja pe toți. Trebe' doar să iau ceva și să aduc înapoi aici. O să mă întorc. Ce aveți de pierdut? Lumea o să înceapă să se întrebe unde am dispărut și-o să vină să mă caute.

Cu asta chiar pusese punctul pe i.

– Du-te, zise Colin simplu.

Madeleine întoarse capul în direcția lui, și el simți imediat fierbințeala ochilor ei întunecați.

Croker se uită la Madeleine și la pistol, apoi înapoi la Colin, cu o privire rugătoare. Era din ce în ce mai evident că balanța loialității lui atârna tot mai mult în favoarea lui Colin.

– Du-te, repetă Colin, după care-i aruncă lui Madeleine o privire aspră și sugestivă.

Madeleine coborî cu reticență mâna în care ținea pistolul. Părea înconjurată de o veritabilă aură de nemulțumire.

Domnul Croker părăsi încăperea, prudent.

– Mă întorc, șopti el bucuros. Promit.

Și după aceea ușa se închise. Madeleine se întoarse imediat spre Colin.

– Cum îndrăznești...

– Oferă-mi altă soluție, zise el simplu.

– A fost soluția corectă, mârâi ea. Dar nu-ți vei mai asuma nici o hotărâre câtă vreme ai parte de servi...

Se întoarseră amândoi brusc când ușa se deschise scârțâind, și hangiul se strecură înăuntru. Omul își folosi apoi fundul uriaș pentru a o închide la loc, pentru că în mâinile sale se afla o pagină de ziar, pe care o ținea cu aceeași delicatețe cu care ar fi ținut un copil. Sau o bombă. Judecând după aspect, era un ziar destul de scump – pentru că se vedeau niște xilografii frumoase.

Așeză ziarul pe masă și-l netezi cu blândețe. Apoi scoase din buzunarul șorțului o călimară de cerneală, o pană de scris destul de uzată și un pumn mic de nisip, pe care-l trânti ultimul pe masă.

Colin se uită în jos la pagina de ziar.

Scria mare pe ea „COLIN EVERSEA". Și acolo era el... chipeș, încornorat și purtând cizme Hobby. În ilustrația aceea nu mânuia nici un cuțit. Ci ținea brațul în jurul umerilor unei femei frumoase. „Și voluptuoase", observă în sinea lui. Croker plătise bani buni pentru acea anume pagină de ziar.

În clipa aceea, Colin trăi un moment de victorie ironică. Și Madeleine Greenway crezuse că avea să fie o povară! Iar asta – semnarea unei pagini de ziar – era exact ceea ce intenționase să-i sugereze și el lui Croker.

Totuși, era cu mult mai bine că Croker se gândise singur la asta. Poate că nu era la fel de iscusit precum fratele său Marcus... dar Colin tot știa și el câteva lucruri despre afaceri.

Dură o clipă înainte ca hangiul să vorbească.

– Domnule Eversea... Domnule... Uitați la ce mă gândeam... Adică am ezitat chiar și să vă cer asta. Dar... Dar dacă ați fi atât de bun încât să semnați...

Se uită în sus la Colin cu ochii mari, rugători și plini de speranță.

Astfel de suvenire de la spânzurători puteau ajunge chiar la muzee sau în colecții private. Bucăți din spânzurători, măști ale morții, șuvițe de păr – toate erau artefacte foarte râvnite. Și, într-o zi – poate chiar în curând –, domnul Croker avea să poată vinde artefactul acela pe piața neagră pentru o mică avere.

Și avea să valoreze chiar mai mult de atât câtă vreme Colin Eversea rămânea dispărut.

Și tocmai aceasta le asigura protecția și le garanta că domnul Croker nu avea să dezvăluie cuiva unde se aflau. Și era cu atât mai

bine că până în clipa aceea recompensa pentru capturarea lui nu era nimic mai mult decât un zvon.

– O să avem nevoie de pături, mâncare, apă, praf de pușcă și gloanțe pentru un pistol de calibrul .50, zise Colin repede, enumerând pe degete cerințele.

Croker clipi și înclină ușor capul, cugetând asupra listei.

– S-a făcut.

Fusese de acord foarte repede.

– Un loc sigur în care să petrecem noaptea..., continuă Colin, îndoind încă un deget.

Doar că această cerere fu întâmpinată cu ezitare și tăcere.

– Bine, dar numai în noaptea asta, aprobă Croker ferm. Puteți rămâne în cămara asta, cu făina și cu ceapa. O să am eu grijă să nu intre nimeni aici. Dar să plecați înainte de răsărit.

– S-a făcut, aprobă Colin, după care continuă înșiruirea: Chibrituri, o cremene, o cutie în care să le punem, lumânări...

Și deja nu mai avea degete pe care să numere.

– Și alifie de sunătoare, interveni Madeleine, pe neașteptate.

Cei doi bărbați se întoarseră spre ea, mirați și nedumeriți, de parcă tocmai întrerupsese un meci de tenis.

Croker se uită la Colin, căutând aprobare. Aparent, Colin era singurul care avea voie să emită directive în clipa aceea.

Și, chiar dacă expresia de pe chipul ei era în continuare imperturbabilă, Colin își închipui că putea auzi mintea lui Madeleine Greenway sfârâind de nervi și de frustrare.

Nu știa nici el exact de ce, dar se pomenea că îi plăcea la nebunie să ceară tot soiul de lucruri obișnuite și să le primească. Și asta era ceva cât se putea de obișnuit... într-o oarecare măsură, desigur.

– Și alifie de sunătoare, dacă ai, desigur, domnule Croker.

– S-a făcut, aprobă hangiul.

– Și nu trebuie să afle nimeni că suntem aici, îl avertiză Colin.

– N-o să spun nimănui, domnule Eversea. Doar trebuie să-mi protejez investiția, nu? zise el și netezi drăgăstos pagina de ziar. Și, oricum, n-are nimeni voie să intre în camera ast' fără voia mea.

– Foarte bine atunci. Îți voi semna bucuros ziarul mâine-dimineață, înainte să plecăm... și cu nici o secundă mai devreme. Și acum spune-ne, te rog, despre omul care ți-a dat cele douăzeci și cinci de lire, pentru ca eu și doamna Greenway să putem... petrece seara discutând despre asta.

Spusese această ultimă parte pe un ton destul de ironic.

– Servitor, zise scurt domnul Croker. Avea un... un soi de costum, vezi dumneata... o uniformă, zise Croker, după care făcu niște mișcări batjocoritoare cu mâinile în dreptul corpului lui, prin care încerca să sugereze o ținută împopoțonată. Și-o perucă, adăugă scurt, ridicând palmele desfăcute de-o parte și de alta a capului său chel.

„Un lacheu", se gândi Colin. Oamenii tindeau să îi piardă din vedere pe servitori – chiar și atunci când purtau uniforme strălucitoare – cam în același fel în care treceau cu vederea un copac cu un frunziș frumos. Într-un fel, pentru că erau considerați ca făcând parte „din decor". Și tocmai de aceea un servitor ar fi fost un mesager perfect în acele circumstanțe.

– Și ce culori avea „costumul"?

– Păi, haina era albastră cu auriu pe părți... Și purta un fel de izmene, nu pantaloni obișnuiți. Pantofi cu toc cu catarame, nu cizme... A! Și haina albastră avea și niște împletituri aurii... da' era tot aia pe care o purtat-o mereu.

După ultima propoziție rostită, se lăsă o tăcere ca de mormânt.

– Poftim?... Ce-ai spus? ceru să știe Madeleine, pe un ton tăios.

– Era același flăcău care a adus banii pentru dumneata și cu alte ocazii, doamnă Greenway.

– Persoana care m-a plătit să-l eliberez pe Colin Eversea... e aceeași persoană care m-a vrut moartă?

– Așa s-ar părea, confirmă Croker pragmatic, deși nu aș putea băga mâna-n foc și pentru partea cu „te vrea moartă".

– Cineva a tras focuri de armă asupra mea, Croker!

Hangiul plescăi din limbă, după care zise:

– Atunci, nu po' să zic decât că mi-s fericit că nu a nimerit, continuă în aceeași manieră pragmatică. În lumea lui, se trăgeau mereu focuri de armă asupra oamenilor. Doar rezultatele variau. N-aș ști să zic cine o dat ordinu', dac' nu cumva o fo' chiar lacheul care o apăsat pe trăgaci. Dar po' să zic că am primit o sumă tare frumușică azi. Douăzeci și cinci de lire, repetă el, pe un ton oarecum defensiv. Vezi dumneata, am tras și io propriile mele concluzii și tocmai de-aia mă așteptam la ce-i mai rău.

– Ia spune-mi... omul ăsta mai avea orice alte trăsături distinctive? întrebă Colin.

– Păi, era un servitor, domnule Eversea... nu așa rafinat ca dumneata, afirmă Croker, încercând să se dea bine pe lângă el.

Madeleine Greenway pufni încet. Colin mai încercă o dată:

– Îți amintești culoarea ochilor lui? Avea vreo cicatrice sau vreun semn pe față? Sau era neobișnuit de înalt? Sau lat în spate? Detalii de genul acesta mă interesează, domnule Croker.

– Avea una din bărbiile alea... Hangiul ridică atunci mâna și-i strânse bărbia în două movilițe mai mici, după care adăugă: Care seamănă cu un fund.

– O gropiță în bărbie? O despicătură?

– Nu era atât despicată, cât îndoită, domnule Eversea. Și ochi albaștri. Se potriveau tare frumos cu costumu' său.

Această ultimă observație fu urmată de o tăcere uimită.

Hangiul oftă atunci și zise:

– Nevastă-mea îi de vină. Dacă o să-ți iei vreo soție vreodat', domnule Eversea... ascultă ce-ți spun... o să vezi că o să începi să scoți și dumneata pe gură astfel de prostii. Asta se potrivește cu aia, aia cu ailaltă și tot așa... Că doar așa vorbesc femeile. Mă face să mă uit la lucruri și să-mi dau cu părerea. Cre' că pân' la urmă tot o să reușească să mă transforme într-o muierușcă.

Asta părea foarte puțin probabil. Dar Colin nu zise decât:

– Ochi albaștri și o bărbie ca un fund. Mulțumesc, domnule Croker, ne-ai fost de un real ajutor. Îți mai amintești cumva și ceva legat de înălțimea lui? E cam așa cât mine? Sau mai degrabă de înălțimea dumitale?

De obicei lacheii erau foarte înalți – cel puțin în gospodăriile cele mai avute, unde stăpânii își permiteau să-i plătească pe cei mai înalți și musculoși.

Iar dacă acest anume lacheu lucra pentru familia la care se gândea Colin, atunci mai mult ca sigur stăpânii săi își permiteau să aibă și perechi identice de lachei înalți.

– Mai apropiat de înălțimea dumitale, domnule Eversea, dar nu chiar la fel de înalt.

Colin mai avea o singură întrebare să-i adreseze hangiului. Dar era cea mai importantă dintre toate.

– Ai apucat să-i vezi bine ciorapii?

Și de data aceasta fu rândul lui Madeleine să întoarcă încet capul în direcția lui.

– Cred că albastru-deschis... sigur nu albi. Cam ca... cam ca laptele, da' făr' de caimac. Și, dacă ar fi să ghicesc, aș zice că erau de mătase, adăugă Croker ferm, din moment ce-și dezvăluise deja capacitatea rușinoasă de a observa hainele celorlalți.

Și cu asta, basta! Era într-adevăr un lacheu de la gospodăria contelui de Malmsey. Absolut fascinant, ținând cont de trecutul pe care-l avea el cu contesa.

– Mulțumim, domnule Croker. Ne vedem în curând?

– În curând, domnule Eversea.

Omul vânjos și chel ieși apoi, și ușa se închise din nou, zgomotos.

Capitolul 6

Pe spatele ușii erau cârlige menite pentru agățarea oalelor, a șorțurilor sau a oricăror altor lucruri care ar fi trebuit să stea agățate. Colin găsi o mătură și o strecură prin ele, blocând ușa eficient și eliberând astfel de responsabilități scaunul, pe care-l aduse înapoi sub masă.

Pe Madeleine o neliniștea faptul că se afla într-o încăpere cu o singură ieșire, așa că privirea ei ageră cercetă imediat camera și găsi o fereastră, pe care o măsură din ochi. Se îndreptă apoi spre ea, ca să o testeze. Geamul se deschise ușor când îl împinse și înăuntru se revărsă o rafală de aer urât mirositoare – ceea ce nu era de mirare având în vedere că se aflau lângă docuri. O închise la loc și răsuflă ușurată. Era mai mult decât evident că la nevoie putea părăsi destul de iute încăperea pe acolo. Totuși, nu era sigură că același lucru era valabil și pentru Colin Eversea – dacă se ajungea la asta, desigur. Dar își aminti că ea avea un simț al onoarei destul de flexibil.

Și apoi își dădu seama că trecuseră ani buni de când nu mai intrase într-o încăpere fără a identifica dinainte toate intrările și posibilele ieșiri. Se îndoia foarte mult că alte femei priveau astfel camerele. Și-n tot acest timp era conștientă că privirea lui Colin Eversea era ațintită asupra ei. Expresia de pe chipul lui frumos nu-i trăda deloc gândurile – asta dacă nu cumva era vorba despre uimire. Refuza să se gândească la genul de femei cu care fără îndoială era el obișnuit – Louisa Porter cea fără de cusur, contesa și minunatele femei de moravuri ușoare din lumea mondenă. Se îndoia că el cunoscuse vreodată o femeie așa ca ea.

Ba, mai mult de atât, se îndoia că ar fi existat alte femei ca ea.

Colin se învârtea și el prin încăpere. Se uită într-un sac plin cu ceapă, alese trei căpățâni și începu să jongleze cu ele. Talentele lui păreau să se înmulțească cu fiecare minut care trecea.

– Așadar... doamnă Greenway. Cele trei cepe se învârteau prin aer iar și iar, și iar. Mi s-a părut că erai destul de în elementul dumitale în St. Giles. Amanetând lucruri și tot așa... Păreai destul de familiarizată cu mersul lumii interlope. Și cu jargonul locului, după cum s-a dovedit.

Madeleine se opri, evaluând tonul vocii sale: tăios, ironic, detașat, amuzat. Voia să ajungă undeva cu toate acestea.

– Poate că sunt în elementul meu peste tot, domnule Eversea, zise ea, cu calm.

Cepele mai făcură câteva cercuri prin aer. Îi atrăgeau atenția. Pe de altă parte, era și dificil să nu se uite la ele.

– Și pari... neobișnuit... de în largul dumitale aici, la docuri.

– Oh, pune odată blestemata de întrebare, domnule Eversea, zise ea tăios.

El scoase imediat un sunet dezaprobator față de limbajul ei, dar cepele rămaseră în mișcare.

– Foarte bine, atunci. În ce anume constă „munca" dumitale? Ce fel de infractoare ești? Una foarte subtilă aș crede... de vreme ce ai nevoie de un curtier. Mda... crimele în taverne sigur nu sunt de calibrul dumitale, nu-i așa?

Tonul vocii lui era destul de glumeț, dar cuvintele radiau o tensiune ciudată. Madeleine îl studie o clipă cu prudență, amintindu-și că nu-l cunoștea de fapt deloc. Nu putea face presupuneri despre starea lui de spirit și nici nu-i putea anticipa acțiunile.

– La drept vorbind, eu nu sunt infractoare, zise ea liniar. Ci sunt... planificatoare. Și mă ocup de... de chestiuni delicate, ca să spunem așa... pentru cei care își permit să mă plătească.

– Înțeleg. Deci ești mercenară.

Lui Madeleine nu-i plăcea deloc cuvântul acesta. Cu toate acestea, era pentru prima dată când conștientiza că descrierea i se cam potrivea.

– Dacă așa vrei, zise ea cu răceală.

– Aș fi crezut că un mercenar ar trebui să știe mai multe despre praful de pușcă.

Asta era o lovitură sub centură.

– Te asigur că știu foarte bine să mânuiesc un pistol. Cât despre praful de pușcă... ei bine, să zicem că a fost o... întâmplare nefericită.

– Ai fi murit astăzi, cugetă el.

– Atunci slavă Cerului că te-am eliberat pe dumneata, ca să mă poți salva de la moarte.

Colin mârâi – pe de altă parte, era posibil să fi fost un soi de hohot de râs înăbușit.

Jonglatul i se părea din ce în ce mai enervant lui Madeleine, mai cu seamă că venea complet în contradicție cu tensiunea ciudată care plutea în încăperea aceea mică și înghesuită. Și era tot mai tentată să-și folosească pistolul pentru a trage într-una dintre cepele alea care se învârteau prin aer.

Dacă praful ei de pușcă nu ar fost prost...

Hotărî apoi că venise rândul ei să primească niște răspunsuri.

– De ce ai întrebat despre ciorapi?

– Dimineață trebuie să facem o vizită în Grosvenor Square. Știu cui aparțin acei ciorapi. Sau, mai bine spus, al cui este lacheul acela. Al contelui de Malmsey. Implicarea contelui îți spune ceva?

– Nu, răspunse ea scurt. Știu despre el și despre contesă, dar cam atât. Însă fără îndoială înseamnă ceva pentru dumneata. Parcă am auzit ceva vorbindu-se despre o întâlnire clandestină în miez de noapte, acum câțiva ani?

Colin afișă un zâmbet enigmatic.

– Ah! Așadar, ești o simpatizantă a isprăvilor mele relatate în ziare, nu, doamnă Greenway?

Madeleine rămase tăcută, chiar dacă ar fi avut multe să-i spună ticălosului aceluia înfumurat. Așa că se așternu tăcerea o vreme... cu excepția zgomotului cepelor care se loveau de palmele lui.

– Deci, oricine te-a vrut moartă pe dumneata, m-a vrut viu pe mine, cugetă el.

– Familia dumitale? sugeră ea.

Când auzi întrebarea aceea, Colin se opri brusc și se întoarse spre ea, prinzând pe rând cepele în scobitura cotului său.

Și apoi vocea lui elegantă lovi ca o viperă:

– Familia mea este capabilă de multe lucruri ieșite din comun, dar nici într-o mie de ani nu te-ar fi angajat să mă salvezi, pentru ca apoi să te ucidă cu sânge-rece. De fapt, la drept vorbind, tatăl meu nu ar fi angajat niciodată o femeie.

Colin nu era mândru de tonul vocii sale, dar o făcuse intenționat. Încărcase acele cuvinte cu suficient dispreț cât să se asigure că ochii lui Madeleine Greenway se întunecau de furie. „Foarte bine!" Era total neașteptat și complet absurd... dar, dintr-odată, se pomenea că-i făcea mare plăcere să înfurie la culme pe altcineva. Mai ales pe femeia aceea anormal de competentă și aproape de nezdruncinat. Pentru că-și dorea să-și poată vărsa pe cineva propria furie și frustrare. Se săturase până peste cap să se simtă întemnițat și să se mute dintr-un spațiu mic și închis în altul.

Bănuia, de asemenea, că această femeie era foarte mândră. Și tocmai acea mândrie era lucrul care avea să o facă să vorbească.

– Dacă vrei să știi, domnule Eversea, a fost nevoie de foarte mult timp, multe pregătiri și foarte multă iscusință pentru a te salva astăzi. Și n-am lăsat nici o urmă care să conducă la mine.

Bănuielile lui fuseseră corecte.

– Așadar, călăul care mi-a legat brațele..., insistă el.

– A fost mituit. Printr-o serie de mulți alți oameni, dintre care nici unul nu conduce la mine. La Newgate toată lumea trăiește din mite. A fost destul de ușor... Asta dacă știi cum să faci, desigur.

Spusese toate astea cu lejeritate.

Colin încuviință din cap ironic.

– Desigur. Dacă știi cum să faci. Călăul mi-a zis să mă prefac că mă împiedic și să cad în genunchi în dreptul celui de-al cincilea soldat. Și asta a fost tot ca să...

– Pentru ca fumul să te țină ascuns de soldați și de mulțime și ca restul ajutoarelor mele... bărbații care te-au luat pe sus...

– I-ai plătit și pe ei, presupun?

– ... Desigur... Ca ei să te poată trage de pe eșafod la adăpostul fumului și al haosului creat și să te ducă la punctul de întâlnire stabilit de la Seven Dials. Ei se aflau în mulțime, chiar în primul rând. Și, bineînțeles, ei și chimistul care a conceput amestecul pentru fum au fost plătiți cel mai bine și nu li s-a spus niciodată cum va fi folosită munca lor.

Doamne, Dumnezeule! Dar chiar era Wellington cu gene lungi! Și i se părea uluitor că totul mersese conform planului în ziua aceea. Femeia aceea firavă și capricioasă cu părul negru era responsabilă pentru fiecare respirație a lui.

Ce fel de femeie era?

– Și Croker a aranjat să faci toate astea? reuși el să întrebe pe un ton calm, chiar dacă o senzație de irealitate i se răspândea prin minte ca un gaz amețitor.

– E un lucru bine știut prin... ei bine, să spunem că prin anumite cercuri... că Croker îi cunoaște pe toți cei care ar face orice pentru bani. Așa că, atunci când a primit o scrisoare de la o sursă anonimă în care i se vorbea despre o chestiune deosebit de delicată, care trebuia rezolvată discret, a aranjat o întrevedere privată între mine și persoana în cauză, care apoi m-a rugat să te salvez pe tine. Toate detaliile operațiunii de salvare au fost lăsate în seama mea. Am negociat un onorariu de două sute cincizeci de lire, dintre care o sută trebuia să-mi fie plătită pe loc. Și aparent lacheul dumitale i-a adus acești bani lui Croker, care și-a oprit procentul lui. Iar restul de bani i-am cheltuit pe celelalte aranjamente.

– Așadar, l-ai văzut pe acest individ care te-a angajat?

– Oh, nu. Totul s-a întâmplat în taină. Doar am vorbit cu el, când stătea ascuns în umbre. Dar așa se procedează în mod obișnuit când are loc o întâlnire directă.

– Așa se procedează în mod obișnuit, repetă el liniar. Când există o întâlnire directă...

Încerca să sublinieze cât mai bine cu putință că nu era nimic „obișnuit" în acțiunile ei.

– Și, înainte să întrebi, avea vorbirea elevată a unui domn din înalta societate. Doar că șoptită. Și nu, nu era nimic ieșit din comun la felul în care șoptea. N-am nici cea mai vagă idee cine era cu adevărat. Și nu sunt sigură că i-aș recunoaște vocea dacă aș auzi-o din nou.

Cine, cu excepția familiei lui, și-ar fi dorit cu atâta disperare să-l salveze?

– Putea să fie cineva rănit astăzi? întrebă el cu glas slab. Toate exploziile și...

– Nu, răspunse ea cu răceală. Sau cel puțin nu de la explozii. S-a folosit o cantitate mică de explozibil, menită să producă doar mult zgomot și fum. Zgomot și fum bine plănuit și detonat de niște flăcăi amplasați strategic, plătiți din buzunarul meu... dar tot pe filieră indirectă... și totul numai pentru dumneata, domnule Eversea. Presupun că putem trece cu vederea o gleznă luxată sau o criză de apoplexie în mulțime, după cum a spus și Croker, dar, în afară de asta...

– Sau că oamenii se pot călca în picioare în busculadă, adăugă Colin cu o ironie macabră. Nu puteam trece cu vederea când oamenii se calcă în picioare...

– Mi se pare înduioșătoare grija dumitale pentru miile de oameni care au venit să aclame în timp ce pe dumneata te aștepta o moarte îngrozitoare, domnule Eversea.

– Nu cred că au venit toți ca să se bucure de eveniment.

– N-aș fi atât de sigură, spuse ea tăios.

Și, dintr-un motiv pervers, asta îl făcu să zâmbească și atenuă întru câtva vârful ascuțit al furiei sale. Nici ei nu-i convenea deloc să se afle acolo cu el, la fel cum nici lui nu-i făcea plăcere să fie acolo cu ea – cu excepția faptului că era fericit să fie în viață, desigur. În plus, era foarte, chiar foarte pregătită pentru o confruntare verbală. Dar și al naibii de pricepută la asta. Își dorise un conflict, și ea i-l oferise. Iar în clipa aceea se simțea ca și când obosise într-o partidă bună de tenis.

– Nu te străduiești deloc să fii fermecătoare, nu-i așa, doamnă Greenway? cugetă el, ușor amuzat, după care se întoarse ca să arunce cele trei cepe înapoi în sacul lor.

– Farmecul, domnule Eversea, o va costa pe familia ta zece lire în plus, când și dacă te voi duce înapoi teafăr și nevătămat.

– Atunci, dacă nu te deranjează, aș dori să văd o listă completă a serviciilor disponibile.

Se întoarse spre ea în timp util pentru a-i vedea zâmbetul apărându-i pe față, la fel de rapid și de strălucitor ca un fulger. Era sincer și absolut orbitor. Și avea o frumusețe naturală. Dar dispăru într-o clipită și îi tăie răsuflarea.

Câteva secunde mai târziu, constată că rămăsese uitându-se la ea cu gura căscată și că ar fi fost o idee bună să respire din nou.

Tot ce mai rămăsese din zâmbetul ei fugar de mai devreme era o strălucire minunată, care-i acapara ochii și pielea.

– Și cât ceri pentru o anecdotă măcar puțin amuzantă? adăugă Colin în grabă, pentru că în momentul acela își dorea foarte mult să o vadă zâmbind din nou.

Și, ca să încerce să o convingă, îi oferi și el la schimb un zâmbet. Unul dintre zâmbetele acelea cochete care de obicei stârneau îmbujorări până și-n obrajii celor mai blazate dintre femei. Se gândi apoi că probabil nu ar fi fost o idee rea să-i complimenteze ochii.

Madeleine Greenway înclină ușor capul, studiindu-l. De parcă ar fi avut nevoie să-și traducă afirmația lui într-un limbaj cunoscut de ea.

– Oh! oftă scurt. Părea să fi ajuns la o concluzie dezamăgitoare. Ești pe cale să-mi complimentezi ochii, nu-i așa? Să spui că sunt luxurianți precum catifeaua? Întunecați precum cerul nopții? Adânci precum niște oceane infinite?

Rosti batjocoritor acel ultimul cuvânt, folosind un accent aristocratic melodios.

Colin aproape că se trase în spate. Chiar era al naibii de pricepută.

Dar el era și mai bun.

– Nu, zise el încet, dar ferm, ca și când ar fi fost ceva de la sine înțeles. Ochii dumitale nu seamănă deloc cu cerul nopții, doamnă Greenway. Și nici nu amintesc câtuși de puțin de oceane infinite. Te-ai perfecționat în arta ascunderii emoțiilor... dar cred că acest demers a fost ajutat într-o oarecare măsură și de fruntea aceea lată și pală a dumitale... O, da, trebuie să mărturisesc că este într-adevăr remarcabilă. Cu toate acestea, am ajuns la concluzia că ți se potrivește. Și ai niște sprâncene austere, dar cu o formă frumoasă, și o gură destul de moale și de feminină... iar pielea dumitale reflectă lumina, cam la fel ca o perlă naturală... și, dacă întrebi pe oricare dintre amantele cu care m-am întreținut, îți vor spune fără nici o îndoială că, dacă este un lucru la care mă pricep extrem de bine pe lumea asta, acela e să deosebesc perlele naturale de cele false. Chipul dumitale e construit din contradicții, doamnă Greenway, și tocmai acesta este motivul pentru care, pe de-a-ntregul, te-ajută să pari enigmatică. Dar vezi dumneata... dacă nu ai grijă, ochii aceia te vor trăda mereu, invariabil. Pentru că ochii dumitale sunt blajini precum miezul unei flori întunecate, și în adâncimile lor apar foarte puține steluțe atunci când zâmbești. În plus, ai gene destul de frumoase.

În realitate, genele ei semănau cu niște evantaie în miniatură, confecționate din blană de nurcă. Dar nu avea de gând să-i spună asta.

Și cunoscu un sentiment absurd de plăcere atunci când Madeleine Greenway rămase mută de uimire.

Pe de altă parte, același lucru era valabil și pentru el. O combinație periculoasă de oboseală, furie și farmec făcuse ca acel discurs să i se reverse de pe buze, precum erupția unui vulcan. Fusese calculat special pentru a face orice femeie obișnuită să se topească de plăcere.

Dar numai Dumnezeu putea ști ce efect avea asupra minții doamnei Greenway... pentru că ea era departe de a putea fi considerată o femeie obișnuită.

Trecură câteva clipe lungi, în care Colin își savură mica victorie și pe timpul cărora buza de jos, moale și cărnoasă, a domnișoarei Greenway tresări aproape imperceptibil.

Refuză însă să-și mute privirea hipnotică de la ea.

– Dar ce surpriză, domnule Eversea! În cele din urmă, vocea ei răsună șoptită, dar fermă, și în clipa aceea Colin fu cuprins deopotrivă de admirație nedorită și de regret. Se vede că ai depus mult efort în construirea micului dumitale discurs. Ar trebui să-mi mulțumești pentru că ți-am servit ca sursă de inspirație. Altfel era posibil ca abilitățile dumitale de fermecător să se atrofieze din lipsă de exercițiu.

– Ai interpretat toate astea ca fiind farmec? Hmm! Acesta-i un semn bun, atunci!

O altă licărire de amuzament uimit apăru în ochii ei întunecați minunați. Și, odată cu ea, încă un zâmbet. Steluțele despre care vorbise în discursul lui nu fuseseră o invenție. În adâncurile întunecate ale ochilor ei chiar apărea o luminiță firavă atunci când zâmbea. Era un moment periculos și trecător... și existau toate șansele să fie de foarte scurtă durată, dar, în clipa aceea, Madeleine Greenway lăsase garda jos. Și, din experiența lui Colin Eversea, următorul pas după dezarmare era de obicei cucerirea. Era ceva ce știa la fel de bine cum știa să încarce o flintă, să blufeze la o partidă de cărți sau să se eschiveze de creditorii săi. Dar pentru moment nu-și dorea altceva decât să aibă cu ea același avantaj pe care îl avea cu orice altă femeie. Pentru asta ar fi ajutat la restabilirea unui soi de echilibru al lumii lui.

– Haide, spune-mi cine ești cu adevărat, doamnă Greenway, strecură el, convingător, în pauza aceea fragilă.

Ea clipi uimită, după care își îndreptă spatele subtil și ferm, impunând o anumită distanță între ei.

– Sunt oricine trebuie să fiu, domnule Eversea. Iar dumneata nu ești primul bărbat care consideră asta ceva fascinant... la fel cum nu vei fi nici ultimul. Și nici cel mai interesant, aș putea adăuga.

Era o provocare. Probabil menită ori să-l convingă să devină mai docil, ori să-l atâțe să continue să fie interesant. Fiind optimist din fire, parie pe varianta a doua.

– Să se atrofieze, repetă el, după o clipă. Ce cuvânt interesant pentru un mercenar...

Madeleine se opri din vorbit și-l studie o clipă cu interes.

– Da. Înseamnă să se diminueze.

O, ce să vezi?! Putea arcui și câte o singură sprânceană pe rând.

Ușa se zgudui un pic apoi, și asta-i trezi pe amândoi înapoi la realitate.

Recunoscătoare că avea o scuză să-și mute privirea de la Colin Eversea și implicit o ocazie să-și limpezească mintea, după noile informații primite, Madeleine se îndreptă spre ușă cu pași mari și scoase mătura din cârlige. Ușa se întredeschise scârțâind, și apăru înăuntru o mână mare și păroasă, care flutura în toate părțile o cutie de tinichea. Madeleine apucă cutia, degetele făcură un semn aprobator, după care dispărură înapoi prin crăpătura pe care intraseră. După aceea închise ușa și strecură mătura înapoi la locul ei între cârlige.

Pe cutia de tinichea era lipită o etichetă pe care scria de mână: „sunătoare". Și, după aspectul literelor, scrisul părea să aparțină unei persoane care nu-și dăduse prea mult silința să-și perfecționeze arta caligrafiei... cuiva care avea arareori motiv să scrie. Probabil soției lui Croker. Cei doi erau o pereche infamă, și se putea foarte bine să fie adevărat că serveau plăcinte făcute din carne de pisică – un zvon care nu avea să moară niciodată. Cu toate acestea, cutia aceea de unguent de sunătoare avea ceva liniștitor de familiar. Madeleine se gândi atunci că probabil exista una în aproape fiecare clădire din Anglia – de la Whitehall, până la Newgate.

Se întoarse apoi spre Colin și descoperi că o studia cu atenție.

– Trebuie să-ți îngrijim gleznele, domnule Eversea. Pentru că nu voi accepta ca mersul dumitale șchiopătat să ne încetinească.

Colin Eversea făcu ochii cât cepele și aproape că încremeni în loc. Și în primă fază ei chiar îi făcu plăcere să-l șocheze, să-l descumpănească, așa cum făcuse el cu ea mai devreme. Pentru că așa sublinia ceva: „Și eu am un spirit de observație foarte bun, domnule Eversea". Dar apoi zări o emoție jucându-se scurt pe trăsăturile lui – Poate șoc? Sau rușine? –, înainte de a dispărea la loc, lăsându-i chipul complet inexpresiv.

Rămase o clipă așa, gânditor. Și apoi se așeză brusc pe scaun, fără să spună nimic, și dădu să se descalțe de una din cizme.

Inutil, după cum se dovedi. Pentru că trecu aproape un minut întreg, iar omul și cizma sa rămaseră inseparabili. La un moment dat,

Colin Eversea aruncă o privire enigmatică spre Madeleine și apoi continuă să tragă de cizmă.

Iar, în clipa aceea, dintr-un instinct straniu născut dintr-un amestec de nerăbdare și vechi amintiri, Madeleine se lăsă în genunchi, își așeză mâinile de-o parte și de alta a cizmei și trase o dată scurt.

Și atunci încremeniră amândoi pentru o fracțiune de secundă.

După aceea, Madeleine ridică privirea și lăsă ușor capul pe spate. Și întâlni doi ochi verzi strălucitori, sub două sprâncene ridicate provocator. Dar nu zise nimic.

Și apoi Colin Eversea întinse încet piciorul pentru ea. Iar Madeleine aproape că zâmbi. Gestul lui îi amintea foarte mult de cineva care întindea mâna ca să-i fie adulmecată de un câine suspicios și irascibil. Și apoi trase o dată tare – cunoștea bine croiala cizmelor Hobby și știa cum să dea una jos. Și, după cum era de așteptat, cizma alunecă în mâna ei, aproape fără nici un efort. O așeză deoparte, sigură pe sine. Colin întinse apoi și celălalt picior lung, oferindu-i a doua cizmă. Așa că repetară manevra în liniște. Madeleine trase cu deosebită pricepere, până când și aceea cedă și-i alunecă de pe picior.

Iar după ce-i scoase ambele cizme, le alinie una lângă alta și își admiră misiunea îndeplinită cu succes: două cizme, înalte și elegante, precum doi lachei.

Madeleine ridică apoi ochii și se uită la Colin Eversea. Ținea privirea ațintită spre un tuci mare și negru, agățat pe peretele de vizavi de el. Strângea din dinți și obrajii îi fuseseră acaparați de o îmbujorare ușoară. Nu credea că era efectul epuizării. Oare se simțea stânjenit că avusese nevoie de ajutor? Sau că ea îi văzuse și îi înțelesese vulnerabilitatea? Nu exista nici o îndoială în mintea ei că era un om foarte mândru. Poate că încă se lupta cu amintirea faptului că purtase cătușe.

Nonșalanța de care dăduse dovadă Colin Eversea la închisoare fusese legendară – asta dacă ea dădea crezare ziarelor. Aruncase cu vorbe de duh, la fel de binevoitor ca un rege care arunca monede mulțimii. Iar englezilor le plăcea mereu un criminal charismatic.

Și atunci Madeleine se întrebă, pentru prima dată de când îl cunoștea, cât îl costase charisma aceea.

„Știu că nu e de glumă", îi zisese el, nu demult.

Așa că aștepta, nedorindu-și să-l zorească. Colin inspiră scurt, după care oftă adânc și-și rulă pe rând pantalonii până la genunchi,

cu mișcări aproape sfidătoare. Iar apoi se opri, cu mâinile sprijinite pe coapse, de parcă și-ar fi adunat curajul.

Mai inspiră o dată adânc, apoi se aplecă și-și scoase ciorapii unul câte unul. Încet și prudent.

Odată cu descoperirea gambelor sale, Madeleine simți fiori ciudați pe șira spinării, care făcură firele de păr să i se ridice pe ceafă.

Și înțelese mult prea târziu că, la urma urmei, Colin Eversea chiar se afla în avantaj.

În timp ce-l privea, simți o căldură ciudată revărsându-i-se prin brațe, gât și obraji. Erau doar niște picioare, pentru numele lui Dumnezeu! Toți bărbații le aveau – dacă nu cumva pierduseră unul în război sau într-un accident de vânătoare. Și acele anume picioare veneau cu glezne lungi, care se continuau cu gambe musculoase, pudrate cu păr de culoare alamei. Undeva mai sus pe tibie se vedea o cicatrice veche, care fără îndoială ascundea o poveste. Dar era de la sine înțeles că bărbații veneau de obicei la pachet cu cicatrice și povești. Se încruntă subtil la gambele acelea musculoase și frumoase, mustrându-și propriile simțuri pentru că-i amintiseră că era, la urma urmei, o femeie. Fiindcă respirația aceea greoaie și îmbujorarea din obraji nu apăruseră numai din cauza faptului că avea în fața ei un bărbat parțial dezbrăcat. Ceva din intimitatea aceea stânjenitoare și familiară... din faptul că știa că avea o cicatrice sub genunchi... aducea după sine un freamăt dulce-amărui sub coastele ei.

Nu îndrăznea să se uite în sus la Colin Eversea, pentru că știa foarte bine că tenul ei deschis la culoare i-ar fi trădat imediat confuzia. Era suficient de aproape ca să vadă o venă albăstruie micuță încolăcindu-se prin pădurea de păr de pe piciorul lui, așa că încercă să-și concentreze toată atenția asupra ei. Dar apoi Madeleine se pomeni imaginându-și acea venă călătorind în sus pe gamba lui și spre interiorul coapsei, care fără îndoială era musculoasă și tare ca urmare a faptului că își petrecuse o jumătate din viață călărind... dar poate că era și mătăsoasă și avea părul tocit, tot de la călărie...

Smuci capul în jos spre gleznele lui.

Iar în secunda imediat următoare își simți stomacul transformându-se într-un sloi de gheață.

Pentru că fiecare gleznă era împrejmuită de câte un inel roșiatic de grosimea cătușelor, de carne vie și fără păr. Dacă nu erau îngrijite, fără îndoială rănile aveau să se infecteze și să supureze în câteva zile, îmbolnăvindu-l de-a binelea. Desigur, Colin Eversea ar fi trebuit

să fie omorât prin spânzurare cu mult înainte ca asta să se întâmple, așa că nimeni nu ar fi avut de ce să se gândească de două ori la ce se întâmpla sub cătușe. Dar, dacă reușea să supraviețuiască misiunii la care se îmbarcaseră, probabil urma să poarte pentru totdeauna o amintire a zilelor petrecute în închisoare: două porțiuni de piele fără păr, de mărimea cătușelor. Sau poate chiar cicatrice.

Madeleine desfăcu atunci cutia de unguent de sunătoare. Dar nu zise nimic. Abordă totul cu pragmatism, ca să-l scutească de și mai multă jenă și pentru a-și ține sub control propriile-i emoții conflictuale. Însă tot îi tremura un pic mâna. Strânse apoi degetele în jurul capacului, ca să-și oprească mâna din tremurat.

– Lavaliera dumitale..., zise ea, liniar.

– Lavaliera... A! răspunse el, pe același ton.

Se întinse spre masă și scoase din bagajul său pătratul alb și șifonat de mătase. Îl desfăcu cu grijă și-l rupse în trei fâșii, folosindu-și dinții și degetele.

Madeleine își aminti atunci că îi spusese că fusese în război. Așa că era normal să știe câteva lucruri despre confecționarea bandajelor.

Și apoi îi dădu ei două dintre fâșiile de mătase, ca pe niște steaguri albe de capitulare.

Madeleine văzu adâncituri în unguentul de sunătoare, unde se afundaseră și alte degete. Așa că luă o cantitate generoasă, inspiră adânc și își așeză cu blândețe degetele pe una din gleznele lui rănite, masând ușor și întinzând unguentul.

Colin Eversea rămase complet nemișcat. Dar mușchii lui încordați la maximum îi trădau tensiunea din corp. Madeleine îi putea auzi doar respirația, adâncă și un pic tremurătoare. Îi simțea pielea fierbinte sub degetele ei. I se părea tulburător cât de... viu îl simțea. Și ea aproape că uitase plăcerea atingerii unui bărbat: cât de mare putea să fie, cu mușchi bine conturați și oase mari sub pielea netedă și cu acel păr ușor țepos. Bărbații ocupau mereu atât de mult spațiu! Mai ales acest bărbat anume.

Dar acolo unde întindea unguentul rece pe carnea rănită a lui Colin Eversea, acoperind rana ca un pictor o pânză albă, erau niște porțiuni de piele lipsite de păr. Și o uimea destul de mult tăcerea lui, ținând cont de faptul că stătea îngenuncheată la picioarele lui, într-o poziție sugestivă, care ar fi evocat cu totul alt gest de intimitate. Iar atunci înțelese că probabil era un soi de observare de la care îi era imposibil să se abțină.

Se uită în sus la el și fu și mai surprinsă să descopere că el ținea ochii închiși. Și că încă era îmbujorat. Și ținea degetele încleștate pe genunchi. Totuși, dintr-un motiv sau altul, îi venea greu să creadă că era numai din cauza durerii.

Și atunci se gândi că probabil trecuse destul de mult timp – sau cu siguranță mai mult timp decât era el obișnuit – de când nu-l mai atinsese sau îngrijise o femeie. Se întrebă apoi dacă, la fel ca ea, și el avea gânduri înflăcărate, stânjenitoare și conflictuale. Sau poate că își închipuia că era atins de o cu totul altă femeie.

Sau poate că – la fel ca ea – se reobișnuia și el cu senzația de a simți pielea goală atingând pielea goală.

Madeleine coborî la loc privirea, rapid. Dumnezeu îi era martor că nu voia să înceapă să-și pună întrebări despre Colin Eversea. Apucă apoi bandajul ca pe o ancoră de salvare, îl înfășură ușor în jurul gleznei lui și-l legă strâns la capete, de parcă ar fi încercat de fapt să încătușeze făgașul trădător al propriilor gânduri.

Mai luă apoi o cantitate generoasă de unguent, după care își mută atenția spre cealaltă gleznă a lui.

– Ai mai făcut asta.

Părea abătut. Și foarte puțin amuzat.

Madeleine ridică privirea și descoperi că pe chipul lui se instalase o expresie sinceră și oarecum jovială. Și dispăruse complet îmbujorarea din urmă cu câteva clipe. Orice jenă sau furie care-l ținuse atât de încordat mai devreme se făcuse nevăzută. Ori asta, ori reușise cumva să o îndepărteze.

– Am mai făcut ceva asemănător... o dată sau de două ori, recunoscu ea, cu destul de mare ușurință.

– Croker ți s-a adresat cu apelativul de „doamna" Greenway.

– Da, așa a făcut.

Lăsase ironia să i se infiltreze din nou în voce. Era un ton care îi transmitea foarte ferm: „Nu insista mai mult de atât".

Spera din tot sufletul ei să n-o facă.

– Și există și un domn Greenway?

Dar se părea că sperase degeaba.

Îi răspunse cu tăcere. Și ce interesant! Colin Eversea nu repetă întrebarea aceea.

– Nu am omorât pe nimeni, zise el dintr-odată. Extrem de încet – de parcă ar fi crezut că acesta era motivul pentru care refuza să vorbească cu el.

„Oh, nu din nou!" se gândi ea.

– Nu-mi pasă, domnule Eversea.

Termină apoi de aplicat unguentul, metodic, de parcă simpla întindere a balsamului ar fi făcut cumva rana aceea îngrozitoare să dispară ca prin farmec. Se gândi apoi că probabil rănile îl duruseră extrem de mult în timpul mersului. Cam la fel de mult ca o arsură proaspătă. Și totuși, el nici măcar nu tresărise. Și, dacă nu i-ar fi observat ea mersul îngreunat, fără îndoială nu ar fi spus nimic despre răni, până când nu s-ar fi infectat, îmbolnăvindu-l.

Bărbații!

– Chiar nu îți pasă deloc? Vocea lui căpătase un ton aspru și întrebător, care lui Madeleine i se părea destul de amuzant. De parcă infracțiunea nu ar fi fost că el ucisese pe cineva... ci că nu-i păsa ei.

– Nu contează, răspunse ea și simți o tensiune stranie și imposibil de definit acumulându-i-se în piept.

– Și totuși, îți pasă, insistă el.

Madeleine se așeză pe călcâie și ridică mâinile, ca să-l facă să se oprească din vorbit.

– Domnule Eversea...

Sigur că îi păsa. Doar că nu voia să se gândească la asta. Pentru că nu-și dorea ca domnul Colin Eversea să înceapă să conteze pentru ea. Și nu voia nici ca el să creadă că ar fi fost important pentru ea, pentru că știa foarte bine că bărbații precum Colin Eversea tindeau să profite de lucrul acesta. Își dorea ca el să rămână în continuare doar o altă misiune. O misiune... care să se termine cât mai repede. Nu mai voia și alte amintiri care să o lege de Anglia.

Dar în clipa aceea se afla în fața ei un bărbat care-și dorea cu disperare să fie auzit de cineva.

Și apoi, fără voia ei, îi ieșiră pe gură cuvintele pe care avea să le blesteme mai târziu, pentru că îi trădaseră momentul de slăbiciune. Și le simți aproape ca pe o durere fizică. De parcă i-ar fi fost smulse de pe buze cu cleștele, precum niște mărgele de pe un șirag.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

El așteptă o clipă. Și înțelegea foarte bine că era o pauză survenită dintr-un sentiment al onoarei. Îi oferea ocazia să-și retragă întrebarea.

Madeleine legă și ultimul bandaj, după care se așeză din nou pe călcâie, închise cutia de unguent și așteptă.

– Bine, răspunse el încet. Hai să-ți spun cum a început de fapt totul, doamnă Greenway. Cu Louisa. Louisa Porter.... Louisa este femeia cu care intenționam să mă căsătoresc, după cum îți amintești

probabil. E ceva ce am știut dintotdeauna. De fapt, am știut că eu și Louisa suntem meniți să fim împreună încă de când aveam nouă ani. Ei bine, acum câteva săptămâni, Louisa mi-a spus că este foarte puțin probabil ca tatăl ei să fie de acord cu căsătoria noastră, de vreme ce – după cum ai menționat și dumneata, doamnă Greenway – nu eu sunt fiul cu bani al familiei Eversea. Cu toate acestea, am un anumit dar pentru a-i cheltui.

– Asta am auzit și eu, spuse Madeleine.

Colțurile gurii lui Colin Eversea zvâcniră un pic când auzi afirmația aceea.

– Și, ei bine... eu și Louisa... ne-am certat. Destul de ciudat, de altfel, pentru că noi nu ne-am certat niciodată. Dar n-a fost altceva decât o prostie. Și bănuiesc că a fost vina mea, de fapt. Pentru că eram furios. Pentru că era o lovitură în orgoliu. Vezi dumneata, eu nu am cerut-o niciodată oficial în căsătorie... dar presupun că nici nu m-am gândit vreodată că ar putea lua în considerație să se căsătorească cu alt bărbat în afară de mine. Dar devenise deja foarte important ca ea să se căsătorească, și asta cât mai repede cu putință. Totuși, la momentul respectiv mi s-a părut necesar să pun punctul pe i, zise el ironic. Așa că am plecat imediat din Pennyroyal Green și am călărit spre Londra, cu o viteză ametitoare...

– Din câte am citit, asta pare să fie singura dumitale viteză.

– A! Așadar, ai citit destul de multe despre mine, nu, doamnă Greenway?

– Încercam să mă amuz. Isprăvile dumitale sunt mult mai interesante decât niște romane siropoase, îngrozitoare.

– Să te amuzi! Părea destul de mulțumit cu descrierea ei. Ah! Un cuvânt foarte bun pentru ce sunt eu. În orice caz, am băut... destul de mult, de altfel... Chiar aici la hanul acesta. Eu mai vin pe aici, vezi dumneata?! Și băieții consideră asta absolut amuzant. Horace Peele, de exemplu..., zise scurt, după care se uită în jos la ea, așteptând o confirmare.

– Horace Peele? Omul cu câinele cu trei picioare?

– Da! exclamă Colin, aproape jignitor de vesel. Dar era în fond o dovadă că toată lumea îl cunoștea pe Horace Peele. Era de față și Horace. Tocmai își aprinsese pipa, dacă îmi aduc bine aminte. Îngrozitor lucru! Și tutunul pe care-l folosea era absolut oribil! Dar i-am cumpărat un rând de băutură. Îmi place de Horace. Râde tot timpul. Te face să te simți grozav de spiritual. Și i-a dat câinelui său... pe care-l cheamă Snap... o gură de bere, chiar din halbă... pentru

că așa beți eram deja în clipa aia. Și era prezent, desigur, și Roland Tarbell.

– Desigur, repetă Madeleine sec.

Roland Tarbell ar fi trebuit să fie prezent, altfel nu ar fi fost ucis.

– Roland Tarbell era înrudit cu familia Redmond din Pennyroyal Green, din partea mamei sale. Și nu aș vrea să-i vorbesc de rău pe morți, dar era un individ extrem de dezagreabil. Chiar și pentru *acea* familie prestigioasă. Vezi dumneata, familia mea are un anumit... hai să-i spunem trecut... cu familia Redmond. Totul a început cu furtul unei vaci. Sau cel puțin așa se spune...

– Eu auzisem că a fost un porc.

Afirmația aceea îi smulse lui Colin un hohot scurt de râs.

– Ei bine, fără îndoială a fost ceva care avea copite. Dar vrăjmășia e veche... și destul de adânc înrădăcinată. Și Roland... a zis el ceva... ceva jignitor despre sora mea, Olivia...

Madeleine observă imediat că spusese asta cu detașare. „Foarte interesant", se gândi ea. Chiar dacă omul era mort, încă îl deranja insulta aceea adusă surorii sale.

– ... Și eu eram beat, recunoscu el sec. Și pe legea mea că l-aș fi provocat la duel, chiar dacă părea o prostie. Dar el... Colin ridică ușor capul atunci, cu o privire distantă, și își atinse absent maxilarul, după care continuă: Mi-a tras un pumn. Tonul vocii lui părea aproape întrebător. Și încă destul de tare! Și am ridicat imediat pumnul, ca să-i trag una înapoi... și crede-mă când îți spun că puteam să-l las lat dintr-o singură lovitură... Dar Dumnezeu fie binecuvântat că am văzut cuțitul la timp... a reflectat lumina focului din șemineu. Și Roland era furios la culme. În clipa aceea, vocea lui căpătă un ton șoptit și gânditor: Și apoi m-a atacat... Roland Tarbell! Eu am făcut un pas în lateral, el a alunecat într-o baltă de bere... și nu prea mai sunt multe de spus după aceea. După cum am zis, n-aș vrea să-i vorbesc de rău pe morți, doamnă Greenway, dar prostul ăla afurisit a căzut în propriul cuțit în timp ce încerca să mă omoare pe mine.

Se așternu tăcerea. Se uită în jos la Madeleine, dar ea încerca să asimileze povestea. O vizualiza cu ochii minții. Așa că nu putea spune nimic.

– L-am întors pe spate, dar din păcate era deja mort. Și în opinia mea a avut parte de-o moarte ușoară și rapidă. Oricum, toată lumea știe că nu trebuie să scoți cuțitul dintr-o rană adâncă dacă vrei ca omul în cauză să mai aibă o șansă să supraviețuiască. Și eu am fost suficient de lucid încât să nu-l scot. Dar în schimb am pus mâna

pe el, și exact asta au văzut frații Charlie, când au dat cu ochii de mine: mâna mea pe cuțitul înfipt în pieptul lui Roland Tarbell. Dar îți jur pe Dumnezeu, doamnă Greenway... Făcu o pauză scurtă și, când vorbi din nou, vocea lui era obosită și sumbră, iar cuvintele-i, aproape banalizate de la cât le repetase, încărcate de vehemență: Nu eu i-am înfipt cuțitul în piept.

Madeleine asimila gravitatea acelor cuvinte. Îl cunoștea personal pe Colin Eversea de mai puțin de o zi. Îi auzise vocea și râsul, văzuse tot felul de emoții jucându-se pe chipul său, observase cum răspundea la circumstanțele în care se afla și felul atent în care relaționa cu oamenii... și să o ajute Dumnezeu, dar putea simți atât de viu povestea aceea, încât era ca și când ar fi trăit-o pe propria-i piele. Putea simți groaza și irealitatea ei. Inspiră adânc, cutremurându-se.

Explicația lui era una simplă, dar în totalitate credibilă. Și, exact așa cum se temuse, să audă povestea aceea rostită din gura lui era cu mult mai tulburător și complet diferit de a o citi în ziare sau în paginile de scandal.

Iar când văzu că rămăsese fără cuvinte, Colin Eversea continuă:

– Horace Peele și câinele au văzut totul. Și Horace a încercat să le spună fraților Charlie chiar din noaptea aceea că n-am avut nimic de-a face cu moartea lui Tarbell, că a fost un accident, că eu n-aș fi niciodată capabil de așa ceva și că Roland Tarbell a murit de propria-i mână. Horace a văzut totul. Dar Horace a dispărut până a început procesul și n-a mai fost văzut din noaptea aceea... cel puțin dacă nu-l pui la socoteală pe bețivul care susține că a văzut cum Horace a fost răpit după crimă de o caleașcă de foc înaripată. Dar sunt sigur că ai auzit deja despre asta. Și tot ce-au putut spune ceilalți martori a fost că m-au văzut aplecat deasupra cadavrului, cu mâna pe cuțit, și că avusese loc o luptă. Și bănuiesc că restul poveștii îl cunoști și dumneata.

În vocea lui revenise confuzia.

Tresăriră amândoi când ușa se clătină din nou.

Madeleine își dădu cu groază seama că stătuse în genunchi în fața lui Colin Eversea câteva minute bune, așa că sări ca arsă și se ridică atât de repede, că aproape o luă amețeala. Se grăbi spre ușă și scoase mătura din cârlige. Ușa se deschise un pic, cu un scârțâit.

Răsună apoi o șoaptă șuierătoare:

– Nu uitați că vreau să plecați înainte de răsărit.

Această reamintire fu urmată de un pachet împins prin crăpătura ușii, care căzu la pământ cu un pocnet moale. Erau păturile. Urmară apoi alte câteva pachețele mai mici.

– Dumnezeu să vă aibă-n pază! șopti Croker, mai vesel de data aceasta, după care ușa se închise la loc.

Și cu asta, basta!

Madeleine strecură din nou mătura în cârlige ca să blocheze ușa, după care adună pachetele. Examină cu atenție cornul de praf de pușcă, cornetul de hârtie în care erau înfășurate gloanțele – corect ambalate, desigur, de vreme ce Croker avea și el un pistol de buzunar asemănător –, chibriturile și cremenea cerute, o plăcintă cu carne învelită în hârtie și trei sferturi dintr-o roată de cașcaval. Adăugase și un burduf cu apă. Și toate acestea trădau o ospitalitate ieșită din comun din partea lui Croker.

Madeleine rupse în liniște plăcinta cu carne în două bucăți cam de aceeași dimensiune, după care îi dădu lui Colin partea mai mare și observă amuzată că nu protestă în nici un fel. Și apoi mâncară în tăcere. Părea să aibă mai puțină poftă de mâncare decât ar fi avut poate înainte să audă povestea lui.

Tocmai strângea firimiturile de pe masă în palmă, când Colin Eversea se ridică dintr-odată. Smuci privirea spre el în timp util să-l vadă așezând pe jos niște saci de făină și aranjându-i pe podea, astfel încât să formeze un soi de saltea improvizată. Și, poate pentru că era prea obosită ca să-și țină gândurile pe făgașul lor obișnuit, se pomeni ademenită – ba chiar fascinată, dacă era sinceră cu sine până la capăt – de felul în care i se mișcau umerii sub cămașă și de cât de expresiv era spatele său lat, care se îngusta în jos spre talie, și de cât de bine proporționate i se păreau picioarele acelea lungi ale lui, în raport cu restul trupului său.

Și apoi înțelese ce făcea. Confecționa un pat.

Membrele lungi ale lui Colin Eversea aveau să atârne, desigur, pe la marginile sacilor de făină. Dar întregul ei corp avea să încapă fără probleme. Iar gândul acela răsuna precum cântecul unei sirene în trupul ei obosit.

Dar, chiar și așa, nu era pe cale să doarmă singură și nepăzită în cameră cu un bărbat.

Ceea ce însemna că era pe deplin pregătită să nu închidă un ochi toată noaptea.

Colin se întoarse spre ea, mulțumit, și zise:

– Iată că acum avem și un pat. Poți să te bucuri de el numai dumneata, și eu o să stau de pază.

Încă una dintre afirmațiile acelea arogante care o făceau să-i clocotească sângele în vene.

Și apoi dădu să se întindă după pistolul ei. Relaxat!

Madeleine îl trase imediat în mijlocul mesei, unde nu putea ajunge la el, și-l acoperi cu mâna.

– O să stau eu de pază, contracară ea.

Colin Eversea încremeni din nou. După aceea își îndreptă spatele și o țintui cu privirea lui aprigă și strălucitoare.

Și astfel ajunseră în încă un impas mult prea familiar.

Era mai mult decât evident că nici unul din ei nu avea încredere în celălalt, în ciuda confesiunilor și a unguentului de sunătoare. Și, în clipa imediat următoare, colțurile gurii lui Colin se ridicară ușor, recunoscând acest lucru. Dar ochii lui nu zâmbeau deloc.

Ba, de fapt, omul acela afurisit nici măcar nu clipi. Madeleine crezuse mereu că putea intimida pe oricine cu privirea. „Am trei frați mai mari", îi spusese mai devreme. Și devenea evident că avea și el ceva experiență cu astfel de lucruri.

Așa că îl studie pe Colin Eversea, la fel cum ar fi studiat orice misiune – evaluator și căutând detalii folositoare. Ținuta lui era la fel de elegantă ca a oricărui soldat. Și totuși, i se păru că putea vedea – O, da, chiar vedea! – o mică legănare a trupului său. Sub ochii lui se întindeau semicercuri vinețiii și ridurile de expresie din jurul gurii sale erau foarte pronunțate, de la oboseală. Era palid și tras la față. Iar contururile rozalii ale ochilor păreau să-i accentueze și mai mult strălucirea hotărâtă din privire. Probabil nu mai dormise o noapte de la un capăt la altul de când fusese închis la Newgate, cu câteva săptămâni în urmă. Și fără îndoială se lupta și cu destul de multă durere.

Pe scurt, bărbatul acesta era extenuat, și până în clipa aceea funcționase cu un soi de putere auxiliară, izvorâtă din frică, furie sau neliniște.

Și Madeleine știa exact cum să se folosească de asta.

– Întinde-te, zise ea, pe un ton răgușit, făcând sugestia aceea să pară ca o invitație de nerefuzat.

Colin făcu ochii mari, speculativ. Și dintr-odată se născuse un soi de foc în privirea lui. Putea înțelege frânturile de scenarii care i se derulau prin minte după expresiile care îi jucau pe chip, așa că își

înfipse unghiile în palme, ca nu cumva să se îmbujoreze, încercând să-și imagineze ce își închipuia el.

Din păcate însă, expresia facială care câștigă acea bătălie fu una de amuzament. Era mult prea inteligent și nu voia să se lase cu una, cu două.

– De ce ai vrea să mă întind pe pat, doamnă Greenway?

Și exact acesta era dezavantajul faptului de a fi împovărată cu un om inteligent, acuzat de crimă. Pentru o clipă, aproape că se simți insultată. Nu existase nici o urmă de flirt în întrebarea lui. Ci doar o suspiciune fățișă.

– Aș vrea să știu dacă sacii aceia sunt suficient de comozi să se poată dormi pe ei o noapte întreagă.

Încercase să adauge o notă de inocență afirmației. Dar asta nu era ceva ce-i venea natural.

Colin cugetă o clipă scurtă asupra afirmației ei.

– Ciudat, dar nu m-aș fi gândit niciodată la dumneata ca fiind genul de prințesă delicată...

– Mă rănești, domnule Eversea, zise, după care-și duse mâna în dreptul inimii într-un gest batjocoritor, pe care-l finaliză cu așezarea palmei pe piept, chiar între sâni. Privirea lui îi urmă mâna și, odată ajunsă acolo, ochii lui părură să întâmpine o mică dificultate în a se dezlipi de la pieptul ei. Ah! Asta era deja mult mai bine. Și mult mai măgulitor. Mă întrebam doar dacă poate preferi să dormi în șezut pe scaun, pentru că sacii sunt infestați de paraziți și voiai să se urce pe mine în schimb. Mai cu seamă că dumneata chiar îmi pari genul de prințișor delicat...

Asta nu era adevărat. Și el miji ochii bănuitor – nu îl convinseseră cuvintele ei, și nici nu-l putea învinui, de altfel. Dar apoi oftă din greu și-i făcu pe plac, așezându-se pe marginea patului confecționat din saci de făină. Și după aceea făcu un gest elegant din mână prin care parcă îi transmitea: „Vezi că e în regulă?"

Și în momentul acela nu trebuia să mai facă altceva decât să aștepte.

Și nu prea mult, după câte se dovedi. Pentru că ochii lui căpătară curând o expresie ușor surprinsă, abstractă și... încețoșată. Pentru că ușor, ușor, trupul lui începea să perceapă moliciunea sacilor.

Mai văzuse expresia aceea și cu altă ocazie: în ochii unei pisici, când trecuse printr-o rază de soare. Și vorbea despre o capitulare neajutorată și inevitabilă.

Și apoi – ca și când niște brațe invizibile l-ar fi tras ușor în jos –, Colin Eversea se lăsă tot mai mult pe spate. Și tot mai mult, și tot mai mult. Până când în cele din urmă stătea complet întins și aproape nemișcat. Sacii de făină se adânciseră sub greutatea lui, cuibărindu-i trupul lung.

– Bun, zise dintr-odată Madeleine, foarte vioaie, după care se așeză pe scaun și se aplecă spre el, sprijinindu-și coatele pe genunchi, până când ajunse aproape deasupra chipului său. Și acum o să număr până la zece. Și, dacă încă o să mai ai ochii deschiși când ajung la zece, atunci o să te las pe dumneata să stai de pază.

Interveni o pauză lungă. De parcă vocea lui trebuia să călătorească de undeva de foarte departe de pe tărâmul somnului, înainte de a-i ieși pe gură.

– Oh! Dar ești o... o adevărată... diavoliță! murmură el, pe jumătate disprețuitor și pe jumătate plin de admirație.

Începea deja să se bâlbâie.

– Unu..., începu ea, și vocea sa semăna cu torsul unei pisici... Doi...

Unul din ochii lui zvâcnea, într-o încercare dârză de a rămâne deschis, în timp ce celălalt renunțase deja la luptă și stătea închis și învins.

– ... Trei... patru...

Mâna lui tresări o singură dată, scurt, ca un pește pe uscat, după care se liniști, alunecând spre somn. Și apoi i se închise și a doua pleoapă, aproape resemnată. Și rămase închisă.

– Lua-te-ar... naiba...

Aceste cuvinte i se rostogoliră de pe buze, semănând mai degrabă cu un oftat mulțumit decât cu o înjurătură.

Iar după aceea chiar nu mai zise nimic. Și, în ciuda propriei dorințe, Colin Eversea adormi.

Madeleine zâmbi victorioasă. Diavolița avea să stea de veghe în noaptea aceea.

În mod surprinzător, să stea să păzească niște saci de cartofi și ceapă și un criminal fugar se dovedi o treabă destul de plictisitoare.

Lampa ardea mocnit, aruncând pe perete umbre mari și lugubre ale obiectelor din cămară. Era un aer destul de închis în încăpere, dar care fără îndoială avea a se răcori odată cu apropierea zorilor, așa că era bucuroasă că aveau pături.

Respirația lui Colin Eversea răsuna adânc și ritmic. Și era genul acela de sunet care ar fi putut s-o ademenească ușor să adoarmă dacă

nu avea grijă. Și, dacă ar fi închis și ea ochii, atunci s-ar fi regăsit în sunetul unui cu totul alt loc și moment temporal... și în somnul liniștit al unui cu totul alt bărbat. Și tocmai de aceea nu îndrăznea să-i închidă.

Cu toate acestea, îl privea – pentru că era de departe cel mai interesant lucru din încăperea aceea înghesuită. Și, sub trupul solid și puternic al bărbatului care era în prezent, aproape că putea distinge silueta șleampătă a băiețelului care fusese înainte ca umerii să i se lățească și oasele feței să i se elibereze de sub rotunjimea tinereții. Dar nu exista nici o îndoială în mintea ei că nici atunci Colin Eversea nu ar fi putut să fie un flăcăiandru stângaci. Nu cu un astfel de chip și cu astfel de ochi superbi...

Palmele lui stăteau deschise, nevinovate și inerte în liniștea somnului. Madeleine se întrebă atunci care dintre acelea două ar fi putut implânta un cuțit criminal în pieptul lui Roland Tarbell. Dar mâinile lui lungi și liniștite păreau incapabile de un asemenea gest.

Și asta o făcu să-și pună întrebări despre acea femeie numită Louisa Porter. Și, dacă o iubea într-adevăr așa cum spunea, atunci de ce ar fi atât de nesăbuit cu sentimentele sale?

Dar apoi își răspunse singură la întrebarea aceasta, cu un amuzament amar: pentru că o singură propoziție simplă îl făcuse să se deschidă – „Spune-mi ce s-a întâmplat". O simplă propoziție rostită de ea, și el îi mărturisise totul. Pentru că așa se întâmpla întotdeauna. Precum culcușul de sfoară al unei pisici, firul încrederii se derula și se întărea cu confesiuni, țesând o legătură care unea pentru totdeauna doi oameni. Și, din cauza acelei unice propoziții, în clipa aceea o mie de alte întrebări despre el se considerau bine-venite în mintea ei.

Madeleine coborî ușor capul, sprijinindu-l în mâini. Era un lux pe care și-l permitea foarte rar de obicei. Dar, dintr-odată, greutatea gândurilor ei părea mult prea mare ca să poată fi susțină de un simplu gât. Tânjea după o baie lungă și după casa sa. După săpunul ei cu levănțică... și după o oglindă.

Iar această ultimă parte o enerva la culme. Pentru că era perfect conștientă de faptul că poseda o frumusețe unică și neobișnuită. Și asta nu era altceva decât una dintre numeroasele unelte pe care le folosea pentru a-și atinge scopul – pentru că nu se mai dedase de mult propriei vanități. Dar Colin Eversea o văzuse într-o lumină complet diferită și foarte specifică. Ba, de fapt, chiar văzuse dincolo de armura pe care o afișa și până-n sufletul ei.

Și înțelegerea aceasta o făcea să-și dorească foarte mult să afle ce anume văzuse. Voia să știe dacă evenimentele din ultimii patru ani își lăsaseră cumva amprentele pe chipul ei, și ea nu putuse vedea asta.

Chiar dacă faptul că era femeie era cea mai mare putere a lui Madeleine – și chiar asta o ținuse în viață până în momentul de față –, era perfect conștientă că reprezenta și cea mai mare slăbiciune a ei. Și fusese deosebit de atentă să protejeze acea unică crăpătură din armura ei. Așa că avea să-și petreacă restul nopții întărindu-și armura și sigilând la loc acea mică crăpătură cu gânduri despre viitor.

Imediat după ce se ocupa de altceva. Se ridică de la masă și întinse grijulie o pătură peste Colin Eversea.

El nu se mișcă deloc și nici nu reacționă în vreun fel. Dar, pentru o fracțiune de secundă, i se păru că îl zărește zâmbind în somn.

Capitolul 7

Colin se trezi brusc, sări ca ars și porni bătălia cu lucrul care-i acoperea trupul, de parcă ar fi fost un dușman de moarte. O molie uriașă? Un liliac? Inima îi bătea tare în piept și își simțea palmele transpirate și apoi... apoi pielea lui recunoscu textura lânii și rămase încremenit, holbându-se prostește. Și complet rușinat.

Era o pătură.

– Văd că te-ai trezit, răsună o voce feminină amuzată, de undeva din apropiere.

Puțin spus! Pentru că în clipa aceea nu exista om pe lume mai treaz decât el.

Lăsă deoparte pătura prudent. Luciditatea îi revenea în frânturi dezordonate și zdrențuite. Așadar, nu se afla în închisoare. Era într-o...

– Trebuie să plecăm acum, adăugă vocea.

Era plăcută, dar insistentă.

... Într-o cămară. Se afla într-o cămară. Dar cine vorbea...? Colin își trecu mâinile prin păr, agitat, și clipi în direcția vocii, încercând să îndepărteze de tot rămășițele somnului și străduindu-se să conștientizeze ceea ce percepeau simțurile lui și să dea nume lucrurilor pe care le vedea. A, da! Greenway. Madeleine Greenway. O femeie

frumoasă și țâfnoasă, cu mâini moi, care îl păcălise să adoarmă pe sacii de făină din cămară. Părea foarte palidă. Stătea la o măsuță, cu o lumânare aprinsă în față. Dar, chiar și în lumina aceea slabă, tot putea observa cearcănele vinețiii de sub ochii ei. A, da! „Are ochi frumoși!" își aminti apoi. I se părea că pe buzele ei se juca un zâmbet slab. Pe de altă parte, era foarte posibil să fi fost numai în imaginația lui – pentru că i-ar fi plăcut să se trezească și să vadă un chip zâmbitor.

Colin se dădu jos de pe patul format din saci de făină și se ridică un pic prea repede. Simți nenumărate ace, înțepându-l în tot corpul, așa că se întinse ca să-și îndrepte coloana și membrele. După aceea se uită în jos și văzu conturul exact al corpului său pe sacii de făină. Și asta dădu naștere unui gând ciudat: se făcuseră măști ale morții cu chipul lui Gerard Courvoisier, după ce fusese spânzurat pentru că își omorâse angajatorul aristocrat, așa că poate că aveau să facă și o reprezentare din pâine a lui Colin Eversea.

Contemplă imaginea aceea o clipă, pe jumătate sumbru și pe jumătate amuzat, după care netezi forma lăsată în sacii de făină.

Și în clipa aceea îi trecu prin minte un gând îngrozitor. Se uită în jos repede și constată că... da, chiar dormise îmbrăcat – deși, în mod normal, nu ar fi făcut asta când nu era la închisoare. După care oftă adânc.

– Cât e ora?

Avea vocea răgușită de somn. Dar lăsând la o parte asta, una peste alta se simțea neobișnuit de bine. Mult mai puternic decât se simțise de luni întregi.

– Cinci dimineața, îi răspunse ea. Și vocea ei era un pic răgușită drept urmare a faptului că stătuse de pază toată noaptea. Peste vreo jumătate de oră, ar trebui să iasă gardienii la rondul de dimineață, așa că ar fi mai bine să plecăm acum, zise și îi întinse burduful. Apă, adăugă apoi scurt.

El luă burduful, dădu pe gât vreo jumătate din conținut, se șterse la gură, își puse cizmele, după care se întinse după tot ce-i mai rămăsese pe lume: o bucată de lavalieră, un veston cu un nasture lipsă și o vestă.

Madeleine Greenway se opri și-și încărcă repede pistolul. Turnă pe țeavă praful pe pușcă, pe care-l tăbăci cu dibăcie, împinse apoi glonțul, trase piedica și ascunse apoi arma în buzunarele fustei sale. Colin o privea în lumina difuză a camerei și se gândea că totul ar fi putut să fie doar un vis: o femeie micuță și foarte feminină,

încărcând eficient o armă de foc, cu aceeași agilitate cu care orice altă femeie și-ar fi strâns părul în coc. Răsuci apoi mânerul ușii, și-n clipa aceea Colin se gândi că majoritatea femeilor s-ar fi uitat la el pentru confirmare sau măcar i-ar fi aruncat o privire fugară. Sau cel puțin s-ar fi bucurat de prezența lui.

Dar femeia aceea era atât de obișnuită să fie pe cont propriu, că nici măcar nu se mai gândise de două ori înainte de a acționa.

Și, înainte de a pleca, Colin semnă foaia de ziar cu o înfloritură și presără nisip peste ea. Era un om de cuvânt, iar pagina aceea era asigurarea lor că Croker avea să păstreze tăcerea.

Ieșiră prin bucătărie, unde era liniște deplină, cu excepția trosniturilor și șuieratului focului care ardea mocnit în vatră. O flăcăruie mică și roșiatică ardea în mijlocul unor bucăți de lemn, aproape carbonizate. Băiatul de la bucătărie dormea lângă vatră, tresărind din cauza unui vis, și, când trecură pe lângă el, bombăni ceva în somn și se întoarse pe o parte, cu fața spre foc.

Colin privi apoi destul de uimit cum Madeleine strecură pe nesimțite o monedă în pantoful băiatului. Lui i se părea surprinzător chiar și că băiatul *avea* pantofi. Iar când trecu pe lângă el, fără să se oprească, chiar îi putu întrezări un picior mic și pricăjit prin gaura unuia. Cu toate acestea, băiatul nu se trezi.

Privirea lui Colin era ațintită spre spatele micuț al lui Madeleine. Câteva șuvițe întunecate se eliberaseră din acele de păr care-i țineau coafura strânsă și alunecau în jurul gulerului rochiei ei. Se gândi atunci că treaba aceea ar fi înnebunit-o pe sora lui Genevieve.

Și apoi, de parcă i-ar fi putut simți ochii asupra ei, Madeleine Greenway ridică mâna și-și atinse părul. Colin aproape că zâmbi. Era o femeie, la urma urmei – chiar dacă nu semăna absolut deloc cu nici o altă femeie pe care o cunoscuse el vreodată.

Și apoi ieșiră în lumina sinistră a zorilor englezești, pentru a căuta o birjă. El și noua lui parteneră – care nu-l omorâse în somn și nici nu îl dăduse pe mâna autorităților. Și care chiar încărcase un pistol la fel de eficient ca orice soldat.

În Pennyroyal Green se puteau folosi metafore de tipul „îmbujorări feciorelnice" și „perle sidefate" pentru a descrie răsăritul zorilor. Dar nu și în Londra. Acolo cerul cenușiu doar se lumina treptat... și uneori căpăta o nuanță galbenă-verzuie de lămâie. Iar apoi se făcea din ce în ce mai cald – ceea ce era un semn clar că se făcea ziuă.

Dar în momentul acela era încă răcoare. Bețivii și hoții încă se perindau pe străzi sau se ridicau de pe unde leșinaseră cu o noapte

înainte, precum niște flori întunecate care se deschideau spre soarele învăluit în ceață. Apoi Colin și Madeleine auziră zgomotul care semnala că o birjă se învârtea pe undeva prin apropiere.

Colin ridică o mână mare și opri birja, foarte recunoscător pentru ceață, pentru întunericul relativ, dar și pentru pălăria lui foarte mare.

– Grosvenor Square, îi porunci Madeleine vizitiului, care era doar puțin beat și care avea nasul roșu, de la faptul că băuse poate un pic prea mult pe timpul nopții prin prisma meseriei, pentru a nu îngheța de frig.

Omul se uită doar la banii pe care i-i întinse. Nicidecum la individul înalt care se suia în trăsură și închidea ușa în spatele lui.

Între timp, femeile Eversea – dintre care una avea să devină în curând o membră oficială a familiei – fuseseră urcate într-o trăsură și se îndreptau înapoi spre Sussex, în timp ce bărbații familiei – cu excepția lui Marcus – aleseseră să parcurgă drumul acela călare.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut face, doamna Eversea revizuia lista de invitați pentru nunta Louisei, în timp ce Olivia și Genevieve dezbăteau vesele care ar trebui să fie meniul servit invitaților în ziua marelui eveniment.

„Cum reușesc asta?" se întrebă Louisa Porter. Pe de altă parte, erau membre ale familiei Eversea și-și reveniseră cu succes după veștile din urmă cu o zi.

– Trebuie să servești scrumbii, mamă, spunea Genevieve, cu pragmatism. Masa ceremonială o să aibă loc pe timp de zi, așa că trebuie să le servești oamenilor ceva familiar.

Louisa abia dacă putea vorbi. La drept vorbind, nu era tocmai surprinsă de faptul că Colin Eversea dispăruse de la spânzurătoare în fum și explozii – la fel cum nu fusese surprinsă nici în noaptea în care fusese arestat pentru crimă. Ea nu crezuse nici pentru o clipă că Colin ar fi ucis pe cineva cu un cuțit – nici măcar pe un Redmond –, nici măcar din cauza unei insulte aduse surorii sale, Olivia. Dar păruse o consecință inevitabilă a felului în care își trăise viața – mereu la extremă, între bucurie și pericol, cu care cochetase dintotdeauna. Și în clipa aceea se gândea că, deși inima îi tremurase în piept când fusese înălțată spânzurătoarea la Old Bailey, parcă o mică parte din ea pur și simplu nu crezuse cu adevărat că el avea să moară în ziua aceea.

La urma urmei, un simplu muritor nu putea lega un ștreang în jurul soarelui și apoi să-l ucidă prin spânzurare.

Oare de câtă vreme îl iubea pe Colin Eversea? Bănuia că totul începuse în ziua picnicului de la Pennyroyal Green. Atunci când ea și Colin aveau amândoi unsprezece ani. Fusese o zi călduroasă, și panglicile bonetei sale se încinseseră de la soare, așa că le dezlegase și le lăsase să atârne. Apoi, câteva minute mai târziu, Colin îi smulsese boneta de pe cap și fugise cu ea în sus pe dealul dinspre mare.

Louisa își amintea foarte clar cum se pomenise în mijlocul unei vâltori de senzații interioare și exterioare. Vâjâitul brusc al vântului prin părul ei. Explozia șocantă și delicioasă a soarelui direct pe chipul ei – în fond, mama ei o avertizase dintotdeauna în privința pistruilor. Furia pe care o simțise la adresa hoțului obraznic. Cum se simțise măgulită de furtul acela năzdrăvan – deoarece chipeșul Colin Eversea era cel care-i furase boneta! Și apoi o îngrijorare foarte, foarte profundă, de vreme ce fusese vorba despre cea mai bună bonetă a ei, pe care o privise dispărând peste vârful dealului, în mâna unui băiețel slăbănog și afurisit.

Dar fusese vorba despre Colin, la urma urmei. Băiatul care excela la a o face să simtă o mie de lucruri în același timp. Toate extrem de interesante. Și nici unul cât de puțin comod.

Apoi a doua zi îi adusese acasă un buchet de flori sălbatice. Nu avea să uite niciodată ochii lui din ziua aceea – năzdrăvani și plini de adorație. Și nici scuzele lui nesincere sau plecarea lui grăbită. Colin învățase încă de timpuriu cum să-și regizeze intrări și ieșiri spectaculoase și cum să facă gesturi impresionante.

Cum ar fi putut să nu-l iubească?

Nu că ar fi avut ce să facă în acest sens. Cu Colin se simțea precum un lac cristalin care reflecta înapoi toată strălucirea soarelui. Dar el era cel care strălucea. Ea doar licărea datorită razelor lui binevoitoare.

Iar în ziua aceea de demult, Marcus Eversea – fratele lui mai mare, dar la fel de chipeș – fusese cel care recuperase boneta nevătămată și i-o înmânase apoi serios, cerându-și sincer scuze pentru comportamentul frățiorului său. Marcus fusese și el dintotdeauna foarte chipeș. Și mereu blând și atent, și niciodată impertinent – adică la fel ca ea, în multe privințe. Iar singurul lui defect fusese că pur și simplu nu era Colin.

Dar, cerând-o în căsătorie, Marcus Eversea îi înmânase încă o dată boneta – metaforic vorbind, desigur. Pentru că pur și simplu Marcus era genul acesta de bărbat.

Da, era genul de om de la care nu te-ai fi putut aștepta la surprize. Sau cel puțin până în ziua în care o ceruse în căsătorie.

Și asta îi rezolvase toate problemele Louisei. Frații ei puteau în sfârșit să înceteze să o mai trateze cu teamă afectuoasă – fiindcă, la urma urmei, surorile nemăritate și fără zestre nu erau altceva decât niște poveri, indiferent de cât de agreabile sau de frumoase ar fi fost. Viața ei urma să devină frumoasă și comodă și avea să meargă ca unsă – cu alte cuvinte, exact ca trăsura în care călătorea în clipa aceea înapoi spre Pennyroyal Green. În plus, văzuse cum o privise Marcus în clipa în care o ceruse în căsătorie... și înțelesese că avea să poată fi mereu sigură pe sentimentele lui, într-un fel în care nu ar fi putut fi niciodată sigură de afecțiunea lui Colin.

Dar, oh, Doamne! În clipa aceea... Ei bine, în clipa aceea, Colin era viu.

Și, chiar în momentul acela, în timp ce femeile Eversea discutau despre nunta care era de așteptat să aibă loc peste o săptămână.... „Oh, iartă-mă, Marcus!" se gândi ea.

Louisa nu mai era deloc sigură că urma să aibă loc.

Colin își dădu seama că singurul lucru pe care îl aveau în comun contesa de Malmsey și femeia care stătea vizavi de el în trăsură era că, într-o oarecare măsură, amândouă erau niște enigme.

Madeleine Greenway privea pe fereastră la străzile londoneze care se derulau cu rapiditate. Nu mai spusese nimic de mult. Colin se întrebă atunci cum își petrecuse noaptea în cămara hanului Tiger's Nest. Oare îl privise tresărind în somn? Cugetase asupra discursului nevinovăției lui? Încercase să ghicească numărul cartofilor care umpleau un sac? Trecuse în revistă povestea vieții ei – oricare ar fi fost aceasta? Se uită în jos la mâinile pe care le ținea împreunate lejer în poală. În clipa aceea purta mănuși. Își amintea foarte viu senzația mâinilor ei pe pielea lui, de noaptea trecută. Le simțise extrem de blânde și extrem de feminine – dar și minunat de pricepute, de fapt. Îi tremuraseră un pic degetele atunci când îl atinsese... simțise asta și, să-l ajute Dumnezeu, dar aproape că se întinsese și el în jos, ca să o atingă, pentru că trupul lui avea instincte proprii, care adesea învingeau orice judecată sănătoasă atunci când venea vorba despre femei.

Dar oare ce anume o emoționase?

– Ai un plan?

Vocea lui Madeleine Greenway reușea să sune destul de ironică, chiar dacă era încă răgușită din cauza lipsei de somn.

Și în clipa aceea se pomeni dorindu-și ca ea să facă ceva – orice – care să poată fi interpretat ca un flirt. Pentru că flirtul i se păruse mereu ceva liniștitor.

– De fapt, da. Cred că am putea să ne asumăm un risc calculat, zise el, ferm. Dacă o cunosc vreun pic pe Eleanor... contesa... Cu siguranță va petrece o bună parte a zilei dormind, ca să scape de efectele nedorite ale faptului că s-a îmbătat de plictiseală cu o noapte înainte... Pentru că băutura e singura care o ajută să îndure seratele lunare extrem de anoste ale lui Lord Crump. Și a fost una aseară, de vreme ce azi e duminică. Cred că ar trebui să mergem direct la contesă și s-o întrebăm despre lacheu.

– Și presupun că... o cunoști... pe Eleanor.

O afirmație admirabil de seacă! Și o pauză plasată foarte strategic!

– O, da, o cunosc pe Eleanor.

Colin se strădui să afișeze un zâmbet enigmatic, dar încercarea sa eșuă lamentabil când se gândi la contesă, lăsând astfel loc unui rânjet strâmb și foarte real. Pentru că o plăcea cu adevărat pe contesa de Malmsey. Dar, în fond, era și o femeie foarte frumoasă – ceea ce o ajuta mult să se facă plăcută. Avea o piele translucidă și niște ochi albaștri, închiși la culoare, un nas mic și cârn, o gură rozalie superbă și un piept absolut splendid – pe care-l admirase de mai multe ori în timp ce dansase vals cu ea. În plus, umorul ei înțepător surprindea uneori, sugerând că ar fi putut ascunde o minte mult mai interesantă decât lăsau de înțeles ochii ei albaștri și pieptu-i generos. Dar avea avantajul de a fi tânără, așa că umorul ei era considerat mai degrabă fermecător decât periculos – precum ghearele unui pisicuțe – și era acceptat cu amuzament.

Dar poate cel mai interesant lucru la Eleanor era că reușise să se mărite cu un conte, despre care se zvonea de mult că nu putea fi „prins" – de vreme ce mai fusese căsătorit o dată și produsese o droaie de moștenitori, după care se instalase într-o văduvie comodă de vârstă mijlocie. Doar că apoi se căsătorise cu Eleanor.

Colin știa foarte puține lucruri despre sobrul conte de Malmsey în afară de faptul că era mereu agreabil când se întâlneau și că se afla în posesia unei colecții impresionante de muschete și pistoale,

pe care le adusese odată la Manton's și le folosise la un concurs de trageri, nimerind de fiecare dată fix în mijlocul țintei, sub privirile admirative ale flăcăilor mai tineri, după care plecase acasă fără să spună nici un cuvânt.

Nimeni nu știa sigur unde anume o întâlnise contele pe Eleanor, și, în ochii societății, asta o transforma într-un soi de enigmă.

– Ba, și mai important, știi cum să intri în casa contesei fără să fii văzut? îl întrebă atunci Madeleine Greenway.

În mod ciudat, nu părea deloc jignită de perspectiva aceea. Iar asta îl făcu pe Colin să-și aducă aminte că, fără îndoială, intrase în locuri mult mai îngrozitoare decât casa din Grosvenor Square.

– Da, bineînțeles că știu cum să intru. Și știu exact și unde să o găsesc pe contesă, de vreme ce m-a provocat o dată să mă strecor în dormitorul ei. Își mută apoi privirea spre ea, căutând o reacție. Din păcate însă, nu părea deloc surprinsă, așa că adăugă: Dar apoi afurisita de ea m-a dat afară imediat.

A! Iată o afirmație care produse o licărire în ochii ei întunecați!

– Îmi închipui că asta nu ți se întâmplă prea des.

Colin încremeni. Oare doamna Greenway flirta cu el? Adevărul era că-i venea foarte dificil să-și dea seama.

– Te rog... simte-te liberă să-ți închipui absolut orice despre mine, o îndemnă el, pentru orice eventualitate.

Dar această ultimă afirmație îi aduse un zâmbet disprețuitor și o clătinare ușoară a capului, pe care ea îl întoarse rapid înapoi spre fereastră.

Birja îi lăsă apoi la conacul contelui din Grosvenor Square, și Madeleine îl plăti pe vizitiu din rezerva ei de bani, în continuă scădere. Și, în timp ce ea era ocupată cu asta, Colin se strecură jos din trăsură, cu haina pusă și cu pălăria pe cap, ca să se uite la casa în care fusese primit cu brațele deschise de nenumărate ori și în care era pe cale să intre prin efracție.

Prin grajduri, apoi pe poarta grădinii, pe ușa din spate de la bucătărie, în sus pe scara servitorilor, în jos pe coridorul principal, a patru ușă, *et voilà!* Camera argintie, care mirosea a trandafiri, în care locuia contesa!

Sau cel puțin așa procedase atunci când ea îl provocase să pătrundă pe furiș în dormitorul ei.

– Urmează-mă, îi spuse apoi scurt lui Madeleine.

Grajdurile erau goale, dar, din moment ce era încă mult prea devreme pentru gospodăria din Grosvenor Square, păși în liniște,

pentru ca pașii lor să nu răsune prin curte. Colin sări cu destul de mare ușurință peste poarta grădinii, evitând țepușele, dar toate săptămânile petrecute în închisoare îl cam sleiseră de puteri, așa că deveni dintr-odată dureros de conștient de faptul că nu mai era la fel de agil ca pe vremuri. Dar îndepărtă în grabă acel gând, deoarece nu ar fi făcut altceva decât să-i stârnească resentimente, pentru care nu avea timp. După aceea trase zăvorul porții și o deschise pentru Madeleine, ca să nu fie și ea nevoită să sară peste gard.

Grădina mică, dar bogată și foarte parfumată, le deschidea drumul spre ușa din spate de la bucătărie, și acela era următorul obstacol de care trebuiau să treacă. Colin întredeschise ușor ușa, Madeleine aruncă o privire înăuntru și clătină din cap – ceea ce însemna că drumul era liber și nu se vedea nici un servitor. Cel puțin pentru moment. Pentru că i se părea că putea auzi niște voci îndepărtate.

Se grăbiră prin bucătărie și spre o altă ușă, care se deschidea spre scara îngustă a servitorilor. Aceasta conducea în sus spre un coridor de marmură.

Acolo se opriră o clipă, ca să se uite în stânga și-n dreapta, după care intrară pe hol, păsind cât de în liniște le permitea podeaua de marmură. Colin număra ușile și candelabrele. Se opri și ascultă o clipă la a patra ușă... dar nu se auzea nimic dinăuntru.

Așa că apăsă pe clanță și intră în camerele luxuriante și parfumate ale contesei.

Colin se delectă o clipă cu imaginea aceea familiară: măsuța de toaletă cu oglindă, confecționată din lemn închis la culoare, cu incrustații aurii, fotoliile luxuriante, patul uriaș acoperit cu așternuturi de mătase și garderoba imensă, așezată la loc de cinste. Nu se vedea nici o servitoare. Dar nici contesa nu părea să fie ascunsă sub pături, dormind ca să-și revină după ce băuse prea multă șampanie.

Era destul de neobișnuit pentru Eleanor.

Pe Colin îl încercă imediat un sentiment de dezamăgire. Fusese foarte sigur că urma să o găsească acolo pe contesă. Încremeni o clipă, stânjenit, gândindu-se ce să-i zică lui Madeleine Greenway, care se uitase prin cameră fără să spună nimic, înainte de a-și întoarce privirea spre el.

Ideea de a o căuta pe contesă prin toată casa era absolut descurajatoare.

Era atât de absorbit de propriile-i gânduri, că aproape nici nu auzi ecoul unor pantofi cu toc pe coridorul de marmură.

Dar Madeleine era în alertă, ca întotdeauna. Îl atinse scurt pe braț. Și încremeniră amândoi.

Colin își simțea inima bubuindu-i în piept. Se uită frenetic prin cameră. Zări apoi garderoba și luă o decizie: o înșfăcă de talie pe Madeleine cu un braț și o trase înăuntru, înainte ca ea să apuce să protesteze în vreun fel. Nu putea risca să facă zgomot când închidea de tot ușa, așa că o lăsă întredeschisă. Mai cu seamă că aveau nevoie de aer, să poată respira. Nu. Ușa trebuia să rămână deschisă câțiva centimetri îngrozitori și incriminatori.

O strânse în brațe pe Madeleine, cu mâna cuibărită sub sânii ei, și se cufundară amândoi în întuneric. Mătasea rece a rochiilor dinăuntru se atinse de ei și foșni aproape imperceptibil, în timp ce contesa de Malmsey intră în dormitor, cântând. Avea vocea ușor discordantă și puțin melancolică.

O, de-ați crezut că nu veți vedea...
Sfârșitul lui Colin Eversea...

Colin nu se putu abține să nu rânjească. „A, deci îi e dor de mine", se gândi el vesel.

Și din acea garderobă întunecată, unde stătea cu brațul petrecut în jurul taliei subțiri a unei femei frumoase, înconjurat de materiale care foșneau senzual, Colin privea cum o altă femeie frumoasă se așeza la măsuța ei de toaletă, întorcea capul în stânga și-n dreapta, își scotea o agrafă de păr, bosumfla buzele și apoi o prindea la loc.

În ciuda absenței unei cameriste, pe pat era pregătită o rochie de zi superbă, într-o nuanță splendidă de albastru. Poate că era sugestia unei cameriste mai îndrăznețe cu privire la ce ar fi trebuit să poarte contesa comparativ cu ceea ce purta în clipa aceea – adică o rochie albă, cu un decolteu foarte adânc și cu dantelă fluturându-i din abundență pe la mâneci, decolteu și tiv. Arăta ca un fluture mic, delicat și provocator.

Creștetul capului lui Madeleine încăpea destul de bine sub bărbia lui Colin și era perfect conștient de faptul că ea – la fel ca el – o putea vedea pe contesă prin crăpătura ușii garderobei, stând la măsuța ei de toaletă. Era extrem de tentat să-și odihnească bărbia pe creștetul capului ei. În parte de amuzament și în parte pentru că în clipa aceea era foarte curios – sau mai bine zis murea de curiozitate – să simtă textura părului ei.

Cu toate acestea, se îndoia că i-ar fi făcut plăcere să-i fie folosit capul pe post de suport pentru bărbie.

Se plictisi repede să o privească pe contesă aranjându-se și atunci deveni conștient de alte senzații. Pistolul încărcat al lui Madeleine era lipit de coapsa lui. Și îi putea simți sub braț ridicările și coborârile cutiei toracice. Mâna lui Colin se strânse aproape imperceptibil în jurul taliei ei, și pentru o clipă se pomeni neobișnuit de captivat de respirația ei. Și, la scurt timp după aceea, începu să respire și el în același ritm cu ea. În cele din urmă, cedă în fața unui impuls mult prea puternic și închise ochii... promițându-și sieși să nu-i țină astfel mai mult de o clipă. Și atunci îi apăru din nou: levănțică. Așa o cunoscuse prima dată pe Madeleine Greenway: pe întuneric, când simțise un parfum subtil de levănțică. Și în clipa aceea întunericul și aroma de levănțică se întrepătrundeau cu corpul ei cald și cu un alt parfum slab de mosc... luxuriant și absolut, dar absolut feminin... și complet al ei.

Și apoi prin venele sale se revărsă o fierbințeală, a cărei intensitate aproape că-l făcu să leșine.

Doamne, Dumnezeule! Rămase cu ochii închiși, străduindu-se din răsputeri să-și recapete echilibrul interior. Era uimit și aproape stânjenit de dorința pură care îi tachina fiecare nerv și fiecare mușchi din corp. Pur și simplu să țină în brațe o femeie era ceva ce luase de bun dintotdeauna... o senzație pe care nu credea că avea să o mai cunoască vreodată. Și, în clipa aceea, în spațiul acela mic și întunecat, era pe cale să-l omoare. Talia ei îngustă sub mâna lui era ademenitoare ca un cântec de sirenă pentru degetele lui. Și își închipui cum și-ar lăsa palmele să lunece în jos pe curbele șoldurilor ei, cum și-ar desface degetele, în timp ce călătoreau pe fesele ei, apoi între coapsele ei, căutând și găsind toate dealurile și văile trupului ei... atingând, mângâind, savurând și seducând cu pricepere, așa cum făcuse de atât de multe ori cu atâtea femei diferite. Din punctul lui de vedere, acela era lucrul cel mai ascuns și cel mai voluptuos dintre toate curbele femeiești – cel care convingea mâna unui bărbat să rătăcească. Care îl ghida prin întuneric, asigurând fără nici un echivoc perpetuarea speciei.

Și apoi se auzi un ciocănit la ușa dormitorului contesei. Colin deschise ochii imediat.

– Da, Harry, zise ea rece. Intră, te rog!

Ușa se deschise apoi și intră un lacheu, ceea ce-l smulse violent pe Colin din fantezia îmbătătoare și divină reprezentată de o femeie.

Omul făcu o plecăciune adâncă în fața contesei. Împletitura pantalonului care cobora de-a lungul coapsei sale strălucea ca aurul în lumina difuză a lămpii. Păreau niște pantaloni foarte eleganți. Doamne, Dumnezeule!

Și sigur că purta și ciorapi de culoare albastru-deschis.

Și apoi lacheul Harry întinse mâna în spatele lui și închise ușa. Ușor, sigur și aproape nevăzut. Apoi trase zăvorul și cu cealaltă mână își smulse peruca din cap. De sub ea se revărsă o cascadă de păr castaniu, ciufulit.

După aceea se deplasă spre măsuța de toaletă a contesei și așeză peruca acolo, cu un gest flamboaiant.

– Oh, Harry, uită-te la tine! Vino aici!

Vocea contesei se transformase într-o șoaptă amuzată, și femeia îi făcea semn cu mâna să se aplece mai mult.

El se supuse, desigur, și ea îi netezi și-i aranjă părul, aducându-l la o formă oarecum ordonată.

Și apoi Harry o prinse de mână pe Eleanor și-i sărută palma prelung și cu ardoare. Contesa își odihni o clipă mâna liberă pe obrazul lacheului, după care o lăsă să-i cadă în poală.

Și Colin rămase cu gura căscată de uimire.

– Am primit o scrisoare de la maică-mea, Nor, îi mărturisi Harry, după ce termină de sărutat palma. Lizbeth urmează să se mărite.

„Nor? Așa i-a spus?" cugetă Colin sceptic. Lacheul o folosea pe contesă pe post de confidenta lui? Totuși, sărutul de mai devreme sugera ceva cu mult mai mult.

Colin își dădea seama că femeia pe care o ținea în brațe era încordată și în alertă. Respirația ei – pe care în ultimele câteva minute ajunsese să o cunoască la fel de bine ca pe a lui – era dintr-odată rapidă și sacadată. Așa că își mută foarte, foarte, foarte puțin mâna de pe talia ei, până când aproape se atinse ușor de umflăturile sânilor lui Madeleine.

Și putu simți cum i se taie respirația. Iar asta veni ca un ecou al întretăierii propriei lui răsuflări.

– Ca să vezi! Contesa părea absolut încântată. Lizbeth se va căsători cu tânărul Wills? Și-a făcut în sfârșit curaj să o ceară în căsătorie? Credeam că n-o să se întâmple niciodată.

– După trei halbe date pe gât la tavernă, mă implora pentru mâna lui Lizzie. Doar că io a trebuit să plătesc băutura.

Contesa și lacheul râseră împreună.

– Oh, Harry, ce veste minunată! Și ia spune-mi, ce mai face Jenny?

– O, d-apoi s-a făcut cât casa! Și-i la fel de ursuză ca o ursoaică. Lu' Tom mai că i-e frică de ea.

– Și probabil e și îngrijorat, dacă-l cunosc pe Tom. Copilul ar trebui să se nască luna asta, nu?

Așadar, Eleanor – contesa de Malmsey – îl cunoștea pe Tom... oricine ar fi fost Tom? Colin făcu ochii cât cepele de uimire.

– Da, da! Peste o săptămână, aprobă Harry.

Se instală o clipă de tăcere, după care frumoasa, sofisticata și miniona contesă de Malmsey zise melancolică:

– Îmi plac așa mult copiii!

Colin își schimbă poziția puțin și-și mută piciorul într-o parte, astfel încât pistolul lui Madeleine Greenway să nu-l mai înghionteasă în șold. Ceea ce, desigur, îi mută fundul rotund și ferm exact pe vintrea lui. Era un gest intenționat și complet nebunesc, dar care cumva părea complet logic acolo... în lumea întunecată și ca de vis a garderobei, de unde priveau împreună un tablou compus dintr-o contesă și un lacheu care stăteau la palavre ca și când ar fi fost cunoștințe vechi.

Aparent, lacheul Harry nu avea nimic de spus despre copii. În schimb, Colin îl privi făcând ceea ce făceau probabil toți bărbații din lume atunci când se aflau lângă măsuța de toaletă a unei femei: ridică o sticluță mică, o răsuci în mână, vădit nedumerit, o adulmecă, strâmbă din nas și apoi o puse înapoi la locul ei.

– Lizzie și Wills o să fie foarte fericiți împreună! continuă contesa.

– D-apoi sunt deja fericiți, zise lacheul, pragmatic. Doar că acușa, după nuntă, o să fie fericiți sub același acoperiș.

Eleanor pufni amuzată când auzi afirmația aceea.

– Nu mai lua totul așa ad litteram, Harry.

– Habar n-am ce vrei să zici cu asta, Nor, răspunse lacheul vesel. Da', oricum ar fi, sunt sigur că ai dreptate.

Eleanor se ridică chicotind și se învârti prin cameră. După care se auziră un poc, un scârțâit și un oftat. Se aruncase pe spate în pat.

O clipă mai târziu, se mai auzi un scârțâit – dar unul mai puțin impulsiv. Colin se uită peste creștetul întunecat al lui Madeleine. Putea vedea tălpile pantofilor lui Harry și ciorapii aceia de culoare albastru-deschis întinși lângă gleznele subțiri, pantofii și tivul dantelat al rochiei lui Eleanor. Apoi Harry oftă și el adânc.

Respirația lui Madeleine Greenway accelerase considerabil sub mâna lui Colin. Cu toate acestea, nu făcu nici o încercare să se dezlipească de trupul lui, și asta îl făcu să înghită în sec.

Se făcu liniște o vreme.

– O să le trimit un cadou! anunță Eleanor visătoare, în cele din urmă. Lui Wills și lui Lizzie!

– Ei, haide, Nor, știi că tre' să ai grijă, o avertiză Harry. Nu poți să te apuci să trimiți cadouri scumpe.

Contesa rămase tăcută o clipă.

– La ce-s bune toate lucrurile astea..., zise ea apoi, vădit bosumflată, dac' nu le po' împărți?

„Ca să vezi!", se gândi Colin. „Dac'" și „po'", ei? Aparent, fusese doar o chestiune de timp înainte ca accentul londonez cultivat cu grijă al contesei să revină la o cadență rustică. Începea să se contureze o poveste! Ciudat cum mintea lui putea fi atât de alertă și de concentrată asupra tabloului din fața lui, când trupul său părea să aibă cu totul alte intenții.

– La ce bun? repetă Harry, ușor amuzat și pragmatic. Da' e destul de frumos să ai bani, nu, Nor? Aș zice că-i mai bine decât să n-ai!

Interveni o altă pauză scurtă, urmată de pufnetul aprobator al contesei. Părea destul de obișnuită ca Harry să strice tot amuzamentul melodramei ei... și totuși, nu părea să o deranjeze.

– Ai făcut ce trebuia să faci, și cu asta, basta, adăugă Harry, pe un ton blând. Și mi-ai găsit și mie o slujbă aici, și mi-s bine plătit. Și trimit banii acas'. O să cumpăr io cadourile, Nor. Știi bin' că nu poți risca.

Contesa oftă din nou și zise:

– Uneori chiar mi-e dor de toată lumea, Harry. De toată lumea din Marble Mile.

– Au trecut mulți ani, Nor. Toți țin la tine, da' nu mai prea vorbesc despre tine. Te-ai dus la Londra și nu te-oi mai întors... Și la toți le place să creadă că ai ajuns importantă. Nu le mai pasă de perioada pe care-i petrecut-o la Sweet Apple Theater. Și ni' n-o să le mai pese vreodat', dacă am io un cuvânt de zis în treaba ast'.

– Știu, aprobă ea încet. Am o viață frumoasă aici. Sunt într-adevăr foarte norocoasă, și Malmsey e bun cu mine. Îmi pare rău! N-ar trebui să mă plâng, Harry. Ia zi-mi mai bine... cum se poartă menajera cu tine?

Și astfel începu o conversație aparent interminabilă, presărată cu hohote de râs. Harry îi mărturisi că menajera era o tirană – țipase

la o slujnică și o făcuse să plângă – și că era posibil ca majordomul – la care el ținea destul de mult – să mai tragă la măsea din coniac, pentru că îl deranja guta. Cât despre Eleanor, ea se întreba cum putea face să obțină o trăsură nouă, poate echipată cu o dormeză mică și interesantă – dar Harry, fiind lacheu, își exprima opinia vehementă: „Nu". În afară de asta, era îngrijorată că soțul ei mânca prea multe mâncăruri grase și-și făcea griji pentru sănătatea lui. Conversația lor părea foarte familiară și fragmentată. Dar și chinuitor de plictisitoare și extrem de intimă. Și decurgea în ritmul specific oricărei conversații dintre o soție și un soț care erau căsătoriți de mai mult timp decât își puteau aminti.

Doar că ei doi nu erau soț și soție, desigur. Ci o contesă și un lacheu.

Colin asculta discuția lor, cu brațul strâns în jurul trupului unei femei frumoase, și habar nu avea cum să definească ceea ce simțea. Amuzament? Mândrie rănită? La urma urmei, contesa prefera un lacheu în defavoarea lui. Compătimire? Poate. De la începuturile timpului, oamenii nu fuseseră niciodată liberi să iubească pe cine voiau, iar oamenii care se iubeau erau adesea destinați să trăiască vieți separate, din cauza banilor sau a statutului social.

Sau a închisorii Newgate, de exemplu.

Dar cine putea ști? Poate contele de Malmsey alesese să se căsătorească cu o femeie care-l făcea să râdă. O femeie care era ca o gură de aer proaspăt în anii bătrâneții lui. O femeie care-i ridica statutul în societate și care-i putea face și bărbăția să se trezească în pat. Care îi era cu adevărat recunoscătoare și care ținea sincer la el. Și probabil din toate aceste motive era dispus să închidă ochii în privința unui simplu lacheu.

Colin se gândi apoi la comportamentul lui Malmsey de la Manton's. Și, dintr-un motiv sau altul, chiar nu credea că lucrurile stăteau așa.

Dar măcar conversația dintre contesă și lacheu părea să se apropie de final. Colin întinse gâtul și se uită prin crăpătura ușii garderobei. Harry se ridicase într-un cot și își așezase o mână mare și tuciurie peste un sân învelit în muselină.

Apoi începu leneș să facă cerculețe cu degetul în jurul sfârcului contesei. Iar și iar, și iar.

Nici unul din ei nu mai respira în spatele ușii garderobei.

Atingerea sfârcului era de-a dreptul hipnotizantă.

– Oh, știi că-mi place foarte mult când faci asta, Harry.

Vocea lui Eleanor căpătase răgușeala detașată a unei femei care era foarte dispusă să se lase sedusă.

– A trecut ceva timp, Nor, zise Harry încet.

Ar fi putut vorbi în numele tuturor celor prezenți în cameră.

În clipa aceea, respirația lui Madeleine era categoric inegală. Colin simțea sub mâna lui inspirațiile și expirațiile ei tremurătoare. Și îl cam luase un pic amețeala. Își urmă instinctul suspicios și îndrăzni să plece un pic capul și să-și lipească ușor bărbia de tâmpla lui Madeleine. Și îi putea simți într-adevăr pulsul rapid.

Și, dacă o cunoștea cât de puțin pe femeia aceea, nu era ceva izvorât din teamă. Era excitată – așa cum ar fi fost orice om căruia îi curgea sânge cald prin vene.

Și știind că era suficient de nebun încât s-o facă, și un diavol gata s-o facă, și un *bărbat* capabil s-o facă, Colin o trase pe Madeleine și mai aproape de trupul lui, ca să se asigure că fiecare respirație caldă și tăcută a lui îi mângâia ușor urechea iar și iar, și iar. Aproape că înnebuni imaginându-și ce fel de senzații îi producea asta... cum i se înfiora ceafa, cum i se înfierbânta pielea, cum plăcerea i se revărsa prin tot corpul... cum se clădeau fierbințeala și umezeala între coapsele ei.

Așa că se ghidă încă o dată după instinct. Își mișcă brațul un pic mai sus pe talia ei, suficient ca degetul lui mare să se atingă accidental și extrem de ușor de unul dintre sânii ei.

Și acolo găsi un sfârc întărit, acoperit de muselină moale.

Lui Madeleine i se tăie răsuflarea.

Colin se mușcă de interiorul buzei ca să înăbușe un geamăt.

Se prefăcu apoi a-și muta mâna înapoi mai jos unde fusese și își atinse din nou degetul mare de sânul ei.

Și atunci, Madeleine înclină ușor capul – aproape imperceptibil – sprijinindu-l pe umărul lui. Spatele i se arcui subtil și fesele i se lipiră de vintrea lui.

„Doamne, Dumnezeule!"

Iar în clipa aceea i se părea absolut logic să-și strecoare mâna în corsajul ei. Deja își putea închipui cum mâna lui ar aluneca pe pielea ei caldă și pală și cum s-ar simți sfârcul ei tare pe carnea lui... și, să-l ajute Dumnezeu, dar începea să se excite! Și într-o clipită Madeleine avea să simtă asta și atunci acel joc al amăgirii – acel joc compus din accidente, care nu erau de fapt accidente – avea să ia sfârșit și să intre pe un cu totul alt făgaș. Era o nebunie. Trebuia să înceteze!

Cu toate acestea, să se oprească la timp nu fusese niciodată una dintre puterile lui Colin Eversea.

Și, în tot acel timp, privirea lui rămânea ațintită spre tabloul care se derula pe pat și spre cifra opt, pe care o desenau degetele lacheului pe pieptul contesei, care se transforma într-o mângâiere tot mai hotărâtă și mai pasională. Apoi degetele lui dispărură în corsajul ei.

„Ticălos norocos", se gândi el.

– Oh, Harry! Trebuie să avem grijă!

Dar cuvintele contesei erau leneșe și, chiar în timp ce le rostea, mâna lui Eleanor aluneca mai sus, încolăcindu-se pe ceafa lacheului, trăgându-l cu fața în jos spre ea. Apoi mâinile lui Harry coborâră să apuce și să ridice rochia ei voluminoasă de muselină.

Restul veni de la sine cu o rapiditate aproape impersonală – care lăsa clar să se înțeleagă că se mai întâmplase și cu alte ocazii. Contesa se foi ca să-i ofere lui Harry acces la tot ce ascundea sub rochia ei, după care apăru în raza vizuală o gambă suplă, învești mântată în ciorap de mătase, și i se îndoi genunchiul – și ce mai jartieră frumoasă avea sus pe coapsă! Apoi Harry aplecă ușor capul ca să ofere atenția cuvenită și decolteului ei...

Și în clipa aceea Madeleine se împinse din brațele lui Colin și ieși din garderobă.

Capitolul 8

Rămas fără sprijinul oferit de Madeleine, Colin aproape că se împletici afară din garderobă în spatele ei.

Din fericire, covorul gros de pe podea le atenuă aterizarea. În spatele lor, rochiile de mătase din garderobă foșniră ca o șoaptă, așezându-se înapoi la locurile lor.

Timp de o clipă ridicolă, Colin și Madeleine rămaseră încremeniți. Nici nu îndrăzneau să se privească. Ci se uitau cu respirațiile întretăiate dincolo de lacul bej-rozaliu pufos reprezentat de covor și spre patul ce se ridica precum o insulă, pe care se zbenguiau contesa și lacheul.

Slavă cerului, Lady Malmsey tocmai își schimba poziția pe pat, ca să-l poată cuprinde mai bine pe Harry între coapsele ei. Totuși, ceva

îi atrase probabil atenția... poate chiar strălucirea pistolului lui Madeleine, care reflecta lumina lămpii? Pentru că rămase nemișcată.

Și apoi ridică extrem de ușor capul.

Și încremeni, cu ochii-i albaștri mari cât cepele.

Colin își atinse politicos borul pălăriei.

– Nor? răsună o întrebare înăbușită dintre sânii contesei.

Cum Lady Malmsey nu răspunse, Harry își ridică ușor fața, de la pieptul la chipul ei. Și apoi răsuci capul, urmând privirea ei îngrozită.

Și apoi contesa și lacheul săriră ca arși unul de lângă altul și fix în direcții opuse. Lady Malmsey se prăvăli pe podea pe partea stângă a patului, iar lacheul se răsuci spre dreapta, aterizând în genunchi. Aproape că se târî de-a bușilea până la măsuța de toaletă, de unde apucă peruca și o folosi ca să-și ascundă vintrea dezgolită. După aceea se ridică, uitându-se urât la Madeleine și la Colin, în timp ce cealaltă mână-i bâjbâia pe masa din spatele său, în căutarea unei arme. Dar nu găsi nimic altceva decât o sticluță de parfum.

Înjură dezgustat, aruncă la podea obiectul acela frumușel, dar complet inutil, care căzu zgomotos, și se mulțumi să se uite urât la cei doi.

Colin rămase acolo, simțindu-se zăpăcit. Știa foarte bine că, dacă ar mai fi rămas chiar și o singură secundă în plus în garderobă, i-ar fi trebuit și lui o perucă cu care să-și acopere vintrea. Apoi aruncă o ocheadă spre Madeleine Greenway, ca să se asigure că nu fusese indus în eroare de propria-i imaginație. Și, într-adevăr, sfârcurile ei erau încă tari și vizibile pe sub muselina corsajului și avea fața roșie ca racul. Își făcea de lucru trăgând piedica pistolului și luând ținta în colimator, cu o încruntare pe chip. Și categoric nu se uita la el.

Colin își smuci privirea de la ea, pe jumătate plin de remușcări și pe jumătate stânjenit, de parcă tocmai se trezise la realitate dintr-un vis erotic. Și Slavă Domnului că *ea* avusese prezența de spirit să o facă.

Inspiră adânc, încercând să îndepărteze complet orice reminiscențe ale visului. Avea nevoie să poată gândi limpede.

Mâna micuță a contesei apăru atunci pe cuvertură, urmată de căpșorul ei blond, și se ajută de pat ca să se ridice. Semăna cu un norișor alb și dezordonat. Și se uita la Colin și la Madeleine cu o privire înspăimântată întipărită pe chip.

Și apoi îl recunoscu, și ochii începură să-i strălucească.

– Colin Eversea!

Părea aproape indignată. De parcă i-ar fi vărsat vin roșu pe rochie, la un bal.

Fără îndoială, avea să înceapă să țipe când șocul se mistuia și lăsa loc rațiunii. Nu era deloc proastă, chiar dacă tocmai avusese un lacheu în patul ei.

Așa că, într-o clipită, Colin se afla în spatele ei, cu un braț înfășurat în jurul taliei sale și cu palma lipită peste gura ei – având grijă să se ferească de dinții ei mici și albi. Era atât de fragilă, încât era ca și când ar fi ținut captivă o ciocârlie. Și asta îl făcea să se simtă ca un ticălos.

Observă apoi că Madeleine făcea deja ceea ce știa cel mai bine: ținea pistolul îndreptat spre lacheu, a cărui față aproape se albise la fel de mult ca peruca. Și-n clipa aceea Colin se gândi amuzat că probabil nu mai avea nevoie de o acoperitoare pentru vintre.

– Lady Malmsey, zise Colin, foarte încet și rezonabil. O să-ți dau drumul dacă îmi promiți că n-o să țipi. Și te rog coboară vocea dacă ai de gând să-mi mai rostești numele... În fond, suntem prieteni vechi, nu-i așa? Am nevoie de ajutorul dumitale... dar mai întâi de toate am nevoie să faci liniște.

– Couin? Esi chiar u? se auzi înăbușit de sub palma lui. Esti în viasă?

Peruca alunecă atunci din mâinile lacheului și se prăbuși la podea ca o blană inertă și fără viață.

– Chiar ești... chiar ești cu adevărat Colin Eversea? întrebă Harry uluit, studiindu-l atent pe Colin. Ba, de fapt, de-a dreptul holbându-se, de parcă ar fi încercat să-l suprapună pe omul în carne și oase din fața lui peste ilustrațiile vii pe care le văzuse în ziare.

Colin îl studia și el pe om, la rândul său. Harry avea ochii albaștri și o gropiță în bărbie.

Apoi își dădu jos pălăria, amabil și conciliant.

– Chiar ești Colin Eversea! exclamă uimit Harry și rămase holbându-se la el un moment îndelungat. După aceea coborî privirea în pământ și își mișcă sfios degetele de la picioare. Și apoi ridică din nou ochii. E vorba că ați mai fost în casă și cu altă ocazie, domnule, și v-aș recunoaște oriunde și... ei bine, domnule... ei bine, sunt... ce aș putea să spui, domnule?! Se îndoi apoi într-o plecăciune elegantă și respectuoasă, cam la fel precum cea pe care ar fi făcut-o în fața stăpânului său conte. D-apoi e o onoare, domnule Eversea, adăugă el, după ce se ridică. Vocea lui deborda de admirație fățișă.

Madeleine scoase un sunet înăbușit de neîncredere.

– Dar... de ce sunteți aici? continuă Harry. Doar nu vreți să... Fruntea i se încreți, într-o expresie de nedumerire. Să ne jefuiți?

Se uită apoi pe furiș în spatele lui Colin, căutând saci plini de sfeșnice de argint. Conform ziarelor, Colin Eversea fusese acuzat de crimă, nu de furt, așa că ceea ce se întâmpla în clipa aceea era absolut uluitor.

– Sunt aici pentru că am nevoie de ajutorul vostru, Harry. Și, Eleanor, îți dau drumul chiar acum dacă promiți să nu țipi. Promiți? La urma urmei, suntem prieteni și aș zise că toți patru suntem într-o destul de mare încurcătură în clipa de față, nu crezi?

După o clipă scurtă de gândire, contesa încuviință cu ardoare din capul ei auriu.

Colin își retrase prudent mâna de pe gura ei.

În secunda imediat următoare, de pe buzele ei se rostogoli un minimonolog isteric:

– Ce, Doamne, iartă-mă, căutai în garderoba mea, din dormitorul meu, Colin Eversea? Și, pentru numele lui Dumnezeu, ai nevoie de o baie! Și mă bucur că ești în viață! Dar l-ai înjunghiat sau nu pe omul acela?

– Eu o să pun întrebările deocamdată, Lady Malmsey, și vreau niște răspunsuri de la Harry. De ce te-ai dus la Tiger's Nest, Harry?

Și ce să vezi? În mod evident, întrebarea aceea era un șoc mai mare decât un criminal fugar dând năvală afară din garderobă. Lacheul se albi la față, căpătând o nuanță verzuie, bolnăvicioasă, și mâna lui se întinse imediat în spate și apucă marginea mesei, pentru echilibru.

Colin știa foarte bine că măsuțele de toaletă ale doamnelor erau foarte rezistente. În fond, fusese în nenumărate budoare femeiești – de la cele mai cuviincioase, până la cele mai indecente. Și măsuțele de toaletă pline ochi cu obiecte nefolositoare erau o constantă în toate. Domnișoarele strângeau sârguincioase o groază de rujuri și farduri de obraz, în timp ce doamnele mai în vârstă adunau tot felul de sticluțe de cristal, pline cu esențe de levănțică, cuișoare, trandafiri sau chiar parfumuri franțuzești scumpe. Și, în cazul surorii sale Genevieve, se mai regăseau acolo și sticluțe de „lichid ondulator" – un elixir care promitea să-i facă părul să stea ondulat.

Din păcate însă, nu funcționa. Iar sora lui plânsese dezamăgită după ce-l încercase prima dată.

Harry flutură din mână, încercând să minimalizeze importanța acelei afirmații.

– E doar că... ei bine, ea nu știe nimic despre asta. Eleanor nu știe nimic, zise el încet. Vedeți dumneavoastră... am vrut s-o protejez.

Lady Malmsey se întoarse spre el brusc.

– Harry... Ce anume nu știu?

– Ce-ar fi să luați loc amândoi? zise Madeleine și reuși să o facă să sune ca o invitație, în ciuda faptului că gesticula cu țeava pistolului – lucru care lăsa cu totul altceva de înțeles.

Contesa și Harry se reuniră pe pat, unul lângă altul. Privirile lor erau ațintite spre țeava pistolului lui Madeleine. Mâna mare și tuciurie a lui Harry se furișă pe cuvertură pentru a o găsi pe cea firavă și albă a lui Lady Malmsey. Apoi degetele ei se încolăciră în ale lui. Și-n clipa aceea el aduse mâinile lor împreunate în poala sa, ca un semn de solidaritate, alinare și proprietate. Colin suspecta că fusese un gest aproape inconștient.

Și apoi zări o umbră stranie apărând pe chipul lui Madeleine. Oare era doar un joc de lumină? Sau poate o durea mâna de la pistol?... Totuși, brațul ei nici măcar nu tresări.

– Unde e Malmsey? E în Londra?

– Malmsey e la Dover. Are afaceri acolo, și a zis că nu mă ia cu el, pentru că m-aș plictisi. E foarte grijuliu cu mine în privința asta. Mai toate locurile sunt plictisitoare comparativ cu Londra.

Plictisitoare. Colin își dădu dintr-odată seama că tânjea din tot sufletul său după ceva... „plictisitor".

– Chiar trebuie să țină pistolul acela îndreptat spre noi? adăugă Lady Malmsey, nemulțumită. Era mai mult decât evident că își recăpăta siguranța de sine, după șocul inițial.

Colin îi aruncă imediat o privire mustrătoare.

– Harry, ai vrea, te rog, să-mi răspunzi la întrebare? Vezi tu, ne cam grăbim un pic, și-n plus e foarte important. A! Dar am fost un nepoliticos. Dați-mi voie să v-o prezint pe... Se gândi o clipă dacă să aleagă un cuvânt răutăcios, dar apoi hotărî că aveau nevoie să câștige respectul celor doi. ... Asociata mea, doamna Green.

Colin îl studie atunci mai atent pe Harry. Lacheul era cu siguranță înalt și arăta de parcă abia fusese adus de la o fermă, judecând după tenul lui tuciuriu, care contrasta cu uniforma imaculată pe care o purta. Părea un om care nu era înzestrat cu prea multă imaginație, dar care avea din plin caracter. Colin văzuse de multe ori aceeași expresie întipărită pe chipurile oamenilor din tavernă sau pe ale celor care mergeau regulat la slujbe la biserica din Pennyroyal Green – era expresia caracteristică oamenilor care erau prea ocupați

să se îngrijească de terenurile și de animalele lor ca să-și complice existența cu intrigi inutile. Și treaba asta îi convenea de minune lui Colin. Pentru că, deși se bucura uneori de compania persoanelor cu multă imaginație, nu avusese niciodată încredere în ele.

În primul rând, pentru că și el era genul acesta de om, desigur.

– A venit la mine, când aveam o zi liberă, începu Harry, șovăielnic. Lustruisem argintăria în dimineața aia și, dac' tot terminasem mai devreme și aveam o juma' de zi liberă, m-am gândit să mă duc în oraș, ca să-i trimit o scrisoare maică-mii. Așa că m-am dus pe jos... Vedeți dumneavoastră, e mult de mers, da' io mi-s obișnuit să merg mult, de acas' din Marble Mile, și în ultima vreme n-am prea mai avut cum să mă plimb cât aș vrea. Și, dintr-odat', a apărut un om lângă min'. Mie mi-a zis pe nume, da' el nu s-a prezentat. A zis doar... doar... Harry se opri o clipă și înghiți apăsat. A zis că știe de mine și de Nor.

Contesa scoase un sunet gâtuit și chinuit și, pentru prima dată, smuci capul de la pistolul care rămăsese îndreptat spre ei.

– Oh, Harry! Ar fi trebuit să-mi spui! Dacă contele... dacă omul acela era cumva un spion trimis de Malmsey? Mă rog... sincer, nu cred că Monty ar face așa ceva... Dar dacă...?!

– Nu mi s-a părut c-ar fi spion, Nor, zise Harry cu blândețe. D-apoi dac' era spion crezi că mi-ar mai fi zis mie că știe despre noi? S-ar fi dus direct la conte, nu? Că doar el are banii. Sau, dacă ar fi vrut, cre' că ar fi venit mai degrabă la tine, Nor, decât la mine. Da' vezi tu care-i treaba... n-a vrut bani, ci „un mesager", dup' cum s-a exprimat. Și vezi tu, io am vrut să te protejez. Ai deja destule secrete de ascuns. Și n-am vrut să te mai împovărez cu înc' unu'.

Colin aruncă o ocheadă spre Madeleine și zări din nou umbra de mai devreme. Ținea gura destul de încordată și buzele strânse, de parcă ar fi încercat să reprime o emoție nedorită. Și totuși, ochii ei întunecați erau curios de blânzi.

Lady Malmsey își mută privirea de la Harry și o studie o clipă pe Madeleine. Îi observă îmbrăcămintea, pistolul și chipul interesant și frumos.

– Ea e iubițica ta, Colin?

La naiba cu femeile și curiozitatea lor afurisită, și cu schimbările bruște de subiect!

– Ei bine, ești, doamnă?

Apăruse o strălucire tăioasă în ochii albaștri ai contesei. Una care aducea destul de mult a răutate și a ciudă. Era o femeie care

se obișnuise să dețină controlul, iar în clipa aceea se pomenea că nu avea nici cea mai mică putere.

– Nu sunt iubițica nimănui, Lady Malmsey, zise ea răbdătoare. Dar mulțumesc de întrebare.

– Să știi că ți se poate spune mult mai rău de atât, scumpo, contracară imediat contesa, cu un pragmatism dur.

Harry o strânse imediat de mână, în semn de mustrare, după care-i aruncă lui Colin o privire plină de regret. Și Colin înțelese imediat mesajul clar pe care i-l transmitea: „Știi și tu cum sunt femeile".

– Hai să revenim la Harry, interveni Colin, de teamă ca nu cumva Madeleine să cedeze tentației de a o părui pe contesă.

Totuși, Madeleine părea surprinzător de calmă.

– Ei bine, io n-am recunoscut nimic, continuă Harry. I-am zis că habar n-am despre ce vorbește și că mi-aș dori să nu mai zică astfel de lucruri neplăcute despre contesă. Da' i-am zis că aș fi bucuros să fac pe mesagerul, ca un gest de prietenie pentru un domn, dac' tot îl cunoșteam pe domnul Croker de la Tiger's Nest și oricum aveam de gând să merg acolo dup' ce expediam scrisoarea.

Lui Colin chiar începea să-i placă de om – chiar dacă îi punea coarne unui conte. Pe de altă parte, tindea să îndrăgească mereu oamenii care nu erau complet proști.

– Nu po' să-mi dau seama cum ar putea să știe cineva despre mine și Nor, zise el sincer.

Și, din păcate, în clipa aceea, părerea bună a lui Colin despre el se diminuă într-o oarecare măsură. În fond, era tras zăvorul de la ușa dormitorului contesei – și orice majordom cu un pic de minte s-ar fi întrebat unde dispăruse unul dintre lacheii lui. În plus, mai era și problema patului care scârțâia.

Colin se gândi apoi sumbru că, pe de altă parte, iubirea cam purta ochelari de cal și dopuri în urechi – lucru care putea lăsa pe oricine vulnerabil în fața dezastrului. Și, în cazul lui, totul începuse în tavernă și se terminase la spânzurătoare... așa că poate nu era tocmai în măsură să judece.

– Și ce fel de om era? Un gentleman? Un borfaș? Un servitor? insistă Madeleine.

Tonul poruncitor al vocii ei îl făcu pe Harry să se uite prima dată serios mai sus de țeava pistolului, la ea. Pe chipul lui se jucară scurt mai multe expresii contradictorii: una de poftă, una de apreciere și una ce aducea a spaimă. Și toate dispărură în mai puțin de-o clipită.

Colin se gândi imediat că probabil fusese un gest reflex: genul de reacție pe care o avea orice bărbat viguros atunci când era pus față în față cu o femeie pe care înțelegea instinctiv că nu o putea avea sau domina. Și i se părea foarte interesant să o vadă întipărită pe chipul unui alt bărbat. Oare Madeleine Greenway stârnise dintotdeauna reacția aceea la bărbați? Sau poate era ceva ce dobândise de-a lungul anilor?

După aceea, Harry înghiți în sec, apăsat, expiră prelung și înclină ușor capul, gânditor.

– Vorbea ca un domn. Foarte politicos. Dar nu crez că era un gentleman. Arăta ca un... ca un avocat.

– Cum așa?

– Îmi amintea de domnul Paton, administratoru' contelui. Dup' cum era... îmbrăcat. Dup' cum vorbea. Și... vedeți dumneavoastră, oamenii cu bani au un fel anume de-a merge, parcă știu că-s mai bu... Dar Harry ridică privirea tăios, se uită o clipă la oamenii în compania cărora se afla, după care găsi de cuviință să se exprime altfel: Omu' ăsta era diferit, conchise el simplu.

– Poți să-l descrii? întrebă Colin. Cum arăta?

– Bine hrănit, zise Harry, după care făcu semn cu mâna, indicând un burtoi mare. Și de vârstă mijlocie, aș zise. Purta ochelari, ca să nu-i pot vedea ochii prea bine, și nu s-a uitat ni' măcar o dat' direct la mine. Și avea haine simple, închise la culoare... De-aia mi s-au și părut nelalocu' lor nasturii ăia excentrici de-i avea la vestă.

– Nasturi excentrici? repetă Colin tăios.

– Da. Nici de alamă, nici de argint, dup' cum am mai văzut la alți domni care-or venit pe aici la serate și evenimente. Erau albi... și foarte lucioși... ca niște luni mici. De mărimea... Harry făcu un cerculeț, folosindu-și degetul mare și cel arătător, după care continuă: De mărimea unui șiling. Avea haina închisă până sus și lavalieră la gât, da' mi-au atras atenția când au strălucit în lumină.

„Ca niște luni mici."

Colin simți suspiciunea crescând în adâncul lui. Era o senzație rece și dezagreabilă.

– Doamnă Green..., zise el prudent. Arată-i, te rog, lui Harry patul pistolului dumitale.

Madeleine îi aruncă o ocheadă încruntată și enigmatică, după care trase piedica pistolului și-l întoarse, ca să-i arate lacheului o siluetă feminină incrustată în sidef.

Harry se aplecă să se uite mai îndeaproape.

– Așa era, da, zise el, cu sufletul la gură. Frumos, nu-i așa? E ca o lună, dar cu curcubeie-n interior.

Își mută apoi privirea spre contesă. Probabil se gândea că putea să obțină de la ea o uniformă mai frumoasă, cu nasturi din sidef.

– E sidef, Harry, zise Eleanor. Ca sideful din bibliotecă, și de la scaunele din salonul lui Monty. Scaunele alea lăcuite cu negru.

– Sidef, repetă Harry. Păi, atunci asta era. Nasturii erau confecționați din sidef.

Harry și contesa făcură schimb de priviri amuzate, aproape la fel curioși ca niște copii, cărora nu le venea să creadă că discutau despre lucruri precum ornamente și decorațiuni. Dar, la drept vorbind, amândoi se aflau tare departe de Marble Mile.

– Și omul acesta nu ți-a spus niciodată cum îl cheamă? întrebă Colin. L-ai văzut coborând sau urcând în vreo trăsură, sau avea un cal, sau a plecat în vreo direcție anume pe stradă?

– Mă găsea mereu pe stradă, domnule Eversea. Și a adus cu el banii pe care trebuia să i-i dau lu' domnu' Croker.

– Douăzeci și cinci de lire?

– Nu m-am uitat niciodat', domnule Eversea, zise Harry, aproape indignat. Vedeți dumneavoastră, erau puși într-un săculeț mic.

– Și a purtat de fiecare dată vesta asta, Harry?

– De două ori, din câte am observat io.

– Și de câte ori te-ai dus în total la Tiger's Nest ca mesager?

– Ei bine, de trei ori, domnule Eversea. De două ori ca să mă întâlnesc cu domnul Croker. De două ori i-am dus bani. Și a treia oară mi s-a cerut să-i duc banii lui Horace.

Și, în clipa aceea, timpul aproape că încremeni în loc. Colin avu nevoie de o secundă să se adune înainte să poată rosti cu voce tare următoarea întrebare.

– Cui?

– Lui Horace Peele, domnule Eversea. S-ar putea să-l știți. Bea peste tot. E omu' cu...

– Cu câinele cu trei picioare, completă Colin.

Trăi atunci o sentiment scurt, dar plăcut de victorie.

Urmat de o senzație zguduitoare și înnebunitoare că se surpa pământul de sub el.

Nimic nu avea sens. La prima vedere, părea că persoana care plătise să se asigure că avea să fie condamnat pentru crimă – făcându-l pe Horace Peele să dispară – fusese aceeași persoană care plătise

pentru a-i salva viața... și apoi pentru a o ucide pe femeia angajată să îl salveze de la spânzurătoare.

Cu toate acestea, nu părea să fi fost mâna familiei Redmond... pentru că toată treaba asta nu trăda aceeași finețe detașată cu care rezolvau ei mereu lucrurile. Și nici un membru al familiei Eversea nu ar fi făcut niciodată ceva atât de grosolan sau atât de lipsit de eleganță... În plus, nici nu-și putea închipui că cineva din familia lui ar fi încercat să omoare o femeie. Iar Marcus...

Sau poate că Marcus chiar fusese cel care-l plătise pe Horace Peele și apoi fusese cuprins de remușcări?

Colin simți brobonele reci de sudoare formându-i-se pe ceafă. Inspiră adânc și expiră, încercând să-și pună ordine în gânduri. Avea timp mai târziu să cugete și să elucideze faptele. În clipa aceea, avea nevoie doar să adune informații. Și cât mai repede cu putință.

– Așadar, i-ai dat bani lui Horace Peele... Și când s-a întâmplat asta?

– Erați deja la închisoare atunci, domnule Eversea. A fost... acum două săptămâni. Miercurea... că atunci am juma' de zi liberă. Și ciudat e... că atunci a fost mult mai sigur pe sine. Cân' l-am văzut prima oară. În următoarele două dăți... era mai năzuros, cumva.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă.

Încremeniră cu toții.

– Garderobă! șuieră contesa, frenetic.

Madeleine, Colin și Harry se împleticiră în garderobă și se străduiră să închidă ușa, dar abia încăpeau toți trei. Colin chiar se văzu nevoit să-și înfășoare ambele brațe în jurul lui Madeleine. Și acesta era, într-adevăr, un mare sacrificiu! Un pic din silueta lacheului se mai vedea însă prin crăpătura ușii.

Contesa trase ușor zăvorul ușii dormitorului și o întredeschise puțin.

Vocea dulce și pițigăiată a unei tinere cameriste răsună imediat în încăpere.

– Lady Malmsey? Să vă îmbrac pentru prânzul lui Lady Coversham? V-am pregătit rochia albastră.

În clipa aceea, rochia menționată zăcea pe podea, într-o grămadă mototolită.

– Oh, Katie, mă tem că am o durere de cap înfiorătoare. Știi și tu cât de plictisitoare pot fi evenimentele organizate de Lady Crump. Nu servesc niciodată suficientă mâncare, și mă tem că am băut prea

multă șampanie, încercând să îndur plictiseala, iar acum plătesc pentru asta.

Katie chicoti un pic. Colin se gândi atunci că probabil era foarte distractiv pentru o tânără menajeră să aibă o stăpână tânără și plină de viață, care avea un suflet bun.

– Sunteți într-adevăr cam palidă, Lady Malmsey.

– Oh, mă simt palidă. Am nevoie să mă odihnesc un pic, și va trebui să-i transmit lui Lady Coversham scuzele mele că nu pot participa. E mare păcat... dar astăzi nu mă voi putea bucura de serviciile bucătăresei ei talentate.

Deja se vorbise un pic de prea multe ori despre mâncare, și stomacul lui Colin alese chiar acel moment pentru a se revolta și a chiorăi. Și semăna mai degrabă cu un plânset zgomotos... cu genul acela de sunet pe care l-ar fi scos un câine flămând care se uita la stăpânul său în vreme ce acesta mânca.

Tăcerea care se instală o clipă între contesă și servitoare trăda faptul că ajunseseră într-un impas.

– Dumnezeule, zise criptic Lady Malmsey, în cele din urmă, fără să-și asume de fapt acel chiorăit.

– Să... să pun să vi se trimită prânzul, doamna mea?

Vocea fetei părea destul de nedumerită.

– Da, te rog, Katie. Aș vrea... un pui întreg, o porție mare de șuncă, brânză și pâine, te rog. A, și prăjituri.

„Și vin", își dori Colin să poată șopti.

Interveni încă o clipă de tăcere. Nedumerirea servitoarei față de apetitul uriaș al contesei era aproape palpabilă.

– Îmi închipui că o să-mi fie destul de foame după ce mă odihnesc, explică apoi contesa.

A fi contesă era un lucru absolut glorios! Nici măcar nu avea nevoie să sune logic sau să inventeze scuze. Asta, desigur, dacă nu trebuia să se justifice în fața soțului său, pentru că fusese descoperită cu picioarele în aer și cu un lacheu între coapse.

– Da, Lady Malmsey. Desigur, Lady Malmsey.

– De fapt, nu, roagă să-mi fie adusă mâncarea imediat, zise Eleanor vioaie.

– Desigur.

Ușa se închise, zăvorul fu tras, contesa oftă adânc și cei trei care se ascundeau se împleticiră afară din garderobă, găsind-o pe contesă îmbujorată și cu sufletul la gură.

– Imaginați-vă ce surprinsă o să fie Katie când o să vadă că a dispărut fiecare firimitură de mâncare, zise ea și izbucni într-un hohot de râs. Și acum, o să înceapă să împrăștie zvonuri despre apetitul meu uriaș.

– Mulțumesc, Lady Malmsey, zise Colin, umil.

Pe contesă părea să o amuze foarte mult situația dificilă în care se regăseau! Și acesta era un lucru absolut minunat!

– Cu plăcere, Colin. Deși nu o să știu niciodată de ce ar trebui să vă hrănesc pe dumneata și pe asociata dumitale, de vreme ce mi-ați invadat dormitorul.

– Pentru că este Colin Eversea, Nor, îi reproșă lacheul. Iar dumneaei este...

Își aruncă apoi privirea agitată spre Madeleine.

– Doamna cu pistolul încărcat, adăugă Madeleine, pe un ton binevoitor.

Harry îi aruncă atunci un zâmbet nesigur și tremurător, după care ochii lui zăboviră o clipă asupra chipului ei. Iar apoi se întoarse din nou spre Eleanor, oarecum ușurat. Contesa era superbă și, din fericire, ea nu reprezenta nici o enigmă pentru el.

Și, dintr-odată, Colin se simți obligat să spună:

– Să știi că nu e deloc un lucru minunat să fii condamnat pentru crimă, Harry.

– Dar n-ați făcut-o, nu-i așa, domnule Eversea? Și mai este și felul în care v-ați dus la spânzurătoare... Curajos și cu fruntea sus! Ați fost un domn până la capăt! Spiritual, inteligent și curajos. A fost de-a dreptul impresionant.

Curajos? Constata că fusese complet amorțit în dimineața spânzurării, până când fusese trezit la realitate violent de câteva cuvinte pe care i le șoptise la ureche călăul. Și apoi fusese salvat. Cu toate acestea, era minunat să audă pe cineva – chiar și un lacheu – spunând cu convingere: „Dar n-ați făcut-o".

– Mulțumesc, Harry, zise el serios.

Colin știa că nu gândise totul în profunzime, dar acela nu era momentul să analizeze neajunsurile problemei etice de a admira un criminal condamnat. În plus, admirația era singurul lucru folositor pe care-l adusese în investigația lor. Asta și faptul că știuse că lacheii contesei de Malmsey purtau ciorapi de un albastru-deschis.

Dar cine altcineva ar fi putut să mai știe despre contesă și despre lacheu și să folosească informația aceea pentru șantaj?

– Și-a mai găsit calea spre Londra și altcineva din satul vostru, Lady Malmsey? Cineva care să știe despre dumneata și Harry? Sau despre originile dumitale?

Eleanor făcu schimb de priviri cu Harry.

– Păi, din câte știm noi, doar Willie August. Dar el niciodată nu ar... Adică nu pot să cred că ar face așa ceva.

– Cine este Willie August?

– Willie este doctorul meu. I-am menționat ceva despre el soțului meu... i-am zis că am auzit despre un doctor foarte priceput... și așa Willie a devenit doctorul familiei noastre. Și acum printre pacienții săi se numără și însuși regele... datorită talentului său și unei recomandări din partea lui Malmsey, desigur. Nu, Willie este prietenul nostru și-mi datorează totul... așa că nu, n-ar spune niciodată nimănui că sunt de loc din Marble Mile.

Madeleine scoase un sunet gâtuit – ceea ce era foarte necaracteristic ei.

– Te referi cumva la doctorul William August, Lady Malmsey?

– Omul care i-a extirpat tumoarea de pe creier contelui de Lydon? Deși nu-l cunoscuse niciodată, Colin auzise foarte multe despre doctorul August. Unii oameni spuneau că lumea ar fi fost un loc mai bun dacă doctorului August i-ar fi alunecat un pic cuțitul, în timp ce se juca cu bisturiul prin creierul contelui de Lydon, dar operația fusese un succes fulminant, iar contele continuase să năpăstuiască lumea cu temperamentul său odios, și astfel se consolidase și reputația doctorului August.

– Willie, da, confirmă Harry.

– Acel doctor August care este considerat un soi de geniu al medicinei? Este de loc din Marble Mile, la fel ca voi doi?

Cei doi amanți încuviințară din cap la unison.

– Se pare că Marble Mile este un orășel destul de ambițios, adăugă atunci Colin.

Contesa zâmbi imediat, iar zâmbetul acela trăda o pură satisfacție năzdrăvană.

Se auzi un ciocănit la ușă. Madeleine, Harry și Colin se înghesuiră ascultători înapoi în garderobă.

Zăvorul de la ușa dormitorului contesei se deschise încă o dată, și Colin o auzi pe contesă zicând:

– Mulțumesc, Katie.

Auzi apoi clinchetul argintăriei pe o tavă de metal, și în clipa imediat următoare mirosurile luxuriante ale mâncării calde se strecurară dincolo de ușa garderobei.

– Cu plă...

Dar ușa se închise în nasul slujnicei, și zăvorul se trase la loc, înainte ca fata să apuce să termine propoziția.

Contesa veni apoi la garderobă.

– E în regulă. Puteți ieși acum. Dar nu mai puteți zăbovi prea mult. Puteți să împachetați mâncarea și să o luați cu voi.

Colin știa foarte bine că avea dreptate. Dar, înainte de toate, mai avea o rugăminte.

– Ai cumva o bonetă pe care să o poată împrumuta asociata mea? Una simplă?

Contesa cotrobăi prin lucrurile ei și scoase o bonetă lunguiață de paie, pe care i-o oferi lui Colin, în loc să i-o dea direct lui Madeleine. Așa că i-o înmână el, și Madeleine se uită în sus la el, mirată. „O femeie chiar are nevoie de o bonetă pe căldură", decise el. La urma urmei, avea și el surori.

Colin împachetă mâncarea în șervetele albe de pe tavă și apoi constată că se simțea un pic sentimental, fiindcă venise timpul să-și ia bun-rămas. Pentru că putea foarte bine să fie ultima dată când o vedea pe contesă. Iar ea era însăși întruchiparea vechii lui vieți.

Iar când trecu pe lângă măsuța de toaletă, luă pe furiș și sticluța cu apă de levănțică și o strecură în buzunarul vestonului său, fără să observe nimeni.

Contesa își trecu apoi brațul printr-al lui și îl conduse pe coridor spre scara servitorilor – care din fericire pentru toată lumea era pustie. După aceea îl trase intenționat deoparte de Harry și Madeleine, care îi urmau tăcuți.

– Colin, îl cunosc de-o viață întreagă pe Harry..., începu ea, în șoaptă. Este...

– Nu-mi trebuie să-mi explici nimic, Lady Malmsey.

– Dar... între mine și Harry... ei bine, aș vrea să știi că între noi nu e doar...

Lăsă propoziția în aer și o îmbujorare fermecătoare îi acapară obrajii.

– O partidă de amor fabuloasă? completă Colin, după care-i zâmbi.

– Ai fost mereu o bestie, Colin Eversea, zise ea afectuoasă.

– Mă simt flatat. Sincer. Ai fost să asiști la spânzurarea mea?

– Da, și voi participa din nou dacă o să te mai prindă vreodată.

– Sunt profund onorat, Lady Malmsey.

Contesa se îmbujoră din nou, după care îi întinse mâna să i-o sărute. Colin făcu întocmai, chiar sub privirile celor doi. În lacheul ei se dădea o luptă între admirație și gelozie, în timp ce Madeleine îi observa cu o expresie enigmatică întipărită pe chip.

– Dumnezeu să vă aibă în pază, le spuse apoi Harry lui Colin și lui Madeleine făcând o plecăciune elegantă.

– Mulțumesc, Harry, zise Madeleine și-i zâmbi strălucitor, făcându-l pe bietul om să se holbeze la ea cu ochii cât cepele.

Colin se încruntă. Îi venea greu să creadă că oferea atât de ușor zâmbete atât de strălucitoare și de fermecătoare. Și pe cel din acel moment tocmai unui lacheu, dintre toți oamenii. Dar apoi ea se răsuci diplomată și o incluse și pe Lady Malmsey în salutul acela.

Iar contesa – o altă femeie foarte frumoasă – doar ridică din sprâncenele-i aurii. Ea nu se lăsa la fel de ușor impresionată precum iubitul ei. Era mai mult decât evident că ironia era singura ei apărare în fața mult mai maturei și infinit mai misterioasei doamne Green.

– Aveți grijă, îi spuse cu blândețe Madeleine contesei, în loc de rămas-bun.

Contesa păru descumpănită o clipă, dar apoi se întâmplă cel mai improbabil lucru din lume: o tresărire mică de afecțiune se ivi pe trăsăturile ei. Asta îi aminti lui Colin despre băiețandrul de la Tiger's Nest, și se gândi imediat că probabil era o mare ușurare pentru contesă să poată împărtăși o mică parte din secretul ei cu o altă femeie, care-i putea transmite prin două cuvinte simple că înțelegea foarte bine ce era în inima ei.

Capitolul 9

– Știi că n-o să aibă, nu? zise Colin, imediat ce păși pe pământul din grădină.

După aceea deschise poarta grădinii și ajunseră din nou în grajduri.

– N-o să aibă...?!

– Grijă. Sau, mai bine zis, au deja impresia că *sunt* atenți.

– Știu.

Gândurile lui Madeleine erau un caleidoscop de imagini și emoții. Și, din cauza oboselii, îi era imposibil să le transforme în ceva coerent. Îndreptase pistolul spre o contesă și un lacheu, pe care nu se putea convinge să-i condamne pentru infidelitatea pe care o comiteau. Își lipise trupul de corpul lung și ferm al lui Colin Eversea într-o garderobă întunecoasă. Și, în doar câteva clipe, se pomenise excitată până la limita suportabilității. Primise cu brațele deschise atingerea lui exploratoare, priceputa și subtilă. Ba aproape că o ceruse...

Și, aparent, toată... frenezia aceasta... pornise din cauza simplei lui apropieri.

Pentru o clipă, singurul sunet care se auzea era cel produs de cizmele lor călcând pe pământul tare. Știa foarte bine că tot ce se întâmplase îl tulburase și pe el. Îi simțise respirația surescitată pe gât și brațul strângându-se în jurul trupului ei. Înțelesese tensiunea care se revărsase prin trupul lui. Dar nici nu-l putea condamna pentru asta. Nu-și făcea iluzii despre cum ar fi trebuit să se comporte domnii atunci când se aflau într-un spațiu întunecat, închis și aveau brațele încolăcite chiar sub sânii – fără îndoială foarte apetisanți – ai unei femei frumoase.

Dar, odată ce ieșise din nou la lumina zilei, acel întreg interludiu i se părea ceva copilăresc și puțin stânjenitor. Și poate că avea să dispară de la sine dacă se prefăceau amândoi că nu se întâmplase nimic neobișnuit.

– Și ai crezut că n-aș fi de nici un folos, cugetă Colin Eversea, ironic.

Madeleine fu speriată și șocată, până când înțelese la ce se referea de fapt.

– Bine, reuși să spună cu destul de mare ușurință. Nu pot să nu recunosc că, până în clipa aceasta, ți-a servit destul de bine să fii un cuceritor fără rușine și cel mai mare crai din Londra. Cel puțin în materie de adunat informații.

– Dacă tot îmi treci în revistă calitățile, nu uita și de „criminal condamnat", adăugă el spiritual. Se pare că sunt...

Făcu o pauză atât de lungă, încât părea că uitase ce voia să spună, așa că Madeleine se uită spre el, curioasă. Dar Colin se recompuse repede și afișă un zâmbet surprinzător de plin de amărăciune.

– ... Un adevărat erou.

Madeleine nu-i putea ghici dispoziția sufletească, așa că îi răspunse cu tăcere.

– Așadar, Harry i-a dat bani lui Horace Peele la Tiger's Nest, și apoi Horace a dispărut, continuă el, pragmatic. Mă bucură să aud că a primit bani.

– Pentru că înseamnă că s-ar putea să fie încă în viață, aprobă Madeleine încet.

– Întocmai, zise Colin. Dar și pentru că asta îmi dovedește nevinovăția.

Madeleine se gândi că „dovedește" era un cuvânt cam prea emfatic, așa că zise doar:

– Aparent, eu am fost singura luată în vizor pentru crimă... Pentru dumneata s-au făcut alte planuri.

Colin se uită spre ea și scoase un sunet indescifrabil. Își continuară drumul pe cărămizile curate ale grajdului, unde se vedea o trăsură proaspăt spălată. Felinarele ei erau aproape orbitor de strălucitoare în lumina soarelui.

– Viața asta pe care o duci, doamnă Greenway..., începu el. Era încă o propoziție pe care părea incapabil să o ducă la bun sfârșit. Dar apoi doar clătină din cap și continuă, schimbând ideea: Dar n-are nici o logică. Dacă nu cumva banii folosiți pentru plătirea dumitale și a lui Horace au venit din surse diferite, și acest domn cu nasturi extravaganți doar a fost folosit pe post de mesager de altcineva, exact la fel cum s-a întâmplat în cazul lui Harry... Dar de ce să plătești un bărbat ca să dispară... și să ucizi o femeie?

Madeleine consideră că tăcerea ei era un răspuns la fel de bun ca oricare altul. Pentru că nici ea nu știa de ce.

– Nasturii aceia înseamnă ceva pentru dumneata, zise ea, după o clipă de gândire.

Colin Eversea șovăi. Și apoi eliberă un hohot de râs scurt, ironic și lipsit de orice haz.

– Da. Mă tem că da.

– Și aveai de gând să-mi spui și mie ce anume? Pentru că s-ar putea să conteze și pentru existența mea.

Afirmația aceea îi câștigă din partea lui o privire piezișă și o ridicare din sprâncene. Iar Madeleine înțelegea foarte bine ce însemna asta: „Nu te străduiești deloc să fii fermecătoare".

– Foarte bine, draga mea doamnă Greenway. Fratele meu Marcus...

– Cel care se va căsători cu Louisa?

– Da, într-adevăr, n-am auzit asta de suficient de multe ori... Dar, da. Fratele meu Marcus, care este logodit cu Louisa. Da, acel

Marcus. Nu se va mai căsători cu ea dacă vom descoperi adevărul despre... Dar în fine... Marcus este genul de om introvertit și foarte, foarte pragmatic... pentru un membru al familiei Eversea, mă refer. Și poate că dumitale asta nu îți spune prea multe, dar îi place să administreze o moșie, și o face al naibii de bine. Vezi dumneata, Marcus este un om foarte serios de fel... ceea ce înseamnă că e și deosebit de amuzant să faci haz pe seama lui. Dar de regulă suportă destul de bine. Vocea lui Colin se îndulci într-o oarecare măsură pe parcursul povestirii. De fapt... singurul răsfăț pe care și-l permite sunt caii scumpi și rapizi. E membru al unui club pentru domni numit Mercury Club.... un grup de investitori, care, să zicem așa, au avut foarte mare succes cu alegerile pe care le-au făcut. Investesc în piața de condimente, canale, trabucuri... și țin întâlniri lunare, în cadrul cărora decid unde să investească și raportează cum le merg afacerile. Și Isaiah Redmond este și el un membru al acestui grup de investitori.

– Și ce legătură au nasturii cu toate acestea?

– Răbdare, porumbița mea. Spun o poveste.

Madeleine își înăbuși un zâmbet.

Colin se opri brusc și se așeză pe pământ, cu spatele sprijinit de un zid. Era puțin probabil să fie deranjați de cineva acolo și, în plus, îi proteja de strălucirea orbitoare a trăsurii. Bătu ușor pământul de lângă el și zise:

– Hai să mâncăm ceva!

Madeleine se uită urât la pământ. Colin observă imediat reacția ei și scoase din buzunar o batistă – dintre toate lucrurile –, pe care o întinse apoi grijuliu. Dar și un pic ostentativ.

– Cred că asta e cam de mărimea fundului dumitale, estimă el.

Of, Doamne! Nu avea nici un chef să fie amuzată. Și totuși, era. Așa că se așeză pe batistă, își trase rochia cu modestie, pentru a-și acoperi genunchii, și îl așteptă apoi pe Colin să despacheteze mâncarea.

El așeză o felie de șuncă peste o felie de pâine și i-o oferi, după care prepară un sendviș asemănător și pentru sine.

– Investitorilor le place la nebunie să facă curse cu diverse vehicule elegante. Clubul are chiar propria trăsură, și toți membrii pot beneficia de ea. E destul de frumoasă de fapt... dar și bate un pic la ochi... Ba chiar și-au pictat și emblema pe ea! E un fel de blazon, compus din două glezne înaripate. Toți se mândresc cu faptul că sunt vizitii deosebit de pricepuți, și trebuie să recunosc că sunt

într-adevăr destul de buni... Inclusiv Marcus. Și mai au și niște cai absolut minunați. Ba chiar perechi de cai de forță egală. Am pariat și eu pe ei de mai multe ori. Și am și câștigat de vreo două, trei ori. Dar în majoritatea cazurilor am pierdut. În mare parte e o modalitate inofensivă de a-ți petrece timpul liber. Sau, cel puțin, n-a fost niciodată nimeni rănit.

– Nasturii, îi aminti atunci Madeleine.

– Și una dintre cele mai mari mândrii ale lor, dacă vrei să-i spunem așa, continuă el, ca și când ea n-ar fi zis nimic, este un fel de uniformă. Și aceasta include o vestă cu nasturi extravaganți, confecționați din sidef. Repet, destul de ostentativ pentru oamenii aceștia, care sunt cu toții foarte conservatori de fel... Dar și distinctiv. Sau poate chiar inconfundabil, de ce nu?

Madeleine asimila informația aceea șocantă.

– Așadar, crezi că Marcus ar fi putut...

– Nu, nu cred nimic. Din păcate însă, tonul său tăios îl cam transforma într-un mincinos. Știu doar că este foarte probabil ca acest bărbat, cu vesta sa cu nasturi extravaganți, să facă parte din acest anume grup de investitori.

Madeleine nu îl credea.

Probabil o mică bănuială în acest sens înflorise în sufletul său de când intrase la închisoare, Horace Peele dispăruse și aflase că Louisa și Marcus aveau să se căsătorească. Madeleine se îndoia că avusese multe de făcut la închisoare, în afară de a cugeta iar și iar asupra motivelor pentru care ajunsese la Newgate – oricât de neplăcut ar fi fost. La urma urmei, era un bărbat inteligent. Așa că era imposibil de crezut că omisese posibilitatea ca fratele său să fi vrut să-l dea la o parte definitiv. Iar ea avea foarte mare încredere în Newgate că putea înfrânge cu ușurință chiar și cele mai trainice loialități familiale.

– Cum e fratele dumitale? întrebă ea.

Colin șovăi o clipă.

– E un om bun, zise el cu încăpățânare, dar Madeleine tot putu simți încordarea din vocea sa. Probabil sunt eu mai apropiat de Ian, dar... Marcus... Marcus m-a învățat să mă lupt, zise el, și pe buzele lui apăru umbra unui zâmbet. Ținem foarte mult unul la celălalt. Și am presupus mereu că m-ar apăra cu prețul vieții sale. De fapt, chiar m-a salvat o dată dintr-un râu, când am fost la un pas să mă înec. Dar asta e altă poveste. Totuși, n-am cunoscut niciodată pe cineva mai...

Se opri o clipă, căutând cuvântul cel mai potrivit... Mai hotărât decât Marcus.

Foarte interesant cuvânt!

– Așadar, l-ai considera nemilos?

– Nu, răspunse el, cât se putea de ferm. Hotărât. În sensul că... ei bine, Marcus și-a dorit foarte puține lucruri de la viață. Dar, atunci când își dorește ceva, stabilește metodic pașii pentru a obține lucrul acela. Și îl obține de fiecare dată. Indiferent dacă e vorba despre un anume cal de la Tattersall, despre o bucățică de pământ adiacentă moșiei Eversea sau despre îndemânare în folosirea unui pistol. El a trebuit să exerseze mult mai mult decât mine. Nu are ușurința lui Ian de a face lucrurile sau... mă rog, orice oi avea eu.

– Eleganță, îi oferi ea, diplomată.

– Asta este? se miră el. Părea vag amuzat. În fine... ideea e că în cele din urmă ajunge la fel de bun ca oricare dintre noi. Nu l-am considerat niciodată pe Marcus ca fiind nemilos. Dar pe de altă parte... când vine vorba despre iubire... când oamenii se îndrăgostesc...

Era o altă propoziție pe care Colin Eversea părea înclinat să o lase neterminată. În mod indirect, și el ajunsese la Newgate tot pentru că fusese îndrăgostit. Da, într-adevăr! Dragostea era un lucru foarte periculos!

– Și este îndrăgostit de Louisa?

– Toată lumea e îndrăgostită de Louisa, doamnă Greenway.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!" se gândi ea și se strădui să nu-și dea ochii peste cap.

– Voiam să spun...

– O, bine, bine. Da, am înțeles la ce te referi. Da, este. Și cred că... Colin se opri o clipă din vorbit, își frecă fruntea și oftă. După aceea lăsă ușor capul pe spate, sprijinindu-l de perete, închise ochii o clipă și eliberă încă un hohot de râs din acela scurt și lipsit de umor. Da. Cântărise mult cuvântul acela. Chiar cred că o iubește cu adevărat. De fapt, sunt sigur de asta.

– Și Marcus știa despre legătura dumitale cu Louisa, de dinainte să fii arestat?

– Ei bine, aș spune că toată lumea din Pennyroyal Green știa despre relația noastră. Louisa n-a avut niciodată parte de un sezon londonez... pentru că familia ei pur și simplu n-a dispus de banii necesari. Dar ar fi putut să aleagă pe oricine poftea dintre toți bărbații Eversea și Redmond și toți ceilalți domni din înalta societate. Și, ei bine... Restul poveștii îl știi și dumneata...

Se opri atunci din vorbit și își strânse pumnul, pe care-l atinse de bărbie de câteva ori, gânditor. După aceea încetă și rămase tăcut o vreme.

– Dumneata ești căsătorită, doamnă Greenway?

Întrebarea aceea o surprinse atât de mult, încât răspunse din instinct:

– Nu.

– Dar ai fost căsătorită?

– Da.

Colin afișă un zâmbet pieziș ca reacție la răspunsurile ei monosilabice, după care îi întinse burduful cu apă, fără să se uite la ea.

– Și ce s-a ales de soțul dumitale?

Madeleine luă o gură de apă, după care zise scurt:

– A murit.

Colin își îndepărtă o firimitură de pe obraz cu mâna. După aceea se întoarse spre ea și o privi atent. Și tulburător. De parcă ar fi studiat o breșă în linia inamică.

– Și ți-a părut rău?

Madeleine resimți întrebarea aceea ca pe o lovitură sub coaste.

Rămase mută de uimire. Pentru o clipă, nu mai putu nici să respire, nici să gândească limpede. Ci pur și simplu rămase încremenită, holbându-se la el. Dar poate și pentru că era singura întrebare care ar fi putut-o surprinde într-atât încât să o facă să ofere un răspuns complet sincer.

„Oh, da!" Colin Eversea era într-adevăr un om foarte periculos!

– Da, domnule Eversea, zise ea, liniar. Mi-a părut rău.

Colin își întoarse atunci privirea de la ea. Și Madeleine îi dădu înapoi burduful cu apă.

– Și cum a murit? întrebă el. S-a prăpădit în război?

– O, nu. A supraviețuit războiului, afirmă ea, ironică. A murit de boală.

– Ești sigură că nu l-ai împușcat din greșeală cu pistolul dumitale?

Fusese o întrebare înțepătoare, dar Madeleine tot putea simți că se ascundea ceva mai mult în spatele ei. Avea un motiv pentru care o întrebase asta. Colin Eversea tot nu avea încredere în ea. La fel cum nici ea nu avea încredere în el. Madeleine știa destul de multe despre el, în timp ce Colin nu știa aproape nimic despre ea – și exact așa prefera să rămână lucrurile.

– Eu nu împușc niciodată pe nimeni și nimic *din greșeală*.

Îi plăcuse replica aceea, pentru că îl văzu zâmbind. O băltoacă de pe jos reflecta o bucățică de cer, o parte din trăsura strălucitoare și o frântură din chipul lui Colin. Era o zi călduroasă și aerul era impregnat cu toate mirosurile specifice Londrei. Mirosea a bălegar, a huilă și a mai multe tipuri de sol. Iar, din spatele lor, grădina mică și elegantă a conacului contelui emana un miros dulce, dar subtil de verdeață și flori.

– Ai copii, doamnă Greenway?

Madeleine își schimbă poziția, agitată.

– Ce ți-am spus despre prietenie și despre a încerca să mă câștigi de partea dumitale, domnule Eversea?

– Făceam doar conversație pe timpul mesei, zise el nevinovat, luând o mușcătură din sendvișul cu șuncă, fără să se uite la ea.

Așa că, în schimb, se pomeni ea studiindu-l pe el. Părul lui era castaniu-închis cu șuvițe arămii și i se ondula ușor în jurul tâmplelor și al urechilor. Și strălucea în lumina soarelui. Genele lui aveau aceeași culoare și păreau aproape metalice de la soare. Maxilarul său era deja umbrit de o urmă de barbă, dar cearcănele vinețiii de sub ochi îi dispăruseră aproape complet – o noapte bună de somn pe niște saci plini cu făină reușise asta.

– Este destul de cald astăzi, nu? răspunse ea tăios, în cele din urmă. Cred că n-o să plouă deloc în următoarea perioadă. Ar fi bine-venită totuși o adiere de vânt, altfel serile o să fie insuportabile. Mă întreb dacă anul acesta o să fie unul secetos?!

Colin se întoarse și se uită orbește la ea o clipă îndelungată. Și apoi fața i se lumină de înțelegere și izbucni în râs.

– Ah! Foarte bine. Ai perfectă dreptate, doamnă Greenway. Vremea chiar *este* un subiect bun de conversație.

Ochii lui străluceau minunat și se încrețeau pe la colțuri atunci când râdea. Și conștientizarea aceea o izbi pe Madeleine cu intensitatea unui cuțit înfipt în stomac. Își mută privirea încet, pentru că dintr-odată îi venea foarte greu să-i întâlnească ochii, după ce remarcase cât de frumoși erau cu adevărat.

Pentru numele lui Dumnezeu! Ce era în neregulă cu ea? Inspiră și expiră adânc, ca și când informația aceea i-ar fi provocat o suferință fizică reală. Și, în loc să-i răspundă – pentru că i se tăiase răsuflarea momentan și nici nu mai putea gândi coerent –, întinse mâna și desenă cu degetul în praf un contur, care se dovedi a fi o floare. Și nu se grăbi deloc.

Colin studie forma aceea cu ochi critic.

– Eu aș fi desenat sâni.

Și atunci Madeleine izbucni în râs. Pentru că pur și simplu nu se putu abține. Avea un adevărat talent să dea tot felul de replici neașteptate. Dar și să deschidă o nouă crăpătură în armura ei, tocmai atunci când ea reușea să astupe una.

Iar când îi întâlni din nou privirea – de data aceea cu mai mult curaj –, zâmbetul lui dispăru, lăsându-i doar colțurile gurii arcuite în sus. Ochii i se întunecaseră și se uita fix la ea. Și în clipa aceea înțelese imediat că își aminteau amândoi momentele pe care le petrecuseră închiși în garderobă. Și, pentru o clipă, retrăi toate acele senzații delicioase. Respirația lui gâdilându-i urechea. Degetul lui mare atingându-se de sânii ei. Trupul lui tare lipit de spatele ei. Fiori de plăcere revărsându-i-se pe ceafă și pe brațe.

Totuși, nu-i permise să citească nimic în ochii ei. Ci doar își mută privirea, cu răceală.

Sau cel puțin spera că o făcuse cu răceală.

„Nu sunt o fetiță neexperimentată", își aminti atunci. Și nu era nici făcută din gheață. Era o femeie în carne în oase. Iar el, un bărbat extrem de atrăgător. Ba, de fapt, chiar își făcuse un soi de carieră din a fi un bărbat atrăgător. Dar asta era tot ce era. Faptul că nu avea încă încredere în bărbatul acesta nu-l împiedica să stârnească tot felul de reacții în corpul ei, și nu trebuia să îi mai dea niciodată ocazia să facă asta.

Aproape că îi veni să râdă de ea însăși când înțelese că îi era mult mai ușor să-și învingă și să-și supună simțurile atunci când nu se uita la el. Și îi veni cu atât mai ușor și să spună, pe neașteptate:

– Crezi că vei continua să fii de folos? Crezi că îl vom putea găsi pe mesagerul acesta cu nasturii extravaganți?

Colin își terminase sendvișul între timp, iar în clipa aceea tocmai dădea să se șteargă pe mâini de pantaloni. Dar păru apoi să se răzgândească, pentru că se întinse după batistă – numai că își aminti că Madeleine stătea pe ea. Așa că, în schimb, se mulțumi să-și curețe fiecare deget lung, în parte, folosind o bucată mică și pătrățoasă de muselină. I-o dădu apoi lui Madeleine, și ea repetă gestul lui.

– Nu știu de unde să începem căutările. Presupunând că Harry și Eleanor au fost mai atenți decât le-am oferit noi credit la început, poate că bunul doctor chiar este singura persoană care știe despre relația lor intimă. Dar ce motiv ar avea el să se folosească de această informație? Nu am auzit niciodată că ar face și el parte din grupul

de investitori. Aș crede că Marcus ar fi menționat un nou membru atât de ilustru.

– Și prin „să se folosească de această informație" vrei să spui de ce ar face uz de treaba asta ca să te condamne și să te salveze pe dumneata și să mă ucidă pe mine?

– Încercam să fiu precaut, aprobă el ironic, dar, da, exact la asta mă refeream. Deci ai auzit și dumneata de doctor?

– Da.

– Și îl cunoști personal pe doctorul August?

– Da.

Colin se uită încruntat la ea, dar era mai degrabă genul acela de încruntare amuzată.

– Sunt un mare admirator al vocabularului dumitale vast, doamnă Greenway.

– Ar trebui să mergem pe Biddlegate Street, zise ea scurt. Acolo locuiește.

Dintr-odată, Madeleine se simțea foarte obosită. Dar nu era deloc genul acela de oboseală care ar fi survenit de pe urma faptului că nu dormise aproape deloc o noapte întreagă. Crezuse că o masă zdravănă avea să o ajute să se întremeze, dar, din cine știe ce motiv, o făcea să se simtă mai degrabă rațională – ceea ce nu era neapărat un lucru benefic pentru această anume misiune. Pentru că totul părea oarecum de domeniul fantasticului.

Dar oare chiar avea de ales? Ce se întâmpla cu Colin Eversea dacă nu reușeau să-i dovedească nevinovăția?

Și ce se alegea de ea dacă nu mai câștiga nici un ban?

Fără să-și dea seama, ridică mâna și atinse peretele din spatele ei, doar pentru a simți siguranța oferită de un obiect solid. Aproape că putea simți abisul viitorului ei, care amenința să o înghită cu totul.

– De ce ai nevoie de bani, doamnă Greenway?

Vocea lui căpătase din nou o tonalitate întrebătoare și politicoasă. Madeleine smuci capul spre el, speriată.

– Poftim?

– Mi-ai spus că ai nevoie urgentă de bani. De ce? Datorii? Șantaj? Unde te-ai fi dus dacă nu ai fi venit cu mine?

Cu alte cuvinte, o întreba de ce ar fi trebuit să continue să aibă încredere în ea. La urma urmei, umblau zvonuri că se pusese o recompensă pe capul lui.

Madeleine nu se putu abține să nu se întrebe dacă zvonurile erau adevărate și cât ar fi valorat recompensa aceea. Și dacă ar fi fost o sumă suficientă pentru ca ea să poată ajunge în America.

– Îmi făcusem planuri să plec din țară. Și îmi trebuiau banii aceștia ca să-mi pot duce planurile la bun sfârșit, zise ea cu răceală. Am mare nevoie de bani, domnule Eversea. Ba, de fapt, am nevoie de o sumă foarte mare. Pentru că mi-am cheltuit ultimii bani salvându-te pe dumneata.

– Am auzit că Botany Bay este minunat în această perioadă a anului.

– O, da, foarte inteligent! Dar eu mă gândeam la cu totul și cu totul altă țară. La America.

– De ce anume fugi, doamnă Greenway?

– O întrebare destul de ciudată din partea unui bărbat pe care l-am salvat de la spânzurătoare.

Colin zâmbi când auzi afirmația ei, după care se sprijini de perete și ridică din nou privirea spre cer.

Așadar, stabiliseră foarte clar că nu aveau deloc încredere unul în celălalt. Totuși, zâmbetul lui Colin persistă o vreme, de parcă ar fi știut că era doar o chestiune de timp până când avea să afle tot ce voia să știe despre Madeleine Greenway.

Iar siguranța aceea a lui era înnebunitoare și absolut captivantă.

Pe de altă parte, putea înțelege de ce să o sâcâie cu tot felul de întrebări putea fi o minunată distragere a atenției de la faptul că aproape fusese spânzurat pentru o crimă pe care era posibil să n-o fi comis și de la posibilitatea ca un frate pe care-l iubise toată viața să fie în spatele întregii intrigi și pe cale să se căsătorească cu o femeie pe care el o iubise de când se știa.

I se strânse stomacul când se gândi la asta. Putuse auzi în vocea lui aceeași oboseală pe care o resimțea și ea. Și se întrebă atunci dacă avea ceva de-a face și cu posibila zădărnicie a dovedirii nevinovăției lui – asta dacă era într-adevăr nevinovat, desigur. Și poate chiar cu imposibilitatea de a mai avea vreodată încredere în cineva sau de a se mai încrede careva în el.

Ah! Totul ar fi fost cu mult mai simplu dacă el nu ar fi continuat să devină o persoană reală și importantă pentru ea. Madeleine simți atunci un impuls puternic de a-și freca fața cu mâinile din cauza frustrării. Dar i se împotrivi cu stoicism. Suspecta că părea destul de speriată și o enerva la culme lucrul acesta, de vreme ce nu-și mai făcuse griji în privința asta de ani întregi.

Colin îi făcu apoi semn spre mâncare și ridică din sprâncene întrebător. Dar ea clătină din cap repede. Nu mai voia să mănânce. Așa că el înnodă la loc șervetul și se ridică repede, strângându-și propriul pachet și apoi întinzându-i mâna.

Madeleine rămase o clipă holbându-se la mâna lui. Și cel mai mult o neliniștea faptul că înțelegea foarte bine de ce făcuse acel gest. Din politețe și din educație. Dintr-o provocare, izvorâtă din dorința de a o atinge din nou, pentru că știa că o putea tulbura. Dintr-o năzuință de a restabili un soi de echilibru în lumea lui – pentru că, în lumea din care venea el, era ceva firesc ca un bărbat să întindă mâna unei femei, ca s-o ajute să se ridice.

Nu era ca și când nu se mai ridicase de una singură de o mie de ori în ultimii câțiva ani. Sau ca și când ar fi avut nevoie cu adevărat ca el s-o ajute. Și totuși, îl luă de mână. Permise degetelor lui să se strângă în jurul alor ei. Și îi permise lui să o ajute să se ridice.

Iar, după ce se ridică, el rămase ținând-o de mână cu o clipă mai mult decât era necesar. Și îi permise și asta. Doar ca să-i demonstreze că nu o putea tulbura atât de ușor și că nici nu o speria.

Cu toate acestea, în ziua aceea, Colin Eversea îi dovedise că le putea face pe amândouă.

Expresia de pe chipul lui era serioasă, dar una din sprâncenele lui se arcui ușor, de parcă ar fi îndemnat-o să aibă încredere în el: „Poftim! N-a fost așa greu, nu-i așa, doamnă Greenway?"

Și apoi îi dădu drumul la mână.

Madeleine își puse mănușile din mers, în timp ce ieșeau din grajduri în căutarea unei birje de închiriat. De data aceea ea avea să fie cea care oprea trăsura, de vreme ce era mai sigur așa decât să-l etaleze pe Colin Eversea prin toată piața St. James Square.

Capitolul 10

Din păcate, forțele de poliție engleze erau fragmentate și stabilite într-o regiune, dar complet inexistente în alta – lucru care era extrem de convenabil pentru hoți, care nu trebuiau să facă altceva decât să fure dintr-un loc și să fugă pe o alee – și *voilà!* Scăpau basma curată. Spânzurătoarea, schelele ridicate și transportul nu-i

descurajaseră aproape deloc pe infractorii londonezi întreprinzători. Totul în Londra putea fi furat și revândut.

Și toate astea funcționau de minune în favoarea lor – cel puțin pentru moment. Deși Colin era conștient că era ținta unei vânători de oameni și că cel mai probabil se pusese o recompensă considerabilă pe capul lui – chiar dacă încă nu reușiseră să confirme suma. Așa că cea mai bună protecție a lui rămânea să stea departe de ascunzișurile lui obișnuite și să nu-i privească în ochi pe soldați.

Madeleine opri o birjă în Grosvenor Square. Colin, cu haina sa șifonată, cu gulerul ridicat și cu eșarfa legată într-o manieră care spera să poată fi considerată neglijentă și la modă – deoarece acesta era un stil foarte popular printre tinerii societății –, se sui în trăsură, în timp ce Madeleine discuta cu vizitiul despre destinația lor.

Colin cunoștea strada pe care stătea doctorul. Acolo locuiau numai bancheri și comercianți, doctori și avocați. Dar în același timp se afla la numai câteva minute de mers cu trăsura de Rotten Row. Iar o vreme ca aceea – când cerul era senin și fără nori, ca o pictură albastră, iar căldura era o constantă suportabilă – îndemna oamenii să iasă la plimbare cu trăsurile lor deschise. Și Colin îi cunoștea pe toți. Ba, mai mult de atât, erau oameni cu care jucase jocuri de noroc, cu care se luptase sau cu care flirtase – sau chiar mai mult de atât, în unele cazuri.

Și, în ciuda condamnării lui recente, se îndoia că oamenii aceștia ar fi ratat ocazia de-a se face remarcați și de-a discuta despre el.

Își dorea cu disperare un schimb de haine curate și o femeie cochetă cu care să flirteze. Dar cel mai mult și mai mult își dorea să stea vizavi de Louisa Porter. Să-i privească ochii albaștri minunați, să îi țină ghergheful și să o asculte vorbind despre cum găinile nu produceau atâtea ouă pe cât ar fi trebuit. Voia să vorbească la nesfârșit – pentru că asta făcea când se afla în compania Louisei –, în timp ce ea îl asculta și râdea. Îi era dor de aerul de dimineață curat și umed din Pennyroyal Green și să iasă cu ea la plimbare.

Și mai voia și un pistol. Ba chiar aproape că râvnea de-a dreptul la exemplarul frumușel al doamnei Greenway.

Dar nu-i folosise la nimic să cugete și să viseze cu ochii deschiși, pentru că în clipa aceea toate informațiile pe care le aflase – dar și pe care nu le aflase, ca, de exemplu, detalii despre doamna Greenway – începuseră să-l roadă, așa că era în toane proaste.

– Dumneata va trebui să vezi dacă e acasă bunul doctor, doamnă Greenway. Nu e ca și când *eu* m-aș putea duce pur și simplu să bat la ușa principală.

Tovarășa lui de călătorie tresări atunci, așa că o studie cu interes. A! Așadar, doamna Greenway nu era tocmai din piatră. Suspecta că moțăise cu ochii deschiși. Pielea fragilă de sub ochii ei căpătase o nuanță violet. Și i se dezmembra și coafura: o șuviță rebelă se juca pe maxilarul său pal și ascuțit, în timp ce o alta plutea în apropierea buzelor ei pline – poate ca rezultat al momentelor petrecute în garderobă. Arăta ca o femeie care tocmai fusese sedusă. Dar se îndoia profund că ar fi primit bine observația aceea.

– Arăți ca o femeie care tocmai a fost sedusă, zise el, de vreme ce era prost dispus și implicit predispus la comentarii răutăcioase.

Și primi imediat satisfacția pe care o căuta. Madeleine făcu ochii cât cepele – ceea ce era o imagine destul de frumoasă, de altfel –, și o îmbujorare delicată îi acapară obrajii.

Dar apoi îl ignoră cu desăvârșire și întoarse capul spre fereastră, privind străzile londoneze care se derulau în liniște.

– Cred că va trebui să mai amanetăm un nasture în curând, insistă el iritat, deloc descurajat de tăcerea ei.

După calculele lui, în clipa aceea le mai rămăsese un șiling. Doar un singur șiling.

– Poate că ar fi trebuit să-i ceri niște bani contesei.

– Oh, ea n-are niciodată bani. Ba chiar are datorii care te-ar face să plângi. Îi cam plac *jocurile de noroc*! Din fericire, se ocupă soțul ei de toate. Contele este putred de bogat, și pe ea o face fericită să joace... așa că toată lumea iese mulțumită în cele din urmă.

– Cu siguranță știi foarte multe lucruri despre ea.

– Așa e, aprobă el și zâmbi.

Interveni apoi o pauză scurtă, după care Madeleine își drese glasul și întrebă:

– Chiar arăt de parcă...?

– De parcă tocmai ai fost sedusă? Mă tem că da. Și ți s-a lăsat un pic părul.

Ea se încruntă puțin, după care ridică mâna la tâmplă, parcă într-o încercare de a-și repara coafura.

– Nu pot să mă duc să bat pur și simplu la ușa doctorului și să-l...

Colin se întinse atunci și-i dădu după ureche o șuviță rebelă.

Un gest impulsiv și strengăresc. Dar, după cum se dovedi în clipa imediat următoare, și foarte... greșit. Pentru că, în secunda în care

degetele lui îi atinseră părul, timpul păru să încetinească. Mâna lui zăbovi acolo ca și când ar fi fost prinsă într-o plasă invizibilă... sedusă și chiar șocată de textura lui catifelată și de marginea rece și mătăsoasă a urechii ei.

Și știa că nu ar fi trebuit s-o facă. Dar, în momentul acela, nu rațiunea îi ghida instinctele, ci simțurile curioase și însetate de descoperire. Așa că, în timp ce îi ascunse șuvița aceea rebelă, îi trasă voit și ușor conturul urechii.

Buricele degetelor sale zăboviră un moment în apropierea lobului urechii ei.

Și apoi mâna îi căzu inertă înapoi în poală. Cam la fel ca Icar, care se prăvălea din ceruri.

Rămaseră uitându-se unul la altul, parcă legați de o vrajă ridicolă.

Colin n-ar fi putut spune de cât timp dura tăcerea aceea. Îmbujorarea ei căpătase o nuanță mai intensă și îi acaparase și gâtul. Și asta îl făcea să-și dorească cu disperare să afle dacă pusese stăpânire și pe zona delicată a decolteului său și dacă i se întăriseră din nou sfârcurile sub materialul corsajului. Pentru că nu putea vedea în întunericul trăsurii.

– E mai bine așa?

Vocea ei era răgușită și senzuală.

– Nu, răspunse el, sec.

Madeleine afișă un zâmbet firav când auzi asta, după care-și întoarse din nou privirea spre fereastră. Și, câteva secunde mai târziu, el o văzu înghițind apăsat.

Și apoi conștientiză, din senin, că, de vreme ce o atinsese o dată – și îi plăcuse –, probabil avea să caute scuze și motive ca să o atingă din nou. Dar asta era o nebunie și o prostie! Și îl uimea și-l neliniștea în același timp. Iar lucrul acesta nu făcea altceva decât să-i accentueze și mai mult proasta dispoziție.

Birja se opri apoi în fața conacului grandios, dar liniștitor de comun al doctorului August. Cinci trepte urcau spre ușa principală masivă și respectabilă, în spatele căreia sperau din tot sufletul să-l găsească pe doctor. Și răspunsuri.

Vehiculul scârțâi și se clătină când vizitiul se dădu jos de pe capră și-n secunda imediat următoare veni la ușă, o deschise tare și-i întinse mâna lui Madeleine, care o acceptă imediat și coborî în grabă.

Vizitiul se uită curios la Colin, care-și trăsese pălăria și mai mult peste față și în clipa aceea stătea tolănit pe banchetă, cu brațele încrucișate la piept și cu picioarele întinse.

– E bolnav, îi explică Madeleine în șoaptă. Am venit să-l vadă doctorul.

– Aha, zise omul, părând destul de îngrijorat. Și este ceva contagios, doamnă?

– Nu. E mai degrabă... Coborî vocea și mai mult, deși nu era nimeni în jur care să-i asculte și nici nu se auzea vreun alt sunet în afara copitelor de cai și a huruitului roților altor trăsuri care se întorceau din Hyde Park. O problemă masculină.

Colin oftă când auzi asta. Pe de altă parte, probabil acela era singurul răspuns care garantat nu ar fi stârnit alte întrebări curioase din partea vizitiului.

Amuzament, da, poate. Dar întrebări? Nu. În nici un caz.

Dar, când omul răspunse afirmației lui Madeleine cu o tăcere uluită – și poate puțin îngrozită –, ea continuă:

– Ai vrea să fii atât de amabil încât să aștepți aici, cât mă duc să verific dacă e acasă doctorul?

– O... d... da, desigur, doamnă.

Bietul om se bâlbâia deja.

Ușa birjei se închise apoi și perdeaua ferestrei se trase la loc.

Colin sări imediat în poziție de drepți și trase ușor draperia, ca să o privească pe Madeleine urcând scările, sprintenă. Și zâmbi un pic, întrebându-se dacă Madeleine Greenway era vreodată tulburată de ceva.

– Ah! mârâi Colin și se dădu înapoi când chipul vizitiului apăru la fereastră.

Și după aceea trase la loc perdeaua.

Omul bătu la ușă.

Colin își trase pălăria peste față, încrucișă brațele la piept și-l ignoră cu desăvârșire.

– Psssttt! șuieră vizitiul, apropiind buzele de geam. Domnule...

Colin se prefăcu a nu-l auzi, chiar dacă era ceva ce venea împotriva tuturor învățăturilor sale. Poate că membrii familiei Eversea erau niște ticăloși, dar politețea era la fel de adânc înrădăcinată în sângele lor precum predispoziția altor oameni la răcelile sezoniere.

– Domnu'! zise vizitiul un pic mai tare.

Colin știa că nu avea de ales. Trebuia să se ocupe de asta. Așa că se ridică ușor și prudent, încercând să facă să pară că acea simplă

mișcare îi provoca o durere profundă – deși numai Dumnezeu putea ști ce concluzie trăsese vizitiul despre boala lui. Inima deja-i bubuia asurzitor.

– Da? zise el cu glas răgușit, într-o încercare de a-și deghiza vocea.

Cu toate acestea, nu deschise ușa.

Se gândi apoi că, dacă omul încerca să plece cu el încă în trăsură sau să-l tragă afară cu forța, nu va avea de ales decât să-l lovească în genunchi. Era un truc bun! Încă unul pe care îl învățase de la Marcus.

Vizitiul stătea cu fața lipită de fereastră, și respirația lui aburi geamul când zise:

– Mergeți la domnu' McBride în Seven Dials. E-ntr-o zonă mai rău famată, da' credeți-mă când vă spui: are ceva pentru orice problemă masculină. Doctoru' ăsta..., zise vizitiul, făcând semn spre conacul din spatele său, și Colin își dori cu disperare să se fi putut uita pe după el, ca să vadă dacă Madeleine dispăruse în casă, nu poa' să facă mai multe ca McBride, vă zic io.

După ce-i spuse ce avea de spus, vizitiul încuviință din cap scurt, încurajator și în același timp mulțumit de sine, după care se sui la loc pe capră. Colin simți vehiculul clătinându-se sub greutatea lui.

Și se făcu din nou liniște.

Colin închise ochii, expiră prelung și se gândi la schimbul de replici de mai devreme. Și Doamne, Dumnezeule! Cu siguranță ultimele câteva săptămâni se jucaseră al naibii de mult cu orgoliul său. Trăia într-o lume stranie, plină de suferințe, nedreptăți și violență! Dar și de bunătate neașteptată, căldură și sfaturi.

Plus atracții delicioase și periculoase.

Se întrebă apoi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ridicat capul și l-ar fi lăsat pe vizitiu să-i vadă chipul. Dacă omul nu l-ar fi recunoscut imediat, fără îndoială ar fi fost extrem de amuzant să-și așeze două degete deasupra capului, mimând coarnele diavolești. Oare omul ar fi fost exaltat să-l vadă și și-ar fi exprimat și el admirația considerabilă față de domnul Colin Eversea? Și oare s-ar fi oferit să-i plimbe gratis cu birja sa prin toată Londra? Sau poate ar fi scos numaidecât pistolul și l-ar fi târât în fața autorităților, ca să-și primească recompensa?

I-ar fi plăcut să-l poată întreba pe birjar dacă știa cât era recompensa oferită pentru capturarea lui Colin Eversea.

O, da! Într-adevăr trăia într-o lume stranie și foarte amuzantă!

Colin trase din nou deoparte draperia de la fereastră și o văzu pe Madeleine coborând scările. Își așeza o șuviță de păr după ureche. Și, dintr-un motiv sau altul, gestul acela simplu comunică inexplicabil cu vintrea lui, iar el se pomeni pe neașteptate că răsufla greu.

După ce coborî și ultima treaptă, Madeleine se uită spre fereastra trăsurii și clătină din cap scurt. Colin tresări, își desfăcu traista improvizată cu haine și se chinui din răsputeri să desprindă un nasture de la vestă. Îl încercă un sentiment ciudat de regret când se rupse ața.

În fond, era o vestă foarte frumoasă. Și scumpă! Nu că o plătise încă, de vreme ce o luase pe credit... dar chiar și așa.

Se auzi un scârțâit, și trăsura se legănă, iar Colin înțelese imediat că vizitiul se dăduse iar jos de pe capră, dornic să o ajute pe frumoasa doamnă să urce înapoi în vehicul. Dar deschise ușa înainte ca omul să poate ajunge la ea. Și, înainte ca Madeleine să aibă timp să reacționeze în vreun fel, o apucă de mână, îi așeză în palmă nasturele de alamă și se trânti înapoi pe banchetă.

Ea se uită o clipă înmărmurită la nasturele din palma sa și apoi înțelese semnificația gestului lui Colin. Așa că se întoarse spre vizitiu și îi zise pe un ton mieros:

– Mă tem că, din păcate, nu mai avem bani. Dar ai vrea să fii atât de amabil și să accepți ăsta? E din argint, adăugă apoi, arătându-i nasturele.

– Pentru ăsta v-aș duce și până-n Surrey, zise vizitiul cu ardoare.

– Serios? întrebă ea părând cu adevărat interesată.

– Nu. Da-i un nasture frumos. Un' să vă duc?

– La Edderly Hospital. O să-l așteptăm acolo pe doctor.

Soarele se pregătea deja să apună, iar siluetele clădirilor păreau să se piardă pe cerul întunecos. Vizitiul aprinse felinarul trăsurii înainte de a porni, știind că se va fi întunecat de-a binelea până când ajungeau la destinație.

În trecut, lăsarea întunericului i-ar fi semnalat lui Colin că era timpul să iasă la joacă – o joacă foarte specială, care nu s-ar fi încheiat mai devreme de răsăritul soarelui. Dar în clipa aceea prefera și detesta întunericul în aceeași măsură – pentru că era în siguranță la adăpostul lui. Cândva, lumea întreagă îi aparținuse – cu tot ce ținea de ea. De la răsărit până la miezul nopții.

Se uită spre Madeleine Greenway. Capul i se balansa, precum un fir de trandafir care trebuia tăiat pentru că tulpina nu mai putea susține greutatea florii. Se deplasau pe întuneric, pe străzi și alei

înguste, aglomerate de oamenii care ieșeau în oraș să se distreze și de muncitorii care se întorceau acasă de la slujbe. Iar asta îl făcu să se gândească că probabil avea să dureze o oră întreagă – sau poate chiar mai mult – până să ajungă la spitalul din Southwark. Mai cu seamă că trebuiau să mai traverseze și râul pe Westminster Bridge – iar podul acela era întotdeauna un drum greoi și lent.

– Dormi, îi porunci atunci lui Madeleine. Și, o clipă mai târziu, adăugă, ca un fel de test: Și dă-mi mie să țin pistolul.

Dar ea se zbârli la el, chiar și-n ciuda oboselii evidente.

– O să dorm când...

– Când? Unde? Pe străzi? Cine știe când vom mai găsi un adăpost în care să dormim? Dormi acum. N-o să fii de nici un folos nici unuia din noi dacă nu dormi.

Aici nu îl putea contrazice. Ceea ce spunea era cât se putea de logic. Deja se simțea și ea frântă de oboseală.

– Închide ochii, doamnă Greenway. Și ce ar putea fi așa rău dacă aș ține eu pistolul? Oricum, sunt mai degrabă genul care preferă cuțitele, dacă te încrezi în ce spun ziarele, care au fost până acum singura dumitale sursă de informații în ceea ce mă privește.

Madeleine îl țintui cu privirea. Ochii îi străluceau în semiîntunericul trăsurii, la fel ca ai unei creaturi sălbatice care stătea la pândă. Dar el îi întâlni ochii fără să ezite.

Și apoi ea băgă mâna în buzunar și-i întinse pistolul.

– A fost al soțului meu, zise ea.

Și, după acea mică mărturisire uimitoare, se lăsă pe spate pe canapea și-și sprijini capul de fereastră. Și se pare că adormi imediat, judecând după cum îi flutura șuvița rebelă de lângă buze, cu fiecare respirație egală.

Iar el ținea în mână pistolul care îi aparținuse soțului ei.

Colin își trecu ușor degetul peste ornamentul de sidef. Era lucrat frumușel, chiar dacă nu era tocmai un model pretențios. În clipa aceea îl putea studia mai îndeaproape, așa că observă că era silueta unei sirene, goală de la brâu în sus și cu un păr lung, care i se revărsa spre talie precum algele pe fundul mării.

Madeleine Greenway se căsătorise cu un bărbat care avea sirene incrustate pe pistol. Se gândi că poate era un semn că răposatul ei soț avusese simțul umorului. Și, pentru o clipă derutantă, avu senzația că își putea da seama ce fel de om fusese. Genul cu care s-ar fi distrat copios la un pahar sau cu care ar fi putut juca jocul acela ciudat numai crichet. Madeleine avea vorbirea elevată a unei doamne

din înalta societate, așa că era posibil să fi fost fiica unui comerciant bogat sau a unui fermier înstărit – era o femeie cu o educație aleasă, care se căsătorise cu un bărbat considerat probabil o partidă destul de bună.

Dar de ce ar fi păstrat atât de multe secrete în clipa aceea?

Se pomeni atunci dorindu-și să-i poată citi gândurile, pentru a-i descoperi cele mai întunecate secrete. Oare era o hoață profesionistă? Sau o asasină? Sau pur și simplu o „planificatoare", după cum spusese? Cu siguranță orchestrarea salvării lui fusese ceva uluitor și demn de admirat – dar și o infracțiune pasibilă de spânzurătoare, dacă ar fi fost vreodată prinsă. La urma urmei, nu era ca și când autoritățile dăduseră dovadă de compasiune cu Guy Fawkes, când îl prinseseră umblând cu explozibil.

Cu toate acestea, nu fusese un act de trădare – chiar dacă „munca" ei zădărnicise sentința dreaptă la care-l condamnaseră tribunalele. Printr-o ingeniozitate și o îndrăzneală ieșite din comun, femeia aceea reușise să îndrepte o mare nedreptate. Ba, de fapt, fusese angajată să o facă.

Dar, pe de altă parte, nici nu-i păsase prea mult de nevinovăția lui. Ci numai și numai de onorariul ei.

În clipa aceea, tocmai treceau – sau mai bine spus traversau cu viteza melcului – podul Westminster. Cu numai doi ani în urmă, se instalaseră felinare pe toată lungimea lui, care să lumineze drumul călătorilor pe timp de noapte. Trase draperia câțiva centimetri și se uită afară. Fiecare lampadar înalt părea să-și fi câștigat deja propria aureolă, compusă din praf și fum – rămășițe ale zilelor toride de vară – și își proiecta cu mândrie razele de lumină difuză peste călătorii fără îndoială urât mirositori.

O ploaie bună ar fi fost absolut bine-venită. Păcat că doamna Greenway nu era trează ca să discute despre vreme.

Trăsura cu care călătoreau duhnea îngrozitor, desigur – ca mai toate birjele de închiriat, de altfel. Colin se gândi atunci posomorât că probabil același lucru era valabil și pentru el. Fără îndoială, peste încă o zi, barba îi va fi crescut suficient de mult și va fi fost suficient de murdar încât să nu-l mai recunoască nici propria sa familie. Și atunci s-ar fi putut așeza liniștit lângă prietenul său cerșetor din St. Giles și să-și trăiască restul zilelor într-un anonimat binecuvântat.

Nu-i plăcea deloc făgașul spre care se îndreptau gândurile sale, așa că se hotărî că era mai bine să se ridice la nivelul reputației

sale de „drăcușor" și să testeze o ipoteză. Se aplecă în față extrem, extrem de ușor, întinse mâna și o atinse pe genunchi pe doamna Greenway.

Mâna ei se smuci și-l apucă de încheietură, înainte să aibă timp să deschidă bine ochii.

Iar când reuși să deschidă de tot pleoapele, părea aproape surprinsă de faptul că ținea strâns în mâna ei o încheietură.

Colin zâmbi.

– Frumos truc.

– Ce voiai să faci, domnule Eversea?

Răgușeala vocii ei îi dădea de înțeles că nu era complet trează încă. Cu toate acestea, se îndoia că dormise prea profund. Mai cu seamă că se simțea deja o notă destul de tăioasă în vorba sa.

– Voiam să te țin de mână pe întuneric, doamnă Greenway. M-am gândit că s-ar putea să fie romantic.

Madeleine îi dădu atunci drumul la mână, ca și când ar fi fost un șobolan mort. Și el izbucni în râs.

– Ce făceai? ceru ea să știe din nou.

– Nu credeam că dormi și am vrut să-mi testez ipoteza.

– Ba chiar dormeam, zise ea cu asprime.

După aceea își drese glasul și își roti un pic capul ca să-și dezmorțească gâtul. Avea chipul îmbujorat.

Și, dintr-odată, Colin se pomeni extrem și neașteptat de furios.

– Nu sunt un criminal năbădăios, doamnă Greenway. După toate indiciile, trebuie să fiu beat mort de la prea multă bere, furios și față-n față cu un Redmond ca să pot să ucid. Așa că ești destul de în siguranță cu mine. Culcă-te la loc!

Dar ea clătină din cap și scoase un sunet exasperat.

– Te rog nu glumi cu... asta.

Și mai exact cu ce anume nu avea voie să glumească?

– Nu l-am omorât pe Roland Tarbell, îi șopti atunci, cu încăpățânare.

Ea îi studie chipul o clipă.

– Te-am lăsat să-mi ții pistolul.

Tonul ei era ușor ironic, dar, una peste alta, împăciuitor.

Ce putea să mai spună? Expiră prelung. Afirmația aceea nu fusese tocmai o declarație de încredere. Dar tot era ceva.

– Și eu am dormit în fața dumitale, contracară el.

– Ca un copac tăiat, aprobă ea, cu oarecare mulțumire. Chiar te simți jignit, domnule Eversea, că nu am dormit mai profund?

– Nu, minți el.

Ei bine, la drept vorbind, se simțea mai degrabă iritat decât jignit.

Se instală tăcerea din nou, și Colin se strădui din răsputeri să nu cedeze în fața gândurilor sale sumbre și a proastei dispoziții. Își dorea din tot sufletul să fie cineva – oricine – care să aibă încredere în el din nou. Cineva în afară de lacheul Harry.

Și apoi, într-un sfârșit, lăsară în urmă luminile podului.

– Foarte rar dorm profund, șopti ea, atât de încet, că putea la fel de bine să fi vorbit pentru sine.

Colin încremeni, surprins.

– Aha.

Ar fi preferat de o mie de ori să audă o declarație pătimașă cum că era convinsă de nevinovăția lui. Dar, cu acea propoziție simplă, doamna Greenway îi oferise o viziune fugară asupra nopților ei. Și asupra personalității ei, de altfel. Așa că ușa spre sufletul ei tocmai se mai deschisese un pic pentru el. La drept vorbind, nu era nici el complet sigur că își dorea ușa aceea deschisă de tot – pentru că numai Dumnezeu putea ști ce-ar fi descoperit în spatele ei, pe lângă motivul insomniilor ei.

Dar cel puțin în clipa aceea știa că avea conștiință.

Și atunci înțelese că nu avea să-i poată câștiga niciodată complet încrederea până când nu avea să o câștige și ea pe a lui.

– Poftim pistolul, zise el, dându-i înapoi arma.

Ea șovăi o clipă. Apoi zâmbetul ei apăru scurt și strălucitor, ca un fulger în întuneric. Și luă pistolul înapoi.

– Mulțumesc că ai avut grijă de el.

Colin își atinse borul pălăriei, oarecum nedumerit.

Câteva clipe mai târziu, intrară pe St. Thomas Street, și porțile masive de fier care împrejmuiau curtea spitalului apărură în fața lor.

Colin nu fusese niciodată acolo, dar auzise despre oameni care se internaseră de nevoie și se externaseră mai mult sau mai puțin vindecați. Dar și despre alții care intraseră și nu mai ieșiseră niciodată. Dar, la urma urmelor, misterioase și neștiute erau căile științei medicale.

Rămase în continuare îmbrăcat cu vestonul, de vreme ce era întuneric și era de dorit să se armonizeze oarecum cu peisajul înconjurător sumbru. Totuși, își lăsă gulerul ridicat și își trase pălăria pe frunte, înainte de a coborî din trăsură, după Madeleine.

Vizitiul o ajutase deja să coboare.

Apoi omul le oferi câțiva șilingi – la schimb cumva pentru nasturele de argint – și un rămas-bun amabil, dar și destul de sumbru:

– Vă urez noroc cu... cu tot, domnule.

Pe Colin îl nedumeri puțin felul grijuliu în care rostise acel „cu tot", dar apoi își aminti că se presupunea că avea o problemă masculină. Probabil bietul vizitiu credea că exagera un pic întreaga chestiune, de vreme ce în clipa aceea chiar se aflau în fața unui spital.

Pe de altă parte, din moment ce se afla în compania unei femei precum Madeleine Greenway, fără îndoială părea extrem de urgent să-și rezolve orice probleme masculine.

– Mulțumesc, domnule, răspunse Colin la fel de sumbru, fără să-l privească în ochi.

Și apoi vizitiul luă un alt pasager care nu se uită deloc nici la Madeleine, nici la Colin, așa că se pregătiră amândoi sufletește să-l aștepte pe doctor.

– O să-l recunoști și pe întuneric dacă îl vezi, da? Pe doctorul August, mă refer, îi șopti Colin.

– Înalt, chipeș, bine îmbrăcat... purtând un baston cu cap aurit, dacă-l cunosc vreun pic... un aer îngâmfat și o barbă mică și neelegantă, zise ea în șoaptă.

– Cât de chipeș? ceru el să știe. Chipeș ca lacheul Harry? Sau chipeș precum Colin Eversea?

– Nimeni nu e la fel de chipeș precum Colin Eversea, răspunse ea absentă. Nici măcar Colin Eversea.

El reprimă cu greu un rânjet mulțumit.

– Și barba lui scurtă și neelegantă? Seamănă cu a mea? insistă el, atingându-și bărbia.

– Barba dumitale nu-i tocmai o barbă încă, nu-i așa?

– Ah! Așadar, ai monitorizat progresul bărbii mele?

– Oh, da, n-am ochi pentru altceva decât pentru dumneata, domnule Eversea.

Cuvintele ei fuseseră șoptite și la fel de seci precum un vin bun. Și totuși, semănaseră periculos de mult cu un flirt. Fu nevoit să se oprească o clipă să-și tragă răsuflarea după acel șoc. Mda, chiar vorbea ca o femeie care s-ar fi căsătorit cu un bărbat care avea un pistol cu sirene!

Și apoi o luă de braț intenționat. Atât ca să o enerveze, cât și ca să se poată ascunde sub imaginea unui cuplu căsătorit – lucru care i-ar fi făcut să nu mai bată la ochi la fel de mult. O simți

încordându-se imediat, așa că înclină ușor capul pentru ca lumea să nu-i observe zâmbetul... sau să-i vadă restul feței, de altfel.

Din fericire, curtea spitalului era un loc foarte aglomerat, cu oameni și cu trăsuri care veneau și plecau sau care stăteau parcate, așteptându-și clienții. Așa că ei doi ar fi putut fi oricare cuplu căsătorit, în așteptarea unei persoane dragi.

Sau, mai exact, atât timp cât nu lâncezeau prea mult pe acolo.

– Și dacă nu iese deloc? Dacă a plecat deja? murmură Colin.

– E încă prea devreme pentru cină. Majordomul mi-a zis că ține o prelegere și că apoi se duce la clubul său, așa că se va întoarce acasă foarte târziu. Bărbații sunt niște creaturi cu obiceiuri adânc înrădăcinate. Îi aruncă o ocheadă rapidă. Sau cel puțin majoritatea bărbaților.

Și, dacă în clipa aceea nu ar fi stat amândoi cu privirile ațintite asupra porților spitalului, ar fi fost foarte posibil să nu-l fi văzut. Dar descrierea i se potrivea perfect: înalt, chipeș, îngâmfat și cu barbă scurtă. Doctorul August ieși cu pași mari, și părea destul de distrat, în timp ce muta dintr-o mână în alta un baston cu cap aurit, ca să-și pună mănușile. Ignoră cu desăvârșire toate trăsurile, se uită în stânga și-n dreapta, apoi porni spre sud pe St. Thomas Street. Avea un mers atât de agil și de rapid, că probabil l-ar fi pierdut în întuneric dacă nu i-ar fi strălucit fugar bastonul aurit.

– Nu există nici un club de domni în direcția aia. Și crede-mă că știu ce spun, murmură Colin.

Nu aveau de ales decât să-l urmărească.

Capitolul 11

Doctorul August mergea ca un om care trebuia să ajungă repede la o destinație foarte specifică. Și era singur noaptea pe străzile Londrei – ceea ce nu era deloc un lucru înțelept.

Colin s-ar fi așteptat să se îndrepte mai degrabă spre London Bridge, de vreme ce acela era drumul care ducea în oraș. În schimb, el continuă în jos pe St. Thomas Street, trecu pe lângă mai multe magazine vechi, care-și terminaseră programul pe ziua aceea, apoi de niște hanuri și taverne, care abia deschideau pentru seară, și în cele din urmă își croi drum printre două conace vechi, care cândva

fuseseră grandioase, dar care în clipa aceea erau abandonate treptat de proprietarii lor pentru niște adrese mai elegante de la oraș.

Doctorul se uită peste umărul său de mai multe ori – doar întoarceri subtile ale capului –, după care coti brusc pe o străduță ce părea împânzită de baruri.

Colin rămase la braț cu Madeleine, și încercară amândoi să păstreze o distanță discretă față de doctor, ferindu-se pe cât posibil de cercurile de lumină aruncate de felinarele stradale. În Southwark încă nu apăruseră lampadarele cu gaze. Colin putea simți o căldură ciudată în gleznele sale, chiar sub bandajele improvizate din bucăți de lavalieră, și constată că oboseala unei zile de mișcare continuă și agitație cam începea să-și spună cuvântul. Dar să fie al naibii dacă avea de gând să încetinească pasul. Mai ales când mergea alături de doamna Madeleine Greenway.

Cotiră pe o străduță în timp util pentru a-l vedea pe doctorul August dispărând pe scara unui bar numit Lion's Mark. Numele localului era scris cu litere roșii decolorate și iluminat de un felinar care stătea agățat chiar pe cârligul de fier. Cu toate acestea, lumina lui abia dacă atenua întunericul înconjurător.

– Și aici încep *eu* să devin folositoare, șopti Madeleine. Cunosc hanul acesta.

– Adică ești cunoscută înăuntru? Să îndrăznim să intrăm?

Ea ezită o clipă.

– Cred că ar fi mai bine să așteptăm aici.

Așa că zăboviră amândoi acolo... feriți de lumina felinarelor stradale și ascunși în umbrele adânci ale spațiului dintre bar și casa învecinată – pentru că nu era tocmai o alee propriu-zisă.

Și rămaseră așa, în tăcere, câteva minute. Mai erau și alți oameni care se plimbau pe străzi – dintre care majoritatea intrau în taverne sau în hanuri. Iar pe lângă ei se rostogoleau birje de închiriat și trăsuri destul de modeste – sau cel puțin așa păreau, de vreme ce pe nici una dintre ele nu era incrustat vreun blazon.

Colin băgă mâna în buzunar absent și scoase cele câteva monede pe care le primise în schimbul nasturelui său. Le frecă în pumn, savurând clinchetul pe care îl scotea metalul frecându-se de metal.

– Îți cumpăr o halbă de bere, porumbița mea? murmură el.

În momentul acela, o halbă de bere era un lux inimaginabil, și amândoi știau asta foarte bine.

Ea eliberă un hohot de râs scurt și foarte feminin. Ah! Râsul acela era ca o muzică pentru urechile lui.

– O, da, mi-ar plăcea foarte mult o halbă de bere.

– Așadar, ești genul care să bea bere la halbă?

Adevărul era că îi cam plăcea ideea de a o vedea dând pe gât o halbă de bere. Era – dar în același timp nu era – ceva care intra în contradicție cu grația ei neobișnuită.

– Eeee... așa, din când în când. Încă se mai simțea amuzamentul în vocea ei. Dar soțului meu îi plăcea. Mergeam o dată sau de două ori pe săptămână la Black Cat. Era un loc tare drăguț și intim. Și am venit o dată sau de două ori și aici, la Lion's Mark. Și o dată, când am...

Oh, la naiba cu tot! Chiar începuse să poarte o conversație. Ba simțise și o notă de vinovăție în vocea ei. Și apoi se oprise brusc.

Ei bine, nu avea de gând să insiste, așa că zise în șoaptă:

– E un bar în Pennyroyal Green... Se numește Pig & Thistle. Își fac propria lor bere, și e cea mai bună pe care ai gustat-o vreodată. Și au chiar două sortimente... o bere brună și una blondă. Iar aia brună... oh, doamnă Greenway, crede-mă pe cuvânt când îți spun că ar trebui să o guști. E tare și dulce, și amăruie și ar face până și un mort să se ridice din mormânt și să cânte. Ai putea s-o bei și cu lingura, în loc de cină. Berea o face pe Louisa să strănute.

Madeleine izbucni din nou în râs, dar înăbuși sunetul în ultima clipă, folosindu-și pumnul.

– În schimb, îi place foarte mult punciul. Ba, de fapt, chiar așa am convins-o să mă sărute pentru prima oară. Era Crăciunul. Și ea băuse prea mult. Trebuie să recunosc că am cam insistat să-i tot umplu paharul cu punci... dar nu e ca și când am obligat-o. Mai degrabă, ea m-a zorit s-o fac. Și apoi a....

Și în clipa aceea el se opri din vorbit.

I se părea că toate lucrurile acestea se întâmplaseră într-o altă viață. Dar brusc își amintea fiecare detaliu. Louisa se îmbujorase minunat și avusese buzele moi și ispititoare. Cu toate acestea, fusese un sărut cast.

Colin băgă brusc șilingii înapoi în buzunar, de parcă monedele acelea fără viață ar fi fost cumva vinovate pentru evocarea amintirii. De parcă însăși strălucirea acelei aduceri-aminte le-ar fi trădat ascunzătoarea.

Și apoi îl văzură pe doctorul August ieșind atât de repede, că sigur nu ar fi avut timp să termine o halbă de bere. Colin o trase imediat pe Madeleine în brațele lui, aproape strivindu-i fața de vestonul lui, ca să nu poată protesta în vreun fel, după care o lipi de perete,

ca să nu fie observați. Și oricum, chiar și dacă i-ar fi văzut cineva în momentul acela, probabil ar fi presupus că erau un cuplu surprins în vâltoarea pasiunii sau poate în mijlocul vreunui soi de întâlnire amoroasă clandestină. În orice caz, orice domn și-ar fi mutat privirea, și-n plus era absolut minunat să aibă o scuză să își înfășoare din nou brațele în jurul siluetei mlădioase a lui Madeleine Greenway, care era încordată până-n măduva oaselor.

Așteptară ca sunetul pașilor doctorului August să se îndepărteze un pic.

Colin îi dădu drumul – sau cel puțin se depărtă de ea la o lungime de-un braț –, iar Madeleine îi aruncă o privire furioasă și absolut ucigătoare. Se gândi atunci că, pe întunericul acela, semăna cu o bufniță ciufulită care se uita urât. Și pur și simplu nu se putu abține. Așa că zâmbi. Și, chiar în clipa în care se pregăteau să pornească din nou în urmărirea doctorului, auziră alți pași, grăbindu-se după el.

Așa că o trase pe Madeleine înapoi în brațele sale.

Dar nu înainte de a arunca o ocheadă spre al doilea bărbat. Era de-un soi complet diferit față de doctor. Un om cu o siluetă dreptunghiulară îndesată, cu capul de mărimea unui bolovan. Și mai purta și haine destul de mulate!

– Doctore August!

Avea un accent distinctiv, specific zonei docurilor.

Doctorul se opri. Și apoi îi auziră pașii făcând cale întoarsă spre Lion's Mark.

– E un preț bun pentru patru mari și două mici, zise omul, încet și precaut. Iar afirmația lui suna în egală măsură ca o văicăreală și ca o încercare de convingere. Poate-ai vrea să te mai gândești...

– Din păcate, nu e criză de mici în Londra, Hull, zise doctorul, la fel de încet, dar tăios. Am mai discutat despre asta. Nu vreau mici. Prețul pentru care ne-am înțeles era pentru șase mari. Poți să iei ce ți-am oferit pentru cele mari sau du-te și cântă la altă masă. Nu e loc de negociere.

Tăcere.

Madeleine încremenise în brațele lui Colin. Aproape că nici n-o mai simțea respirând. Fie era înspăimântată de moarte, fie oripilată de ceea ce auzea.

– Păi, și ce să fac io cu alea mici?

Omul aproape că se smiorcăia.

– Asta nu-i treaba mea.

Cuvintele lui erau impersonale și tonul vocii sale trăda iritare. Și apoi doctorul August porni din nou spre spital. Pașii lui care se îndepărtau răsunau tare pe strada goală.

– Șefu'! strigă după el celălalt bărbat.

Doctorul August se opri și se întoarse cu fața spre omul îndesat. Știa asta pentru că puteau auzi sunetul tălpilor cizmelor sale frecându-se de caldarâm. Dar după aceea nu se mai mișcă deloc.

– Doctore..., se corectă Hull în grabă, pe un ton mult mai respectuos.

Colin se gândi că poate ceva din expresia de pe chipul bunului doctor inspirase schimbarea aceea de atitudine.

– Foarte bine, continuă în șoaptă. Facem târgu'.

Colin ridică ușor privirea și se uită pe sub borul pălăriei și pe lângă capul lui Madeleine. Doctorul venea în față și-i întindea mâna omului îndesat. Dar înțelese repede că nu era un gest care să semnaleze un acord încheiat între domni – pentru că bărbatul îndesat luă un ghemotoc de bancnote rulate din palma lui.

– Adu-le diseară, la fel ca de obicei, zise morocănos doctorul. O să te aștept.

Și apoi cei doi se despărțiră. Doctorul se întoarse și porni din nou în direcția spitalului, în timp ce omul îndesat o luă în susul străzii. Acesta din urmă fu aproape imediat înghițit de umbre, în vreme ce silueta doctorului August se făcea din ce în ce mai mică. Intra și ieșea din lumină, la distanțe egale, pe măsură ce-și croia drum înapoi spre spital, ghidat de șirul de lampadare.

– Ce s-a întâmplat? șopti imediat la urechea lui Madeleine.

Voia să știe de ce stătea așa nefiresc de nemișcată.

– Mari... mici... Domnule Eversea, cred că... Înghiți apăsat, încercând să-și dreagă vocea. Cred că vorbește despre cadavre.

Colin se încruntă. Și apoi înțelese la ce se referea.

– Doctorul vorbea cu un... cu un profanator de morminte?

– Mari și mici, repetă ea cu voce tremurândă. Înseamnă adulți și copii. Cadavre de adulți și de copii.

În Londra totul era de vânzare. Nimic nu mai era în siguranță. Nici măcar cadavrele. Profanatorii de morminte – sau hoții de cadavre, cum li se mai spunea în limbaj popular – dezgropau corpurile celor proaspăt decedați și le vindeau doctorilor pentru disecții. Era o treabă ilegală, desigur. Dar și foarte bănoasă.

Și se pare că acel bun doctor le cumpăra.

La naiba! Iată un secret care era cel puțin de calibrul unei aventuri cu un lacheu.

Îl lăsară pe doctorul August să le-o ia înainte cu doisprezece pași și două felinare – după numărătoarea lui Colin. Și, câteva clipe mai târziu, bunul doctor avea pe urmele sale umbre de forma unei frumoase mercenare și a unui criminal condamnat evadat de la spânzurătoare.

Îl urmară până la intrarea din spate a spitalului, care era împrejmuită de o altă curte mare – care era la rândul ei împrejmuită de un blestemat de gard de fier, decorat cu niște țepușe extrem de frumoase... și de ascuțite!

Se aflau cam la cincisprezece pași distanță în spatele doctorului August. Se ascundeau prin umbre și încercau să evite luminile slabe ale felinarelor, când auziră sunetul inconfundabil al piedicii unui pistol ridicându-se.

– Bine! Doctorului August îi tremura un pic vocea. Dar de furie, nu de frică. Gata! Până aici! Am făcut destule. Nu mai primești nimic altceva de la mine. Și, dacă nu dispari până când ajung la trei, o să te împușc fără mustrări de conștiință. Unu...

– Doctore August, zise Madeleine încet.

Și asta opri imediat numărătoarea amenințătoare a doctorului. Iar după o tăcere uimită – care lăsa de înțeles că doctorul asimilase vocea blândă a unei femei...

– Arată-te, ceru doctorul.

– Doctore August, sunt doamna Greenway. Doamna Madeleine Greenway. Ne cunoaștem. Îți amintești... Spitalul de Variolă? Acum cinci ani?

Doctorul nu lăsă jos pistolul. Dar, aproximativ zece secunde mai târziu, când vorbi din nou, vocea lui era mult mai calmă – ba chiar aproape amabilă.

– Îmi amintesc, doamnă Greenway. Deja era complet calm. Ce treabă ai cu mine? De ce m-ai urmărit?

Madeleine șovăi o clipă.

– Nu sunt singură.

– Sunt conștient de asta, zise el brusc. Ce anume vreți de la mine dumneata și tovarășul dumitale? Am treabă la spital în seara asta.

– Noi am dori câteva minute din timpul dumitale... să-ți punem câteva întrebări. Nu vrem să-ți facem nici un rău.

Vocea ei era calmă și liniară.

– Ce înseamnă „noi"?

Din câte se părea, doctorul August nu era deloc un om răbdător. Colin inspiră adânc, își ridică lent pălăria de pe față și făcu un pas în lumină, ușor, gândindu-se că poate o mișcare prea bruscă în lumină l-ar fi putut face pe doctor să tresară și să apese pe trăgaci.

Doctorul se uită în sus la chipul său, după care se încruntă cumplit – aparent, asimilând pe cât posibil șocul vederii lui.

Pentru că apoi apăru zâmbetul curios cu care Colin începuse deja să se obișnuiască. Cu toate acestea, zâmbetul doctorului nu era chiar la fel de lingușitor ca zâmbetul lui Croker sau al lacheului Harry și ascundea în el o notă de ironie.

– Pe toți sfinții! Domnul Colin Eversea. Toată Londra este pe urmele dumitale.

Colin făcu o plecăciune – s-o ia naiba de treabă, dar venea tot din puterea obișnuinței. Însă nu-și luă nici o clipă ochii de la doctor.

Doctorul nu îi răspunse prin același gest. Pistolul rămase îndreptat spre ei amândoi. Și, din câte își putea da seama Colin, Madeleine încă avea arma ei ascunsă în buzunar.

– Ne-am cunoscut, doctore August? întrebă Colin.

– Oficial, nu, domnule Eversea. Dar am plătit pentru un loc în sala de judecată ca să pot participa la procesul dumitale. Și te-am văzut și la spânzurătoare... doar că din preajma unei case de mai sus de Old Bailey. Foarte scurt, desigur, de vreme ce apoi s-a dezlănțuit iadul. Și, desigur, au mai fost și numeroase ilustrații în ziare.

Aparent, doctorul era un partizan al umorului negru.

– Desigur, zise Colin sec.

– Trebuie să recunosc că evadarea dumitale a fost absolut fantastică, cugetă doctorul.

– Sunt total de acord, doctore August.

– Și nici nu pot să-mi imaginez ce anume... Dar se opri din vorbit și se întoarse spre Madeleine. Hmm! Ai o companie cu totul diferită față de atunci când ne-am întâlnit prima dată, doamnă Greenway.

– Da, răspunse ea scurt.

Dar concentrase o mie de înțelesuri diferite în *acel* cuvânt simplu.

– Și ce mai faci? o întrebă apoi doctorul. Vocea i se mai îmbunase un pic, dar nu suficient pentru a elimina cu totul amenințarea.

– Sunt bine, mulțumesc, doctore.

Nu era un răspuns tocmai corect. Ba Colin aproape că izbucni în râs.

– Mă bucur să aud, zise doctorul posac. Dar...

– Mii de scuze pentru întrerupere, doctore August, dar am putea vorbi cu dumneata undeva, în intimitate? interveni Colin. E important.

Doctorul șovăi o clipă.

– După cum am spus, am treburi urgente de rezolvat la spital. Ce vrei de la mine? Ești rănit, domnule Eversea? Pentru că nu-mi pot imagina ce alt motiv mi-ai putea oferi ca să mă convingi să stau de vorbă cu dumneata. Iar dacă te gândești cumva să încerci să mă obligi, mă gândesc că aș fi considerat un erou dacă ți-aș striga numele în gura mare și i-aș atrage atenția unui soldat.

Strada aceea nu era foarte circulată. Dar, dacă doctorul ar fi dat curs amenințării sale, Madeleine și Colin ar fi dat, într-adevăr, de mare necaz.

– Patru mari și două mici, doctore August? întrebă retoric Madeleine, cu răceală și fără nici o ezitare.

Și cuvintele ei avură un efect imediat asupra doctorului. Omul smuci capul pe spate, de parcă tocmai primise o palmă peste față.

– Ce... ce vrei să spui? întrebă el, cu glas răgușit. După care se replie și adăugă: Dumneata nu înțelegi. Nu *ai* cum să înțelegi.

Colin se hotărî atunci să aplice balsamul metaforic al manierelor alese și al accentului aristocratic. Așa că zise pe un ton șoptit, blând și foarte rezonabil:

– Avem nevoie de ajutorul dumitale, doctore August. Îți dau cuvântul meu de onoare. Nu suntem aici pentru a te șantaja sau pentru a stoarce bani de la dumneata. Și nici pentru a te răni, completă după o clipă de gândire. Ieri cineva a încercat să o omoare pe doamna Greenway, și cred că a încercat cineva să se asigure că eu voi fi spânzurat pentru o crimă pe care nu am comis-o... și credem că dumneata ne poți ajuta să aflăm adevărul. Și n-o să spun mai mult de atât până când nu vei fi de acord să discutăm în privat.

Doctorul se uită atunci peste umăr și chiar printre gratiile gardului frumușel și plin de țepușe. Curtea uriașă a spitalului era pustie.

– Și dacă refuz?

Madeleine ridică atunci piedica propriului ei pistol, în loc de răspuns.

Era un sunet inconfundabil. Scârțâitul metalic și zgomotul scurt al mecanismului care transforma o armă dintr-un obiect neputincios

într-unul mortal. Și era ceva ce schimba instantaneu perspectiva oricărui om asupra situației și, de fapt, chiar asupra vieții.

Doctorul era vădit tulburat. Rămase ferm pe poziții, cu pistolul în continuare îndreptat spre ei, dar înghiți apăsat și zgomotos. Se uită în jos la pistolul lui Madeleine, apoi din nou la chipul ei, abia luminat de felinarele stradale. Și nu văzu acolo altceva decât siguranță rece. Așa că oftă și zise:

– Să vorbim în cabinetul meu.

Trecură de porțile de fier și de curte și se îndreptară spre intrarea din spate a spitalului. Și apoi doctorul August îi conduse pe un coridor îngust. Acolo descuie ușa unui cabinet medical micuț și îi pofti înăuntru, după care o închise la loc și o încuie în spatele lor.

Cu toate acestea, nici el, nici Madeleine nu lăsară deoparte pistoalele.

Colin o privi încă o dată pe Madeleine Greenway studiind cu mare atenție încăperea aceea mică și întunecoasă, găsind posibile ieșiri și memorând detalii. În centrul camerei se afla o masă mică, pe pereți erau rafturi pline de borcane cu lucruri neidentificate, iar în partea opusă era o fereastră acoperită cu jaluzele, care se întindea pe toată lungimea peretelui. Se duse glonț într-acolo și testă fereastra – se deschidea spre exterior și dădea într-o străduță lăturalnică. În cameră se revărsă imediat o rafală de aer care mirosea a râu. Madeleine o închise la loc și deschise foarte puțin draperiile, lăsând să intre lumina destul de slabă a felinarelor stradale.

Colin rămase de o parte a mesei, cel mai aproape de ușă. Doctorul stătea așezat pe locul de vizavi de el, cu pistolul îndreptat spre punctul din corpul său în care o împușcătură l-ar fi ucis imediat. Iar Madeleine îl avea în vizor pe August.

– O să presupun că dumneata, doctore August, ca toată lumea din Londra, de altfel, știi deja toate detaliile poveștii mele. Așa că o să fiu scurt. Cred că l-a plătit cineva pe Horace Peele să dispară în noaptea în care am fost arestat, asigurându-se astfel că voi fi condamnat. Și credem că persoana care l-a plătit pe Horace este aceeași persoană care *a plătit-o* pe doamna Greenway să orchestreze salvarea mea și care mai apoi a încercat să o ucidă. Și, la suprafață, toată treaba aceasta pare să fi fost finanțată prin șantaj.

Cuvântul „șantaj" avu un efect neașteptat asupra doctorului, aproape paralizându-l. Părea incapabil să mai spună ceva.

– Și un prieten comun mi-a lăsat de înțeles că e posibil să te șantajeze cineva și pe dumneata, doctore August.

Dar omul tot nu răspunse nimic o vreme. Și apoi se întoarse ușor spre Madeleine, care stătea sprijinită aproape nonșalant de zidul cel mai îndepărtat, cu pistolul îndreptat spre el.

– Sunt nedumerit, doamnă Greenway. Soțul dumitale... dumneata erai proprietara unui magazin. Provii dintr-o familie respectabilă. Când ți-ai pierdut soțul și copilul...

Madeleine Greenway își pierduse soțul și un copil? Timp de o clipă înfricoșătoare, Colin rămase perplex, uitându-se la ea și întrebându-se ce simțea în legătură cu faptul că unul dintre secretele ei tocmai fusese dat în vileag.

Dar Madeleine îl întrerupse tăios:

– Am pierdut magazinul, doctore August, de vreme ce am fost prea bolnavă ca să mă mai pot ocupa de el. Dar asta e irelevant acum. Am vrea să știm dacă există într-adevăr cineva care te șantajează, din orice motiv. Și nu mai e nevoie să-ți spun că e absolut necesar să aflăm imediat răspunsul.

Colin rămăsese cu privirea ațintită asupra ei. Cum naiba se putea schimba atât de mult cineva încât să se transforme aproape peste noapte dintr-o văduvă respectabilă în mercenar?

– De ce eu? întrebă doctorul, extrem de încet. Ai menționat un prieten comun...

Colin își smulse cu destul de mare dificultate privirea de la Madeleine, care nu-și mutase nici o clipă ochii de la doctor.

– Marble Mile? îi sugeră el prudent doctorului. Harry?

Doctorul rămase tăcut, în timp ce asimila informația aceea și decodifica mesajul subtil.

– Oh, Doamne! Dintr-odată vocea doctorului tremura de neliniște. Deci chiar s-a întâmplat. Și ei au fost șantajați? Harry și Eleanor? Mă temeam că s-ar putea să se întâmple, dar... e adevărat?

– Harry a fost convins prin șantaj să acționeze ca un soi de mesager, da.

Doctorul scoase atunci un sunet de dezgust, după care clătină din cap vizibil agitat. Apoi afișă un zâmbet slab, plin de amărăciune și de teamă.

– N-am vrut niciodată să se întâmple asta. N-am vrut să spun nimănui. Pe de altă parte, șantajul devine eficient tocmai atunci când sunt foarte multe în joc... și când șantajistul înțelege cât de mare

e miza pentru cel șantajat. Și așa m-am pomenit într-o situație în care nu aveam de ales... sau cel puțin așa am crezut la momentul respectiv. Și, de vreme ce știți deja că am un secret destul de grav, domnule Eversea... doamnă Greenway... o să vă spun adevărul: da, cineva m-a șantajat. Și este numai și numai vina mea, și totul a început pentru că l-am vrut cu disperare pe domnul Pallatine.

Și spuse asta cu atâta înflăcărare, încât Colin și Madeleine simțiră că era necesar să evite să-și întâlnească privirile. Totuși, Colin înțelegea că în clipa aceea se întrebau amândoi dacă aveau de-a face cu un triunghi amoros mai neobișnuit.

Dar doctorul nu zise nimic, chiar dacă observase – sau nu – că cei doi evitau să se privească.

În schimb, ținând încă ferm pistolul în mână și destul de atent și la Madeleine și la Colin, doctorul scoase o bucată de cremene și-o folosi pentru a aprinde o lumânare. O acoperi apoi cu un glob de sticlă, și în cameră se revărsă imediat o lumină difuză, suficient de puternică pentru a ilumina o parte din cabinet, dar prea slabă ca să fi alertat vreun trecător că doctorul se afla în cabinetul său. Madeleine se duse imediat și închise jaluzelele, ca să fie sigură că nu atrăgeau atenție nedorită.

Colin se uită prin cameră. Diverse sticle de dimensiuni egale întunecate, borcane transparente, borcane cu prafuri, stive de vată, umbre cu aspect înspăimântător, instrumente și...

IISUSE HRISTOASE! Era o fantomă în colț!

O entitate sinistră și fără formă, care plutea în perimetrul luminii oferite de lampă!

Colin simți fiori de gheață pe șira spinării.

Doctorul August se deplasă acolo sigur pe sine și începu să tragă de fantomă.

Ah! Nu era o fantomă. Ci un cearșaf. Și era agățat peste ceva care se înălța mult deasupra doctorului – și deasupra lui Colin. Ba aproape că ajungea până la tavan!

După ce mai trase de câteva ori de el, cearșaful căzu pe podea. Dar ceea ce se afla dedesubt, ei bine, nu era cu mult mai bine decât o fantomă.

Era un schelet uman întreg. Și uriaș!

– Domnul Pallatine, zise doctorul August resemnat.

Capitolul 12

Domnul Pallatine avea o culoare ca de chihlimbar, era lucios și... suspendat pe un stativ. Degetele de la picioare îi atârnau aproape până la podea și avea capul înclinat astfel încât bărbia aproape i se atingea de cutia toracică. Cu alte cuvinte, era un schelet uman obișnuit, doar că mult, mult mai înalt.

– El a fost misiunea mea, zise doctorul, studiindu-l cam la fel cum s-ar fi uitat un om normal la *Mona Lisa*.

După aceea ridică privirea și se uită la ei. Părea destul de amuzat.

– Voi doi credeți că sunt un monstru... un hoț de cadavre.

Colin nu zise nimic, de vreme ce afirmația aceea i se părea limpede ca lumina zilei – cel puțin până când primea și alte informații edificatorii.

Doctorul oftă din greu.

– Dați-mi voie să vă explic. Ca profesor doctor, treaba mea este să aduc constant progrese medicinei, și, ca să pot face asta... ei bine, noi, doctorii, avem nevoie de cadavre pe care să le disecăm. Cu precădere cadavre ale oamenilor care au murit de boli interesante.

„Doctorii", se gândi atunci Colin, destul de sceptic. Numai doctorii puteau considera bolile „interesante".

– Spre exemplu, mă îndoiesc că ar fi ceva prea interesant la cadavrul dumitale, domnule Eversea. Nu neg că ești un bărbat atrăgător, dar la prima vedere pari destul de obișnuit și de sănătos. Poate că mi-ai fi fost de folos la modul general, dar, per ansamblu, mă îndoiesc sincer că ai fi adus ceva nou la capitolul cunoștințe științifice. Fără supărare, desigur.

– Nu mă supăr, doctore August.

Colin era surprins că vocea lui suna destul de sigură.

– Dar, chiar și așa, tot aș fi fost fericit să îl am, zise omul, și un zâmbet fugar îi înflori pe buze.

„Umor negru de spânzurătoare", își zise atunci Colin, de vreme ce singurele cadavre pe care doctorii aveau voie legal să le disece erau cele ale prizonierilor condamnați, care nu erau revendicate de familiile lor.

Și în Londra existau cu mult, mult mai mulți studenți la medicină decât infractori executați.

– Sunt onorat, zise Colin, răspunzându-i cu același zâmbet. Îmi închipui că al meu cadavru ar fi putut pica pe mâini mult mai rele.

„Și încă e posibil să se mai întâmple", se gândi el, dar nu mai adăugă asta.

– Dar Jonas Pallatine... ei bine, pe el l-am vrut cu toții, zise doctorul, pe un ton melancolic. De fapt, cred că n-a existat doctor în țară care să nu-l vrea.

– Jonas Pallatine? Numele acela i se părea ciudat de familiar. Și apoi, Colin își dădu seama de unde. Nu cumva e Jonas Uriașul? Călătorea cu circul, nu-i așa?

– Oh, da, răspunse doctorul. Domnul Pallatine avea cu mult peste doi metri, după cum puteți vedea și voi. A murit anul trecut. A fost un ciudat minunat și un om foarte agreabil... cu toate astea, și destul de reticent să-și aducă contribuția pentru știință.

Colin presupuse imediat că acea „contribuție pentru știință" se referea la a-și dona rămășițele după moarte, pentru ca doctorii să poată cotrobăi prin măruntaiele sale și posteritatea să se poată holba în continuare la el ca la un schelet minunat.

– L-ai văzut vreodată când era în viață?

Doctorul August părea sincer curios.

– De fapt, chiar l-am văzut, da. A venit cu circul în Pennyroyal Green, când eram copil. M-a salutat destul de vesel și după aceea am visat săptămâni întregi că frații mei erau niște uriași, care voiau să mă mănânce. Destul de amuzant, din moment ce eu am crescut și am ajuns să fiu cel mai înalt dintre ei.

Simți satisfacție preț de o clipă când Madeleine Greenway întoarse capul spre el neîncrezătoare. Colin nu era sigur de ce o făcuse – de ce făcuse gluma aceea în mijlocul unei situații incredibil de lugubre. Dar, aparent, îi scăpase porumbelul, pur și simplu.

Cu toate acestea, era destul de evident că doctorul August era un om care prefera faptele concrete în defavoarea remarcilor spirituale. Adică genul de persoană cu care lui Colin îi plăcea să se joace de obicei. Semăna un pic cu Marcus. Dar era foarte clar că doctorul nu tolera deloc glumițele în momentul de față. Pentru că îi aruncă o privire destul de încurcată, după care continuă:

– Ei bine, eu sunt chirurg, după cum știți, și predau și aici, la spital. Am muncit din greu pentru a-mi consolida reputația asta excelentă pe care o am... Doctorul reușea cumva să facă asta să sune mai degrabă evident decât îngâmfat... Dar o reputație excelentă necesită

îngrijire și creștere. Poate că ați auzit cum i-am extirpat tumoarea de pe creier contelui de Lydon?

Colin și Madeleine încuviințară din cap, din moment ce părea lucrul potrivit de făcut.

– Tatăl meu a fost doctor în Marble Mile, și eu am fost trimis să studiez la Edinburgh. Iar o parte din datoria mea ca doctor este să aduc contribuții medicinei, să progresez cât pot de mult și să le împărtășesc și altora cunoștințele mele. Și pe domnul Pallatine l-am cunoscut tot într-una dintre călătoriile sale – și chiar cunoști cei mai interesanți oameni la circ! –, și tot așa am aflat și despre problemele lui cardiace. Vezi dumneata, din păcate, n-a avut niciodată o inimă prea puternică. Și cred că problemele astea au fost strâns legate de înălțimea lui neobișnuită... pentru că s-au mai vehiculat astfel de teorii. Așa că am vrut să mă uit mai bine la inima lui, înțelegi dumneata?! Ba, de fapt, am devenit de-a dreptul obsedat de lucrul acesta. Inima începuse să-i cedeze de mult, și, atunci când a devenit evident că nu mai avea mult de trăit... ci doar câteva săptămâni... Am început să-l urmăresc îndeaproape. Orice s-ar fi întâmplat, voiam să fiu primul care să-i revendice cadavrul în numele științei. Cât despre domnul Pallatine... ei bine... să spunem că nu i-a convenit deloc acest lucru.

Colin își închipui atunci cum se simțise probabil acel om – care toată viața își câștigase traiul cinstit de pe urma faptului că era mai înalt decât toți cei din jurul său – când se pomenise dintr-odată înconjurat de vulturi ai științei care nu voiau altceva decât să îi ciopârțească rămășițele.

Și adevărul era că nici lui nu i-ar fi plăcut deloc.

– Domnul Pallatine punea cam mare preț pe cadavrul său, când, de fapt, ce nevoie mai avem de trupurile astea odată ce murim și părăsim această carcasă de carne? Oare chiar nu s-a gândit nici o clipă că darul cadavrului său chiar ar putea îmbunătăți considerabil viața urmașilor săi?

– Cred că nu toată lumea e capabilă să fie la fel de pragmatică precum doctorii când vine vorba despre astfel de lucruri, zise Madeleine.

Nu era tocmai o mustrare propriu-zisă, dar Colin o cunoștea de suficient timp – de o zi și jumătate – încât să recunoască ironia subtilă din vocea ei și să înțeleagă întocmai la ce se referea.

Își mută privirea de la doctorul indiscutabil fascinant și de la pistolul său. În mod straniu, chipul lui Madeleine părea să plutească

prin întuneric, neatașat de trup. Era palidă și trasă la față. Și, deși putea părea ciudat, Colin ar fi crezut că era nevoie de mult mai mult decât de un schelet de doi metri ca să o tulbure pe Madeleine Greenway. Așa că începu să se gândească ce fel de amintiri și-ar fi putut lăsa urme atât de adânci pe chipul ei.

– Îmi imaginez că producătorii de sicrie ar protesta în cele din urmă dacă toți oamenii și-ar dona cadavrele cu astfel de abandon generos, zise Colin. Cred că le-ar cam strica afacerile.

Doctorul August răspunse ridicând dintr-o sprânceană la adresa afirmației sale spirituale.

– Ei bine, cred că e posibil să fi manifestat un pic de exces de zel... Ba, de fapt, domnul Pallatine chiar a făcut să-mi fie foarte greu să mă apropii de el, cugetă doctorul August, destul de iritat. M-a izgonit din casa lui. Și în cele din urmă a trebuit să mituiesc o servitoare ca să-mi ofere informații despre starea lui de sănătate. Iar când a murit... această servitoare m-a alertat imediat. Și așa am putut să-i revendic cadavrul. Și cum, fără îndoială, după aceea a simțit lipsa venitului suplimentar câștigat de pe urma afacerii noastre, mi-a spus apoi despre... profanatorii de morminte. Se pare că soțul ei este unul dintre ei. Și câștigă destul de bine vânzând cadavre.

– Servitorii! Trebuie să ai mereu grijă să nu te încrezi prea mult în servitori, conchise Colin.

Dar adevărul era că nu era încă sigur că doctorul nu era complet – dar complet – nebun.

– Nu uitați că ajunsesem să fiu obsedat, le aminti apoi doctorul cu blândețe. Îi detest din principiu pe profanatorii de morminte. Pentru că sunt cea mai joasă speță a societății în care trăim... după cum, fără îndoială, ai descoperit și dumneata în ultimele săptămâni, domnule Eversea... chiar dacă există multe pături demne de dispreț. Și chiar înțeleg groaza pe care o simt oamenii la gândul că e posibil ca pacea eternă a celor pe care-i iubesc să fie întreruptă atât de ușor într-o noapte de un profanator cu o lopată. Dar cum... Înflăcărarea îl făcuse dintr-odată să vorbească tare și apăsat, așa că se opri o clipă, oftă și-și frecă fața cu mâna. Cum, Doamne, iartă-mă, ar trebui să ne îmbunătățim abilitățile de chirurgi sau cunoștințele despre corpul uman și să salvăm mai multe vieți dacă spitalele noastre, în care se poate învăța, nu au cadavre pe care să exersăm? Gândiți-vă la toată durerea care ar putea fi prevenită sau remediată, astfel...

Și atunci se uită la Madeleine. Pe chipul lui nu se citea nici regret, nici empatie nepotrivită. Ci mai degrabă o expresie de recunoaștere

a ceea ce se întâmplase cu mulți ani în urmă. Și o implorare tăcută la înțelegere.

Ea rămase încremenită. Nici nu încuviință din cap, nici nu ridică dintr-o sprânceană și nici nu oftă. Ci doar așteptă.

– Și dacă cel drag are nevoie de operație, nu ați prefera ca doctorul vostru să fi mai avut măcar o dată înainte experiența de a explora sau de a opera pe un corp uman adevărat decât pe o reprezentare de carton? Pentru că, de obicei, asta sunt obligați să facă studenții noștri. Dar nu avem suficiente cadavre pentru practică și legile ne împiedică să obținem mai multe. Și să mă ajute Dumnezeu dacă ajung să răspândesc și mai multă moarte doar pentru că nu sunt suficient de competent ca să... Dar se opri din tirada lui înflăcărată și conchise simplu: Gândiți-vă la asta înainte de a mă judeca pentru cumpărarea de cadavre. Majoritatea sunt cerșetori, pe care oricum nu vine să-i revendice nimeni. Și adevărul este că... hoții de cadavre există pentru că este nevoie de ei.

– Nu suntem în măsură să judecăm, doctore, zise Madeleine, încet. Căutăm doar răspunsuri.

– Mai știa cineva asta despre dumneata, în afară de servitoare? întrebă Colin.

– Doar servitoarea, Mary Poe și... „domnul"..., zise el pe un ton ironic, cu care discut când cumpăr cadavrele. Critchley îl cheamă.

– Și cum a început totul, doctore August? Când a început șantajul?

– Eram aici în cabinetul meu într-o noapte târziu, și pur și simplu... a apărut în pragul ușii. Nu era înalt, ci scund și îndesat, și avea părul rar și purta ochelari. Ba, de fapt, era un om șocant de... obișnuit, așa că nu mi-a venit să-mi cred urechilor când a spus... când a spus cuvintele alea. Și chiar am izbucnit în râs. De uimire, cred. Și l-am rugat să repete. Și apoi, dintr-odată, nu mai era deloc amuzant. Mi-a spus într-o manieră foarte rezonabilă că știa despre afacerile mele cu hoții de cadavre. Și a zis că crede că, dacă s-ar face publice afacerile mele cu hoții de cadavre, reputația, familia, viața mea... toate ar fi ruinate!

– Și tocmai asta face ca șantajul să fie foarte, foarte eficient, cugetă Colin ironic.

– Exact, domnule Eversea, recunoscu doctorul, și-i zvâcniră buzele. Și, în schimbul păstrării tăcerii, omul mi-a sugerat foarte politicos să-i dau o sumă de bani... și apoi o spus o sumă exorbitantă. Iar când i-am zis că nu am acești bani, a făcut ceva foarte interesant...

mi-a oferit o alternativă: să îi spun un secret! Fiind doctorul conților și al regilor, probabil și-a închipuit că știu vreunul care să valoreze o avere. Așa că am evitat prudent să-i spun secretele regilor și pe ale conților, pe care vă asigur că le știu. Și, după cum se făcea, chiar știam un secret, care părea destul de inofensiv. Dar dacă ați vorbit cu Eleanor... cu contesa, atunci înseamnă că știți deja secretul pe care i l-am spus. Vrei un trabuc, domnule Eversea?

Colin nici măcar nu clipi la auzul schimbării bruște a subiectului, chiar dacă simți cum i se strânge stomacul de uimire.

– Da, mulțumesc. Mi-ar plăcea un trabuc.

– Ești amabilă, doamnă Greenway? Sunt în cutia din spatele dumitale. Ți-aș oferi un coniac, dar mă tem ca trebuie să reumplu carafa. E goală.

– Sunt bine și fără trabuc și coniac, doctore August.

Se duse la cutie, de unde scoase două trabucuri. Și chiar le și tăie vârfurile pentru ei. Doctorul ridică apoi globul lămpii, și cei doi își aprinseră trabucurile de la flacăra lumânării și pufăiră din ele până când se aprinseră.

Interveni apoi o pauză scurtă, în timpul căreia savurară împreună fumul delicios.

– Doctore August, ai observat cumva din întâmplare nasturii vestei acestui domn? întrebă Colin.

Doctorul încremeni atunci.

– Ce-ai spus, domnule Eversea?

Colin se gândi imediat că era destul de amuzant că, dintre toate subiectele neobișnuite discutate în ultimele câteva minute, tocmai acesta fu cel care îl uimi pe doctor.

– Purta o vestă cu nasturi de sidef, domnule Eversea, zise doctorul August, după care își mută privirea spre domnul Pallatine, care avea și el o strălucire aparte, ce aducea întru câtva cu sideful. Chiar m-am mirat că un bărbat care-și poate permite o vestă atât de scumpă ar recurge la șantaj. Și i-am observat tocmai pentru că restul hainelor lui erau simple și sobre. Dar nasturii aceia străluceau în lumină.

– Ai observat și orice alte trăsături distinctive?

– Pe lângă cele pe care ți le-am menționat deja? Nu, domnule Eversea. Doar că nu părea tocmai... mulțumit... de ceea ce făcea. Era aproape reticent. Mi-a lăsat senzația că era ceva ce nu-i dădea deloc pace.

Se instală tăcerea după acea ultimă propoziție – pentru că era ceva ce îi descria pe ei toți.

Colin trăgea în piept fumul trabucului de parcă ar fi fost oxigen salvator. Avea gustul vechii sale vieți: al felului în care se târa acasă de la cluburi, al nopților petrecute la bordeluri, al serilor liniștite din Pennyroyal Green, când stătea în birou împreună cu frații săi, în timp ce doamnele discutau despre el în salon.

– Excelent trabuc, zise el, cu jumătate de gură.

Doctorul încuviință din cap în semn de mulțumire.

– Sunt un răsfăț.

Continuară să fumeze în liniște câteva clipe. Cu vârfurile trabucurilor îndreptate spre tavan și cu țevile pistoalelor îndreptate spre Colin și doctorul August.

– Știi că se zvonește că s-a pus o recompensă de o sută de lire pe capul dumitale, domnule Eversea? Dar încă nu am văzut să se fi scris asta în nici un ziar. Sunt doar zvonuri pe care le-am auzit de la angajații spitalului, care le-au auzit la rândul lor de la alți oameni pe stradă și tot așa. O... sută... de... lire, repetă doctorul, după care clătină din cap cu respect sumbru.

– O sută de lire? Ca să vezi! Chiar eram curios să aflu cât valorez. Sunt sigur că creditorilor mei o să li se pară amuzant.

Doctorul afișă un zâmbet firav.

– O sută de lire ar putea cumpăra multe cadavre.

Colin – care de obicei avea o replică pentru orice – habar nu avea cum să răspundă acelei afirmații.

– Nu cred că l-ai omorât pe Roland Tarbell, domnule Eversea, zise doctorul pe neașteptate, făcând să sune ca și când punea un diagnostic.

– Nu? întrebă Colin.

Inima îi bubuia în piept din nou. Dar rostise acel cuvânt cu cea mai mare nonșalanță imaginabilă.

– Nu-mi pari genul de om nebun, și crede-mă când îți spun că am studiat la viața mea mulți oameni complet țicniți. Pista lăsată în urmă de șantaj este foarte interesantă... ba, de fapt, diabolic de inteligentă. Iar procesul dumitale a fost o fanfaronadă de rapiditate și simplitate. Și de ce, Doamne, iartă-mă, ar mai rămâne în Londra orice om vinovat?

– Pentru că drumurile care duc în afara orașului sunt pline de patrule de soldați?

Colin se gândi atunci că tindea să devină mereu superficial și glumeț când exista un pistol îndreptat spre el.

– O sută de lire.

Doctorul August zâmbi în jurul trabucului, după care trase din el până când se aprinse tare, parcă de indignare. De parcă fumul îl ajuta să ia o decizie.

Colin făcu la fel cu al lui. Cu toate acestea, bătăile inimii i se accelerară și deveni brusc profund conștient de orice mișcare, cât de mică. Văzu degetul lui Madeleine tresărind pe trăgaci, aproape imperceptibil. Și apoi începu să se gândească la modalități de a-l deposeda pe doctor de pistolul său. Poate un șut în vintre și apoi o apucare a încheieturii?

Colin suflă fumul trabucului, care păru să ia forma unui spectru deasupra capului său în lumina difuză a lămpii, după care se mistui. Aroma aceea era absolut divină. Iar faptul că se putea foarte bine să fie ultimul trabuc pe care-l mai fuma vreodată îi adăuga o oarecare picanterie.

– Ai de gând să spui autorităților că m-ai văzut, doctore August? întrebă apoi sec. Pentru că nu-ți vom permite să ne ții aici prizonieri, să știi.

Lăsă amenințarea să planeze un timp deasupra capetelor lor, precum fumul.

Și mai stătură acolo câteva clipe într-o tăcere care poate ar fi fost considerată plăcută... dacă nu ar fi existat cele două pistoale armate îndreptate spre două treimi dintre oamenii din încăpere.

Doctorul stătu mult pe gânduri, înainte de a răspunde. Se uită la domnul Pallatine, de parcă ar fi căutat un sfat din partea lui. Și apoi râse scurt.

Era un sunet care îl neliniștea pe Colin.

– Omul acesta mi-a forțat mâna ca să-mi trădez prietenii, domnule Eversea. Și, aparent, informațiile pe care i le-am oferit au fost folosite pentru a-ți salva pielea. Dar eu am făcut-o ca să mă salvez pe mine. Și poate încă alte sute sau chiar mii de persoane... pentru că aceasta este misiunea mea ca doctor. Și ne putem contrazice cât vrei despre a cui existență e mai valoroasă pentru umanitate – a dumitale sau a mea –, dar în clipa aceasta a dumitale este singura care are o valoare stabilită, domnule Eversea.

Doctorul se lăsă pe spate în scaun. Pistolul lui era unul simplu: confecționat din alamă și lemn de nuc. Nu avea incrustate siluete de sirene.

– Și dacă vei fi prins în această misiune de a-ți demonstra nevinovăția și îmi vei trăda secretele, cu siguranță o să-mi pară rău că nu te-am împușcat chiar aici și acum, cu nici un alt martor prezent

în afară de doamna Greenway. Totuși, fiind un om al rațiunii, îmi e greu să nu privesc situația asta ca pe o soluție foarte atractivă. Și aș putea să o fac, pentru că, vezi dumneata, în ciuda faptului că doamna Greenway pare neobișnuit de în largul ei cu pistolul în mână, știu că nu îl va folosi pentru a mă ucide.

Rosti acea ultimă propoziție cu blândețe și aproape scuzându-se. De parcă dezvăluia încă un secret – de data asta aparținându-i ei. Doctorul se uită spre Madeleine. Dar ea nu schiță nici o expresie, ci doar ridică ușor bărbia – poate în semn de sfidare.

– Și, dacă aș dori, am și posibilitatea de a-ți face cadavrul să dispară, domnule Eversea, continuă doctorul, gesticulând spre domnul Pallatine. Și ar fi cuvântul doamnei Greenway împotriva cuvântului meu legat de ceea ce s-a întâmplat cu dumneata.

– Ținând cont de tot ce am discutat în seara asta, doctore, trebuie să-ți mărturisesc că mi-a trecut deja prin minte posibilitatea aceasta.

Apăruseră din nou: superficialitatea și atitudinea glumeață.

Așa că rotițele din mintea lui Colin se învârteau frenetic: era într-adevăr rapid, dar oare ar fi putut să se ferească de un glonț tras de la o distanță atât de mică?

Și apoi doctorul August se aplecă în față, și țeava pistolului veni mai aproape de el. Inima îi bătea tare în piept, aproape asurzindu-l. Și atunci înțelese că probabil doctorul cunoștea toate răspunsurile fiziologice la stimulul frică și că mai mult ca sigur înțelegea exact ce se întâmpla în sufletul lui, chiar dacă la suprafață nu afișa altceva decât nepăsare.

– Și poate n-o să-ți vină să crezi, domnule Eversea, continuă doctorul, dar acest mic discurs nu este menit să te sperie. Ci să te facă să pricepi că eu chiar înțeleg ce este în joc. Înțeleg foarte bine toate opțiunile pe care le am *și* care sunt consecințele lor.

– Te asigur că și noi la fel, doctore August.

Omul încuviință din cap scurt.

– Dar iată care-i treaba, domnule Eversea: mie nu-mi pasă deloc de ce ne face cineva asta și nu cred că l-ai omorât pe Roland Tarbell și nici nu am nevoie de mai mulți bani decât am deja. Dar țin foarte mult la munca, la casa și la familia mea. Și cred că în clipa de față dumneata ești cu mult mai motivat decât mine să afli cine sunt vinovații. Trase apoi piedica pistolului și i-l înmână lui Colin. O să ai nevoie de ăsta.

În clipa aceea, Colin fu foarte recunoscător fumului de trabuc, care îi țâșni dintre buze odată cu un oftat ușurat.

Poate că nu murise spânzurat cu o zi înainte, dar cu siguranță îmbătrânise cu mulți ani numai în ultimele câteva minute.

Luă cu nonșalanță pistolul de la doctorul August. Și, în ciuda bătăilor frenetice ale inimii sale, o parte mică și exaltată din el sărea în sus de bucurie, strigând: „În sfârșit! Un pistol!"

Și, odată ce puse mâna pe pistol, Madeleine trase și ea piedica propriei arme și o ascunse înapoi în buzunarul rochiei. Și apoi Colin o văzu închizând ochii de ușurare.

Iar atunci nu putu să nu se întrebe: oare Madeleine avea vreun motiv să simtă vreun soi de loialitate față de bunul doctor? Oare crezuse cu adevărat că avea să-l împuște? Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi simțit vreun pic de loialitate față de el? Mai ales de vreme ce se zvonea că valora o sută de lire sterline.

– Nu țin praf de pușcă sau gloanțe aici în birou, domnule Eversea, așa că ai o singură împușcătură. Sper totuși că nu vei avea nevoie s-o folosești. Dar, te rog, găsește-i pe vinovați! Și fă-i să se oprească!

– Mulțumesc, doctore August. Cu voia lui Dumnezeu, am să-ți înapoiez pistolul curând. Și îți voi păstra secretele... în măsura în care pot fi păstrate, desigur.

Doctorul zâmbi cu tristețe când auzi asta.

– Voi face și eu același lucru, domnule Eversea. Și încă ceva: poate că până astăzi te-ai putut mișca cât de cât neobservat prin Londra cu gulerul ridicat și cu pălăria ascunzându-ți chipul, dar nu m-aș baza pe lucrul acesta și-n zilele care urmează. Cu siguranță se vor răspândi repede zvonurile despre recompensă și, după cum bine știi, există ochi lacomi peste tot. Puteți rămâne aici în cabinet în noaptea aceasta dacă nu aveți unde altundeva să vă duceți. Știu cum să vă scot de aici dimineață și cum să vă duc nevăzuți până la următoarea destinație. Îți dau cuvântul meu că sunteți în siguranță în noaptea aceasta. Iar... restul... depinde numai și numai de voi.

Colin inspiră adânc și se întoarse spre Madeleine.

– Să rămânem aici? Se gândi să o includă și pe ea în luarea deciziei. Și spera că presupunea bine că încă erau „o echipă".

Ea încuviință din cap, după o clipă de gândire. De parcă încă nu-și putea folosi pe deplin vocea.

Colin se întoarse apoi și-l strânse tare de mână pe doctor pentru o clipă. Iar omul făcu o plecăciune foarte elegantă în fața lui Madeleine. După care dădu să plece.

– Doctore August... Vocea lui Madeleine suna puțin răgușită, așa că își drese glasul.

Doctorul se opri și se întoarse spre ea, în expectativă.

– Ai vrea să te uiți la gleznele domnului Eversea mai întâi?

Colin se răsuci ușor spre Madeleine și clătină din cap aproape imperceptibil. Doamne! Se săturase până peste cap să i se tot amintească de Newgate și de slăbiciune. Era bine.

– Cătușe? întrebă doctorul August pe același ton banal, pe care oricine altcineva l-ar fi folosit pentru a zice „masă" sau „cal", și chipul aproape că i se lumină un pic. Pentru că acela era domeniul în care se simțea cel mai în largul său și în care chiar ar fi putut fi de folos. Și, în clipa aceea, Colin Eversea devenise cu adevărat interesant pentru el.

– Dă-ți jos cizmele alea, Eversea. Și suie-te pe masă!

Doctorul mută lampa ca să aibă lumină mai bună, îl ajută pe Colin să se descalțe de cizme și desfăcu bandajele improvizate, sub privirea lui Madeleine – care nu se clintise de la locul ei de lângă perete. Îi examină o clipă rănile și apoi scoase un sunet de aprobare.

– Se vindecă, dar o să ai nevoie de niște bandaje mai zdravene, care să împiedice frecarea, altfel nu se vor vindeca niciodată de tot.

Luă niște vată și o sticlă cu un lichid negricios, care avea un miros înțepător, și îi curăță cu grijă rănile lui Colin – dar cu o meticulozitate plină de pricepere, care îi amintea de Madeleine. Îl ustura un pic, dar lucrurile care ajutau vindecarea de obicei usturau. Și Colin îl urmări cu atenție, curios să vadă cum își practica omul acesta meseria.

Doctorul continuă prin a-i aplica un strat generos de unguent de sunătoare și termină prin a-i aplica bandaje normale și curate – câte unul pe fiecare gleznă. După aceea Colin se încălță la loc cu ciorapii și constată că era într-adevăr mult mai bine.

– Mulțumesc, domnule.

– Mai ai vreo rană sau lovitură care necesită îngrijire? întrebă doctorul.

– Încă nu, răspunse Colin, afișând un zâmbet strâmb.

Doctorul August zâmbi cu subînțeles când auzi asta. Colin se gândi atunci că, ținând cont de misiunea care-l aștepta, probabil mesajul care se ascundea spatele zâmbetului era: „Mai ai timp".

– Mult noroc, domnule Eversea. Tind să suspectez că ai nouă vieți, asemenea unei pisici. Și, după calculele mele, ți-au mai rămas vreo șapte. O seară bună, doamnă Greenway. Îmi închipui că voi doi veți vrea să-i faceți o vizită servitoarei doamnei Pallatine

mâine-dimineață. O să mă întorc în zori ca să vă scot de aici. Ar fi de mare ajutor dacă ați fi deja treji și pregătiți de plecare.

– Este vreun zăvor pe exteriorul acestei uși, doctore August?

– Da, dar n-am să-l încui. Angajații de noapte se așteaptă să vadă zăvorul deschis. Cu toate astea, va trebui să fiți cu ochii în patru.

De parcă mai era nevoie să li se amintească asta.

Capitolul 13

Și apoi doctorul plecă și rămaseră singuri. Era extraordinar de liniște. Colin fixă spătarul unui scaun sub clanța ușii. Se gândi că blocarea ușii încăperii în care se aflau deja devenise un obicei.

Se întoarse apoi și o văzu pe Madeleine Greenway alunecând ușor în jos pe peretele lângă care stătuse, până când ajunse ghemuită pe podea și lipită de zid... De parcă tensiunea fusese singurul lucru care o ținuse în poziție verticală.

Colin o privea nedumerit. În clipa aceea, așa – stând chircită lângă perete în semiîntuneric și ținând în poală pistolul frumos al răposatului ei soț –, Madeleine nu mai arăta deloc ca femeia care păcălise, mituise și fusese mai deșteaptă decât soldații britanici, o adunătură de mii de oameni și autoritățile englezești, ca să-i salveze fundul jalnic – dar și extrem de atractiv – de la spânzurătoare. Părea micuță, fragilă și palidă. Și nici nu ar fi putut bănui ce se întâmpla în mintea și-n sufletul ei în momentul de față. Cu toate acestea, îi amintea de cineva care aștepta cu stoicism să treacă efectele unei lovituri neașteptate sau ale unei răni vechi: respira adânc pentru a răzbi prin durere, știind că era doar o chestiune de timp până avea să-i treacă. Și avea încredere că după aceea își va fi recăpătat puterile.

„Prea multe mici", îi spusese doctorul hoțului de cadavre. Colin știa foarte bine că acela era crudul adevăr. Copiii mureau alarmant de des din cauza a tot felul de boli misterioase, și familiile își îmbrăcau suferința în mantia unui pragmatism religios: „Facă-se voia Domnului". Aproape fiecare familie numeroasă și de fapt aproape fiecare familie pe care o cunoștea Colin – inclusiv a lui – avea un mormânt mic în cimitirul familial. Și același lucru era valabil și pentru văduve. Pentru că pur și simplu acelea erau vremurile în care trăiau.

Dar, cu cinci ani în urmă, pământul se năruise sub picioarele lui Madeleine Greenway. Pierduse tot ceea ce iubise și tot ce avusese vreodată... în același timp.

Pe Colin îl tulbura această nouă informație aflată. Și aproape că îi venea să se ducă la ea și să-i dezmierde părul, într-o încercare de a-i alina pe amândoi – mai cu seamă că acum știa cât de moale era podoaba ei capilară. Se gândi să-și facă de lucru cu obiectele din cameră, ca o tentativă de a-și înăbuși acel impuls fugar – poate să deschidă toate borcanele și să se uite înăuntru, poate să-i strângă mâna domnului Pallatine sau poate chiar să încerce să i se prezinte oficial doamnei Greenway. Dar nu era sigur dacă ea ar fi apreciat asta. Ian ar fi râs. Olivia era posibil să fi râs. Louisa l-ar fi mustrat.

Poate dacă doar încerca să vorbească cu ea. Despre orice.

– Crezi că doctorul August e nebun? o întrebă atunci Colin.

Madeleine ridică privirea.

– Poate puțin. Așa cum toate geniile sunt nebune...

– Așadar, crezi că e un geniu? Dintr-odată, Colin se simțea incredibil de gelos. I-ar fi plăcut și lui să fie un geniu în orice. Ai observat că a zis că mi-au mai rămas șapte vieți? Chiar crezi că a fost pe punctul de a mă omorî în seara asta?

Ea înclină ușor capul, gânditoare.

– Cred că e greu de spus ce ar face oricine, domnule Eversea, zise apoi încet. Să nu uităm că trebuie să-și protejeze familia. Și cariera. Dar sunt sigură că acum consideră că a procedat corect cu dumneata. Și suspectez că doctorul are niște concepții foarte ferme despre ce înseamnă bine și rău. Poate că pur și simplu ai avut norocul să te afli în categoria „corectă".

Colin cugetă câteva clipe asupra afirmației ei.

– Și crezi că a procedat corect urmărindu-l pe domnul Pallatine? Sau cumpărând cadavre?

– N-aș putea spune. Dar știu sigur că e un doctor genial și suspectez că oamenii care sunt cei mai buni la ceea ce fac tind să devină pasionați și obsesivi... uneori chiar riscând să piardă din vedere imaginea de ansamblu și să devină jignitori. Tot ceea ce face face în slujba profesiei sale. Nu cred că este un om rău. Pe de altă parte, nici nu cunosc vreun om care să nu aibă secrete sau al cărui suflet să fie complet pur.

Nici el nu cunoștea, că tot venise vorba. Dacă nu cumva aceea era Louisa Porter. Colin se întrebă apoi ce altceva se mai ascundea în trecutul lui Madeleine Greenway.

– S-a purtat... prietenos cu dumneata? întrebă el, știind că era foarte posibil ca asta să conducă tot la răspunsuri monosilabice. Încercă, dar nu reuși să-și ascundă blândețea din voce. Știa cumva că ea nu ar fi acceptat sub nici o formă mila. Doar că pur și simplu nu-și putea imagina ce i-ar fi putut spune doctorul August unei tinere femei bolnave, a cărei familie murea de variolă, în vreme ce ea supraviețuise pierderii a tot ce avea mai scump pe lume. În fond, lui nu i se părea deloc că doctorul August ar fi fost un om blând.

Madeleine șovăi atât de mult, încât crezu că îi ignora întrebarea sau că nu o înțelesese. Dar aparent doar își lua un răgaz pentru a formula un răspuns potrivit... pentru că, atunci când vorbi, vocea ei era meditativă:

– Nu avea de ce să fie prietenos, domnule Eversea. Trebuia să fie bun. Bun în profesia sa, mai exact. Oricum nu a fost nici... neprietenos. Dar știu sigur că a făcut tot ce i-a stat în putere pentru noi. A făcut-o în interesul medicinei și cumva poate și pentru propriul său orgoliu. Și cred că, în felul său neobișnuit, îi pasă cu adevărat de oameni. Dar nu este un membru al clerului. Încearcă să ne vindece trupurile, nu sufletele. Iar atunci când eu am supraviețuit, dar soțul și copilul meu au murit... Făcu o scurtă pauză, poate pentru a-și aduna puterile pentru a verbaliza răspunsul, după care continuă: Chiar cred că doctorul August a suferit și el în felul lui. Nu este un om de piatră. E doar mai greu de înțeles. Și, în plus, s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, zise ea scurt. Cu cinci ani în urmă.

Asta era mai mult decât tot ce îi spusese doamna Greenway de când se cunoscuseră.

Colin se pomeni atunci stând foarte încordat, de parcă tocmai îi pusese în mâini un obiect foarte fragil. Nu era sigur că voia să afle toată povestea ei – pentru că asta l-ar fi atras și mai mult în mrejele vieții misterioasei doamne Greenway. Și, deși era sigur că și-ar fi dorit să se încurce în brațele ei sau în părul ei lung și negru – cel puțin pentru o jumătate de oră din viața lui –, asta presupunea o încurcare de un cu totul alt soi.

În cele din urmă însă, nu se putu abține:

– Acum cinci ani nu înseamnă cu așa mult timp în urmă, zise el încet. Bătălia de la Waterloo a avut loc acum cinci ani. Uneori, am impresia că parcă a fost ieri.

Îi văzu apoi degetele de la o mână strângându-i-se într-un pumn în dreptul coapsei. Și se întrebă dacă și-ar fi dorit să se ghemuiască

cu totul și să fie singură pentru câteva minute. Iar el nu făcea altceva decât să vorbească și să-i retrezească toate acele amintiri dureroase.

– S-a întâmplat de mult, repetă ea liniar.

De parcă spunând asta ar fi pus o distanță și mai mare între prezent și momentul acelei suferințe.

– Mai ai alte rude?

– Ei bine, mai am câțiva veri împrăștiați prin țară. Dar pe nimeni de care să fiu apropiată. Soțul și fiul meu au fost familia mea.

Așadar, era singură. Colin simți acel cuvânt – singură – ca pe un ghem rece și dureros în măruntaie. Ca și când ar fi fost înjunghiat în stomac cu o bucată ascuțită de marmură. Își mută agitat greutatea de pe un picior pe altul, încercând să susțină povara care simțea că-i atârna pe umeri. Relațiile de familie puteau fi extrem de încâlcite și complexe. Asta îl făcu să se gândească la fratele său, Marcus, care-i salvase viața cândva și care în momentul acela era posibil să fi încercat să i-o curme pentru iubirea unei femei. Dar îndepărtă în grabă acel gând. Indiferent de cum ar fi stat lucrurile, familia sa era singurul lucru care-l lega de lumea aceasta. Și nu ar fi putut suporta să trăiască fără nici unul dintre ei.

– Cum ai devenit mercenară, doamnă Greenway?

Ea chiar izbucni în râs când auzi asta.

– Te gândești *vreodată* înainte de a vorbi, domnule Eversea?

– Eu doar...

– Făceai conversație. Desigur.

Cu toate acestea, pe buzele ei se ivi un zâmbet mic, și asta îl făcu și pe el să zâmbească. Zâmbetele erau un lucru bun și frumos... mai ales al ei.

– Bine, o să-ți spun dacă asta pune capăt interogatoriului. Adevărul e că am ajuns să fac asta complet din întâmplare. Eram bună la asta, domnule Eversea. Nu mi-a mai rămas nici un ban după moartea soțului meu... vezi dumneata, e foarte scump să fii bolnav... și, de vreme ce am fost și eu bolnavă mult timp, am pierdut magazinul – vindeam brânză –, pentru că nu m-am putut ocupa de el și s-au adunat datorii. Dar știam cu ce se ocupă Croker, pentru că venea la magazinul nostru și cumpăra brânză pentru Tiger's Nest. Într-o discuție, mi-a spus despre un domn care nu putea recupera un colier care îi aparținea soției sale și pe care i-l dăduse din greșeală amantei lui. Și i-am spus exact cum aș face eu ca să-l recuperez. Vezi dumneata, eu am fost mereu foarte bună la a face planuri... Așa a prosperat și magazinul nostru, de altfel. Și, ei bine, am fost angajată

să recuperez colierul. Poate n-o să-ți vină să crezi, dar există și oameni cărora nu le pasă cine anume le rezolvă problema – dacă este bărbat sau femeie – câtă vreme o rezolvă. Dar de obicei aceștia sunt oameni ajunși în culmea disperării. Și eu am reușit. Am recuperat colierul. Și a fost... absolut exaltant. Iar astfel s-a dus vorba despre... talentele mele. Așa că am primit și alte oferte. Mi-am plătit toate datoriile. Și am continuat să lucrez. Pentru că era interesant. Și profitabil.

– Și periculos, zise el, dar își dădu repede seama că fusese un cuvânt complet nepotrivit.

Madeleine ridică ochii spre el.

– Da, aprobă ea încet, aproape amuzată.

Și în clipa aceea conștientiză ceva tulburător: nu-i păsase. Primise pericolul cu brațele deschise. Era o „muncă" perfidă și obositoare. Dar, în lumina a tot ce se întâmplase, reprezenta în același timp și un venit sigur, și un balsam pentru suflet.

Colin se gândi atunci la el însuși. Cândva, stătuse agățat de o creangă ruptă, bălmăjind rugăciuni și dând din picioare în aer. Dar, în timp ce, în cazul lui, apăruse un grădinar care-l ajutase să se dea jos din copac, înainte de a cădea și a muri – sau înainte de a fi împușcat de Lord Malmsey –, atunci când fusese în cădere liberă, după ruperea ramurii ei figurative, Madeleine Greenway se prinsese de pumnul cărnos al lui Croker.

Nimeni nu știa mai bine decât el cu ce viteză ametitoare se putea spulbera o viață aparent perfectă.

„Am fost bună la asta." Dar își aminti apoi cum Madeleine Greenway strecurase un penny în pantoful unui băiețel sărman. Cum mâinile ei moi îngrijiseră cu blândețe rănile de la cătușe ale unui bărbat pe care nu-l cunoștea suficient de bine pentru a putea avea încredere în el. Și cum riscase cu acel praf de pușcă prost. Știa că femeia din ea era cu mult mai puternică decât mercenara. Și că în cele din urmă chiar asta avea să-i aducă moartea.

Și tocmai de aceea avea nevoie să lase totul în urmă, cât mai repede cu putință.

Dar tot el și era motivul pentru care nu se putea rupe încă de viața aceea. Pentru că își cheltuise toți banii de avans salvându-l pe el. Și nu ar fi putut-o învinui dacă tot ce vedea atunci când se uita la el era acea recompensă pusă pe capul său, despre care se zvonea că valora o sută de lire.

Se instală o tăcere, în decursul căreia ceara topită de la lumânare se scurse și se împrăștie din cauza unui curent răzleț care sufla prin cabinet – poate că fereastra trebuia închisă mai bine –, iar domnul Pallatine strălucea într-o minunată nuanță de chihlimbar și chiar începuse să pară mai prietenos întru câtva.

Colin se întrebă atunci dacă asta dovedea că un om se putea obișnui cu orice la urma urmei.

– Uite, doamnă Greenway! Să ne comparăm armele? A mea e mai mare, zise el afișând pistolul.

Și atunci ea ridică dintr-una dintre sprâncenele-i negre.

– Dar a mea e mai frumoasă.

Și apoi afișă un zâmbet firav, recunoscând aluzia aceea fină.

Și exact acela fusese scopul său.

Dar apoi se făcu din nou liniște. Și încercă din răsputeri să nu se holbeze la ea. Dar era destul de dificil, din moment ce chipul ei fascinant era cel mai interesant lucru din încăpere. „Și tocmai asta e!" gândi el. Iubirea, suferința și greutățile prin care trecuse erau lucrurile care ofereau rezonanță frumuseții ei. Și astfel, caracterul ei complex devenise mai... pământean de-a lungul anilor. Era adevărat că avea în ea ceva distant și rece, dar avea în același timp și ceva delicat, precum colinele din Sussex Downs. Și tocmai din acest motiv exploratorul din el se simțea iremediabil atras de ea.

Și în clipa aceea se pomeni dorindu-și să aibă ceva folositor de spus. Dacă Madeleine Greenway ar fi fost una din surorile sale, Genevieve sau Olivia, care, atunci când o neliniștea ceva, era predispusă la a plânge și, respectiv, la a avea explozii temperamentale, atunci ar fi luat-o în brațe. Dacă ar fi fost Louisa, atunci i-ar fi oferit o batistă, un umăr pe care să plângă, o plimbare liniștitoare pe dealuri sau o glumă – pentru că acestea erau lucrurile care o alinau de obicei pe Louisa.

Dar Madeleine Greenway își câștigase puterea sa. Și chiar se întrebă atunci dacă mai știa cum să fie o persoană slabă. Deoarece cu siguranță trecuse foarte mult timp de când nu-și mai putuse permite asta.

„O să fiu puternic pentru tine."

Îl tulbură destul de mult acel gând. Nu era sigur că i se mai ceruse vreodată în viața lui să aibă acel gen de putere. Toate femeile din viața lui – inclusiv Louisa Porter, în ciuda sărăciei lucii în care trăise – luaseră mereu de bună o anumită siguranță. Pentru că era incorporată în acel anume loc pe care-l ocupau în societate.

Și în clipa aceea și-ar fi dorit să se strecoare jos, lângă Madeleine, și să o tragă în brațele lui. Pentru că era sigur că ceea ce ar fi început ca o alinare sufletească s-ar fi transformat într-o partidă toridă de amor. Doamna Greenway avea o stăpânire de sine incredibilă, dar era și ceva educat... în timp ce senzualitatea îi era înnăscută. Iar dacă el era într-adevăr un geniu în ceva... atunci era un geniu în a înțelege momentul exact când o femeie era pe punctul de a capitula și când a o ademeni să-i cedeze. Mai era, desigur, și problema acelei recompense puse pe capul lui, despre care se zvonea că era de o sută de lire – care fără îndoială era ca un cântec de sirenă pentru Madeleine Greenway. Dar și în privința aceasta suspecta că putea câștiga loialitatea ei nemuritoare făcând dragoste cu ea.

Așa că se lăsă pradă tentației de a-și imagina asta... i-ar fi cuprins părul acela mătăsos, i-ar fi lăsat ușor capul pe spate și i-ar fi cucerit buzele cu ale lui, gustându-i pentru prima dată gura aceea dulce și întunecată, și limba. Alunecându-și ușor, ușor degetele pe pielea mătăsoasă a gâtului ei și strecurându-le în josul corsajului. Trăgând în jos materialul ca să-i elibereze sânul pentru degetele sale. Pentru palma și pentru limba sa. Lăsând-o ușor în jos pe pătura întinsă, ridicându-i rochia până la șolduri. Uitându-se adânc în ochii ei negri, în timp ce-și poziționa propriul său trup tare și flămând între coapsele sale. Brațele ei încolăcindu-se în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape...

O fierbințeală teribilă i se revărsă prin vene și aproape că închise ochii. „Doamne, Dumnezeule!"

Trecuse prea mult timp! Mult prea mult timp!

Inspiră adânc. Și apoi luă decizia.

Colin strecură mâna în buzunarul vestonului, se sprijini de perete și se lăsă în jos, ca să se așeze lângă ea – cam la o jumătate de metru distanță –, după care își odihni pumnii strânși pe genunchi.

Ea își întoarse ochii aceia întunecați spre el și îi aruncă o privire nedumerită. Și un zâmbet slab și trist.

– Întinde mâna, doamnă Greenway, îi porunci el blând.

Ea se uită la el întrebătoare.

– De ce?

– Oh... doar fă-o! Vreau să-ți citesc în palmă.

Ea pufni încet, neîncrezătoare. Dar apoi întinse mâna, cu palma ridicată în sus.

Iar el îi așeză în mână sticluța de cristal cu apă de levănțică.

Madeleine încremeni atunci. Rămase o clipă holbându-se la ea. Părea aproape speriată. Și apoi...

– Oh! exclamă ea. Era pe jumătate icnet și pe jumătate râset. Dar îi trăda încântarea. Una peste alta, era un sunet firav, dar glorios.

Iar când îl auzi, Colin înțelese că gestul lui o luase complet prin surprindere și că lăsase garda jos pentru prima dată de când o cunoștea. Și acela era cel mai frumos cadou pe care-l primise vreodată în viața lui.

– Am furat-o de la contesă.

Madeleine rămase mută de uimire. Flacăra lumânării dansa pe fațetele sticluței, luminând-o pe rând pe fiecare-n parte, iar ea privea totul hipnotizată.

Totuși, își reveni repede.

– Ai furat. Admirabil din partea dumitale.

– Măcar atât puteam să fac. În fond, și dumneata mi-ai făcut cadou o pălărie minunată.

Rămaseră amândoi tăcuți o vreme, admirând felul în care strălucea sticluța de cristal.

Și apoi întoarse ușor capul spre el, și zâmbetul acela firav dispăru complet. Li se întâlniră privirile, și Colin simți din nou o explozie fierbinte răspândindu-i-se pe șira spinării. Apăruse din nou! O dorință arzătoare și uimitor de convingătoare. Acum. Trebuia să acționeze chiar acum! Poate să-i cuprindă maxilarul în palmă, să se aplece ușor și să...

Inspiră și expiră adânc de câteva ori, luptându-se cu fiecare instinct care urla în măruntaiele sale. Și apoi întoarse ușor capul de la ea.

Mai rămaseră în tăcere câteva clipe.

Apoi Colin își împreună mâinile și le întinse, flexându-și degetele.

– O facem pe rând, afirmă el arogant.

Ea smuci imediat capul spre el, încruntându-se – după cum era de așteptat – la adresa tonului poruncitor al vocii lui.

– Ce o să facem pe r...?

– Să dormim.

Interveni o pauză scurtă.

– Atunci dumneata o să dormi primul, insistă ea.

Și asta era de așteptat.

Colin se prefăcu a cugeta puțin asupra acestui fapt.

– Bine, aprobă el, prefăcându-se nemulțumit. Să nu-mi atingi arma în timp ce dorm.

– Nici n-aș visa să fac așa ceva, domnule Eversea.

Amândurora le făceau plăcere acele insinuări fine, chiar dacă nici unul din ei n-ar fi recunoscut asta nici într-o mie de ani. Colin zâmbea când întinse pătura, iar pe buzele ei apăruse un mic surâs.

Colin se simțea peste măsură de mulțumit că reușise să-i dea înapoi lui Madeleine un pic din puterea ei.

Se înfășură în pătură, după care se întinse acolo, pe podeaua cabinetului. Era încălțat doar în șosete și spera că picioarele sale miroseau un pic mai bine în clipa aceea, după ce doctorul i le spălase și bandajase – mai cu seamă că Madeleine Greenway trebuia să împartă din nou cu el o cameră destul de mică și nu era unul dintre frații săi.

– Ai face bine să mă trezești când îmi vine rândul să stau de pază, o avertiză el.

– Te trezesc, promise ea.

În momentul acela chiar părea puțin amuzată.

El studie profilul lui Madeleine Greenway printre pleoapele-i întredeschise. Stătea tăcută și liniștită. Nasul ei drept și buza de jos cărnoasă și moale erau o priveliște minunată în semiîntunericul care îi înconjura. Așa că se prefăcu că adormise, ca să o poată studia pe îndelete. Era încă un șiretlic pe care-l învățase de la nebunaticii de frați ai săi mai mari... să își regleze respirația la un ritm constant și adânc și să continue să privească printre pleoapele întredeschise.

Iar ea rămase destul de nemișcată o vreme – cu excepția faptului că întorcea sticluța pe toate părțile, ca să o admire în lumina lumânării. Fațetele de cristal sclipeau precum oglinzile folosite de contrabandiști ca să semnalizeze corăbiile. Și se mai mișcă doar de câteva ori după aceea. O dată pentru a deschide sticluța și a o ridica la nas. Atinse gura sticluței cu degetele, după care se atinse pe gât și o închise cu grijă.

Și încă o dată mai târziu – cât încă o privea – își frecă ușor mâna de colțurile ochilor. Iar lumina lumânării îi dezvălui că încheieturile degetelor ei coborâră la loc la fel de umede și de strălucitoare precum sticla de cristal pe care o ținea în mână.

Și să dea naiba dacă mai putu închide un ochi mult timp după aceea.

Capitolul 14

– Sicriul dumitale e gata, domnule Eversea.

Colin se gândi că, dacă scăpa vreodată cu bine din chinul acela, cu siguranță avea să ajungă să simtă destul de multă apreciere și recunoștință față de doctorul August. Cu toate acestea, era perfect conștient de faptul că nu avea să-l invite la petreceri sau serate. Pentru că suspecta că ideea lui despre umor ar fi dus la apariția a nenumărate momente de tăcere stânjenitoare.

Era un sicriu simplu, confecționat din lemn de pin, abia asamblat, care încă asuda rășină – genul în care ar fi fost așezate cadavrele majorității criminalilor spânzurați la Old Bailey, dacă nu veneau familiile să le revendice trupurile. Genul în care erau închiși mii de oameni în fiecare an, înainte de a fi îngropați în cimitirele săracilor. Genul de sicriu pe care spitalul îl fabrica în serii de câteva sute.

Nimeni nu și-ar fi ridicat semne de întrebare în legătură cu transportul unui sicriu de la spital. Doctorul chiar era foarte inteligent.

Doctorul August ceruse să fie livrat în zori, și iată-l acolo în clipa aceea, chiar la ușa cabinetului. Madeleine urma să joace rolul rudei venite să ridice cadavrul și acesta era un alt lucru care nu avea să trezească suspiciuni. În general, autoritățile orășenești erau ușurate când venea un membru al familiei să revendice un cadavru, întrucât înmormântarea cerșetorilor reprezenta o cheltuială împovărătoare pentru Londra.

– Am reușit să-i fac găuri pe partea stângă cu șurubelnița, ca să poți respira, domnule Eversea. Așa că nu te vei sufoca dacă îți capul întors spre stânga. Și încearcă să nu strănuți, dacă nu cumva vrei ca asistenții care poartă sicriul să-l scape de spaimă și implicit să-ți rupă toate membrele. De aici o să pleci spre cimitirul săracilor. Și oamenii vor ajunge din clipă în clipă.

Colin și Madeleine se uitară chiorâș la interiorul sicriului. Fusese căptușit atent cu paie, care să-i asigure un oarecare confort. De parcă ar fi fost o găină care se pregătea să ouă.

Lui Madeleine nu-i făcea prea mare plăcere să-l vadă pe Colin urcându-se în sicriu. Pe de altă parte, era recunoscătoare că urma să aibă câteva minute doar pentru ea, să se gândească.

Îl trezise pe Colin când venise rândul său să stea de pază – întocmai după cum îi promisese. El zâmbise somnoros și îi mulțumise fără cuvinte, după care se ridicase în poziție de drepți lângă perete, în timp ce ea se așezase pe pătură. Și chiar dormise câteva ore. Fusese un somn superficial, încărcat de vise active, vii și aproape febrile, și își amintea foarte clar că văzuse în ele și chipul lui Colin Eversea. Nu se simțea deloc odihnită.

Totuși, mirosea a parfum de levănțică.

Madeleine ridică mâna sub pretextul de a-și așeza după ureche o șuviță rebelă și-și frecă pe furiș încheietura de nări, pentru că, de fiecare dată când făcea asta, în pieptul ei apărea o explozie de plăcere. Aproape că nu-i venea să creadă că Eversea Colin furase parfum de levănțică de la contesă!

Observase mirosul ei subtil de levănțică. Dar, de fapt, de ce se mai mira? În fond, Colin Eversea era incredibil de bun la a observa lucruri.

Nu era deloc așa cum se așteptase ea. Ba nu, asta nu era tocmai adevărat. Era întru totul așa cum și-l închipuise după tot ce citise despre el în ziare – enervant, frivol, arogant și amețitor de șarmant. Doar că nu ar fi suspectat niciodată că ascundea o inteligență sclipitoare, că își folosea umorul ca pe o armură protectoare sau că farmecul său venea în parte și din faptul că poseda o percepție uimitoare și chiar... grație.

Cu cinci ani în urmă, Madeleine își pierduse familia în mod dureros. Și jalea aceea aproape că îi secătuise sufletul. Dar adevărul era că, în afară de scurte momente de slăbiciune în care se lăsa pradă nostalgiei și regretului, în momentul acela ființa ei nu mai era guvernată de suferință. Mai rămăseseră, desigur, umbre adânci care îi întunecau existența, oferindu-i profunzime și înțelepciune. Dar asta o îmblânzise și o întărise în aceeași măsură.

Și-n clipa aceea știa și el asta. Colin Eversea fusese martor la slăbiciunea ei, o evitase cu delicatețe, o făcuse să râdă și apoi îi oferise sticluța cu parfum de levănțică. Știa foarte bine că, dacă ar fi atins-o cât de puțin noaptea trecută, s-ar fi lăsat în brațele lui – i s-ar fi dăruit acelui bărbat care era expert în seducție și despre care mulți ar fi spus că-și făcuse o carieră din asta. Și nu se îndoise deloc că-și dorise extrem de mult să o atingă. În fond, nu era o copiliță naivă.

Și totuși, nu o făcuse.

În dimineața aceea, luaseră un mic dejun rapid din mâncarea pe care o mai aveau de la contesă, se spălaseră puțin – sau mai degrabă

își șterseseră fețele, folosind apa din lavoarul doctorului și câteva ghemotoace de vată – și Madeleine își pieptănase cât de bine putuse cu degetele părul lung și negru, după care îl prinsese la loc, cu ajutorul unei oglinzi pe care o găsise în cabinetul doctorului.

Iar Colin Eversea o privise tot timpul într-o tăcere deplină și arzătoare.

Ea se prefăcuse a-l ignora o vreme. Iar când efectiv nu mai putuse, îi aruncase o privire încruntată.

– Aș plăti ca să te văd făcând asta.

Rostise liniar afirmația aceea. Dar cuvintele conținuseră o fervoare care o lovise chiar la baza coloanei vertebrale, revărsându-se prin ființa ei și făcând-o să se cutremure. Și i se tăiase răsuflarea pentru o clipă dulce, dar șocantă și complet neașteptată.

Fuseseră niște cuvinte foarte simple. Ba chiar absolut obișnuite. Dar simțise dorința care se ascundea sub ele. La fel de puternică și de clară ca și când ar fi fost prima dată în viața ei când era cuprinsă de o astfel de senzație.

Și tocmai acelea erau pericolele farmecului lui Colin Eversea. Care pe ea o înspăimântau dincolo de orice rațiune.

Îl mai privi o dată scurt, înainte de a închide capacul sicriului, și-l văzu zâmbind și ridicând din sprâncene. Nu era un moment bun, dar în multe feluri reprezenta o ușurare. Pentru că își dorea foarte mult să fie singură cu gândurile ei o vreme.

Se presupunea că era ruda suferindă împovărată de conducerea mortului spre cimitirul săracilor. Așa că stătea aplecată deasupra sicriului și încerca să pară îndurerată și deloc înspăimântată. Sau poate faptul că era „palidă" era de ajutor. Pentru că, la cât de înghețate își simțea mâinile în mănuși, era o presupunere bună că în clipa aceea era albă ca varul.

Dar, după cum se dovedi, cei doi bărbați chemați de bătăile clopotelor să care sicriul și să-l urce-n căruță erau complet dezinteresați de ea și de „mortul" de dinăuntru. Pentru că erau preocupați să discute despre altceva.

– O sută de lire pent' Colin Eversea! îi zise unul dintre ei celuilalt. Auzi și tu!

O sută de lire pe capul lui Colin Eversea. Acesta era celălalt lucru care apăruse neobosit prin visele ei. O sută de lire, și ar fi putut fi liberă din nou.

Madeleine abia dacă aruncă un ochi spre cei doi oameni care îndeplineau sarcina sumbră și practică de a pune sicriul în spatele unei

căruțe. Dar, din fericire, cei doi nici nu observară găurile de pe partea laterală a sicriului, ascunse de paie.

Și apoi se depărtară cu cizmele lor grele ca să-și îndeplinească probabil o altă datorie sinistră.

Omul despre care se zvonea că valora o sută de lire zăcea nemișcat în sicriul de lemn.

Doctorul August fu distant și politicos pe toată perioada plecării lui Colin Eversea. O ajută pe Madeleine să urce în căruță și-i strecură în palmă câteva lire, fără să-și schimbe nici măcar o clipă expresia facială. Ea numără cinci bancnote de hârtie și le puse prudentă în mâneca rochiei.

Lovi din bici caii pe care cineva îi găsise pentru a transporta sicriul la cimitir – sau poate că aparțineau chiar spitalului? – după care întoarse ușor capul spre doctorul August și citi pe buzele lui: „Dumnezeu să vă aibă în pază".

Marcus Eversea se trezi devreme în ziua aceea, din cauza liniștii ciudate și din puterea obișnuinței. Era singur în conacul de la Londra, pentru că familia sa, care probabil avea să rămână marcată pentru totdeauna de evenimentele recente – familia Eversea făcuse multe lucruri nonconformiste de-a lungul anilor, dar era pentru prima dată când unul dintre ei dispărea fără urmă de la spânzurătoare, într-un nor de fum –, se întorsese la Pennyroyal Green, cu tot cu Louisa, ca să se ocupe de ultimele pregătiri pentru nuntă.

Marcus rămăsese la Londra cu mare regret, pentru că nu se putuse împotrivi firii sale și chemării sângelui.

Era un om meticulos din fire. Un om al comerțului și un iubitor al banilor. Iar săptămâna aceea avea loc o întâlnire importantă la Mercury Club, care prevedea primirea oficială a unui nou membru. Așa că refuzase să lipsească.

Era un Eversea, în definitiv. Ceea ce însemna că era suspicios la orice lucru care mirosea a mâna unui Redmond.

Și întâmplarea făcea că noul membru de la Mercury Club era tocmai omul care se ocupa de afacerile lui Isaiah Redmond.

Era destul de neobișnuit ca un om cu statutul domnului Baxter să fie promovat pentru a deveni membru cu drepturi depline în Mercury Club. Dar poate că se întâmpla tocmai pentru că însuși Isaiah Redmond îl propusese pe Baxter și că acesta din urmă activase ca secretar neoficial al clubului încă de la înființarea lui și demonstrase calități deosebite în administrarea afacerilor sale. Așa că nici

un membru nu obiectase – sau cel puțin nu cu voce tare. De fapt, Baxter fusese acceptat neoficial și acționa deja de câteva luni bune în calitate de membru, bucurându-se de avantajele considerabile ale statutului de membru: se folosea de salonul de mese elegant, de birourile de la sediul Mercury Club și de trăsura frumoasă și modernă, avea intrare în cercurile sociale cele mai înalte – care altfel i-ar fi fost inaccesibile unui simplu om de afaceri –, dar și ocazia de a-și combina banii cu averile altor oameni de succes, sporindu-și astfel destul de mult propriile venituri.

Totuși, Marcus începuse să se întrebe dacă nu cumva el obiecta. Avea o viziune la fel de egalitară ca oricine altcineva atunci când venea vorba despre a face afaceri cu oameni cu un rang mai mic decât al lui.

Dar chiar și așa...

Simțea că trebuia să arunce o privire peste registrele clubului. În general, cifrele vehiculate acolo îl ademeneau pe Marcus și credea că, dacă se uita peste ele suficient, avea să-și mai distragă întru câtva atenția de la faptul că fratele său mai mic încăpățânat era încă în viață și probabil chiar în clipa aceea își croia drum hotărât și pe furiș înapoi spre Pennyroyal Green și înapoi la o femeie cu ochii albaștri și păr de aur, care, într-un fel sau altul, tot urma a se căsători cu un Eversea.

Ținând cont de faptul că fratele său nu era tocmai mort, Marcus știa că trebuia să-i acorde Louisei șansa de a face alegerea. Dar acea simplă idee reprezenta o durere fizică aproape palpabilă, care-l ținu timp de o clipă țintuit în foaier, privind în gol.

Marcus se îndrăgostise iremediabil de Louisa Porter la un picnic, pe vremea când avea doar treisprezece ani. Colin îi furase boneta, și el i-o recuperase. Iar atunci când i-o dăduse înapoi, ceva ce nu reușise încă să definească nici el – poate recunoștința ei timidă sau amuzamentul liniștit din ochii aceia albaștri superbi – îl făcuse să îi ofere cumva și inima lui, împreună cu acea bucățică de cârpă. Bănuia că ea era singura persoană de pe lume care înțelegea cât de puternice erau sentimentele lui, de vreme ce nu exista bărbat în Sussex care să nu fi fost îndrăgostit de Louisa, măcar pentru o scurtă perioadă, și toți oamenii din Pennyroyal Green se bucuraseră să-l vadă pe Colin îndrăgostit de Louisa Porter – mai cu seamă că fratele său mai mic arătase asta, dând dovadă de multă imaginație și de foarte puțină stăpânire de sine. Adică așa cum făcea aproape totul, de altfel.

Dar Marcus era foarte hotărât să o facă cel mai bine.

Și pentru totdeauna.

Tot ce își dorise vreodată să obțină sau să devină reușise prin pură concentrare și hotărâre. Marcus știa că era chipeș. Știa că, după toate estimările, era o partidă excelentă. Dar Marcus înțelegea foarte bine și că nu era Colin și, implicit, hotărârea lui nu era de ajuns pentru a o face pe Louisa Porter să îl iubească.

Și, în ciuda faptului că nu își permisese niciodată nici măcar un singur gând melodramatic în întreaga sa viață, știa că nu ar fi putut îndura să mai trăiască dacă Louisa s-ar fi răzgândit în legătură cu căsătoria.

Un galop de o jumătate de oră pe străzile, din fericire, încă destul de pustii ale Londrei îl ajută să-și curețe mintea de gândurile acelea necaracteristic de melodramatice. Fu primit pe ușa frumoasă și elegantă de la Mercury Club de un majordom pe jumătate adormit, dar foarte eficient, i se aduseră registrele clubului și apoi se instală pe unul dintre fotoliile întunecate de pluș din salonul de zi, pentru a-și începe studiul.

Iar după vreo câteva pagini chiar se mai binedispuse puțin – pentru că el iubea niște șiruri bune de cifre la fel de mult cum iubea Colin poezia. Iar registrele erau impresionant de meticuloase. Sub ochii săi se întindeau coloane întregi de date, cumpărături, cheltuieli și nume de negustori și angajați, scrise de mână frumos și îngrijit și ordonate meticulos.

Și apoi un presentiment îl făcu pe Marcus să se ducă la pagina unde erau notate toate întâmplările din ziua în care viața lui luase o întorsătură dramatică.

La data în care fusese ucis Roland Tarbell, și Colin fusese trimis la închisoare.

Conform registrelor, în ziua aceea bucătăriile de la Mercury Club primiseră o livrare de cărbune, ouă și lapte. Și un administrator local plătise pentru tot – același care, cu un an în urmă, autorizase pentru club cumpărarea unei trăsuri splendide. Asta îl făcu să se gândească că, deși fusese o zi catastrofală pentru familia Eversea, cumva, lumea își continua mersul firesc.

Câtă îndrăzneală avea viața!

Marcus dădu pagina și observă că, a doua zi după crimă, angajații clubului își colectaseră salariile: domnul Baxter, un anume domn Lund, un anume Robert Bell, o Martha Cuthbert, o Daisy Poe și mai mulți bărbați, pe care îi recunoștea după nume ca fiind lacheii

obișnuiți. Răsfoi curios paginile din urmă. Știa deja că plățile salariale se făceau de obicei în aceeași zi a săptămânii, dar apoi constată că salariul domnului Baxter crescuse de curând cu câteva sute de lire. Mai exact, din ziua de după crimă.

Marcus cugetă asupra acestui fapt, bătând cu degetul mare în foaie. Doar pentru că el își vedea viața împărțită în două perioade mari și late – „înainte de crimă" și „după cimă" – nu însemna că lucrul acesta avea vreo semnificație deosebită și pentru ceilalți oameni.

Dar, în mod curios, Robert Bell era și numele vizitiului doamnei Redmond. Marcus îl cunoștea bine pe om. Comunitatea vizitiilor de elită din Londra era una strânsă și egalitară, din moment ce era considerat la modă ca tinerii să-și conducă singuri șaretele și cu toții trebuiau să învețe să facă asta de la niște oameni care își câștigau traiul. De fapt, Marcus luase și el câteva lecții de la Robert Bell la The Row, dobândind astfel o pricepere deosebită în mânuirea biciului.

Dar, una peste alta, Robert Bell era un nume destul de comun. Fără îndoială era doar un alt lacheu sau îngrijitor de la grajduri. Pentru că un club care cerea ca membrii săi să aibă competențe deosebite în conducerea unui vehicul nu ar fi avut de ce să angajeze un vizitiu.

Dar chiar și așa...

Marcus răsfoi și mai în spate prin registru, ca să vadă când anume începuse să apară numele lui Robert Bell. Descoperi că prima referință a numelui său data cu trei luni în urmă. Dar de fiecare dată fusese plătit la o altă dată și nu mereu în aceleași zile în care-și primeau salariul și restul angajaților.

Marcus închise apoi registrele. Era mulțumit și impresionat de meticulozitatea informațiilor, dar altfel destul de neliniștit. Rămase acolo câteva clipe, cugetând asupra senzației, încercând să o definească și comparând-o cu ceea ce simțea față de Louisa și cu nesiguranța care apăruse în viața lui odată cu dispariția lui Colin de la spânzurătoare, într-un nor negru de fum.

Dar înțelese repede că ceea ce simțea în clipa aceea nu avea nici o legătură cu Louisa. Era o senzație care semăna mai degrabă cu... cu un impuls. O urgență instinctivă pe care nu știa spre ce anume să o direcționeze. Dar despre care știa că îi amintea de ziua în care ceva îl făcuse să o ia la goană pe mașia Eversea spre valea pe unde se învolbura un braț al râului Ouse... chiar la timp pentru a-l scoate la mal pe Colin, înainte de a se îneca.

*

Trecuseră ceva ani buni de când Madeleine nu mai ținuse în mâinile sale frâiele unui vehicul, dar descoperi că își amintea repede cum se proceda, și calul părea să știe destul de bine ce avea de făcut – doar mai întorcea din când în când urechile ca să asculte instrucțiunile oferite de ea sau ca răspuns la felul în care mânuia ea hățurile. Viteza amețitoare cu care îi bătea inima se mai domoli întru câtva până când ajunseră la London Bridge – ajutată de recăpătarea încrederii în abilitățile ei de a conduce o căruță și de căldura emanată de soare, care avea o oarecare putere liniștitoare. Totuși, era bucuroasă că avea boneta aceea împrumutată – încă un lucru de care se ocupase Colin Eversea –, pentru că îi ascundea fața atât de razele soarelui, cât și de eventualele priviri curioase.

Dar, în zgomotul perpetuu al Londrei care abia se trezea din somn și al roților căruței care înaintau pe caldarâm, nu l-ar fi putut auzi niciodată pe Colin zgâriind cutia de lemn, în cazul în care nu putea să respire așa cum trebuia.

Iar acel simplu gând o făcu să i se taie răsuflarea.

Și, odată cu teama aceea, o cuprinse o avalanșă trădătoare de furie și nerăbdare.

O sută de lire sterline. Era la limită – dar suficient – pentru a-i asigura transportul în America și pentru a plăti ultima tranșă de bani pentru ferma pe care o cumpărase. Putea încheia totul chiar în clipa aceea – toată nesiguranța și teama: nu ar fi trebuit decât să conducă acea căruță direct la birourile ministrului de interne și să îl prezinte pe Colin Eversea într-o cutie de lemn, ca pe un cadou sumbru. Colin Eversea s-ar fi putut ridica din sicriu, să o arate cu degetul și să spună: „Ea a fost! Ea v-a umilit pe toți și m-a răpit de la spânzurătoare, de față cu mii de oameni!"

Dar probabil nici unul dintre bărbații aceia nu ar fi îndurat să creadă așa ceva – că *o* femeie reușise asta! Și mai mult ca sigur toată lumea ar fi crezut că aiura. Ar fi putut să izbucnească în plâns, să-și frământe mâinile și să mintă de înghețau apele și să plece cu o sută de lire mai bogată, după care o săptămână mai târziu să simtă briza mării jucându-se prin părul ei și să fie înconjurată de albastru înspumat cât vedea cu ochii, fără să-și mai facă griji de soldați în tunici stacojii sau de pistoale îndreptate spre ea. Ar fi putut să-și clădească amintiri noi și să le lase pe cele vechi să se stingă precum niște vise... Inclusiv pe Colin Eversea.

Ah! Dar, din păcate, asta nu mai era posibil. Și tocmai asta o înfuria la culme. Pentru că se simțea extrem de expusă călătorind

în căruța aceea. Și știa și de ce. În timp ce în ultimii ani își găsise siguranța în a fi singură, în clipa aceea se simțea mai degrabă... însingurată, cu toată vulnerabilitatea inerentă sentimentului de „singurătate". Și era numai și numai vina lui Colin Eversea. Își găsise o alinare în anonimatul umbrelor... în abajurul vindecător și straniu pe care i-l oferea faptul că nu-și făcea griji pentru nimeni altcineva, ba chiar că nu-i păsa de nimeni altcineva, ci voia doar să câștige banii necesari pentru a-și clădi noua viață.

Dar în clipa de față Madeleine simțea o presiune nedefinită în pieptul ei... aproape ca o chemare. Ceva ce nu avea atât de mult legătură cu nerăbdarea de a pleca, ci cu... ei bine, se întreba dacă semințele plantate disprețuiau vreodată soarele, știind că va străluci cu toată puterea și nu le va oferi nici o altă șansă decât să scoată capul la suprafață, să fie împinse afară din siguranța fermă și protectoare a solului și să înflorească.

Și apoi probabil să fie călcate în picioare, desigur.

Urechile calului zvâcniră. Probabil simțise tensiunea ei prin intermediul hățurilor. Așa că își ceru scuze în șoaptă.

Podul London Bridge se traversa destul de greoi. Râul Tamisa alerga împuțit și strălucitor de-o parte și de alta a drumului, iar mirosul său copleșitor era deopotrivă minunat și îngrozitor. Era încă devreme, dar traficul se aglomera, iar căruța ei se rostogolea pe pod în rând cu alte căruțe, care aduceau mărfuri în Londra – lemne și căpățâni de varză și cutii pline de găini zgomotoase –, dar și cu birje și trăsuri care aduceau oameni de afaceri și negustori din Southwark. Vedea cum oamenii întorceau capetele în direcția ei, ca să se uite la încărcătura pe care o transporta și cum după aceea își fereau repede privirile, superstițioși.

Dar, din fericire, nu vedea nici un soldat – nici călare, nici pedestraș. Foarte frumos din partea armatei engleze să-și îmbrace oamenii în tunici stacojii – pentru că asta îi făcea mult mai ușor de observat. Și apoi trecu în viteză pe lângă ea un landou absolut strălucitor. Observă roțile lustruite, panglicile de bonete care fluturau sub bărbiile a două domnișoare frumoase și capetele sclipitoare de bastoane în mâinile domnilor eleganți care stăteau pe locurile de vizavi de ele. Și se gândi că era un pic cam devreme pentru ca astfel de oameni să fie treji și deja pe drum. Sau poate că abia se întorceau acasă după o seară de distracție – deși părea destul de ciudat să facă asta într-o trăsură deschisă. Cu toate acestea, ar fi pariat bani buni că domnul Colin Eversea îi cunoștea pe toți. Iar asta o făcu să-și amintească

de lejeritatea cu care îi vorbise contesei și de afecțiunea sinceră pe care păruseră să o aibă unul pentru celălalt.

Madeleine nu trăise niciodată genul acela de viață strălucitoare și nici nu crezuse că ar ajunge vreodată să tânjească să o experimenteze. De fapt, în condiții normale, probabil că nici măcar nu l-ar fi cunoscut pe Colin Eversea. Viața ei fusese ocupată de muncă – de o muncă anevoioasă – și de satisfacții și distracții modeste. Își îndeplinise toate nevoile și fusese fericită. Până când pierduse totul, desigur.

Și apoi devenise foarte, foarte ocupată.

„O sută de lire sterline."

Avea să fie încă o zi foarte călduroasă. Simțea razele soarelui ca pe o povară pe ceafă – întrucât boneta nu-i oferea suficientă protecție – și începuse deja să transpire la subsuoară. Nici cerul prăfuit și nici aerul greoi nu ofereau vreun indiciu cum că avea să plouă prea curând – și ar fi trebuit deja să aibă parte măcar de o ploaie zdravănă pe anul acela. Se gândi la rochiile din garderoba sa... cu siguranță erau mult mai curate, mai ușoare și mai frumoase decât cea pe care o purta în clipa de față. Nu avea prea multe lucruri acasă, unde locuia, dar tot îi era dor de ele. Amintirile vechii ei vieți fuseseră împachetate cu grijă și băgate într-un cufăr în pregătirile pentru călătoria pe mare, și le voia înapoi. Însă nu exista nici o îndoială în mintea ei că Croker avusese dreptate: era încă prea periculos să se întoarcă acolo.

Madeleine continuă în direcția indicată de doctorul August și zori caii să înainteze pe Gracechurch Street. Aruncă o privire în spate. Sicriul se deplasase un pic din cauza curbelor, și inima începu din nou să-i bată tare. Oare îl smucea pe Colin?

De pe Gracechurch Street trecu pe lângă o piață construită din lemn, care semăna cu o reprezentare în miniatură a Holland Park, după care coti pe Lichen Lane. Struni caii când ajunse la numărul doisprezece și aproape că sări jos din căruță, se grăbi în spate și strecură un deget explorator printr-una dintre găurile de pe partea laterală a sicriului. Se simțea destul de ridicolă, dar în același timp și înnebunită de îngrijorare – chiar dacă nu trecuseră nici treizeci de minute de când capacul sicriului fusese închis deasupra lui Colin Eversea.

El îi prinse degetul din interior și o strânse ușor, liniștitor. Probabil era extraordinar de obosită. Pentru că simțea că i se pusese un nod în gât. Dar era imposibil să aibă lacrimi în ochi.

Poate că nimeni nu va fi considerat ciudat faptul că vorbea cu un sicriu. Sau cel puțin așa spera.

– Mă grăbesc cât pot, șopti ea.

Porni în sus pe scările casei de la numărul doisprezece și își dori în sinea ei să fi știut cum arăta din cap până-n picioare – nu doar de la gât în sus. Probabil avea rochia foarte șifonată, ținând cont de faptul că o purta de când fusese aruncată la podea în subsol, când se trăseseră focuri de armă asupra ei, și apoi mai și dormise îmbrăcată cu ea două nopți la rând. Pe strada aceea se aflau numai case confortabile și respectabile, umbrite de arbori bătrâni, și și-ar fi dorit din tot sufletul să arate de parcă locul ei ar fi fost acolo – sau undeva foarte asemănător.

Se uită peste umăr. Era încă devreme, și, în razele răsăritului de soare, casele păreau plămădite din chihlimbar și umbre. Personalul domestic tocmai sosea ca să-și înceapă ziua de lucru. Servitori care nu locuiau în casele stăpânilor lor mergeau grăbiți în josul și-n susul străzii, urcând apoi scările conacelor somnoroase.

Madeleine bătu tare de două ori, după care așteptă cu sufletul la gură și cu urechea lipită de ușă. Făcu un pas în spate când auzi mersul vioi și zgomotos al unei femei pe podeaua de marmură.

Ușa se deschise apoi și Madeleine se pomeni față în față cu o femeie – nu cu o servitoare, ci cu o doamnă, care nu putea fi nimeni alta decât însăși stăpâna casei. Avea un chip îngust, dar frumos, ochi cenușii și un păr blond și foarte des, pieptănat pe spate și prins într-un coc uriaș la ceafă. Rochia ei era de un verde crud și avea un corsaj elaborat.

Se uită la Madeleine o clipă îndelungată, cu o expresie mirată întipărită pe chip. După aceea probabil trase vreo concluzie, pentru că pe fața ei se instală o expresie care semăna întru câtva cu disperarea.

– Nu încă una, se tângui ea.

Madeleine clipi uimită.

– Pardon, doamnă?

Femeia își îndreptă atunci spatele, inspiră adânc și vorbi din nou, cu voce tremurândă, dar plină de demnitate:

– Doamnă, știu că Jonas al meu a fost un bărbat pasional. Munca sa l-a îndepărtat destul de des de casa lui, și știu că bărbații au anumite nevoi. Asta a fost crucea pe care am purtat-o mult timp. Dar spune-mi ceva: dumneata cum te-ai simți dacă ai ști că peste câțiva ani ar răsări peste tot prin Anglia o groază de tineri de doi metri înălțime? Îți poți închipui cât de umilită voi fi? Toată lumea va ști

atunci. Și știi cum e să te întrebi dacă nu cumva fiecare copil deosebit de înalt pe care îl vezi este un produs al infidelității soțului tău? Dar femeile l-au iubit. Foarte multe femei, după cum am descoperit mai târziu, după ce au venit toate în vizită aici. Și dumneata pari exact genul acela de femeie, adăugă în cele din urmă cu amărăciune.

– Eu...

– Fiica noastră are puțin peste un metru optzeci înălțime. Și s-ar putea să existe posibilitatea să o căsătoresc cu un bărbat pe care să-l poată privi în ochi și pe care să nu-l care la subsuoară, zise doamna Pallatine ironică.

Madeleine rămase fără cuvinte preț de câteva clipe. Dar în cele din urmă nu putu spune altceva decât:

– Un metru optzeci este o înălțime minunată. Își reveni repede și continuă apoi: Dar, doamnă Pallatine, mă tem că a avut loc o confu...

– Dar Jonas a lăsat suficienți bani doar pentru zestrea fiicei sale și ca eu să pot să trăiesc. Nu vei găsi nici o avere aici. Au mai încercat deja și alte femei și le-am izgonit pe toate. Mult noroc dumitale și copilului dumitale foarte înalt, doamnă! Viața la circ poate fi foarte generoasă... după cum poți observa după casa noastră frumoasă, dar călătoriile sunt obositoare și te asigur că îi poate ispiti chiar și pe cei mai fideli soți să calce strâmb. Îți urez o zi bună.

Madeleine fu obligată să prindă mânerul ușii care aproape că i se închise în nas.

– Iartă-mă, te rog, doamnă Pallatine, dar nu de asta am venit. Nu am nici un... copil foarte înalt.

Doamna Pallatine se uită în stradă peste umărul lui Madeleine.

Și apoi văzu sicriul de lemn de pin din căruță și o altă expresie își făcu loc pe chipul ei. Una de cinism.

– Ah! Înțeleg acum! Te rog să știi că nu mi-am făcut un obicei din a mă căsători cu bărbați foarte înalți. Sau foarte scunzi... Sau cu bărbați care sunt mai aparte, în orice fel. Intenționez să mă căsătoresc cu domnul Bell, un avocat cu o constituție fizică absolut obișnuită. Așa că nu mai e nevoie să stați ca vulturii pe lângă casa mea ca să colectați cadavre. Îți urez o zi bu...

– Doamnă Pallatine, nu am venit aici nici pentru un cadavru. Am venit... cu un cadavru.

Doamna Pallatine încremeni de uimire când auzi asta. Se albi la față din cauza șocului și nu mai zise nimic. Aparent, epuizase orice posibilă explicație pentru prezența lui Madeleine la ușa ei.

Și, în cele din urmă, păru aproape ușurată, ceea ce funcționa de minune în favoarea lui Madeleine.

– Și motivul pentru care am venit să te vizitez azi, doamnă Pallatine, zise ea încet, este că mă întrebam dacă ai angajată vreo fată pe nume Mary. Am nevoie să discut cu ea, în legătură cu acest cadavru.

– De fapt, am chiar două fete pe nume Mary, dar amândouă sunt la fel de ușuratice cum e ziua de lungă, așa că alege pe oricare. Ar trebui să fie deja la treburile lor, dar fără îndoială una din ele doarme, iar cealaltă se fâțâie pe lângă orice om cu pantaloni... și, de vreme ce azi e luni, acesta ar trebui să fie omul care ne aduce cărbuni. Ce treabă ai cu Mary?

– Credem că mortul din sicriu face parte din familia sa și speram să i-l predăm ei. Altfel o să-l ducem direct la cimitirul săracilor. Vin de la Edderly Hospital.

– Serios?

Doamna Pallatine o studie cu mare atenție și se încruntă un pic.

– Da, vin din partea doctorului... Dar Madeleine realiză în timp util că era posibil ca femeia să aibă încă resentimente față de doctorul August, așa că adăugă calmă: Smythe.

– Și de obicei veniți cu cadavrele la ușile oamenilor, doamnă? Doamna Pallatine nu părea suspicioasă. Ci mai degrabă fascinată. Și era de înțeles, de vreme ce nu mai auzise niciodată de așa ceva.

– În cazul acesta am primit de veste în ultima clipă... chiar când ne pregăteam să plecăm la cimitir cu cadavrul, și, de vreme ce casa dumitale este în drumul nostru, am primit instrucțiuni să întreb aici, în caz că se pot face alte aranjamente pentru înmormântare. La Edderly Hospital facem toate eforturile pentru a localiza rudele pacienților care au murit singuri. Iar guvernul este mereu recunoscător atunci când o rudă își asumă responsabilitatea pentru un mort. Și spune-mi dumneata, nu e trist să te duci singur la groapă?

Întreaga poveste i se părea complet absurdă chiar și lui Madeleine, dar să părea că ori discursul ei sincer, ori faptul că menționase guvernul fusese de ajutor. Altfel de ce o femeie complet – și aproape perfect – respectabilă s-ar plimba prin Londra cu o căruță în care se afla un sicriu?

Doamna Pallatine oftă.

– Le trimit jos pe cele două fete. Poate poți rezolva problema asta cu ele. Ai vrea să intri, doamnă...

– Cred că ar fi mai bine să rămân cu sicriul, zise Madeleine discretă.

– Da, cred că e cel mai înțelept lucru, ținând cont de problemele cu hoții de cadavre.

Și ce-ar fi putut răspunde Madeleine la asta?

– Exact, aprobă ea, serioasă.

Jos în stradă, Colin cugeta asupra faptului că își petrecuse ultimele săptămâni din viața sa în locuri tot mai mici și mai întunecate. În clipa aceea nu se simțea exagerat de inconfortabil. Dar, pe de altă parte, nici nu putea spune cu toată sinceritatea că stătea comod. Nu se putea mișca mai mult de câțiva centimetri în stânga și-n dreapta și, de fiecare dată când își întindea brațele, capacul sicriului se ridica un pic. În plus, îl mânca pielea de la paie și i se adunau picături de sudoare între omoplați. Și îi mai țiuia în urechi și un zumzet de teamă, pentru că știa că era posibil să trebuiască să sară în picioare și să fie complet alert în doar o fracțiune de secundă.

Dar aceea era o senzație pe care o simțise atât de des în ultima vreme, că aproape că se obișnuise cu ea.

Așa că începu să planifice ce avea să facă dacă se deschidea capacul sicriului și chipul pe care-l vedea nu era al lui Madeleine, ci al unei cu totul alte persoane. Mintea îi zbură apoi timp de câteva clipe și își imagină ochii albaștri ai Louisei uitându-se în jos la el. Dar, oricât ar fi încercat, expresia de spaimă de pe chipul ei nu dispărea deloc, așa că se opri din astfel de reverii. Ținea mâinile încrucișate la piept, peste pistolul pe care i-l dăduse doctorul August, așa că îi putea trage piedica destul de rapid. Se gândi apoi că poziția în care stătea îi oferea posibilitatea de a întinde repede o mână și a-i băga două degete în ochi unui intrus nedorit sau...

În clipa imediat următoare, un deget înmănușat îl împungea din nou în ureche. Își putea îndoi brațul doar suficient cât să întindă mâna și să-l strângă ușor.

Apoi Madeleine riscă și dădu la o parte capacul sicriului aproximativ trei centimetri. Colin văzu doi ochi negri, încadrați de gene luxuriante.

– Bună ziua, zise ea în șoaptă.

– Ziua bună și dumitale, răspunse el politicos și tot în șoaptă.

– Doamna Pallatine are două fete pe nume Mary care lucrează pentru ea. Le trimite jos chiar acum. Poți să respiri acolo?

– Destul de bine, da.

– Păi, ce poți să ceri mai mult de la viață? șopti ea.

Colin îi zâmbi atunci și-i văzu ochii ridându-se pe la colțuri, semn că zâmbea și ea. Putu observa destul de clar stelușele strălucitoare din adâncimile întunecate ale ochilor ei, după care capacul se trase la loc.

Dintr-odată, o voce feminină stridentă penetră zidurile de lemn ale micii sale închisori.

– E de-al meu, Mary, îți zic io. Pleacă de aici, mârâi o voce feminină aspră.

– De un' știi tu că-i de-al tău, Mary? se tângui o a doua voce feminină.

„Două Mary?" cugetă Colin, puțin încurcat.

Și apoi tăcere.

– Pur și simplu știu. Vocea acestei Mary era un mârâit gutural și sinistru.

„Destul de convingător...", recunoscu Colin în gând.

Se instală din nou liniștea. Și apoi femeia care probabil era cealaltă Mary eliberă un țipăt ascuțit, și-i auzi pașii grăbindu-se înapoi în sus pe scări.

Colin era vag amuzat de toată situația aceea, dar și de faptul că Mary care rămăsese părea atât de dornică să-l revendice. Dar se gândi apoi că știa foarte bine de ce. Probabil femeia se uitase la sicriu și văzuse numai un teanc de bancnote.

O găsiseră pe fata pe care o căutau.

Inima începu să-i bată tare în piept – lucru cu care se cam obișnuise deja –, așa că înclină ușor capul, ca să-și apropie urechea de găurile pentru aer.

– Ești absolut, dar absolut sigură, Mary? Madeleine părea prudentă și chibzuită. Mi s-a spus că pot aduce un cadavru la tine și vei ști... ce să faci cu el.

– Oh, da. Deja trecuse la conversații de afaceri, iar vocea ei devenise o șoaptă încărcată de pragmatism. Vrei să vorbești cu omu' meu, Critchley. Povestea ta-i una bună, cucoană, da-i de-a dreptu' nebunesc să aduci așa un cadavru aici, la lumina zilei. Da' pent' două lire îți zic io un' să-l găsești pe bărbată-miu. O să iei patru lire pent' ăsta dacă-i unu mare, și Critchley o să-l vândă chirurgilor și o să-și oprească doar un procent din sumă dac' ai făcut tu toată munca. Da'... o să arunc și io o privire-năuntru înainte, da? zise ea pe neașteptate, pe un ton jignitor de insinuant. Că io nu mi-s proastă să cumpăr un sicriu plin de bolovani...

Capacul sicriului se trase imediat și apăru o față tuciurie. Și aparent Colin închise ochii un pic prea târziu, pentru că văzu o gură căscată într-un mare O și apoi auzi prima notă a unui țipăt strident, care promitea să fie atât de ascuțită, încât Colin aproape icni și el de groază.

Mâna lui Madeleine apăru însă imediat, se lipi peste gura deschisă a femeii și îi trase capul într-o parte. Capacul sicriului căzu la locul său.

Colin se gândi atunci că, la cum o cunoștea pe Madeleine, probabil reușise deja și să o înghiontească în coaste cu țeava pistolului. Dar tot avea nevoie de ajutor. Pentru că fața pe care o văzuse nu aparținea vreunei fetițe micuțe.

Colin ridică prudent capacul sicriului, suficient cât să poată vedea afară.

– Io-i vreau numa' p-ăia morți, zicea femeia supărată.

Da, Mary aceea era cu adevărat „fermecătoare". „Dar se zvonește că viu valorez o sută de lire", se simți tentat să adauge.

Apoi răsună vocea lui Madeleine, șoptită și convingătoare:

– Mary, vino cu noi un pic, și-ți promit că o să merite din plin. Dar, dacă țipi, ține minte că știm cu toții despre hoții de cadavre, și s-ar putea ca tu și Critchley să vă pomeniți îngropați până la gât în necazuri foarte, foarte grave.

– Doamna Pallatine o să mă dea afară, știu io, zise Mary, plină de resentimente.

– Ei bine, Mary, zise Madeleine pe un ton rezonabil, noi avem și pistoale, și bancnote... și le vom folosi pe amândouă pentru a obține ce avem nevoie de la tine.

Colin se ridică un pic, deschizând și mai mult capacul sicriului – dar nu suficient cât să scoată capul peste marginea căruței. Își dădu părul la o parte și mijii ochii în soare, după care trase piedica pistolului, din instinct.

Sunetul îi atrase atenția lui Mary, care răsuci imediat capul și se uită în jos la el.

– Cine dracului... mai ești... și... Dar rămase din nou cu gura căscată. O, sfântă Măicuță a lui Dumnezeu! Colin Eversea!

Vocea i se pițigăie atât de mult, încât, până când ajunse să-i rostească numele, nu se mai înțelegea altceva decât un chițăit foarte strident.

Colin afișă atunci zâmbetul său câștigător, care făcea orice femeie să se topească.

Și apoi toată iritarea ei dispăru chiar sub ochii lui, lăsând loc unui zâmbet mic, timid și aproape feciorelnic. Femeia avea chipul grăsuț și alb ca varul, iar părul slinos pe jumătate ascuns sub o bonetă de serviciu și pe jumătate căzut în jurul umerilor. Ochii ei erau albaștri precum lazuritul[1], dar foarte mici și tulburător de apropiați. Îi aminteau un pic lui Colin de stafidele înfipte la suprafața budincii de Crăciun.

Dar, de fapt, în clipa aceea femeia se holba la el, ca și când el ar fi fost budinca de Crăciun.

– Colin Eversea, zise ea cu sufletul la gură și pe un ton de venerație. Io mi-am cumpărat un bilet la procesul dumitale! Mi-am economisit salariu'. Te-am văzut acolo-ntr-o zi. Critchley n-a fo' prea bucuros.

– Avem câteva întrebări pentru tine, Mary, zise el încet. Te vom plăti... aruncă o privire spre Madeleine, care se afla chiar în spatele lui Mary și-n clipa aceea ridica o bancnotă de o liră. O liră pentru răspunsuri.

– O, bine atunci. Întrebați-mă orice, zise ea, dintr-odată foarte dispusă să colaboreze cu el. Și-așa doamna Pallatine plătește al naibii de prost!

Capitolul 15

Madeleine o convinse pe Mary să se urce în căruță, Colin închise la loc capacul sicriului, după care Madeleine pocni din bici și vehiculul o luă din loc. Conduseră până după colț, unde se afla un parculeț împădurit.

Singura persoană pe care o puteau vedea acolo era o doică bătrână, care se lupta cu un băiețel care încă purta scutece. Femeia se ținea strâns de mâna copilului, în timp ce micuțul țopăia și dansa ca un zmeu prins într-o rafală puternică de vânt. Și plângea de mama focului. Foarte bine! Femeia nu era atentă la ce se întâmpla în jurul ei.

[1] Denumit și lapislazuli, minereu rar, de culoare albastră, folosit la confecționarea obiectelor de artă (n.tr.)

Nu păreau să mai fie alți oameni în jur, dar tot trebuiau să rezolve problema cu Mary înainte ca dimineața să înceapă cu adevărat pentru cartierul acela – iar asta însemna destul de repede.

Colin se ridică din sicriu, se rostogoli prudent într-o parte a căruței și inspiră adânc de câteva ori, de parcă și-ar fi putut înmagazina aer în plămâni pentru mai târziu.

Se gândi că era un părculeț destul de mic și de drăguț. Aleea aceea îngustă era împrejmuită de stejari și de fagi bătrâni, de grămăjoare de flori viu colorate și de câteva bănci. Observă toate astea dintr-o singură ocheadă rapidă, după care se întoarse și aproape că încremeni când dădu cu ochii de expresia luminoasă și admirativă de pe chipul lui Mary.

Se uită spre Madeleine și se simți ciudat de recunoscător că o putea vedea pe de-a-ntregul. În ciuda aspectului ei dezordonat, faptul că o privea părea să fie ca o gură de aer pentru el. Avu loc un schimb scurt de priviri între ei, în urma căruia ajunseră la aceeași concluzie: el avea să vorbească.

– Ah... foarte bine... să trecem la subiect atunci, Mary, începu el. Știm că doctorul August te-a plătit ca să-i oferi informații despre domnul Pallatine, și tu i-ai spus și despre hoții de cadavre.

– Așa e, domnule Eversea. Doctorul August m-a plătit până când i-a cedat inima domnului Pallatine. Și apoi io i-am zis pe șestache despre Critchley. Critchley e... ei bine, el e omu' meu.

Bălmăji neglijent ultimele două cuvinte, după care îi zâmbi strălucitor lui Colin, parcă transmițându-i că ar fi renunțat oricând bucuroasă la Critchley pentru el și că nu aștepta decât să-i spună s-o facă.

– Și Critchley zice că doctoru' August e un client foarte bun. Plătește pe loc pentru mort, adăugă ea, ca să fie de ajutor.

– Știi cumva dacă Critchley lucrează cu sau pentru altcineva, în afară de doctorul August?

– Păi, el îi vinde cadavre doctorului August, da' și altor doctori de la Edinburgh, pentru școala de-acolo.

– Edinburgh?!... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum... Însă se opri imediat, pentru că nu voia să se gândească în ce stare erau cadavrele furate când ajungeau la Edinburgh. Și cum le duce la Edinburgh?

– A, păi se folosește de-o trăsură foarte rapidă, și noaptea le duce chiar și până la Marble Mile în numa' patru, cinci ore. Oprește

la Mutton Cottage sau așa ceva și de-acolo le iau oamenii cu vasele cu abur, care le duc pe apă pân' în Scoția.

– Folosește o trăsură foarte rapidă, Mary? întrebă Madeleine, pe un ton tăios. Ce vrei să spui cu asta? Adică nu e o birjă obișnuită sau o căruță?

– Nu, zise ea disprețuitoare. Îi la fel de rapidă ca trăsura de poștă, doar că-năuntru are scaune de piele foarte frumoase și pe afar' strălucește toată și mai are și niște cai tare buni... murgi toți! Perechi. Sau cel puțin așa zice Critchley. Vezi dumneata, eu am văzut-o numa' pe întuneric. Da' e de la Mercury Club.

Lui Colin aproape că i se opri inima în piept.

– Mary, îți amintești ceva despre exteriorul trăsurii? Ai observat vreun simbol sau vreun blazon ori ceva... orice... de genul acesta?

– N-aș putea să zic, domnule Eversea.

– Nu poți sau nu vrei?

Colin nici nu-și dădea seama că tonul vocii sale devenea din ce în ce mai aspru.

Madeleine îi aruncă atunci o privire de avertizare.

– Mary, știi cât de des se duce Critchley în Marble Mile? o presă Colin.

– Cam o dat' pe lună. De obicei, când e lună plină, că e mai ușor să sape dup' cadavre atunci. Că-i mai multă lumină, adăugă apoi, pe un ton explicativ.

Afirmația ei le trezi în minte niște imagini atât de vii și de morbide, că nici el, nici Madeleine nu putură vorbi câteva clipe.

– Aha... înțeleg. Deci... a călătorit recent la Marble Mile? Vezi tu, eu n-am fost în locuri de unde să pot vedea luna, așa că nu știu când a fost ultima dată lună plină.

– Păi, se cam apropie timpu' pentru un nou drum acolo, domnule Eversea. Ultima dat' a fost acu' mai bine de două săptămâni.

În clipa aceea, Colin era conștient că îi transpirau palmele. Și speranța se revărsă imediat prin ființa lui, precum argintul-viu.

– În ce *zi* s-a dus ultima dată, Mary?

Probabil întrebase cu puțin prea multă ardoare, pentru că pe chipul femeii își făcu loc imediat o expresie de încăpățânare, după care făcu un pas în spate și se încruntă, uitându-se în jos la bancnota pe care o strângea în pumn, de parcă ar fi cugetat dacă să tolereze orice altceva decât un flirt nevinovat pentru suma de o liră. Și apoi își mută privirea spre chipul lui.

La naiba! Era posibil să fie nevoit să o sărute pe fată ca să obțină mai multe informații de la ea.

Încercă să îi zâmbească din nou strălucitor – dar era destul de dificil să facă asta când nerăbdarea apăsa ca un bolovan pe umerii lui. Din fericire, expresia de încăpățânare de pe chipul ei se îndulci, lăsând din nou loc uneia de fascinație și admirație.

– Îți amintești în ce zi a săptămânii s-a dus?

– Păi, cre' că o fost... ei bine, cre' că era o marți. Pentru că abia mă dusesem la piață, dacă-mi amintesc bine... și luasem brânza aia care-i place cel mai mult lui Critchley, da' el n-o fo' acas' ca s-o mănânce, așa că am...

Continuă să bălmăjească câteva clipe despre brânză și alte astfel de lucruri, dar Colin nu mai auzi nimic. Pentru că atunci înțelese ce se întâmplase:

A doua zi după moartea lui Roland Tarbell, Horace Peele fusese dus la o căbănuță pitorească din Marble Mile, într-o trăsură plină cu cadavre de vânzare.

Și, cu voia lui Dumnezeu, Horace Peele era încă în viață! Dar, în fond, de ce s-ar fi chinuit atât cineva să-l ducă tocmai până în Marble Mile într-o „caleașcă de foc înaripată" dacă ar fi avut de gând să-l ucidă? Totul era de vânzare în Londra. Inclusiv crima. Iar uciderea lui ar fi putut fi aranjată cu destul de mare ușurință.

Așa că era posibil să nu aibă de-a face cu un om rău.

Dar poate că aveau de-a face cu unul... foarte hotărât.

Colin inspiră adânc și încercă să nu lase gândul acela să prindă rădăcini în mintea lui și să aprindă flacăra speranței în sufletul său.

– Mary, mai știe și altcineva cu ce se ocupă Critchley?

– Numa' soră-mea. A lucrat și ea pentru doamna Pallatine, da' pe urmă și-o găsit o slujbă mai bună. E foarte frumoasă sora mea, zise ea cu surprinzător de puține resentimente, de parcă asta ar fi explicat totul.

Și, din păcate, probabil chiar așa și era. Colin se gândi apoi rece că era destul de greu de crezut.

– Și unde lucrează acum?

– A, păi e servitoare la Mercury Club. Și și-a găsit și-un iubit pe acolo.

Colin închise ochii strâns și zise în gând o rugăciune scurtă de mulțumire.

Iar apoi, spre șocul tuturor – inclusiv al lui însuși –, se aplecă și o sărută pe obraz pe Mary Poe.

Mary Poe își lipi imediat palma de chipul ei deja roșu ca racul, de parcă astfel i-ar fi putut păstra pentru totdeauna sărutul pe piele.

– Să nu-i spui lui Critchley, îi șopti Colin. Și să nu spui nimănui nici că m-ai văzut.

– Ești incorigibil, zise Madeleine, după ce o lăsară pe Mary Poe înapoi la reședința doamnei Pallatine și se întoarseră în parc ca să discute despre informațiile pe care le aflaseră în ziua aceea. Se cam săturase până peste cap să vorbească cu un sicriu. Era absurd și macabru.

„O sută de lire sterline." Și ar fi fost liberă. Și nici n-ar fi trebuit să mai simtă acea vâltoare amețitoare și chinuitoare de emoții.

– O, recunoaște că doar îți dorești și dumneata un sărut, doamnă Greenway.

Colin îi aruncă apoi un zâmbet diabolic de fermecător, care, spre groaza sa, chiar topi ceva în interiorul ei și îi făcu întreaga ființă să tânjească cu disperare după el, dar care o făcu și să vrea să se îndepărteze cu o viteză alarmată. După aceea își ridică trupul lung și puternic din sicriu și se sprijini de el.

– De ce, Doamne, iartă-mă, aș vrea ceva ce dai cu atâta ușurință? întrebă ea cu răceală.

– Cu ușurință! cugetă el. Sărutul acela a fost o investiție. În loialitate și în tăcere. Sau cel puțin așa sper.

– Chiar crezi că va putea rezista tentației de a se lăuda cu asta? Cu sărutul primit de la Colin Eversea?

– O, n-o s-o creadă nimeni nici dacă o face, zise el, cu oarecare satisfacție. În plus, Critchley nu mi se pare genul de om prea blajin. Și tind să cred că nu ar reacționa prea bine dacă i-ar spune despre sărut...

„O sută de lire sterline." Era ca și când un drăcușor stătea pe umărul ei și ciripea ca o pasăre cântătoare. Dar cu voce tare, zise doar:

– Așadar... A zis că sora ei lucrează la Mercury Club.

– Da.

– Și Marcus e membru al clubului, afirmă Madeleine.

– Da, zise el scurt și tăios. Dar apoi își struni temperamentul și-și aminti de bunele maniere, așa că adăugă în grabă: Și la fel și Isaiah Redmond și mulți alți bărbați. Iar emblema de pe trăsura lor e formată din niște glezne înaripate care lasă în urmă o dâră de foc. Cred că sunt menite să indice viteza cu care se mișcă... în plus îl simbolizează pe Mercur, zeul-mesager și toate astea...

– O caleașcă de foc înaripată, zise Madeleine în șoaptă. Ca să vezi!

– Mda... ca să vezi! aprobă Colin sumbru.

Își permiseră apoi o clipă de tăcere și cugetară la cât de diferite ar fi fost viețile lor în momentul acela dacă un anumit bețiv ar fi fost mai specific în detalii și cu mintea mai puțin încețoșată de poezie și de gin.

– Horace Peele a fost dus la Marble Mile în noaptea aceea cu trăsura de la Mercury Club, zise Colin, mai mult pentru sine. Așa că trebuie să mă duc în Marble Mile.

Orășelul Marble Mile – care se afla la o distanță de numai câteva ore – putea la fel de bine să fie și în America, la situația în care se regăseau. În plus, Colin era un fugar faimos. Și abia dacă putea respira în sicriul acela de lemn.

– Dar nu putem merge până în Marble Mile cu dumneata călătorind într-un coșciug și cu mine conducând căruța asta de pomină. Poate că te-ai putea strecura cumva în Mercury Club, ca să afli dacă...

Colin smuci imediat capul în sus.

– Patru zile, doamnă Greenway! izbucni el tăios.

Madeleine amuți pe loc.

Colin rămase privind-o câteva clipe. Ochii lui erau distanți și furioși și aproape că se uitau prin ea.

După aceea oftă, își sprijini fruntea în mâini și își frecă tâmplele, de parcă ar fi încercat să convingă un duh să iasă dintr-o lampă fermecată.

Și atunci Madeleine înțelese la ce se referise: mai erau patru zile până când fratele său – pe care îl iubea, dar care era posibil și să fi aranjat dispariția lui Horace Peele, ca să se poată căsători cu femeia pe care o iubea Colin – avea să înceapă să trăiască viața care îi era menită de drept lui Colin.

– Mii de scuze, doamnă Greenway, zise el încordat. Ce am vrut să spun e că... aș putea folosi aceste patru zile învârtindu-mă de colo-colo prin Londra, încercând să aflu răspunsuri, dar probabil fără să descopăr nimic util, sau m-aș putea duce direct la țintă în Marble Mile și poate să-l găsesc pe Horace Peele, și atunci toată povestea asta... ar lua sfârșit.

Poate, poate, poate.

Marble Mile se afla la o distanță de cel puțin o jumătate de zi de mers cu trăsura. Iar o astfel de călătorie, căutarea lui Horace

și întoarcerea la Londra ar fi durat probabil două zile – sau poate chiar mai mult.

Și numai Dumnezeu putea ști unde se afla Mutton Cottage.

Avea de luat o decizie extrem de dificilă.

– Pe de altă parte, nu e ca și când am altceva în program în clipa de față, adăugă Colin.

Madeleine se întrebă atunci unde găsea puterea de a mai face glume, când lucrurile păreau ridicol și îngrozitor de sumbre. Și se pomeni dintr-odată profund și inexplicabil de emoționată.

– Și mai rămâne de lămurit cine a încercat să te ucidă pe dumneata, doamnă Greenway, adăugă el. Și cine nu te-a plătit.

– Pentru moment, eu nu-mi doresc altceva decât să fiu plătită. După cum am mai spus, am nevoie destul de urgentă de bani. „Și de o baie...", vru să adauge. „Și de casa mea. Și de hainele mele. Și de o viață care să-mi aparțină numai mie. Trebuie să plec de aici."

– Și eu valorez o sută de lire. Sau cel puțin așa se spune.

Colin Eversea ridică atunci capul și o țintui cu privirea lui de gheață.

Era un test! Și Madeleine știa asta foarte bine, chiar dacă o surprindea destul de mult francheța lui.

Așa că îi întâlni privirea, fără ezitare. În spatele lui putea vedea copacii înfrunziți și grădina bine îngrijită a parcului. Și avea senzația că, din cauza mediului înconjurător, ochii lui păreau mai degrabă verzi decât albaștri, dar rămâneau la fel de frumoși ca întotdeauna. Încă mai era destul de palid la față. În clipa aceea avea maxilarul pudrat cu o barbă fină de culoarea cuprului și oboseala îi rida pielea de sub ochi. Dar privirea lui era fermă și limpede. Nu i se părea că citea acolo o provocare. Sau flirt. Și nici vreun pic de afecțiune, de altfel.

Căuta răspunsul la o întrebare pe care nu o verbalizase încă. Se săturase până peste cap de nesiguranță – la fel ca ea, de altfel.

Oare ar fi împușcat-o dacă ar fi încercat să-l dea pe mâna autorităților ca să revendice răscumpărarea? În clipa de față, Colin știa multe lucruri importante despre ea. Precum faptul că nu exista nici un om pe lume care să-și fi dat seama – sau căruia să-i fi păsat – dacă murea.

Se uită repede în jos. Colin Eversea ținea mâna pe pistol, dar tot corpul său părea relaxat și ambele mâinile – inclusiv cea în care avea pistolul – i se odihneau lejer pe coapse. Dar asta nu însemna nimic. În fond, văzuse cât de repede putea trece la acțiune.

Și pistolul ei avea piedica trasă.

Și apoi privi... aproape năucită... cum Colin trase la loc piedica pistolului său.

După aceea i-l întinse cu mânerul înainte.

– Hotărăște-te, zise el simplu.

Madeleine se uita la pistolul acela de parcă ar fi fost în flăcări.

Și apoi își văzu propria mână întinzându-se și apucându-l cu prudență. Se gândi atunci că renunța la armă cu destul de mare ușurință.

Era mai greu decât pistolul ei de buzunar. Și unul liniștitor de bun, care cu siguranță ar fi putut găuri țeasta cuiva de la cincizeci de metri distanță.

În clipa aceea, Colin Eversea se afla la mila ei.

Sau, în orice caz, mai mult sau mai puțin la mila ei. Pentru că era un diavol împelițat foarte iute și abil. Și probabil plănuise deja cum avea să o dezarmeze dacă încerca să-l împuște.

Dar chiar și așa...

Plânsetele copilașului se întețiseră, iar micuțul se aruncase în fund pe iarbă. Semăna cu o creatură mică și albă, care țipa cu furie și dădea din picioare. Nici nu se mai auzea ciripitul păsărilor din cauza lui. Ecoul urletelor lui îi învăluia parcă de la distanță și venea ca un contrapunct straniu la schimbul lor de priviri excepțional, subtil și tensionat. Era un sunet din trecutul ei. Și spera că într-o zi avea să fie un sunet care să facă parte și din viitorul ei. Copii! Simți imediat un junghi în inimă.

– Am auzit eu că excelezi la gesturi dramatice, zise glumeață Madeleine, în cele din urmă.

Colțurile gurii lui se arcuiră ușor în sus, dar zâmbetul acela nu-i acapară și ochii.

– Adesea, gesturile dramatice sunt cel mai bun mod de a te face înțeles.

Vocea lui era incredibil de calmă.

„O sută de lire sterline."

Madeleine se uită în spatele lui Colin, spre copil și doica lui. Și atunci înțelese că, în clipa aceea, ea și Colin Eversea aveau un lucru foarte important în comun: amândoi erau deosebit – cu mare accent pe „deosebit" – de singuri pe lume.

Ridicolul acelei situații o făcu să se gândească la prima dată când dăduse mâna cu el de bunăvoie, în subsolul unui han ars din St. Giles. „O înțelegere onorabilă." Bănuia că se putea ascunde în spatele acelor cuvinte. Dar adevărul era că în clipa aceea se pomenea

suspendată deasupra prăpastiei dintre vechea și noua ei viață și voia să vadă cum se sfârșea acea poveste. Dar mai știa și că, în clipa de față, Colin Eversea ajunsese deja prea adânc înrădăcinat în sufletul ei ca să-l poată îndepărta fără suferință.

Și pentru moment nu-și dorea să rămână singură.

– Aș vrea două sute de lire de la familia dumitale.

– S-a făcut, zise el cu destul de mare ușurință.

Dar apoi îi aruncă un zâmbet sugestiv, ca și când auzise fiecare gând care o condusese spre acea concluzie salvatoare a mândrei. Și după aceea luă pistolul pe care i-l înmânase.

Lua-l-ar naiba să-l ia!

Dar atunci de ce zâmbea și ea?

– Mergem în Marble Mile, hotărî ea apoi pentru amândoi. Cu orice preț.

Coniacul fusese turnat și, odată ce fiecare membru avea un pahar plin în mâinile sale, Isaiah Redmond se ridică încet de pe scaunul său. Marcus își închipuise întotdeauna că Isaiah se ridica atât de încet pentru a le da tuturor celor prezenți ocazia să gândească „Doamne, Dumnezeule, este foarte înalt!" Apoi începu să vorbească:

– Domnilor, în primul rând, permiteți-mă să vă urez bun venit tuturor la întâlnirea de luna aceasta a Mercury Club. Sunt sigur că vorbesc în numele tuturor atunci când spun că mă bucur foarte mult că au putut fi aici în seara asta toți membrii clubului.

Marcus ridică paharul de coniac la buze, ca să ascundă expresia care știa că își făcuse loc pe chipul lui. Cuvintele lui Isaiah erau o amintire subtilă a faptului că unul dintre membri avea toate motivele să fie în altă parte, ținând cont de faptul că fratele numitului membru dispăruse în mod spectaculos de la spânzurătoare cu doar două zile în urmă și în clipa aceea ar fi putut fi practic oriunde. Poate că anumite familii ar fi interpretat lucrul acesta ca un motiv să se ascundă de ochii societății o vreme. Dar pentru un Eversea era doar o altă zi obișnuită.

Toți cei prezenți în salon erau fie prea manierați ca să se uite în direcția lui Marcus, fie deja prea beți de la coniac ca să observe aluzia fină făcută de Redmond. Deși fără îndoială toată lumea ardea de nerăbdare să vorbească despre eveniment. Iar Marcus spera să nu fie nevoit să provoace pe nimeni la duel după ce vorbeau – pentru că existau toate șansele să se întâmple asta după ce consumau mai

mult din alcoolul care fără îndoială le slobozea limbile și lăsa să iasă la iveală tot felul de gânduri reprimate.

Marcus se gândi apoi că era la fel de posibil și să fie el excesiv de sensibil la acel subiect. Deși asta părea destul de puțin probabil. Sensibilitatea – și implicit duelurile – era domeniul lui Colin.

Își forță gândurile să se îndrepte spre altceva. Se aflau într-o încăpere călduroasă, liniștitoare și extrem de masculină – care lui nu-i plăcuse niciodată de altfel, din simplul motiv că fusese decorată de Isaiah Redmond. Pe masa meticulos lustruită, cioplită din lemn de nuc, se reflectau capete chele ale membrilor, pahare de coniac, nasturi de sidef de la vestele uniformelor de membru și ochelari. Trei lămpi cu gaz amplasate strategic în salon stăteau ca un testament deloc subtil al averii și viziunii progresiste a lui Isaiah și diminuau grandoarea candelabrului confecționat din alamă și cristal, care atârna deasupra capetelor lor, reducându-i strălucirea la o biată pată luminoasă reflectată pe suprafața mesei.

Era o altă aluzie la motivul întâlnirii din acea zi. Marcus se afla acolo pentru a discuta despre lămpi cu gaz.

– Primul lucru de pe agenda noastră pe ziua de astăzi este să urăm bun venit oficial unui nou membru. Domnule Baxter, ai vrea să te ridici, te rog?

Când stătea în capul oaselor, silueta domnului Baxter semăna destul de mult cu litera D, cu două picioare fusiforme. Era îmbrăcat elegant și sobru într-un costum care părea aproape prea nou, dar vesta sa se potrivea perfect peste arcul falnic al burdihanului său – iar nasturii din sidef nu păreau deloc pe punctul de a plesni. Purta niște ochelari cu lentile foarte groase și ochii aproape că nu i se distingeau deloc în spatele lor. Iar zâmbetul său părea excesiv de scrupulos, comparativ cu onoarea pe care o accepta.

– După cum știți, domnul Baxter este asociatul meu...

Și toată lumea știa că prin asta Isaiah se referea la faptul că era omul care se ocupase de afacerile sale.

– ... De mulți ani și sfaturile sale mi-au fost neprețuite de-a lungul timpul... ba, de fapt, au fost hotărâtoare pentru anumite decizii de investiții pe care le-am luat în ultimii ani. În repetate rânduri a făcut cu mult mai mult decât îi cerea datoria pentru a ajuta și a susține clubul, așa că, din acest motiv și din multe altele, domnule Baxter, suntem încântați să îți atribuim statutul oficial de membru al Mercury Club.

„Încântați să îți atribuim statutul oficial de membru al Mercury Club" era poate o exprimare prea expansivă, dar cu siguranță „bucuroși să te avem în rândul nostru" era destul de adevărat, câtă vreme Baxter își aducea propria contribuție financiară și poseda inteligența de a face investiții profitabile. Și era chiar și mai bine primit dacă putea mânui elegant și abil hățurile unei trăsuri.

După cum era de așteptat, oamenii de la masă izbucniră într-un ropot de aplauze politicoase.

– Vei veni cu noi sâmbătă dimineață la hipodrom, domnule Baxter? Vom ține o cursă contracronometru cu trăsura Mercury Club și poate vei reuși să-l învingi pe vreunul dintre noi.

Omul care vorbise pur și simplu radia competitivitate.

– Oh, eu abia învăț cum să manevrez un vehicul atât de mare, domnule Bradshaw. În schimb, am o pereche absolut minunată de cai de curse, pe care i-aș pune bucuros să concureze cu ai dumitale.

Bradshaw încuviință din cap.

– Atunci, aștept cu nerăbdare cursa aceasta, Baxter.

În jurul mesei răsună atunci un hohot de râs politicos, după care se făcură câteva comentarii despre curse de cai și despre Tattersall's. Iar Marcus – căruia îi plăceau atât caii, cât și cursele – zâmbea politicos, dar nu asculta realmente discuția. Pentru că încerca să-și dea seama ce anume îl deranja la ceea ce spusese Baxter:

„Abia învață cum să manevreze un vehicul atât de mare", repetă el în gând.

I se părea destul de interesant că Baxter încă învăța cum să manevreze hățurile unei trăsuri de mărimea celei aparținând clubului. Dar, pe de altă parte, averea omului era încă o chestiune de dată recentă, așa că probabil nu avusese încă ocazia de a-și perfecționa astfel de abilități. Cu toate acestea, ca membru al Mercury Club, ar fi putut folosi trăsura clubului oricând dorea.

Doar că ar fi avut nevoie să angajeze un vizitiu atunci când o folosea.

Capitolul 16

Madeleine era cu adevărat ingenioasă. Colin fusese de acord să se bage din nou în sicriu și să rămână acolo până la St. Giles. După

cum bănuise, se dovedi o călătorie lentă și agonizantă prin oraș, la sfârșitul căreia reuși să se rostogolească pe furiș afară din sicriu. Lăsară căruța și calul în grija unui băiețel întreprinzător, dar destul de murdar, după care Madeleine reuși să flirteze cu un vizitiu și să-l convingă ca, pentru numai trei lire, să-i ducă până la Coaching Inn – un han care se presupunea că era la câteva ore distanță de Londra și chiar la marginea orășelului Marble Mile.

Omul fu de acord, convins că avea să găsească acolo alți pasageri pentru drumul de întoarcere.

Madeleine se urcă în birjă, în timp ce Colin aștepta ca vizitiul să se suie înapoi pe capră, înainte de a se furișa și el înăuntru. Se aflau încă o dată într-un spațiu mic și întunecos, îndreptându-se rapid în afara orașului.

Trăsura cu care călătoreau era o birjă veche, fără arcuri și, la fel ca în cazul multor altor vehicule din oraș, se putea vedea că de pe ușa ei fusese răzuit un blazon. Colin se amuză un pic întrebându-se dacă îi aparținuse cândva contelui de Malmsey.

– Vrei să auzi ceva amuzant? întrebă Colin după o tăcere îndelungată.

– Bine, aprobă Madeleine.

Colin afișă un zâmbet firav.

– Poate ai observat că deja am devenit un soi de erou...

– Serios?

Zâmbetul lui de mai devreme se transformă atunci într-un rânjet strâmb de toată frumusețea.

– Iar partea amuzantă... sau ironia situației, dacă vrei, este că, în multe feluri, mi-am dorit toată viața să... să ies cumva în evidență. Frații mei sunt toți foarte impozanți. Marcus face mulți bani. Ian și Chase au fost eroi de război și s-au întors amândoi acasă cu răni impresionante... iar eu... ei bine, eu m-am întors acasă teafăr și nevătămat, evitând astfel să primesc statutul de erou. Și, desigur, tatăl meu îi preferă pe ei trei în defavoarea mea.

– Și crezi că acesta e motivul?

Colin strânse puțin din buze. I se părea foarte interesant că nu îl contrazisese în nici un fel – pentru că în general femeile tindeau să încerce să-i aline supărarea și să-l convingă că în realitate lucrurile nu stăteau deloc cum le vedea el.

– De fapt, cred că așa au stat lucrurile de la bun început. Colin nu mai spusese niciodată asta cuiva cu voce tare și constata că îi venea destul de greu. Fetele... Olivia și Genevieve... s-au născut la urmă,

așa că sunt mai mici, și presupun că de-asta le iubește la nebunie. Seamănă foarte mult cu el... în sensul că sunt foarte frumoase. Pe de altă parte, avea deja trei fii când m-am născut eu. E destul de amuzant, dacă stai să te gândești, cum treaba asta... de a face tot felul de năzbâtii ca să mă fac remarcat... a devenit un fel de obișnuință pentru mine. Și așa chiar a început să-mi placă să încerc tot felul de lucruri, numai ca să văd cu câte pot scăpa nepedepsit. Și apoi mi-am dat seama că nu mă mai puteam opri. De-acolo lucrurile au cam mers din inerție, și așa m-am pomenit stând agățat de spalierul de sub fereastra dormitorului lui Lady Malmsey.

Madeleine Greenway izbucni în râs.

– Și unde vrei să ajungi cu asta?

– Că mi se pare o mare ironie că am ajuns să fiu perceput ca un erou pentru ceva ce nici măcar n-am făcut. Ba chiar pentru un lucru... îngrozitor.

La drept vorbind, i se părea ceva insuportabil, dar i-ar fi fost mult prea greu să recunoască asta cu voce tare. Mai cu seamă că existau adevărați eroi în familia sa.

Dar, din cine știe ce motiv, i se părea important să audă părerea lui Madeleine Greenway.

Ea inspiră adânc și expiră prelung, de parcă ar fi încercat să-și adune puterea de a cugeta asupra subiectului. Și în cele din urmă zise:

– Ai fost în război, ți-ai riscat viața pentru țara dumitale și te-ai întors viu. În plus, ai reușit să nu te faci de rușine... sau cel puțin din câte am citit prin ziare. Și sunt sigură că, dacă era ceva de menționat, ar fi apărut în toate paginile de scandal, pentru că am senzația că le cam place să vorbească despre dumneata. Unii oameni ar spune că e nevoie de mult talent și iscusință ca să rămâi în viață, zise ea destul de sec. Ca să nu mai spun că ești un observator destul de bun... și îmi imaginez că asta te-a ajutat să fii un soldat bun, să rămâi în viață și să-i ții și pe alții în viață.

Ca să vezi! Nu privise niciodată lucrurile din perspectiva aceea. Pufni scurt.

– Și mie mi-ai salvat viața, adăugă ea încet. N-am fost împușcată pentru că dumneata ai observat ceva. Nu-i așa?

– O, am acționat doar din instinct. Un instinct masculin foarte puternic de a-mi arunca trupul peste cel al unei femei... pentru că, vezi dumneata, trecuse destul de mult timp... fiind la închisoare și toate astea...

Madeleine își sprijini ușor capul de scaunul trăsurii și zâmbi. Părul acela negru superb i se desprinsese din nou din agrafe și mai multe șuvițe ondulate i se prelingeau pe umeri, lasciv. Era absolut diabolic din partea ei să tenteze astfel un bărbat. Chiar ar fi trebuit să fie mai atentă la starea coafurii sale. Pentru că șuvițele acelea rebele atrăgeau atenția spre gâtul ei lung și pal și îi aminteau că îi atinsese urechea rece. Și mâna dezgolită. Și chiar și părul acela mătăsos. Și sfârcul întărit prin muselina subțire, și... Și, dacă mai continua cu astfel de gânduri, probabil s-ar fi excitat și ar fi devenit stânjenit, așa că poate era mai bine să fie atent la ceea se spunea. Și anume:

– Dar puteai să mori atunci când te-ai aruncat peste mine. Și atunci toată strădania mea de a te salva ar fi fost în zadar.

– Of, bine atunci. Am făcut un gest eroic, conchise el. Și scuză-mi te rog lipsa de considerație de care am dat dovadă față de... „munca" dumitale.

Ea izbucni în râs. Era destul de ciudat, dar, de fiecare dată când râdea, Colin se simțea cumva de parcă ar fi câștigat un premiu... adică era peste măsură de fericit în raport cu amuzamentul situației. Madeleine Greenway avea un râs foarte frumos – sincer, feminin și izvorât din adâncul sufletului.

Nimeni niciodată nu-l mai făcuse să se străduiască atât de mult să fie fermecător. Și, pentru a reuși asta, se vedea nevoit să caute în cotloane până atunci neexplorate ale minții, ale inimii și ale sufletului său.

Femeia asta era afurisit de obositoare!

– Uneori să fii erou înseamnă să dovedești o eleganță ieșită din comun în circumstanțe imposibile.

Nu îl privi când rosti afirmația aceea. Ci se uita pe fereastra trăsurii. Colin o studie cu mare atenție, și un zâmbet larg apăru pe buzele lui.

– Îmi faci un compliment, doamnă Greenway?

– Nici nu aș visa.

Tot nu se uita la el.

Și astfel petrecură restul călătoriei până la Coaching Inn – discutând și împărtășindu-și informații și moțăind din când în când. Apoi Madeleine îl plăti pe vizitiu, și Colin se afundă în umbre, în timp ce ea căută un om din partea locului care să le spună unde se afla situată Mutton Cottage. „La vreo doi, trei kilometri în susul drumului, treceți de o fermă și de un han mic, apoi de niște stejari bătrâni foarte

frumoși, și apoi o veți vedea la stradă. Chiar n-aveți cum s-o ratați. Dacă ajungeți la stejarul cu o ridicătură mare în trunchi înseamnă că ați mers prea departe. Da' nu știu cine mai locuiește acum la Mutton Cottage."

Dar, din păcate, se dovedi că sfătuitorul lor mințise.

Sau, mai bine zise, că estimase greșit distanța, după cum se întâmpla adesea cu oamenii care locuiau la țară, deoarece erau obișnuiți să meargă pe jos peste tot și distanțele mari li se păreau o nimica toată.

Pentru că Madeleine și Colin merseseră și merseseră, pe măsură ce soarele apusese și se cufundase tot mai adânc în formațiuni de nori rozalii cu nimic ieșiți din comun, care în clipa aceea căpătau o nuanță purpurie. Trei dintre cele mai strălucitoare stele de pe cerul nopții își făcuseră deja apariția și sclipeau deasupra capetelor lor. Și se întrezărea deja și o parte din conturul argintiu al lunii, precum o luminiță care se lupta să iasă la iveală prin crăpătura unei uși întredeschise.

Cu alte cuvinte, nu era tocmai lumina cea mai bună pentru jefuirea de morminte.

Peste aproximativ o oră urma a se întuneca de tot și încă nu trecuseră pe lângă nici un indicator sau pancartă care să le spună că Marble Mile se afla prin apropiere. Și nici pe lângă vreun han. Zona rurală se întindea cât vedeau cu ochii în fața și în spatele lor, iar în jur începuseră deja să răsune primele note ale simfoniei greierilor.

Orice conversație dintre ei se oprise abrupt și fusese înlocuită de o nesiguranță tensionată, care era aproape la fel de palpabilă ca pământul pe care călcau. Cu toate acestea, nici unul din ei nu voia să recunoască faptul că îl încerca un sentiment de disperare.

– A zis că o să trecem de o fermă, spuse Colin, mai mult pentru sine, de vreme ce Madeleine știa și ea indicațiile date de om.

La scurt timp după ce Madeleine își frecă brațele ca să țină la distanță răcoarea iminentă și cerul movuliu se umplu de o puzderie de stele strălucitoare, văzură un hambar. Sau mai degrabă Colin văzu hambarul. Pentru că semăna mai degrabă cu o movilă înaltă și întunecată în depărtare – dar el știa ce era.

Îi făcu semn spre el, după care, fără să mai zică un singur cuvânt, își scoase vestonul și i-l așeză pe umeri lui Madeleine.

Ea se gândi atunci că avea un miros de pin de la sicriu și un altul specific masculin – sau mai degrabă specific lui Colin –, iar în clipa

aceea gestul acela tăcut i se părea aproape șocant de intim – ca și când s-ar fi așezat deasupra ei, la începutul preludiului.

Dar el nici măcar nu se uita la ea.

– O să dormim aici în noaptea asta, șopti el ferm, arătând cu degetul în direcția hambarului. Haide!

Madeleine șovăi o clipă, simțindu-se un pic ridicolă.

– E o fermă. S-ar putea să fie câini.

„Și nu genul de câini slabi, flămânzi și sperioși de pe străzile Londrei", se gândi ea. Ci genul de dulăi mari, puternici, sănătoși și fioroși folosiți pentru apărarea fermelor.

Colin întoarse ușor capul spre ea. Expresia de pe chipul lui era atât de neîncrezătoare, încât, pentru un moment, Madeleine se simți sfâșiată de două sentimente contradictorii: dorința de a izbucni nebunește în râs și aceea de a-i trage un șut zdravăn.

– E o fermă. Sunt mereu câini la ferme. Așa că...

Duse un deget la buze, făcându-i semn se tacă și se încruntă atât de tare, că aproape i se uniră sprâncenele.

Foarte bine, atunci. Trebuiau să păstreze tăcerea de acum înainte.

Se furișară pe câmp în direcția hambarului, stând cât mai aproape de copacii care înconjurau perimetrul, ca să se poată ascunde în umbrele lor, după care se strecurară pe nevăzute de-a lungul zidului hambarului. Apoi Colin întredeschise ușor ușa și intrară pe furiș.

În clipa imediat următoare, se pomeniră înconjurați de un miros puternic de animale. Rămaseră nemișcați o vreme în bezna aceea desăvârșită, ca să li se obișnuiască ochii. Și apoi începură să distingă siluete de animale în întuneric. Un cal de tracțiune – care părea aproape la fel de înalt precum Colin – ridică ușor capul său mare și se holbă la ei cu ochii-i catifelați. Dar își pierdu repede interesul și se întoarse la păscut fân. Din alte patru staule se uitau la ei impasibile patru vaci de lapte, care rumegau.

Colin aruncă atunci pachetul cu pături și mâncare, care aterizâ zgomotos în porumbar. Madeleine estimă din ochi înălțimea porumbarului, după care puse piciorul pe a treia treaptă și porni în sus pe scară.

Scara aceea blestemată scârțâia și gemea ca un bătrân care suferea de gută!

Încremeni apoi și închise ochii strâns, așteptând îngrozită ca niște dulăi fioroși să se năpustească asupra lor de nicăieri.

Răsuflă ușurată abia după câteva secunde lungi. Din fericire, nu se auzea nici un mârâit. Ci numai sunetul fânului care era strivit de maxilarele mari ale animalelor, zgomotul unei cozi care biciuia o stinghie de lemn și simfonia greierilor de afară.

Întoarse ușor capul, întrebător, în direcția lui.

Colin admiră un moment linia bărbiei sale elegante și încăpățânate, care în umbrele întunecate semăna cu un vârf pal de săgeată îndreptat în jos, întrebător. Evaluă repede situația: Madeleine era suficient de micuță de înălțime ca să trebuiască să mai calce pe cel puțin două trepte înainte de a se putea cocoța în porumbar. Dar numai Dumnezeu putea ști ce fel de sunete ar mai fi produs scara aceea *șubredă* din lemn.

Și în clipa imediat următoare, își așeză ambele mâini sub ceea ce se dovedi a fi un fund mic, ferm și delicios și o săltă cu putere, strângând-o puțin de fese, pentru propria-i plăcere. Mâinile ei găsiră repede marginea porumbarului, și își ancoră un picior peste ea, după care se auziră o bubuitură mică și înăbușită și un foșnet, când dispăru din raza lui vizuală.

Colin făcu un pas în spate și cugetă câteva secunde. Picioarele lui erau suficient de lungi ca să se poată întinde să calce pe a patra treaptă, dar știa că nu-și putea permite să o audă scârțâind sub greutatea lui. Așa că, în schimb, își luă avânt, propti pernița piciorului de laterala scării și își propulsă corpul în sus. Lemnul scoase un scârțâit aproape surprins, dar el se prinse destul de repede de marginea porumbarului. Se folosi apoi de brațe ca să se ridice cu totul și se aruncă în întuneric.

Încremeni apoi acolo, gâfâind. La naiba! Timpul petrecut la închisoare îi cam slăbise puterile. Inspiră adânc, ca să-și tragă sufletul.

Mândria îl făcu să se ridice mai repede decât și-ar fi dorit și aștepta ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul. O văzu apoi pe Madeleine, stând în genunchi în fața lui. Chipul ei era un oval alb-albăstrui, iar ochii săi păreau umbre de catifea. Și apoi zări strălucirea dinților. Oare era un zâmbet sau un rânjet superior? „Un zâmbet", hotărî el optimist.

Pipăi pe jos, căutând pachetul pe care-l azvârlise mai devreme, intenționând să întindă o pătură ca să improvizeze un pat. Dar, din fericire pentru ei, căldura acumulată pe timpul zilei părea să se fi ridicat în hambar. Simțea o nădușeală apăsându-i ceafa, și fânul îl înțepa în spate. Lumina lunii se revărsa înăuntru prin crăpăturile

fine dintre scândurile acoperișului și arunca umbre mari, albastre în jurul lor.

Colin se ridică de tot și o atinse pe umăr pe Madeleine, ca să-i atragă atenția. Arătă cu degetul spre ea, după care își împreună mâinile și le așeză sub capul său înclinat într-o parte. Folosindu-se de limbajul semnelor, îi spuse: „Tu. Dormi. Acum".

Rulă pătura într-o pernă suficient de lungă să o poată împărți amândoi, fără să doarmă lipiți, după care o bătu ușor cu mâna și-i făcu un alt semn elegant și pompos prin care-i transmitea: „Pentru tine, doamna mea".

Madeleine ezită o clipă, după care încuviință din cap batjocoritor, cu un aer regal. După aceea se aplecă ușor, de fapt centimetru după centimetru, pentru ca lemnul să nu fie tentat să scârțâie din nou sau fânul să foșnească prea mult. Și apoi găsi perna improvizată. Se întinse acolo și răsuflă mulțumită, când capul ei se cufundă în moliciunea păturii.

Colin privea avid răsuflarea aceea, de parcă ar fi fost un oftat cu subînțeles, care îi ridica și îi cobora pieptul generos sub muselina rochiei. Se întrebă apoi dacă suspinul acela fusese direcționat către el, dar apoi hotărî că probabil optimismul și dorința reprimată cu noblețe îl făceau să presupună prea multe.

Și apoi se întinse extrem de ușor lângă Madeleine, la aproximativ treizeci de centimetri depărtare de ea – ca să nu o atingă. Totuși, i se părea că pieptul ei delicios se afla la o distanță chinuitor de mică de el.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Își dorea nespus de mult să se poată rostogoli deasupra ei și să-i arate în detaliu natura genialității sale... în toate felurile posibile și imposibile.

Dar, în mod ciudat, își dorea de asemenea și ca ea să doarmă. Ba, de fapt, își dorea ca ea *să se* abandoneze în relaxarea somnului. Pentru că asta însemna că avea încredere în el – iar acesta era un lucru pe care și-l dorea aproape la fel de mult pe cât voia să îi atingă pielea catifelată. Și atunci se înfiripă în mintea lui o idee atât de șocantă, că aproape uită cu totul de noblețe.

Inspiră adânc. Îl putea simți din nou: un miros subtil de levănțică. Aproape că zâmbi. Nu ajuta prea mult la domolirea sângelui care-i clocotea în vene.

Animalele somnoroase pufneau și pocneau din copite sub ei, și, o vreme, Colin rămase acolo, nemișcat, ascultând respirația lui Madeleine și simfonia greierilor de afară. Ascultând după orice urmă

de câine. Ascultând vacile suspinând și rumegând. Și încercând să nu se gândească la păianjeni și la cât de mult le plăceau locurile întunecate și nelocuite, precum porumbarele. Simțea mâncărimi pe glezne, semn că i se vindecau rănile. Cu toate acestea, nu se scărpină. Mirosurile de fermă erau atât de puternice și de familiare, că aproape îl durea sufletul.

Și în clipa aceea își dori să fi fost înapoi în Pennyroyal Green. Pentru că voia ceva... familiar. Voia simplitate și liniște, și pe Louisa Porter, și viața pe care și-o imaginase întotdeauna pentru el. Viața aceea care-i fusese furată de o nedreptate stranie.

Iar atunci furia pe care o reprimase atât de mult timp ieși la iveală, i se revărsă prin vene și îi sfâșie sufletul cu gheare lungi și ascuțite.

Îl tulbură asta – pentru că fusese un asalt mișelesc. I se puse un nod în gât, mâinile i se strânseră în pumnii și toți mușchii din corp i se încordară. Se străduia din răsputeri să-și recapete echilibrul și stăpânirea de sine, de parcă ar fi fost angajat într-o bătălie reală, dar cu un inamic abstract: nedreptatea. În tăcerea aceea obligatorie, nu putea nici să pălăvrăgească, nici nu se putea ciondăni cu Madeleine ca să-și distragă atenția de la ceea ce clocotea în măruntaiele sale și nu putea nici să continue să fugă ca să o lase în urmă. Așa că era complet acaparat de ea. Și trebuia să o înfrunte. Trebuia să o lase să-și urmeze cursul firesc și să-l macine pe dinăuntru. Furia aceea incontrolabilă era ceva destul de nou pentru el, așa că nu prea știa cum să o gestioneze. În plus, reprezenta încă ceva ce nu mai simțise de la Newgate.

Dar, prin tot vârtejul acela consumator, răsună ca de nicăieri respirația lui Madeleine. Adâncă și repetitivă. Inspira și expira. Precum niște valuri care mângâiau malul și apoi se retrăgeau sfioase.

„Uneori să fii erou înseamnă să dovedești o eleganță ieșită din comun în circumstanțe imposibile."

Colin se concentră asupra respirației ei și începu să inspire și să expire în același ritm cu ea. Și ușor, ușor furia se domoli în interiorul său. Se gândi să încerce să-și redobândească pacea interioară, imaginându-și că Louisa era cea care stătea lângă el, respirând domol în relaxarea somnului, cu părul ei de aur răsfirat pe pernă. Dar imaginea aceea pur și simplu nu voia să prindă contur. Efectiv nu și-o putea închipui pe Louisa Porter dormind liniștită pe spate în fân, după ce fusese ridicată în porumbarul acela cu o strângere fermă – și intenționată – a feselor.

Nu-și putea găsi pacea interioară. În parte și pentru că nu credea că mai putea îndura încă o secundă fără să o atingă pe Madeleine Greenway. Se ridică ușor în cot, cu un genunchi îndoit, și se uită în jos spre ea, intenționând să-i studieze trăsăturile faciale pe întuneric. Dar și testându-și o bănuială.

Inima începu să-i bată tare.

Pentru că se dovedi că Madeleine Greenway nu dormea deloc.

Madeleine își ținuse respirația egală, prefăcându-se că dormea. Dar în realitate îl asculta pe Colin Eversea... gândind. Era un sunet destul de familiar pentru ea – un bărbat care se lupta cu o povară care-i îngreuna mintea și sufletul. Și era ceva ciudat în tăcerea care se așternuse. Colin Eversea respira altfel, trupul lui emana o tensiune aproape palpabilă și stătea pe spate nemișcat și încordat. Era ceva ce se putea învăța despre bărbați numai cu trecerea timpului.

Și se gândi că începea să-l cunoască întru câtva pe acest bărbat. Deși, într-un fel, era ca și când îl cunoștea dintotdeauna și în clipa aceea doar îl redescoperea.

Apoi auzi foșnetul fânului și ridică privirea, pentru a-i întâlni ochii palizi în întuneric. Inima ei sări peste o bătaie, după care acceleră la un ritm nebunesc și plin de bucurie.

Se uita în sus la el, în timp ce stătea sprijinit în cot și cu un genunchi îndoit și o privea. Nu avea nici o îndoială că și Colin Eversea o dorea cu toată intensitatea cu care un bărbat putea dori o femeie.

Dar în același timp voia să o lase pe ea să aleagă.

Inspiră adânc, după care eliberă o expirație prelungă și tremurătoare. Și alese.

Ridică grijulie mâna și o așeză pe interiorul coapsei lui, la fel de ușor ca o frunză care plutea lin spre pământ.

Lui Colin i se tăie răsuflarea.

Madeleine simți cum atingerea ei se propagă ca o vibrație prin tensiunea din coapsa lui și îl auzi expirând ușor. Ochii lui deschiși la culoare erau ațintiți asupra ei, precum două stele strălucitoare de pe cerul nopții.

Aerul blocat în plămâni i se prelinse pe buze într-o expirație tremurătoare.

Și, pentru o clipă, Madeleine savură senzația de a simți un mușchi puternic sub mâna ei. Se delectă cu așteptarea aceea tensionată, dată de întrebarea care știa că i se înfiripase în minte și de puterea

pe care i-o oferea înțelegerea faptului că în momentul acela putea înclina balanța în orice direcție.

Și iată ce alese: își mișcă ușor mâna pe coapsa lui, spre încheietura piciorului, după care își strânse ferm palma peste umflătura din pantalonii săi.

Colin tresări atunci involuntar și smuci puțin capul pe spate. Scrâșni din dinți și șuieră tremurător. Era mai mult decât evident că momentul de așteptare avusese același efect asupra lui pe care-l avusese și asupra ei: era excitat și exaltat și ea îi simțea mădularul întărindu-se tot mai mult sub degetele ei. Dorința ardea mocnit în măruntaiele ei, i se revărsa prin vene și îi încorda toți mușchii.

Și dintr-odată își dori să poată face totul într-o fracțiune de secundă: să se urce deasupra lui, să-l dezbrace și să-l simtă în ea.

Dar la fel de mult își dorea și ca mai înainte de asta să-i ofere o plăcere aproape insuportabilă.

Madeleine deschise ochii și descoperi că o studia prudent. Rămaseră cu privirea ațintită unul asupra celuilalt într-o provocare taciturnă. Tăcere. O tăcere analitică, tensionată, desăvârșită și complice. Și în același timp insuportabil de încărcată de erotism. Pentru că ceea ce făcea ea în clipa aceea și ceea ce erau probabil pe punctul de a face era periculos din mii de motive – dintre care nici unul nu includea și diferitele sunete pe care le implica actul de a face dragoste... suspinele și gemetele!

Și, pe măsură ce mâna ei aluneca extrem de încet peste trupul lui, descoperindu-i contururile deloc de neglijat, Colin depărtă puțin coapsele pentru a-i permite accesul și pentru a domoli excitația care-l copleșea. Îi putea simți abdomenul încordându-se și relaxându-se ușor în timp ce ea îi atingea din ce în ce mai apăsat, mai ferm și mai iscusit mădularul erect prin materialul pantalonilor. Ea nu mai putea îndura să nu-i simtă pielea fierbinte, așa că bâjbâi după nasturii eliberatori. Dar descoperi că mâna lui se afla deja acolo, străduindu-se să-i desfacă. Așa că se chinuiră amândoi în tăcere. Și, pe întunericul acela era o adevărată tortură să o facă cât mai în liniște cu putință, pentru că însemna că trebuiau să se miște mult mai lent decât și-ar fi dorit oricare din ei. Și deja tremurau amândoi de plăcere și anticipare și-și puteau auzi respirația întretăiată și sacadată.

Simți o explozie aproape absurdă de exaltare revărsându-se prin ființa ei când se desfăcu primul nasture. Apoi mai descheie unul. Și încă unul.

Și apoi Colin era liber în cele din urmă și se lăsă fierbinte, gros și mătăsos în mâna ei, care aștepta, acaparatoare. Îi putea simți respirația caldă și ușoară mângâindu-i obrajii. Parfumul de mosc al dorinței era atât de puternic și de palpabil între ei, încât Madeleine se simțea amețită. Îi îmbăta toate simțurile.

Periculos!

Rămase cu privirea ațintită asupra ochilor lui, după care strânse pumnul în jurul mădularului său care pulsa de dorință și mișcă ușor mâna în jos.

Colin tresări imediat, lăsă un pic capul pe spate și scoase un mârâit gutural de plăcere. Sunetul acela îi spintecă rațiunea, devenind al ei, întretăindu-i respirația și încordându-i și mai tare tot trupul. Trecu pofticioasă mâna în sus și-n jos de-a lungul lungimii lui, savurându-i grosimea, fierbințeala și puterea. Repetă mișcarea până când Colin lăsă capul să i se legene de plăcere și bărbia să i se afunde în piept. Deja respira repede și sacadat, iar umerii i se ridicau și coborau vizibil, cu fiecare inspirație și expirație. Încerca să înăbușe un geamăt și să ascundă sunetul.

Pentru că nimeni nu ar fi confundat sunetul acela cu niște șoareci care se jucau prin porumbar.

Era o nebunie. Din clipă în clipă, nici unul din ei nu avea să mai audă nimic... nici măcar o haită de câini fioroși de fermă năpustindu-se spre hambar. Nu ar fi remarcat nici dacă erau înconjurați de săteni cu furci și torțe sau de un batalion întreg de soldați englezi, acompaniați de cai care trăgeau după ei tunuri. Madeleine se gândi atunci că, pe de altă parte, probabil existau moduri mai îngrozitoare de a muri decât să fie descoperită într-un hambar făcând dragoste cu Colin Eversea. Pentru că simțea că ar fi murit oricum dintr-o clipă în alta, dacă nu îl putea avea.

Așa că își mișcă din nou mâna pe mădularul lui, dar de data aceea zăbovi asupra coroanei catifelate, explorând cu degetele. Îl privi lăsând apoi capul pe spate și înghițind apăsat. Șoldurile lui începură imediat să se miște foarte puțin, balansându-se în pumnul ei în ritmul primordial, care semnala că rațiunea capitulase în fața dorinței carnale. Capitulase? Poate că era prea mult spus... pentru că rațiunea fusese de mult luată ostatică, legată fedeleș și aruncată într-o temniță întunecată a pasiunii.

Mișcarea subtilă a șoldurilor lui făcu porumbarul să geamă de bătrânețe. Scââârț...

Și încremeniră amândoi imediat.

Madeleine își ținea răsuflarea. Inima îi bătea nebunește în piept, la fel ca o tobă care semnala pornirea la război.

Dar nu auzi nimic cu excepția sângelui care îi vâjâia în urechi. Și greieri.

Expiră ușor și își mușcă buza când un hohot de râs amenință să i se desprindă de pe buze.

Și Colin fu cel care riscă o șoaptă:

– O nebunie! îi șopti el la ureche.

Două cuvinte simple, dar care trădau uimirea și dorința care ardeau mocnit în ființa lui.

Mâna lui alunecă pe corsajul ei, descoperind materialul moale și destul de uzat. Și apoi degetele lui dispărură în decolteul ei. Vârful unui deget găsi apoi sfârcul ei tare și mătăsos și satinul rece al sânilor ei. Și mâna lui se plimbă și mai jos, curioasă să-i descopere pielea.

Dar Madeleine îi acoperi mâna cu a ei ca să-l oprească și apoi își retrase repede mâna de pe erecția lui.

Colin se simți singur și năpăstuit, când fu privat de atingerea ei.

Dar apoi încet – ba, de fapt, chinuitor de lent, pentru ca nu cumva să scârțâie blestematul de porumbar și să nu foșnească fânul de sub ei –, Madeleine se întoarse pe o parte, cu spatele la el.

Și Colin înțelese imediat. Cu degetele stângace din cauza nerăbdării și a faptului că nu era obișnuit să se stăpânească atât de mult și cu erecția fierbinte atingându-i fundul superb, Colin îi desfăcu șnururile corsajului și le depărtă cât putu de mult. Apoi înăbuși un oftat binecuvântat, pentru că îi dezvăluise în sfârșit pielea pală, strălucitoare. Degetele lui lacome alunecară de-a lungul omoplaților ei, descoperind-o glorios de mătăsoasă și caldă, și simți cum i se înfiora pielea în urma atingerii lui. Se aplecă ușor, intenționând să-și atingă buzele și limba de valea ispititoare dintre omoplații ei.

Dar, la fel ca întotdeauna, Madeleine era concentrată asupra scopului ei și deja se răsucea ușor cu fața spre el. Mâinile ei împingeau corsajul rochiei, dezgolindu-i umerii și dezvăluindu-i sânii.

Ah, dar era prea nerăbdătoare! Materialul aluneca de pe pielea ei cu un foșnet care semănă cu un suspin uman de satisfacție.

Sunetul era aproape asurzitor, comparativ cu tăcerea care îl învăluia ca într-un cocon binecuvântat.

Mișcarea, respirația... totul se opri într-o clipă de tensiune. Și Colin ar fi putut jura că îi înghețase până și sângele în vene de suspans. Greierii mai cântară o notă sau două din simfonia lor secretă.

Și, din nou, nu se auzeau câini.

Și iat-o acolo: stătea întinsă, sprijinindu-se pe coate, cu sânii aceia superbi întăriți și dezgoliți și cu capul lăsat ușor pe spate.

Îi era greu să se stăpânească să nu se arunce asupra ei și s-o devoreze cu totul.

Se lăsă ușor deasupra ei. Brațele îi tremurau de la efortul de a nu face zgomot. Își plecă încet capul și îi supse un sfârc, degustându-l cu blândețe. Și cunoscu un moment de plăcere supraomenească în clipa în care ei i se tăie răsuflarea și-i simți cutia toracică cutremurându-se. Întoarse obrazul și-și atinse ușor barba scurtă și țepoasă de satinul sânului ei. Iar atunci simți bătăile puternice ale inimii ei.

În același timp, mâinile ei se străduiau să ridice rochia. Și încercară împreună să o dea la o parte fără zgomot – ceea ce însemna, desigur, că trebuiau să o facă extrem de lent. Urmară câteva secunde de chin, în care adunară toți metri lungi de muselină. Dorința nestăvilită și gesturile ușoare și tăcute făceau fiecare clipă să pară o eternitate, care sporea și mai mult nerăbdarea, ridicând-o la cote intolerabile. Fiecare senzație cât de mică creștea în intensitate, până în punctul în care fiecare moment ajunsese să pară încărcat de o dorință ce fierbea în ei de o viață întreagă. Resimțea fiecare clipă în care nu era în ea ca pe o lovitură de cuțit implantată în miezul inimii dorinței, care zgândărea și zgândărea până când nu mai rămânea altceva decât sălbăticie.

Colin era sigur că senzațiile acelea primare aveau să-l răpună înainte să aibă ocazia să le satisfacă.

Dar ce mod minunat de a muri!

Își împinse ușor pantalonii în jos pe coapse – dar era suficient pentru a reuși să facă ceea ce-și doreau febril amândoi. Se uită în jos și zări sub el burta catifelată și pală a lui Madeleine, picioare lungi și suple, un triunghi de bucle întunecate și misterioase și genunchi albi care se ridicau ușor. Fânul uscat foșnea și se mișca foarte ușor sub ea. Și apoi se mișcă și el – Oh, Doamne, Dumnezeule! – infinit de încet ca să îngenuncheze între coapsele ei.

Iar în clipa aceea mâinile lui Madeleine alunecară sub cămașa lui, mângâindu-i coastele și pieptul. Erau moi, dar pline de dorință. Îl explorau, îl dezmierdau și-i trimiteau fiori întunecați și chinuitori de plăcere pură prin tot corpul. Se aplecă să-și atingă erecția deja dureroasă de buclele ei umede și ea arcui ușor spatele, ca să se lipească de el, ca o rugăminte tăcută de apropiere.

Se simțea atât de amețit, încât avea senzația că își putea pierde cunoștința din clipă în clipă.

Își dorea cu disperare să simtă fiecare centimetru din pielea ei pe a lui. Voia să o lingă, să o mângâie și să o pătrundă ca o fiară în călduri. Dar, cu un amuzament distant și straniu, înțelegea că era o partidă de amor limitativă ca un haiku[1]. Trebuiau să ajungă pe culmile intensității, îngrădiți de circumstanțele în care se aflau. Cu toate acestea, Madeleine părea să știe exact ce voia de la el, pentru că arcui din nou spatele și se atinse de el nerăbdătoare.

Avea respirația întretăiată când se propti într-o singură mână – și cea mai mică schimbare de greutate făcea porumbarul acela blestemat să scârțâie. Dar avea nevoie de cealaltă mână ca să-și ghideze drumul spre casă și, la naiba cu tot, chiar nu avea de gând să se oprească acum!

Și oh, Doamne, Dumnezeule, călătoria lentă în interiorul ei aproape că-l înnebunea cu totul.

Îi privi ochii întunecați și strălucitori, în timp ce o pătrundea centimetru după centimetru. Îi văzu cutia toracică cutremurându-se de plăcere și înțelese imediat că putea simți fiecare milimetru din el, la fel cum și el putea simți fiecare milimetru fierbinte și umed al tunelului ei de catifea, primindu-l. Îi văzu dinții albi înfigându-se în buza ei de jos, și apoi Madeleine închise ochii.

Se retrase atunci, la fel de încet. Își mișcă infinit de puțin șoldurile, pentru ca împingerea lui să o atingă exact acolo unde pulsa și unde avea cea mai mare nevoie, și fu răsplătit la scurt timp după aceea, când Madeleine lăsă capul să-i cadă pe spate. Ah! Așadar, nimerise corect! Controlul acela încordat făcu să-i apară pe ceafă broboanele de sudoare, care i se prelinseră pe spate ca un pârâu, ajungându-i până la fese. Îi tremurau brațele. Și atunci Colin o pătrunse din nou ușor, și fiecare secundă din călătoria aceea era un paradis de căldură umedă și primitoare. Se retrase și apoi o pătrunse din nou, doar că de data asta mai tare. Iar atunci Madeleine ridică genunchii și mai sus, ca să-l primească mai adânc. Și o pătrunse iar și iar, și iar.

Și în curând nu mai putea controla conștient ritmul. Colin auzi ca prin vis geamătul, scârțâitul și foșnetul porumbarului, când trupurile lor se ridicară instinctiv ca să se lipească unul de altul, pline

[1] Poezie japoneză alcătuită din trei versuri, primul și ultimul din cinci silabe, iar al doilea din șapte silabe (n.tr.)

de dorință. Mintea îi transmitea un semnal îndepărtat că ar fi trebuit să le pese amândurora de zgomotul pe care-l produceau.

Dar apoi Madeleine aruncă tare capul pe spate și se arcui în brațele lui, iar mâna lui îi acoperi gura în timpul util, altfel i-ar fi trădat pe amândoi cu un singur țipăt de extaz. Madeleine strânse tare din dinți în timp ce eliberarea ei pulsa în valuri umede în jurul mădularului lui. O mai pătrunse o dată... de două ori... de trei ori... până când plăcerea explodă în el ca o lumină orbitoare, transformându-i fiecare nerv într-un fitil aprins.

Colin auzi propriul său geamăt de eliberare ca prin vis și încercă să se retragă înainte de a se revărsa în ea, dar se afla în strânsoarea unui moment maiestuos. Se cutremură aproape violent și-și cuibări capul pe sânii lui Madeleine.

Și, cu asta, se terminase.

Se ridică apoi, sprijinindu-se pe brațele-i tremurânde, și rămase o clipă în aer deasupra ei. Mădularul lui era încă ascuns în interiorul ei. Se simțea extenuat, dar liniștit. Și era leoarcă de sudoare.

Iar mâinile lui Madeleine deja alunecau în jos pe pieptul și pe șoldurile lui. Și apoi se desprinseră de pe pielea lui febrilă.

În cele din urmă, Colin se retrase din ea, fără tragere de inimă. La fel de încet și în liniște ca mai devreme. Iar Madeleine își netezea fustele și își aranja la loc corsajul, la fel de atentă și de iute ca mai devreme.

El își acoperi goliciunea și își încheie pantalonii. Se simțea stingher, de vreme ce fusese nevoie de amândoi ca să îi desfacă nasturii.

Îl ustura pieptul acolo unde unghiile ei muscaseră ușor din carnea lui. Se concentră asupra acelei senzații, pentru că, în afară de satisfacerea poftei nebunești de mai devreme, era tot ce mai rămăsese după partida lor de amor extraordinară.

Se lăsă din nou pe spate în fân și adună de undeva puterea de a întoarce capul și de a se uita la ea.

Madeleine repetă atunci gestul lui de mai devreme: împreună mâinile, transformându-le într-o pernă pe care-și așeză ușor capul. Mesajul pe care i-l transmitea era clar: „Dormi!"

Era bărbat! Și Madeleine știa foarte bine că îi era aproape imposibil să nu adoarmă după ce făcuseră dragoste.

El nu obiectă deloc. Ci pur și simplu se abandonă somnului dulce.

Și dormi bușteau.

Capitolul 17

Și, în timp ce Colin dormea bușteau în hambar, întâlnirea oficială Mercury Club lua sfârșit, iar membrii se învârteau prin salonul de conferințe, aprinzând trabucuri și pipe și reumplându-și paharele de coniac. La scurt timp după aceea, aproape nici nu se mai distingeau fețele oamenilor din cauza fumului aromat, și discuțiile se întoarseră spre familii, proprietăți, distracții, amante și – în mod șocant – chiar și spre cărți. Dar cei prezenți acolo erau oameni de afaceri, nu cărturari sau artiști.

Marcus își aprinse trabucul și se duse la Baxter.

– Aș vrea să-ți urez bun venit oficial în club, domnule Baxter. M-a uimit ce viziune asemănătoare avem în ceea ce privește viitorul lămpilor cu gaz în Londra.

– Trebuie să mărturisesc că și pe mine, domnule Eversea. Baxter aruncă o ocheadă spre domnul Redmond, aproape ca și când i-ar fi cerut permisiunea să stea de vorbă cu un Eversea. Dar Redmond era angajat într-o conversație cu un alt domn.

– Cred că următorul nostru punct de interes ar trebui să fie căile ferate. Am auzit că există planuri să se deschidă un nou atelier de locomotive în nordul Angliei.

– Serios? Baxter părea cu adevărat intrigat. Întâmplarea face să fiu de acord și cu perspectiva aceasta. Să deschidem subiectul ăsta la următoarea întâlnire, atunci?

– Desigur. Aștept cu nerăbdare.

Fusese o confidență emisă strategic, de vreme ce-i deschidea drumul lui Marcus spre următoarea întrebare de interes.

– Știi, chiar voiam să-ți spun... aș fi bucuros să te duc la o plimbare cu trăsura Mercury Club, domnule Baxter. Nu mă laud când spun că sunt destul de priceput. M-a învățat un vizitiu excelent, care, dacă nu mă înșel, lucrează pentru doamna Redmond acum. Un domn Bell. Ai apelat vreodată la serviciile lui?

– Nu, domnule Eversea, nu am avut plăcerea.

Era destul de dificil să-i vadă ochii omului în spatele ochelarilor.

– Păcat, e un vizitiu foarte iscusit. Desigur, nu e un gentleman, așa ca noi doi, dar cu siguranță știe cum să mânuiască hățurile. Dacă vrei, aș fi bucuros să te învăț câteva trucuri.

– Foarte amabil din partea dumitale, domnule Eversea. Ești extrem de amabil... Vocea lui Baxter se stinsese pe finalul propoziției și bărbatul întorsese capul instinctiv în direcția lui Isaiah Redmond. Cu siguranță voi profita de oferta dumitale.

– Chiar te rog! Dar va trebui să o facem după nunta mea, zise Marcus, afișând un zâmbet sfios.

– Din câte am înțeles, o să aibă loc în câteva zile, nu?

– Oh, da. Peste câteva zile, în Sussex. Și acum nu o mai poate opri nimic.

Lumina zorilor se strecură ușor prin crăpăturile din acoperișul hambarului, trezindu-l pe Colin, înainte să fie Madeleine nevoită să o facă. Îl veghease toată noaptea. Din fericire, nu sforăise deloc. În schimb, tresărise și se încordase de mai multe ori în somn. Și ea își putuse închipui ce fel de vise îl chinuiseră.

Se întinsese s-o caute în somn, iar ea i se abandonase cu totul. Capul i se potrivea perfect sub bărbia lui. Îi simțise brațele grele în jurul ei – ceea ce nu fusese tocmai comod –, dar nu l-ar fi mișcat din poziția aceea pentru nimic în lume.

Colin se trezi brusc și păru destul de surprins să o vadă. După aceea se dezmetici de tot și pe buzele lui apăru un zâmbet larg și mulțumit, care o făcu să se înroșească din cap până-n picioare. Și apoi coborâră treptele repede și în liniște și își croiră drum pe câmp.

El se opri o clipă la fântână ca să umple cu apă burduful.

După aceea își continuară drumul spre Mutton Cottage – care deja li se părea doar un mit. Și Madeleine înțelegea foarte bine că încercau amândoi să nu se gândească la asta ca la o plimbare spre nicăieri. Dar adevărul situației era că rămâneau fără bani, timpul se scurgea repede pentru Colin și ei nu aveau nici cea mai vagă idee ce aveau să facă pierduți prin Marble Mile.

Cu toate acestea, nici unul din ei nu se gândea la asta.

După ce merseră câteva minute în tăcere, Colin își drese glasul.

– Vrei să vorbim despre...

– Nu, zise ea, pe neașteptate.

Așa că își continuară drumul privind cum soarele își revărsa culoarea delicată pe cerul dimineții. Rozul se răspândea repede, ca o pată de punci. Aerul era dulceag, condimentat cu miros de verdeață și foarte curat, dar se simțea o briză răcoroasă. Era dificil de prezis cât de cald urma să fie în ziua aceea. Se aflau într-o zonă rurală, unde

peisajul – în cea mai mare parte plat – era compus din stejari, garduri vii și drumuri înguste.

Colin părea neobișnuit de alert. Mergea repede și cu un scop clar în minte. Părea aproape... zburdalnic.

– A fost foarte bine, insistă el, pe un ton gânditor.

Dar Madeleine rămânea extrem de tăcută. Se uită spre el și i se păru că putea vedea un zâmbet ghiduș jucându-se pe buzele lui.

– Foarte..., repetă el, pe un ton ce părea aproape plin de adorație. Mai făcură câțiva pași, după care continuă:... Foarte, foarte, foarte bine.

Madeleine se gândi atunci că poate avea să tacă din gură, dacă se prefăcea că era surdă.

– De fapt, eu era să-mi pierd de tot cunoștința la un moment dat, îi mărturisi el.

Era o replică pe care nu putea să o ignore la fel de ușor.

– Ei bine, asta nu spune prea multe când vine vorba de dumneata.

– E, haide, doamnă Greenway, chiar era nevoie de remarca asta?

Cu toate astea nu părea câtuși de puțin insultat. Ci mai degrabă amuzat. Pe de altă parte, înțelegea și ea că nu-l prea putea indispune nimic pe un bărbat care avusese parte de prima partidă de sex după mult timp.

Își continuară drumul. Madeleine auzi un ciripit frenetic deasupra capetelor lor, așa că se uită în sus. Văzu două păsărele cu aripile larg deschise, care se urmăreau pe cer. Iar asta o făcu să se întrebe dacă între ele era vorba de iubire sau poate de război.

– Și el cum era? Soțul dumitale? întrebă Colin pe nepusă masă.

Bărbatul acesta avea să o... avea să o...

Ei bine, Colin Eversea avea să o înnebunească de tot cu întrebările lui!

– Soțul meu..., zise ea și-și lăsă vocea să plutească, într-un fel de reverie romantică. O, a fost un sfânt. Iar echipamentul lui era de două ori mai mare decât al dumitale.

– Doamnă Greenway! Dar nu-mi vine să cred! Să faci o glumă pe socoteala mea! Oh, dar așa ceva nu-ți stă deloc în caracter!

Se răsuci spre ea, dar continuă să meargă cu spatele și să o admire, ca și când abia în clipa aceea o descoperea cu adevărat. Chipul lui strălucea de încântare.

Îi era imposibil să nu zâmbească. Afirmația aceea nu-i întunecase deloc buna dispoziție. Colin se răsuci din nou și își continuă drumul, mergând cu câțiva pași mai în fața ei.

Aparent compararea echipamentelor masculine reușise să-l facă pe Colin să tacă un pic.

Dar extrem de puțin.

Voia și în același timp nu voia să se gândească la asta. Însă avea nevoie ca el să tacă din gură... ori ca să reflecteze asupra problemei, ori ca să nu se gândească la el.

– Ce crezi că a fost? cugetă atunci Colin.

– Ce cred că a fost *ce?* replică ea.

Dar el ignoră cu desăvârșire întrebarea ei și continuă:

– Hai să-ți spun eu ce cred că a fost. Poate că s-a întâmplat pentru că trecuse atât de mult timp pentru amândoi – fără îndoială și mai mult pentru dumneata –, dar cred că totul a început cu contesa și cu lacheul. Personal, mie mi s-a părut mereu extrem de erotică fantezia aceea. Frumoasa doamnă aristocrată și servitorul ei... Cred că ne-a excitat un pic pe amândoi treaba asta și apoi... ei bine, apoi am rămas așa. Pe tine te-a excitat toată scena cu contesa și lacheul, Mad?

Ea răsuci imediat capul spre el. Era pe jumătate întors către ea și-n ochii lui se juca o strălucire foarte, foarte năzdrăvană.

Făcea asta intenționat. Era neobosit, și pe ea o dispera la culme... doar că în clipa aceea se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs.

– Nu ți se pare o fantezie foarte erotică, Mad? insistă el, pe un ton din ce în ce mai academic. Poate nu știai, dar e una dintre cele mai populare. Cam ca un spectacol de teatru erotic. Ai văzut vreodată vreun spectacol de teatru ero...

– Colin! protestă ea, râzând. Încetează! E de-ajuns!

El se răsuci din nou spre ea și începu iar să meargă cu spatele.

– Colin! strigă el încântat! Mi-a spus Colin!

– Încetează. Chiar nu cred că...

– Colin! repetă el, imitând protestul ei de mai devreme.

Așa că încercă să adopte o atitudine severă.

– Nu îmi doresc să vorbesc despre asta. S-a întâmplat pur și simplu și gata.

– Foarte bine, atunci, aprobă el, mimând o seriozitate deloc convingătoare.

Se întoarse iar cu spatele la ea și își continuară drumul.

– Cred că pur și simplu am avut amândoi nevoie de o... de o eliberare, oferi ea, precaută. Ultimele câteva zile au fost extrem de tensionate... ca să nu mai vorbim despre pericol...

– Asta e suficient de bine pentru mine, zise el, liniar.

Se instală apoi o tăcere binecuvântată, care o ajută pe Madeleine să se mai relaxeze întru câtva. Număra pașii în minte, absentă. Nu era obișnuită să meargă undeva fără să știe exact încotro se îndrepta, și toată situația aceea... de a merge pe un drum de țară înconjurat de flori, spre un han poate inexistent, îi dădea o stare ca de visare – mai cu seamă că era extrem de obosită. Cu toate acestea, își făcea griji pentru cizmele ei. Pentru că simțea că i se subțiase una dintre tălpi și, cumva, asta îi apropia și mai mult pământul de picior.

Dar, cu fiecare pas, amintirea nopții precedente devenea tot mai pregnantă. Era foarte sensibilă între picioare, și asta o făcea să cugete asupra fiecărui aspect al evenimentelor anterioare. Totuși, nu le putea analiza și nici nu putea ajunge la vreo concluzie. De fapt, își amintea numai frânturi. Ochii lui frumoși care o priveau. Stelușele strălucitoare care explodaseră în spatele pleoapelor ei. Gura lui închizându-se peste sfârcul ei. Cum îi simțise trupul cald și suplu sub degete. Senzația glorioasă că era excitat numai și numai datorită ei. Valul plăcut de căldură din clipa în care își revărsase sămânța în ea. Cunoscuse o plăcere atât de intensă, de profundă și...

– Colin! repetă el, imitând un chicot feminin.

Și treaba asta îi puse capac. Era incorigibil! O bestie! Un bărbat care mai mult ca sigur excela la a chinui femeile!

Cu toate acestea izbucni în râs. Era complet neajutorată.

Hohotul de râs se desprinse pe neașteptate de pe buzele ei, doar că, odată ce se porni, nu se mai putea opri. Încercă să-l înăbușe, dar asta aproape că o sugrumă. Își lipi palma peste gură, ca să nu sperie păsările. Și pentru ca râsul ei să nu reverbereze peste tufișuri și să nu alerteze fermierii de prin apropiere, să iasă din casele lor de la kilometri distanță.

Iar Colin se întoarse și o studie, de parcă tot amuzamentul ei ar fi fost rezultatul unui experiment. Mergea iarăși cu spatele, cu un rânjet larg întipărit pe buze și cu ochii strălucindu-i ca două felinare în lumina călduroasă a soarelui. Se uita la ea de parcă i-ar fi făcut plăcere doar să o privească.

Râdea din tot sufletul, și asta îi distrase atenția de la drum. Așa că se împiedică de o rădăcină ieșită din pământ.

– Ai grijă la rădăcină, Mad! îi strigă el mai din față.

Mai avea patru zile la dispoziție pentru a dovedi nevinovăția acestui bărbat. Și poate chiar acea luptă contracronometru era responsabilă pentru râsul acela. Și pentru toată joaca. Și pentru imprudența de care dădea dovadă. Da, asta trebuia să fie... intensificarea tuturor emoțiilor și a senzațiilor!

Oh, prostii! Ceea ce simțea era bucurie pură!

Era miezul verii, și explozia de verde a naturii se întindea cât vedeau cu ochii. Castanii, fagii și ocazionalii stejari împrejmuiau drumul, stând de pază ca niște santinele, în timp ce păsările cântătoare se jucau și ciripeau prin frunzișul lor. Undeva mai în față, Madeleine putea vedea ramurile unui stejar imens, întinzându-se în toate direcțiile și ocupând o bună parte din drum.

– Știi ce n-am făcut? zise Colin dintr-odată. Se opri apoi și o așteptă să-l prindă din urmă.

Madeleine își șterse ochii umeziți de la atâta râs, după care pufni neelegant.

– Foarte puține, dacă dai crezare ziarelor de scandal.

– Nu te-am sărutat.

Și apoi o apucă de mână și o trase în spatele acelui stejar enorm, înainte ca ea să aibă timp să protesteze în vreun fel sau să chicotească.

Copacul acela ale cărui ramuri se întindeau în toate părțile – semănând cu o caracatiță nebună – oferea o umbră binecuvântată și îi făcea nevăzuți pentru cei de pe drum. Totuși, nu-i ascundea și de ochii unei oițe blânde, care se oprise din rumegatul ierbii ca să se holbeze la ei. Colin o răsuci și o lipi de trunchiul copacului în doi timp și trei mișcări. O imobiliză între brațele lui și se lipi de ea, studiind-o îndeaproape o clipă. „Oare se uită la stelușele din ochii mei sau la fruntea mea mare și albă?" se întrebă ea.

– Nu..., începu ea, destul de emoționată.

– Nu *ce*, Mad? întrebă Colin râzând, pe un ton blând, care îi gâdila simțurile precum catifeaua. Apoi lăsă brațele să îi alunece de pe trunchiul copacului, o cuprinse de talie și-i lipi tare șoldurile de ale lui, printr-o mișcare extrem de familiară. Madeleine îi putu simți atunci toate curbele masculine. Nu... ce? șopti încă o dată și-i cuprinse fața în palme.

Și atunci ea fu cea care își încolăci brațele în jurul taliei lui suple și-și lipi palmele de spatele lui ca să-i poată simți mușchii puternici. Dar și ca să-i țină trupul lipit de al ei. Și vintrea lipită de a ei, pentru că își dorea cu toată ființa sa să simtă din nou căldura trupului lui.

Apoi închise ochii, când degetele lui alunecară ușor pe obrajii ei. Pentru că privirea lui era mult prea veselă și mult prea fierbinte. Prea blândă și mult prea cunoscătoare. Iar în clipa aceea ea nu-și dorea să fie cunoscută de un bărbat care, după spusele ziarelor, cunoscuse aproape toate femeile din Londra.

În schimb, își dorea din tot sufletul să o sărute.

Și apoi degetele lui se răspândiră jucăușe, mângâindu-i urechile, gâtul și ceafa... și Madeleine simți cum înclină ușor capul pe spate, lăsându-se în palmele lui.

Mâinile lui o cuprinseră cu tandrețe, după care își lipi extrem de ușor buzele de gâtul ei, ca și când ar fi dorit să-i absoarbă bătăile inimii prin acel sărut delicat.

– Oh, Mad! exclamă el încet, pe jumătate oftând și pe jumătate râzând. Ai idee cât de mult te-am dorit?

– Desigur, șopti ea, cu ochii în continuare închiși.

Colin zâmbi. Apoi gura lui alunecă ușor pe curba gâtului ei, până la ureche. Și apoi până la buzele ei, ușor întredeschise.

– Acum o să te sărut așa cum trebuie, murmură el.

Madeleine știa cum să se lase sărutată. În fond, nu era prima dată când făcea asta. Și corpul ei știa exact unde voia să fie atins și cum să facă să se lipească perfect de al lui. Și, în mod ciudat, i se părea cel mai firesc lucru din lume. Dar, din cine știe ce motiv, și acel sărut deveni o mică luptă... pentru că așa era mereu între ei doi... și-n parte și pentru că ea nu se simțea în siguranță decât în focul unei bătălii. Buzele lor se atinseră, se cunoscură și se jucară. Însă lui Madeleine deja îi era frică să i se abandoneze cu totul. Și își aminti mult prea târziu cum un sărut avea uneori puterea de-a lăsa pe cineva periculos de vulnerabil. Chiar mai mult decât o partidă de amor.

– Șșșttt! șopti el pe buzele ei, chiar dacă Madeleine nu scosese nici un sunet. Era ca și când ar fi încercat să domolească bătălia care se dădea în interiorul ei. Șșșttt!

Mâinile lui se aflau pe ceafa ei, alinând-o și mângâind-o, în timp ce buzele lui se jucau pe ale ei, zorindu-le să se depărteze cu atingeri delicate ale limbii, care-i trimiteau fiori fierbinți pe șira spinării. Madeleine suspină atunci. Pentru că simțea un dram de plăcere, derivat dintr-o tristețe neașteptată. Era sunetul unei descătușări.

Și atunci își mișcă ușor mâinile până pe omoplații lui puternici, trăgându-l și mai aproape de ea, și deschise buzele sub ale lui. La început limba lui se strecură prudentă în gura ei – ca un invadator

tăcut, cald și moale, care o descoperea și o ațâța să se angajeze într-un preludiu precaut.

Apoi își dezlipi buzele de ale ei și o privi în ochi, ca și când ar fi căutat un răspuns la o întrebare încă nerostită sau ca și când și-ar fi dorit să vadă ce efect avea sărutul lui asupra ei. Ochii lui erau întunecați de dorință.

Într-o clipită, buzele lui ferme și iscusite le cotropiră din nou pe ale ei, într-un sărut mult mai hotărât. Iar ea era gata să se abandoneze cu totul. Mâinile ei lunecară în sus pe trupul lui, încolăcindu-se în jurul gâtului său, și Colin o lipi de el. Simțea erecția lui tare ca piatra ca pe un contrast extrem de erotic, prin comparație cu moliciunea buzelor sale și cu tandrețea pricepută a limbii lui. Adânci apoi sărutul, și ea îi răspunse imediat. Limbile lor se atingeau și se mângâiau ca într-un dans senzual, ce părea să prevestească un duel al pasiunilor. El gemu atunci, și sunetul se propagă prin corpul său, făcându-i pieptul să vibreze sub mâinile ei. Își retrase puțin limba și o mușcă ușor de buza de jos. Senzația aceea uimitoare și neașteptată o făcu să se cutremure de plăcere.

Și apoi o sărută din nou cu ardoare, și ea îi răspunse cu aceeași intensitate, devorându-i gura. Dorința de a-l simți adânc în ea creștea cu fiecare clipă. Avea un gust întunecat și dulce și, în timp ce îl săruta, își simțea întreaga ființă topindu-se și mistuindu-se, într-un singur sentiment exaltant și înspăimântător... că nu mai exista deloc în afara acelui sărut senzual și dureros de plăcut.

Brusc, Colin întrerupse sărutul și inspiră profund.

Apoi își lipi obrazul de al ei. Barba lui îi zgâria pielea delicată, și-i putea simți pe gât respirația fierbinte și sacadată.

Rămase tăcut mult timp, după care strânsoarea brațelor lui se relaxă în jurul trupului ei.

Confuză și ciudat de nefericită, Madeleine rămase agățată strâns de el o clipă. Apoi îi dădu și ea drumul, ușor nesigură.

– Doar un sărut, șopti el.

Părea aproape amețit. Nu prea înțelegea ce voia să spună cu asta.

Rămaseră îmbrățișați, dar nu la fel de apropiați ca mai devreme, și ușor-ușor respirațiile lor reveniră la ritmul de dinaintea sărutului.

Colin ridică apoi capul și o privi în ochi. Părea că se gândea dacă să vorbească sau nu.

– L-ai iubit, Mad?

Întrebarea aceea o luă prin surprindere și o șocă atât de mult, încât nu avu timp să ascundă adevărul, și era sigură că răspunsul i se citea pe față.

De ce făcea asta? Cum reușea s-o facă?

Apoi degetul lui mare se mută pe maxilarul ei și-i atinse acele două cicatrice micuțe, aproape insesizabile. Una pentru soțul ei și una pentru fiul ei.

– Viața poate fi cu adevărat diabolică uneori, nu-i așa? zise el încet.

Madeleine îl privi o clipă îndelungată.

– Complet diabolică, aprobă ea, cu glas răgușit.

Apoi afișă zâmbetul acela atât de caracteristic lui Colin Eversea.

Iar când o luă de mână și o conduse înapoi pe drum, Madeleine se simți ca și când fusese aruncată de pe lună înapoi pe pământ.

Apoi își continuară drumul.

Și, câteva minute lungi, merseră așa în tăcere, acompaniați doar de cântecul înnebunitor de vesel al păsărilor. Doamne, Dumnezeule! Cu siguranță locuitorii acelor meleaguri rurale puteau fi foarte zgomotoși!

Din fericire, nu existau și alți călători pe drumul acela – sau cel puțin nu atât de devreme. Colin o luă înainte și urcă un delușor domol – singurul din acea zonă, altfel plată – și se uită plin de speranță după indicatorul de la răscruce de drumuri.

– Colin! îl auzi icnind vesel pentru sine, imitându-i din nou vocea, extrem de bine.

După care chicoti și continuă în josul drumului.

Și, chiar în clipa în care era pe punctul de a dispărea peste colină, Madeleine ridică o pietricică și-l lovi în spate.

– Aau! zise el vesel, fără să tresară și fără să se uite înapoi.

Capitolul 18

– Bună dimineața, domnilor, zise Marcus către soldații care stăteau în fața conacului Eversea.

Le adusese o farfurie cu prăjituri și fiecare luase câte una. Oamenii păreau plictisiți – și pe bună dreptate. Pentru numele lui

Dumnezeu! În fond, de ce ar fi crezut că fratele său ar fugi să se adăpostească tocmai la conacul său din oraș, dintre toate locurile?

– Bună dimineața, domnule Eversea.

– Vreun semn de la fratele meu?

– Nici unul, domnule Eversea.

– Bun, zise el.

Și atunci, toți soldații izbucniră în râs.

– O sută de lire sterline, domnule Eversea! Colin valorează o avere!

– Mda, așa am auzit. Dar nu și pentru voi, nu-i așa? Pentru că e datoria voastră ca soldați să-l găsiți. Mare păcat, n-ați zice? Dar, oricum, fratele meu este nevinovat, să știți.

Spusese asta în fiecare zi de la dispariția lui Colin. Devenise deja un soi de ritual matinal pentru toată lumea.

– Dacă spuneți dumneavoastră, domnule, răspunseră ei politicoși.

Îl amuzau soldații.

– Unde plecați, domnule Eversea?

– Am o întâlnire cu domnul Redmond. O să stăm puțin de vorbă despre lămpile cu gaz.

– O, foarte bine, domnule!

Marcus nu avu prea mult de mers, de vreme ce conacul familiei Redmond se afla tot în St. James Square. Galopă spre grajduri, după care descălecă și se îndreptă spre clădirea amenajată pentru îngrijirea trăsurii.

Și, după cum era de așteptat, îl găsi acolo pe domnul Bell, stând cu picioarele proptite pe masă și cu pălăria lăsată pe ochi, în vreme ce haina albastră a uniformei sale îi era întinsă pe spătarul unui scaun. Sforăia încet.

– Bună dimineața, domnule Bell.

Bărbatul tresări speriat și aproape că s-ar fi prăbușit cu scaunul dacă Marcus nu l-ar fi prins și îndreptat în timp util.

Bell sări în picioare imediat, netezindu-și pantalonii imaculați. Iar apoi observă că acela care se afla lângă el era Marcus Eversea. Și-n clipa aceea chipul său oacheș se făcu alb ca varul. Reuși totuși să facă o plecăciune elegantă.

Marcus îi răspunse în aceeași manieră politicoasă, după care zise:

– Am o întrebare pentru tine, domnule Bell. Ai fost cumva angajat să conduci trăsura de la Mercury Club?

Interveni o pauză scurtă.

– Păi, de ce aș face asta, domnule?

Era genul de întrebare folosită în mod normal pentru a trage de timp de către oamenii care nu știau să mintă sau să evite un răspuns.

Marcus făcu un pas în față, hotărât, ceea ce-l făcu pe domnul Bell să se dea un pas în spate.

– Știu că te-a angajat domnul Baxter, Bell! În ziua de după uciderea lui Roland Tarbell și-n ziua spânzurării fratelui meu. Ai vrea să-mi spui pentru ce?

Nu fusese absolut sigur de asta, dar înțelese că avusese dreptate când Bell se uită frenetic în stânga și-n dreapta, căutând parcă o ieșire sau ajutor de la cineva.

Și apoi mâna lui Marcus se înfipse în lavaliera omului, cu o viteză uimitoare. De fapt, Bell nici măcar nu apucă să-l vadă mișcându-se.

Pentru o clipă, domnul Bell păru mai degrabă surprins decât speriat, dar apoi se instală panica și se uită cu ochii mari la mâna încleștată sub bărbia lui.

– Pentru ce ai fost angajat, domnule Bell?

Bell înghiți apăsat – ceea ce era destul de greu de făcut când lavaliera aceea îl strângea de gât ca un șireang.

– Oricât te-a plătit Baxter, eu îți dau de două ori mai mult, adăugă Marcus, pe un ton un pic mai politicos.

– M-a angajat s-o duc pe doamna Redmond în St. Giles și pe alți pasageri în Marble Mile, răspunse Bell într-un suflet.

– St. Giles? Ai dus-o pe doamna Redmond în St. Giles?

Bell încuviință din cap repede.

Marcus avea să cugete mai târziu asupra acestei noi informații.

– Și unde anume în Marble Mile i-ai dus pe ceilalți pasageri?

– Într-un loc numit Mutton Cottage. E dincolo de un han.

Marcus îi dădu atunci drumul, și mâinile lui Bell țâșniră imediat pentru a-și freca gâtul dureros și a-și aranja la loc lavaliera.

– Și pe cine ai dus acolo, domnule Bell?

– Chiar n-aș ști să vă spun, domnule. Vedeți dumneavoastră, m-am gândit că ar fi mai bine să nu pun întrebări, de vreme ce mi s-a părut un lucru destul de ciudat... Dar mărturisesc că am fost plătit cu o sumă tare frumușică pentru asta. Ceea ce știu însă e că am livrat mai multe pachete la o locație din Southwark. Și am luat un om de la un bar de lângă docuri.

– Doar un singur om?

– Ei bine, un om și un câine.

*

Merseseră aproape o zi întreagă prin căldură, oprindu-se din când în când ca să ia câte o gustare și ca Madeleine să-i mai oblojească gleznele cu unguent de sunătoare și să-i schimbe bandajele. Și apoi găsiră în cele din urmă locul căutat. Dar era nu tocmai Mutton Cottage, ci hanul despre care auziseră că se afla în apropiere.

Rămaseră pe drum, la o distanță precaută, și se uitară lung la han.

– Un pat adevărat, zise Colin în cele din urmă, cu aceeași veneratie pioasă cu care ar fi exclamat altcineva „Sfântul Graal!"

Cugetară în tăcere câteva clipe asupra opțiunilor lor.

– Crezi că există cu adevărat? Mutton Cottage? replică Madeleine.

Pentru că i se părea o întrebare îndreptățită în momentul acela.

– După câte se pare, sunt mai mulți oameni care știu de existența ei, Mad. O s-o găsim. Dar nu puteam merge în continuare, și în noaptea asta chiar mi-aș dori foarte mult să dorm într-un pat adevărat. Câți bani ne-au mai rămas?

– O liră.

– Foarte bine, atunci. O să ne răsfățăm cu extravaganța fără seamăn de a cheltui un șiling sau doi pentru un pat.

Nu era aglomerație prea mare la han. Câțiva bătrâni somnoroși jucau șah lângă șemineu, iar în salonul de mese, un cuplu mânca niște tocană de oaie. Așa că Madeleine închirie o cameră pentru ea și pentru Colin – care se strădui să se uite oriunde altundeva decât la hangiu și chiar reuși cumva să treacă neobservat.

Odată ajunși în cameră, Colin încuie ușa și fixă, desigur, un scaun sub clanță, iar Madeleine examină fereastra, calculând la ce înălțime se afla față de sol. Conchise că, la nevoie, ar fi putut sări jos fără să se rănească prea tare.

Punctul de atracție principal al încăperii era într-adevăr obiectul acela glorios numit *pat*.

Se apropiară amândoi de el cu prudență, de parcă s-ar fi așteptat să o ia la fugă de groază precum un pui de căprioară dacă se năpusteau spre el prea repede. După aceea se așezară grijulii, se întinseră pe spate și oftară la unison.

Apoi se instală liniștea.

Madeleine ar fi crezut că aveau să se ia în brațe și să-și arunce hainele, dar nici unul din ei nu părea dispus să renunțe la confortul acela abia descoperit. Pur și simplu stăteau amândoi într-o tăcere pașnică și gânditoare, abandonându-se oboselii acumulate de peste

zi – și, de fapt, de peste întreaga perioadă a călătoriei – și afundându-se în salteaua moale. Și în clipa aceea le-ar fi fost extrem de ușor să pretindă că el nu era un criminal condamnat fugar cu o recompensă pusă pe capul său.

– Ce o să faci când o să ajungi în America, Mad? o întrebă Colin după câteva clipe.

– Oh... probabil mă voi căsători cât mai repede cu putință, răspunse ea pragmatică.

– Să te căsătorești!

Părea cu adevărat uluit.

Reacția lui o amuza și aproape că o insulta pe Madeleine.

– Păi, de ce nu m-aș căsători? întrebă ea, pe un ton blând. Mi se pare o soluție practică.

– Practică?

– Ei bine, da. Este o țară destul de sălbatică. O să am o fermă, și voi avea nevoie de ajutor ca s-o întrețin și s-o îngrijesc.

– Cu cine? ceru el să știe. Cu cine te-ai căsători?

– Păi, fără îndoială cu un american. Poate tot fermier.

– Un fermier american!

Părea atât de scandalizat, încât Madeleine nu se putu abține să nu zâmbească.

– Păi, ce ai cu americanii? Sau cu fermierii? Au la fel de mare nevoie de soții precum englezii. Ba chiar mai multă, aș pune pariu.

Colin părea să caute un motiv.

– Fac baie foarte rar... americanii! zise el, pe jumătate glumind.

– Oh, da, în timp ce tu miroși ca o grădină de flori.

Se lăsă din nou liniștea o clipă.

– Mi-ar plăcea foarte mult o baie, murmură el morocănos.

Rămase o vreme cu privirea ațintită în tavan, iar albul spălăcit al acestuia păru să-l mai binedispună un pic.

– Îmi plac destul de mult, conchise el, într-un sfârșit, fără tragere de inimă. Americanii...

– Ei bine, și mie, aprobă Madeleine cu căldură. Pentru că îi făcea destul de mare plăcere să-l vadă atât de scandalizat.

Tăcere din nou.

– Tu nu știi nimic despre ce înseamnă să ai o fermă, zise apoi Colin, mai mult ca o avertizare.

Lui Madeleine îi stătea pe limbă să-i răspundă „De unde știi tu?" Dar știa că avea dreptate, așa că doar flutură din mână neglijent.

– Învăț repede. Cu siguranță știu să trag cu muscheta și îndrăznesc să zic că m-aș descurca cu orice indian sau urs invadator. Dar îți mulțumesc pentru grijă.

Colin cugetă un moment asupra afirmației sale. După aceea se întoarse spre ea. Ochii lui albaștri ca marea erau distanți, și părea preocupat. Fără îndoială se gândea la tărâmul acela sălbatic și urât mirosit care se întindea dincolo de mare. Și apoi afișă un zâmbet mic. Probabil deja și-o imagina luptându-se cu un indian sau cu un urs.

– Noi avem o fermă. Familia Eversea. În clipa aceea, părea mai degrabă gânditor. Pe colinele de lângă Pennyroyal Green. Ca să fiu sincer, este locul unde am sperat mereu să locuiesc. Sună destul de frumos, dacă stai să te gândești... Oile... Lâna... Și sunt sigur că tata mi-ar ceda-o bucuros...

– Tu! Să locuiești la o fermă! Dar credeam că Londra e casa ta.

– Louisa este casa mea, o corectă el, destul de absent. Și oriunde e ea...

Desigur! Adevărul era că pe Madeleine o cam încerca o furie irațională la gândul că numita Louisa era un astfel de model de perfecțiune pentru el.

– Și ea cum este?

– Louisa? Părea destul de uimit de întrebare, iar asta o amuza un pic pe Madeleine, de vreme ce el însuși avea mereu atât de mult întrebări. Ei bine, păi, este foarte frumoasă, desigur.

– Desigur. Asta e de la sine înțeles.

Colin știa că era ironică, așa că îi aruncă o privire precaută. Dădu să spună ceva, dar apoi se răzgândi, își așeză mâinile sub cap și se făcu comod, ca să-i povestească.

– Și ai crede că e delicată și visătoare... pentru că are niște ochi mari, albaștri și blânzi. Dar ochii Louisei sunt mai degrabă azurii precum clopoțeii decât ca albastrul cerului. Și-n fiecare primăvară, când înfloresc clopoțeii, observi cât de mult se aseamănă cu anotimpul... cu părul ei bălai ca o rază de soare și cu ochii aceia mari și albaștri. Dar partea amuzantă e că, de fapt, e o fată destul de pragmatică. Și e o foarte bună ascultătoare. Îi place să citească și să se plimbe pe dealuri...

Madeleine se gândi atunci că Louisa aceasta părea o ființă destul de plictisitoare. Pe de altă parte, înțelegea foarte bine că dragostea putea transforma pe oricine într-o făptură strălucitoare și plină de viață. Doar că ea, una, nu o iubea deloc pe Louisa.

– Și te face să râzi?

Colin căzu o clipă pe gânduri.

– Ea râde destul de mult când e vorba de mine, răspunse el.

Oare Colin Eversea chiar își dorea să-și petreacă toată viața cu o femeie care râdea de el, mai degrabă decât cu el? Era cel mai enervant om pe care-l întâlnise vreodată. Dar umorul său era tăios și inteligent. Și se folosea de el atât pentru a convinge, cât și pentru a eluda. Dar, dacă priveai dincolo de el, chiar puteai observa câtă vulnerabilitate se ascundea acolo de fapt.

Dar poate că nu își dorea să fie văzut cu adevărat – pentru că nu era deloc un lucru comod, la urma urmei. Dacă nu cumva te abandonai cu totul vulnerabilității, pentru că atunci se transforma în ceva eliberator și pasional și te trezeai pe nepusă masă stând cu afurisitul de om pe un pat de la un han provincial. Colin Eversea era foarte iscusit la a observa lucruri. Ba, de fapt, era cu adevărat neobosit.

Zâmbi atunci în sinea ei, gândindu-se că era un om foarte obositor!

Și apoi pur și simplu nu se putu abține să nu-l întrebe:

– Și ați... adică voi doi ați...

– Dacă am făcut vreodată prostioare în porumbare? întrebă el, aruncându-i o privire vicleană. Nu. Părea destul de amuzat. Sigur că nu. Ea este vi...

Dar se opri înainte de a-și termina propoziția. Înțelept lucru!

– Aha, zise Madeleine scurt.

Din fericire, el fu atât de isteț cât să nu-și ceară scuze – pentru că asta fără îndoială ar fi înrăutățit lucrurile. Cu toate acestea, se instală o tăcere ciudată între ei.

Madeleine își spuse atunci că nu-i păsa. Ea făcea prostioare în porumbare. Ba, de fapt, chiar ea inițiase totul noaptea trecută. Fusese căsătorită. Știa să tragă cu pistolul și cu muscheta. Nu prea putea schimba în vreun fel ceea ce era – sau ceea ce devenise. Și nici nu credea că și-ar fi dorit asta. Iar în clipa aceea stătea pe un pat cu Colin Eversea, și, cu puțin noroc, aveau să facă prostioare și acolo.

Dar, dacă reușeau să-l găsească pe Horace Peele, în două săptămâni – cu ajutorul celor două sute de lire pe care urma a le primi de la familia lui –, ar fi putut fi oricine voia în America. Pentru că era încă destul de tânără. Și frumoasă. Și sănătoasă și puternică.

Într-un fel sau altul, Colin Eversea reușise să i-o redea... pe ea însăși. Încremeni o clipă, cugetând asupra acestui dar colosal.

– Dar am sărutat-o, continuă el.

Madeleine se gândi imediat că probabil făcuse afirmația aceea ca să o facă să se simtă mai puțin ca o ușuratică.

– Mi-ai mai spus. Cuvintele îi ieșiră pe un ton atât de țâfnos, că se sperie și ea. Era ca și când altcineva îi împrumutase gura și vocea și le rostise în locul ei.

Colin Eversea smuci capul și o studie o clipă. Îi putea simți privirea curioasă. Și simțea că iar i se învârteau rotițele.

Însă Madeleine refuză să se uite în altă parte decât la tavan. Inspiră adânc – prefăcându-se că aerul care îi inunda plămânii era aer american –, și asta o făcu să se simtă mai bine.

Sau cel puțin se convinse pe sine că se simțea mai bine.

– Ce fel de om a fost soțul tău? întrebă el cu blândețe.

Ea se întoarse și-l țintui cu privirea. Dar în clipa aceea el era cel care se uita în tavan. Aparent, era o priveliște care le plăcea amândurora în seara aceea.

– Bun, amuzant, puternic și încăpățânat. Și întru totul el însuși. Eram foarte tineri când ne-am căsătorit. Uneori simțeam că nu ne cunoșteam deloc. Dar, odată cu trecerea anilor, am învățat tot ce trebuia să știm unul despre celălalt.

– Ați învățat tot ce trebuia să știți unul despre celălalt, repetă Colin în șoaptă, după o clipă. De parcă îi plăcuse cum suna asta. Vrei să știi ce am auzit *eu* despre el? murmură apoi.

Madeleine se încordă imediat. Doamne, Dumnezeule! Oare era posibil ca Colin Eversea chiar să-l fi cunoscut pe soțul ei?

– Am auzit... Făcu o pauză scurtă, ca să lase tensiunea să prindă contur... Că era foarte, foarte, foarte, foarte... dotat.

Ea izbucni în râs, și asta îl făcu și pe el să râdă.

Și apoi rămaseră amândoi nemișcați și tăcuți, într-o tăcere prietenoasă. Și, în ciuda tuturor lucrurilor prin care trecură până în clipa aceea, Madeleine nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de în largul ei.

– Colin... dacă fratele tău și Louisa s-au căsătorit deja?

Îl simți încordându-se. Și apoi pufni disprețuitor.

– Nici o șansă. Mama n-ar permite niciodată așa ceva. Va organiza o petrecere nupțială, unde va invita toate familiile importante din Pennyroyal Green și din apropiere. E drept că nu s-a așteptat nici o clipă ca fiul ei cel mai mic să fie condamnat la moarte sau să scape de la spânzurătoare, dar mama... Făcu o pauză scurtă, de parcă tocmai conștientizase un lucru foarte important. Mama mea a avut răbdare cu fiecare dintre noi... și pentru noi a îndurat tot ce s-a întâmplat...

și asta înseamnă destul de multe când vine vorba despre familia mea. Și crede-mă pe cuvânt când îți spun că fără îndoială va exista o nuntă. Dar încă nu a avut loc.

Și apoi rămaseră din nou tăcuți câteva clipe îndelungate. Sunetul respirațiilor lor era singurul zgomot din încăperea aceea. Și ei stăteau unul lângă altul, întinși pe pat! În sfârșit, pe un pat adevărat! Însă problema cu paturile era alta... îndemnau oamenii spre unul din două lucruri: ori să doarmă, ori să facă dragoste. Iar acela era un pat surprinzător de comod.

Colin se întoarse apoi spre Madeleine și înțelese că pleoapele ei duceau o luptă grea cu somnul. Și în clipa aceea hotărî că ea avea să doarmă adânc în noaptea aceea, chiar și cu prețul vieții lui.

– Vrei să cânt? o întrebă el, pe neașteptate.

– Să cânți? repetă ea, de parcă nu mai auzise niciodată în viața ei acel cuvânt.

– De ce nu?

– Bine, atunci, aprobă ea, precaută.

Așa că el îi cântă. O melodie irlandeză pe care o învățase în armată, care vorbea despre tragedie și moarte. Pe de altă parte, din experiența lui, toate cântecele irlandeze erau despre tragedie și moarte.

– Dar ai o voce minunată! exclamă ea, cu adevărat surprinsă.

– Da, chiar am o voce minunată, aprobă el, mulțumit de sine.

Buzele ei luară atunci forma unui zâmbet, însă ochii îi rămaseră închiși.

Undeva sub ei, hanul trepida de viață. Colin putea auzi scaunele împinse de la mese pe podeaua de lemn. Apoi ecoul unui obiect destul de greu care căzu cu un zgomot metalic. Se gândi la taverna Pig & Thistle din Pennyroyal Green și la familiile care se adunau în jurul vetrei. La Culpepper și la Cooke care stăteau aplecați deasupra tablei de șah. Și se întrebă dacă Marietta Endicott de la Școala de Fete se dusese și ea la bar pentru o halbă de bere în seara aceea. Dacă armata britanică îi ținea familia sub supraveghere și dacă poate asta îl amuza pe tatăl lui. Și se întrebă dacă Louisa stătea la fereastră, căutându-i silueta îndreptându-se spre casa ei prin întuneric... sau dacă poate cânta la pian pentru fratele lui, Marcus – căruia nu-i plăcea deloc muzica de pian, dar care fără îndoială privea avid și recunoscător orice lucru făcut de Louisa.

Se întrebă dacă avea să se mai poată gândi vreodată la Marcus fără să simtă un gol în stomac și un nod în gât.

Și apoi, pe jumătate stingher și pe jumătate absent, îi netezi părul lui Madeleine, urmând cu vârful degetului conturul părului ei, care se ridica ușor precum vârful ascuțit și poetic al unei inimi. Și ea zâmbi din nou. Așa că își trecu extrem, extrem de ușor degetele pe fruntea ei. Iar și iar, și iar. În lumina difuză a lămpii, putea vedea acolo o linie de expresie pe care nu o putea netezi, una pe care viața o cioplea pe trăsăturile ei. O dovadă că nu mai era o copilă. Îi plăcea asta. Îi plăcea să creadă că într-un fel îi îndepărta toate grijile legate de trecut și de viitor, plantând în locul lor numai gânduri despre el însuși. Știa că era egoist pentru că își dorea asta. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu se putea abține.

Pentru că, de fapt, era tot ce-și dorea în momentul acela. Și atunci înțelese că ar fi trebuit să-l îngrijoreze lucrul acesta.

– E bine..., șopti ea ca un oftat.

Dar simțea că era și un pic reticentă.

– Hmmm, aprobă el. Nu-și dorea cu adevărat să înceteze să o dezmierde, așa că nu o făcu.

– Păi și? zise ea pe neașteptate câteva clipe mai târziu.

Vocea ei puternică îl trezi din reverie.

– Păi și ce?

– Mai cânți ceva, atunci?

Colin zâmbi și-și opri degetele pe fruntea ei. Se ridică în cot, se uită în jos la ea și așteptă o clipă, prefăcându-se a se gândi serios la asta.

– Bine, zise el în cele din urmă, pe un ton calm și detașat. Ce să fie, atunci? Un cântec de leagăn? Un cântec de sindrofie? Unul despre victorie glorioasă în luptă?

– Mi-ar plăcea să aud *Balada lui Colin Eversea*.

Oh! Așadar, Mad nu era prea obosită pentru a glumi.

Așa că, ușor, pe o voce limpede de tenor, asemenea celui mai fin coniac, Colin transformă balada obscenă a morții sale infame într-un cântec de leagăn... și îl cântă până la capăt, privind afectuos cum zâmbetul ei se topea într-un somn binecuvântat. Și, deși intenționase ca în noaptea aceea să facă dragoste cu Madeleine Greenway zgomotos, acrobatic și sălbatic, se abandonă bucuriei de a-i cânta până când adormi, cu capul greu și cald pe umărul său și cu șoldul cuibărit aproape de al lui. Iar când fu absolut sigur că adormise profund, o strânse în brațe grijuliu și apoi își odihni propriul cap – la fel de greoi de la oboseală – lângă al ei. Și, cu fiecare inspirație prelungă,

inhală parfumul părului ei, iar respirația ei adâncă deveni propriul său cântec de leagăn, care-l purtă spre tărâmul viselor.

Avea șase ani și-și prinsese trupul mic și subțire între rădăcinile ieșite din pământ ale unui arbore secular, care se întindea peste pârâu. Fusese nevoit să-și înfigă tocurile cizmelor adânc în malul plin de nămol pentru echilibru, însă apele argintate ale râului Ouse se dovediseră neașteptat de rapide și aproape că-i smulseseră cu totul undița din mâini. Adică exact ceea ce ar fi făcut mama sa sau unul dintre zecile – pentru că i se părea că erau câteva zeci – de frați ai săi mai mari și cu picioare lungi dacă l-ar fi prins acolo de unul singur. Și nu doar atât, dar ar fi transformat imediat undița aceea într-o nuielușă și i-ar fi tras o mamă de bătaie pe care s-o țină minte. Îl avertizaseră să nu vină acolo singur, dar era doar un copil, iar familia sa încă nu-și dăduse seama că o avertizare sau o încercare de a-l speria era ca o provocare directă pentru Colin. I se mai spusese și că nu erau pești în râul acela. Dar tot se gândise că poate un peștișor rebel avea să se îndepărteze de familia lui și că el avea să-l captureze și să își surprindă toată familia aducând acasă un pește pe care să-l gătească pentru...

Ceva trase apoi de undiță în vis, și asta îl trezi din somn pe Colin. Rămase o clipă nemișcat și dezorientat, pentru că, deși înțelegea că stătea pe un pat, tot mai putea auzi susurul apei care biciuia bolovanii. Deschise ochii imediat și întoarse capul în direcția sunetului.

O lumină cenușie se strecurase printre draperiile de la fereastra camerei lor de la han, anunțându-l că răsărise soarele. Madeleine stătea în picioare, lângă lavoar, și încerca să se spele în liniște. O văzu înmuind cârpa în apă, storcând-o și apoi ridicând-o spre fața sa.

Se gândi apoi că probabil avea să-și dea destul de repede seama că se trezise, pentru că era la fel de adaptată la mediul înconjurător ca orice creatură sălbatică. Totuși rămase nemișcat și își ținu respirația, într-o încercare de a fura o clipă luxuriantă în care să-și permită doar să o privească.

Stătea cu spatele la el. Își trăsese rochia în jos, ca să se spele, și i se părea că materialul plutea – sau stătea agățat ca prin farmec – în falduri grele în dreptul șoldurilor ei. Dar avea o poziție tensionată, cu coatele aproape lipite de trupușorul ei mic și firav. Era frig în cameră!

Pielea ei părea incredibil de albă și de moale în lumina aceea difuză. Se născu în el o senzație de spaimă care-i tăie răsuflarea. Având

în vedere viața și meseria pe care și-o alesese, cu siguranță ar fi trebuit să fie acoperită de o armură, de solzi sau de o carapace tare, precum o țestoasă.

Dar, desigur, era scandalos și în mod egoist recunoscător că nu era așa.

Colin se dădu jos din pat și ajunse lângă ea din doi pași mari. Madeleine încremeni în loc, dar, înainte să apuce să se întoarcă spre el, Colin întinse mâna, îi descleștă degetele și îi luă cârpa din palmă.

Ea întoarse ușor capul ca să se uite la el peste umăr, cu sprâncenele ridicate întrebător. Însă nu protestă.

La suprafața apei din lavoar încă pluteau insulițe mici de gheață, dar le evită abil și înmuie cârpa. O stoarse până când nu mai picura deloc apă din ea, după care o întinse în palmă și suflă pe ea, într-o încercare – probabil inutilă – de a o încălzi pentru ea.

Își strecură atent brațul sub părul ei lung și mătăsos, ridicându-l, după care își lipi trupul de al ei și-i șterse ceafa ușor. Ea plecă încet capul în față, abandonându-se îngrijirii lui, și se sprijini de pieptul său, recunoscătoare pentru căldura pe care i-o oferea. Și scoase un mmmm mulțumit, care îl făcu să zâmbească.

Apoi, senzuală ca o pisică, lăsă capul pe spate și-l așeză în palma lui. Era felul ei de a-și exprima o dorință...

Colin se supuse imediat. Îi cuprinse capul și-și trecu degetele prin cascada întunecată a părului ei, pentru propria-i plăcere, după care alunecă bucata umedă de pânză peste urechile ei, acordând o atenție deosebită fiecărei curbe și spirale și-n același timp suflându-i căldură pe piele. Nu era o simplă îmbăiere... ci o adevărată seducție. Și voia să se asigure că îi era clar și ei lucrul acesta.

Iar când plimbă cârpa pe curba subtilă a gâtului ei, îi simți pulsul accelerând și o văzu îmbujorându-se. Și atunci fu sigur că înțelegea și ea.

Colin se mută apoi în fața ei și descoperi că își ținea brațele încrucișate peste sâni. Se gândi că poate făcea asta dintr-un amestec de modestie și dintr-o încercare de a se încălzi. O prinse de încheietură, arcui dintr-o sprânceană și o convinse să ridice ușor brațele deasupra capului.

Privirile li se întâlniră atunci și trecu extrem de ușor cârpa peste încheietura ei și în jos pe antebraț, peste bicepsul ei micuț și încordat și tot mai jos pe partea cea mai fină și vulnerabilă a brațului ei, iar apoi pe curba subrațului. Odată ajuns acolo, îi frecă vioi pielea.

Ea izbucni într-un hohot de râs. Scurt, răgușit și distrat.

– Ești foarte meticulos.

– Sunt, aprobă el în șoaptă. Cel mai meticulos om din lume.

Își mută apoi atenția spre celălalt braț și cealaltă subsuoară, și Madeleine își simți inima pompându-i sângele în obraji și revărsându-se în valuri de căldură pe restul pielii sale. Tânjea după atingerea lui, așa că gemu încet, aproape ușurată, atunci când mută cârpa umedă sub sânii ei.

După cum recunoscuse și el, era extrem de meticulos. Trasă contururile sânilor ei cu marginea aspră a cârpei. Degetele sale învelite în material zăboviră câteva fracțiuni de secundă pe sfârcurile ei rozalii, sensibile, după care se aplecă ușor și îl cuprinse între buze pe unul din ele.

– Oh! suspină ea.

Degetele ei se împleticiră prin părul lui și apoi se eliberară când gura lui alunecă mai jos, pe panta dintre coastele ei și pe movila moale a abdomenului său. Și apoi...

– E rândul tău să cânți pentru mine, Mad.

Apoi gura lui se odihni între picioarele ei. Își lipi buzele o dată tandru acolo, după care se îndepărtă și expiră încet. Respirația lui era o mătase fierbinte pe carnea ei sensibilă. Era o senzație necunoscută și splendidă, care îi trimitea fiori de plăcere și uimire prin tot corpul. I se tăie răsuflarea. O deschise încet cu degetele mari, și apoi limba lui moale și fierbinte, puternică și umedă... o linse apăsat.

Madeleine fu pe punctul de a leșina de plăcere.

Scoase un geamăt gutural, sunetul plăcerii viscerale: „Eu...", gândi ea, șocată, luptându-se să-și recapete suflul și echilibrul interior. „Eu am făcut asta..."

Cunoștea o plăcere pe care nu o crezuse posibilă.

– Ah! Ce cântec minunat, Mad! murmură Colin. Vocea lui era ușor amuzată și o resimțea ca pe o vibrație secretă. Ai vrea să-mi mai cânți un vers?

Suflă apoi, ca să-i răcorească acel petic de carne sensibil, fierbinte și umflat, și ea icni de plăcere. Geamătul acela scurt se transformă repede într-o înjurătură aprigă, când limba lui o atinse ușor și apoi se afundă între faldurile ei secrete.

Și o linse din nou.

– Oh! Oprește-te! Col... Erau mai degrabă fragmente de emoții decât cuvinte de sine stătătoare. Oh, Doamne, Dumnezeule, sigur că nu-și dorea să se oprească! Doar că nu știa cum ar fi putut îndura plăcerea aceea. Și îi era și un pic frică. Nu se mai apropiase

niciodată atât de periculos de mult de punctul în care își putea pierde controlul, iar acesta era un gând care o înspăimânta și o excita în aceeași măsură. O parte din ea fusese mereu conștientă de fiecare seducție și rămăsese rațională, chiar și-n cele mai întunecate abisuri ale plăcerii...

Degetele lui Colin urcară ușor pe coapsele ei, mângâindu-i cu tandrețe pielea delicată și buclele mătăsoase, după care alunecară sub fesele ei, ca să o susțină și să o lipească și mai mult de gura lui.

– Termină pentru mine, Mad, îi ceru el într-o șoaptă guturală, fără să-și dezlipească deloc buzele de miezul feminității ei.

Madeleine își lăsă brațele tremurânde să coboare în dreptul capului lui, și la început degetele ei se încolăciră prin părul lui catifelat, după care îi găsiră urechile reci și alunecară și mai jos, în căutarea umerilor lui goi. Înăbuși un hohot de râs – un sunet nesigur al plăcerii – și se uită în jos. Îi privi capul întunecat ascunzându-se și mișcându-se între coapsele ei... fiecare atingere cunoscătoare, fiecare mângâiere a limbii lui și fiecare sărut al buzelor lui iscusite o împingeau tot mai mult spre culmile unei nebunii divine. Acea simplă imagine erotică îi smulse încă un geamăt primordial. Era pur și simplu prea mult!

Îi văzu apoi erecția groasă și curbată în sus spre abdomen și înțelese că și el era înnebunit de dorință după ea.

Și o nebunie primordială și uluitoare explodă în trupul ei, lăsând-o fără aer. Respira greu și sacadat, luptându-se pentru fiecare gură de aer, în timp ce corpul ei se mișca odată cu el, zorindu-l să continue, cu silabe șuierate, gemete înnebunitoare și rostiri disperate ale numelui lui. Și în clipa aceea întreaga ei lume se reducea la capul lui brunet dintre coapsele ei, la buzele și la limba lui și la ce-și dorea de la el.

În clipa imediat următoare se cutremura și țipa de plăcere. Colin o prinse înainte să se prăbușească la podea și pe jumătate o cără și o împinse înapoi pe pat.

Îi aruncă brațele deasupra capului, imobilizându-i palmele cu ale lui, și apoi o ținu prizonieră sub coapsele lui puternice. Era complet lipsită de apărare. Pentru prima dată în viața ei își dorea – și avea nevoie disperată – să fie lipsită de apărare.

– A mea!

Cuvintele acelea scurte îi ieșiră involuntar, rupându-se de pe buzele lui ca un geamăt sălbatic. După aceea se ridică și o pătrunse adânc, cu o singură mișcare rapidă și iscusită.

Madeleine țipă din cauza invaziei bruște. I se părea ireal cât de adânc și deplin se cufundase în ea. Și... Oh, Doamne, Dumnezeule, cumva simțea că nu urma să aibă niciodată nevoie de mai mult.

Nu mai era nimic tandru sau subtil acum, doar dorința de a poseda, și ea își dorea să fie posedată cu aceeași ardoare cu care voia el să o posede. Era pregătită pentru el și se ridica pentru a întâlni fiecare împingere puternică a șoldurilor lui înguste, pregătită să-i răspundă la tot ce-i oferea el și să ia cât de mult putea. Își încolăci picioarele în jurul trunchiului lui și brațele în jurul umerilor, și trupurile lor se izbiră unul de altul iar și iar, în vreme ce privirea lui neîndurătoare rămase ațintită asupra ei. Și apoi se dezlipiră când atinse și el eliberarea glorioasă, cu fiecare mușchi din corpul lui încordându-se în vreme ce îi strigă numele.

– Mi-a plăcut țipătul tău, Mad!

Ea îl pocni ușor, dar abia reuși să adune suficientă putere ca să ridice mâna. Colin încercă să râdă, dar sunetul îi ieși mai degrabă ca un mârâit gutural. Erau amândoi epuizați și storși de vlagă.

– O să creadă că a avut loc o crimă, murmură ea, destul de rușinată.

Se referea la oamenii din hanul de jos.

– Ba o să creadă că ai fost satisfăcută așa cum trebuie. Vocea lui era o șoaptă vlăguită și îngâmfată. Dar, oricum, mă îndoiesc că a auzit cineva ceva. A fost un țipăt foarte scurt.

Chiar fusese complet satisfăcută.

În cele din urmă, Madeleine își adună toate puterile și întoarse capul ca să se uite la el. Și arăta cu zece ani mai tânăr, stând așa acolo, întins pe pat lângă ea, purtând doar un zâmbet slab. Buzele lui se arcuiseră extrem de puțin pe la colțuri, de parcă ar fi fost mult prea obositor să afișeze un zâmbet complet. Ținea ochii închiși. Genele-i lungi și dese erau lipite de pomeții îmbujorați. Iar părul său, întunecat de sudoare, stătea zbârlit în toate părțile.

Dacă s-ar fi abătut chiar și un pic de la planul ei, autoritățile i-ar fi aruncat o funie în jurul gâtului, ar fi strâns tare, l-ar fi smucit în picioare și l-ar fi spânzurat. Și mii de spectatori i-ar fi privit trupul fără viață legănându-se și învârtindu-se în streang.

Ea se ridică instinctiv în șezut, precum o capcană care se închidea, capturând prada, încercând să oprească durerea sălbatică ce prinsese contur în măruntaiele ei. Își înfășură apoi brațele în jurul genunchilor.

– Mad?

Ea se uită la el peste umăr.

– Trebuie să plecăm acum, insistă ea. Ne-a mai rămas foarte puțin timp. Trebuie să...

– Nu, zise el încet.

Și chiar reușea să facă răspunsul acela să sune rezonabil.

Cumva, în ciuda sfârșelii lui îngâmfate, reușise să se ridice în șezut, și brațele sale vlăguite se încolăciseră în jurul trupului ei. Îi simțea antebrațele calde pe coaste, ca pe o închisoare senzuală. Madeleine închise ochii strâns. Toate gândurile ei raționale se mistuiau ca fumul sub atingerea lui și i se părea inutil să încerce să-și limpezească mintea, de vreme ce nu știa de unde să înceapă.

– Nu încă, zise el, și de data asta șoapta lui caldă îi atinse ceafa ca o mângâiere. Și apoi buzele lui aterizară acolo, sărutându-i liniștitor pielea înfiorată. Nu încă, repetă el, mutându-și gura lângă urechea ei, după care limba lui o atinse cu delicatețea unui cunoscător.

Madeleine se gândi atunci că, dacă ar fi putut vorbi, probabil i-ar fi spus: „Lua-te-ar naiba să te ia!"

Colin înțelegea că se topise cu totul și că era extrem de doritoare; știa asta după sfârcurile ei întărite, după pielea ei sensibilă și caldă și după bătăile inimii sale.

– Lasă-te în față, murmură apoi.

O înclină ușor, până când antebrațele și fruntea ei se odihniră pe cuvertură, și-și mișcă palmele de-o parte și de alta a coloanei ei vertebrale, trasându-i linia taliei și apoi cuprinzându-i fesele și ridicându-le ușor.

Una din mâinile lui se odihni pe zona lombară a spatelui ei și cealaltă se strecură printre coapsele ei, mângâindu-i zonele feminine. Madeleine știa că degetele lui se retraseră ude. Deja își simțea respirația greoaie și fierbinte pe brațele pe care le ținea încrucișate sub cap pe pat. Senzația cuverturii aspre pe sfârcurile ei sensibile era la fel de erotică precum atingerea unei limbi aspre.

– Dumnezeule, Mad! Și el părea aproape la fel de neajutorat cum se simțea ea. Apoi strecură iarăși un singur deget între picioarele ei, extrem de încet și de provocator, despărțindu-i faldurile femeiești și zăbovind o clipă, ca să se joace cu cârlionții întunecați și umezi.

– Colin..., șopti ea înăbușit.

Mâna lui o părăsi apoi. Și simți vârful tare al mădularului lui, și genunchii lui se strecurară între picioarele ei, desfăcându-i-le cu blândețe. Dar se afla acolo numai pentru a o tachina, repetând aproape cu exactitate atingerile mâinii sale. Se plimbă de-a lungul faldurilor

ei, jucându-se și excitând-o și mai tare. Și apoi – ticălosul – o părăsi din nou.

Madeleine întoarse capul și zise, cu respirația întretăiată:

– Lua-te-ar naiba...

– Ce vrei? șopti el, aproape relaxat.

Deja îi era aproape imposibil să respire. O durea nevoia de el.

– Colin, te rog! Te ro...

El se avântă în ea.

Ei i se întunecă vederea și aproape că leșină din cauza plăcerii care se revărsă prin ea. Îi venea să se legene, dar în schimb, încleștă pumnii pe cuvertură pentru a se echilibra, iar mâinile lui puternice o apucară de talie. Degetele lui coborâră apoi de-a lungul spatelui ei, în timp ce se retrăgea încă o dată – aproape relaxat – din corpul ei.

Lui Madeleine îi scăpă atunci o înjurătură.

Colin scoase un mârâit gutural, care ar fi putut fi la fel de bine și un hohot de râs.

Și apoi repetă acțiunea: o pătrunse ușor și se retrase la fel de ușor. Și apoi iar.

Dar deja îi putea auzi respirația întretăiată, care i se rostogolea din nări precum flăcările unui dragon. Nu era la fel de stăpân pe situație pe cât i-ar fi plăcut să creadă.

O pătrunse din nou. Mai adânc și mai repede acum. Și apoi din nou.

– Da! se auzi ea îndemnându-l febril. Da!

Ritmul accelera, în tandem cu presiunea exercitată și cu dorința feroce care se acumula în ea, până când el se mai împinse încă o dată, iar Madeleine se pregăti pentru forța penetrării, încurajându-l cu vorbe pe care nu știuse nici ea că era capabilă să le rostească – cuvinte obscene și înnebunitoare, rugătoare și extaziate.

– O, Doamne, Mad...

Dar ea nu-l auzi. Se simțea asaltată din toate părțile. Era subjugată iar și iar de valuri de plăcere neașteptată, care o ridicau violent pe culmile unui extaz splendid și sfâșietor, care în cele din urmă îi smulse un țipăt ce fu absorbit de cuvertură. Simțea că îi luase foc pielea.

În clipa aceea, plăcerea îi mistuia întreaga ființă.

Și apoi Colin se opri, revărsându-și din nou sămânța fierbinte în ea. Își auzi numele ca prin vis, strigat de o voce răgușită de pasiune.

Se retrase din ea, după care se întinse pe pat, cu respirația întretăiată și cu un braț petrecut peste spatele ei.

Madeleine întoarse capul și-l privi.

– Cred că m-ai omorât, șopti ea.

Colin se ridică atunci pe o parte și întinse o mână tremurândă ca să-i dea părul la o parte de pe ochi.

Madeleine se trase mai aproape de el și-și ascunse fața la pieptul lui.

Și apoi îl strânse în brațe, prudentă. În definitiv, cerea protecție și siguranță pentru prima dată după mai mult timp decât își putea aminti.

Dar Colin habar nu avea că el era cel de care și-ar fi dorit să se poată apăra.

La naiba cu tot! Era îndrăgostită!

Era atât de îndrăgostită, că nu părea să-și mai poată aminti o vreme când să nu-l fi cunoscut, sau când să nu fi simțit asta. Așa că se abandonă acelui sentiment și se lăsă cuprinsă în întregime de pasiunea *devastatoare și glorioasă*.

Colin o luă în brațe și o strânse tare la pieptul lui. O sărută pe gât, pe buze, pe pleoape și apoi încă o dată pe buze. Și rămaseră așa, îmbrățișați, sărutându-se cu blândețe, secole întregi sau poate doar câteva secunde, sărutări care nu agresau buzele, sărutări care semănau mai degrabă cu dezmierdări liniștitoare decât cu orice altceva.

Și apoi nu făcură altceva decât să se țină în brațe o vreme. Atenți să nu se privească în ochi.

– Și acum chiar trebuie să plecăm, zise el încet, în cele din urmă.

După aceea Colin se spălă și el rapid, se îmbrăcară amândoi fără să-și vorbească și părăsiră hanul.

Capitolul 19

Li se spusese că Mutton Cottage se afla la aproximativ doi kilometri în josul drumului și că dacă treceau pe lângă un stejar bătrân cu un nod uriaș în trunchi însemna că merseseră prea departe. Era o zonă liniștită de țară și încă nu întâlniseră alți călători și, din fericire, nu dăduseră nici peste stejarul noduros. Însă în clipa aceea puteau vedea un alt arbore grandios plin de cioturi, care nu semănau cu nimic în mod special.

– Uită-te la copacul acela! Cam așa arată și profilul meu, Mad. Am o protuberanță pe nas, zise el, după care se întoarse, ca să-i arate despre ce vorbea.

– Prostii, se îmbufnă ea. Ai o protuberanță minusculă pe nas. Cea de pe copac este cu mult mai mare. Nasul tău este superb.

– Superb? repetă el și izbucni în râs. Acum ești mult prea drăguță, ceea ce nu-ți stă în fire, și tocmai de-aia mă neliniștește, așa că încetează.

Din cine știe ce motiv, cuvintele lui o usturaseră foarte tare pe Madeleine, lăsând-o aproape fără suflare. Se opri de tot din mers.

– Ce-ai spus acum... adică nu crezi că sunt...

Omul acesta afurisit își petrecuse ultimele zile zgândărindu-i armura de protecție și scoțând la iveală adevărata ei natură – adică permițându-i să fie blândă și bună. Crezuse că ajunsese să o cunoască destul de bine. Și acum îi spunea că nu-i stătea în fire să fie drăguță?

Știa că exagera, chiar în timp ce-i treceau prin minte aceste gânduri. Însă cumva se simțea vulnerabilă și peste măsură de sensibilă. Și, dintr-odată, tot ce spunea căpătase o importanță ridicolă pentru ea.

Colin observă imediat expresia de pe chipul ei. Se opri brusc și o prinse de încheietură, după care îi zise pe un ton gutural și intens:

– Știi că glumesc, Madeleine. Cu siguranță știi asta. Ai măcar cea mai vagă idee cât de bună ești, Mad? Spune-mi, ai idee?

Părea extrem de hotărât și ciudat de... mânios. Oare erau emoții direcționate spre ea sau spre el însuși?

Era aproape ca și când i-ar fi spus cu totul altceva prin cuvintele acelea.

Lăsară să treacă o clipă de liniște.

– Da, știu că glumești, zise ea cu blândețe.

Colin îi dădu drumul la mână.

Rămaseră încremeniți, uitându-se unul la altul șocați, confuzi și neobișnuit de furioși – adică exact invers decât se simțeau cu adevărat. Și amândoi știau asta.

Fără îndoială avea să fie o ușurare pentru amândoi ca această misiune să se încheie.

Câteva minute mai târziu, se întâlniră cu primul călător – un om care purta haine de fermier. Poate că era chiar proprietarul hambarului în care dormiseră. Avea o constituție masivă, mergea extrem de repede – lucru care părea în dezacord complet cu ritmul rural

obișnuit. Se opri imediat când îi văzu, iar următorul lucru pe care-l spuse îi lăsă pe amândoi încremeniți de uimire:

– Vai mie, dar nu-i chiar... O, Sfinte Doamne! Chiar ești Colin Eversea, nu-i așa? Și mergi liber ca pasărea cerului pe aici prin Marble Mile! Tocmai m-am întors din Londra, domnule...

Omul afișă apoi un zâmbet strălucitor cât toate zilele. Avea un cap imens și o față ciupită de vărsat – care semăna cu drumul plin de gropi pe care mergeau – și un nas de mărimea unui ou. Colin tocmai se minuna de aspectul său, când...

Omul scoase un pistol de nicăieri.

Și, înainte să apuce să-și scoată și el arma, brațul gros al omului se încolăci în jurul taliei lui Madeleine, o trase aproape de el și pistolul lui se lipi de tâmpla ei, amenințător.

– Oh! Dar o să fiu o legendă vie, pentru Dumnezeu! Și bogat pe deasupra! Sfinte Sisoe, d-apoi chiar am găsit un penny azi-dimineață și mi-am spus: „Ei bine, chiar e timpul să ai și tu un pic de noroc, Will Hunt!" și mi-am pus o dorință și acușa iată-te chiar aici în fața mea, domnule Eversea!

Colin inspiră adânc, dar i se părea că aerul care-i umplea plămânii era amărui și ars. Mâna în care ținea pistolul îi tresări aproape insesizabil.

– Lasă jos pistolul, Eversea, și vino cu mine de bunăvoie, altfel îi găuresc țeasta, fără mustrări de conștiință. Și ca să vezi cât de serios sunt... Mâna omului se ridică atunci și se așeză ca un păianjen imens pe sânul lui Madeleine. Da, sunt foarte frumoși, aprobă apoi.

Colin începu să vadă-n fața ochilor o ceață roșiatică. Totul părea șlefuit din cristal și vedea totul cu o claritate supraomenească: ochii lui Madeleine, care străluceau de furie și de frică, chipul ei alb ca varul, degetele ei mici care încercau în zadar să se înfigă în brațul păros și mare ca un șarpe care se încolăcise în jurul trupului său și pistolul care-i atârna inofensiv din buzunarul fustei. Timpul păru să încetinească complet, permițându-i să evalueze situația prin prisma furiei oțelite care-i ardea gâtul și ceafa.

În fața sa se afla o brută de om. Unul fără suflet și, implicit, foarte periculos.

Dar, din fericire, nu și inteligent.

– Oh, dar chiar te rog, domnule Hunt! Împușc-o! Dar să știi că în același timp o să te împușc și eu în ouă. O, scuzele mele! Am vrut să spun că o să-ți împușc calul.

Omul se încruntă imediat, făcu ochii cât cepele și clătină din cap, fără îndoială gândind: „Ce cal? Ce tot spune?"

Confuzia omului dură doar o fracțiune de secundă. Dar nici el, nici Madeleine nu aveau nevoie de mai mult.

Colin smuci brațul și-l apucă pe om de încheietura mâinii cu care ținea pistolul, răsucindu-i-o violent spre spate, în timp ce Madeleine se lăsă în jos suficient de tare cât să-l muște de braț. Omul țipă de durere și, din cauza șocului acelui atac dublu, slăbi strânsoarea pistolului. Și atunci Colin își folosi mâna dreaptă pentru a-l apuca de betelia pantalonilor și îl trase suficient de tare și sus încât să-i provoace o durere considerabilă în testicule – asta presupunând că le mai avea.

Și manevra aceea avu efectul scontat. Omul urlă și scăpă din mână pistolul, care, slavă Domnului, nu se descărcă la contactul violent cu solul.

În clipa imediat următoare, gura pistolului lui Colin era poziționată între ochii domnului Hunt, iar cu cealaltă mână încă îl ținea strâns de betelia pantalonilor.

– Am un singur cartuș, domnule Hunt, zise Colin cu o politețe glacială. Dar nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să-l folosesc ca să-ți găuresc țeasta. Ia spune-mi, ai vreo boală interesantă?

– Ce?! Boa...?! Nu! Io... Omul icnea, și chipul său era transfigurat de durere și de spaimă.

– Păcat! Atunci înseamnă că nici mort n-o să fii mai folositor decât ești viu.

Colin lăsă țeava pistolului să se atingă de fruntea omului.

– Ai vrea să mori chiar acum, domnule Hunt? întrebă el relaxat și politicos, de parcă ar fi întrebat dacă voia să-i dea sarea. Sau peste câteva secunde?

– Colin...

Vocea lui Madeleine îl strigă blând, de undeva de pe tărâmul rațiunii. Dar el n-o auzea. Îi plăcea prea mult acolo, cufundat în ceața roșiatică a furiei. În clipa aceea îl tortura pe Hunt. Și îi plăcea la nebunie. Atât de mult, că nu părea să se mai poată opri.

– Sunt mulți bani, nu-i așa, domnule Hunt? O sută de lire sterline... Aproape că te înțeleg. Dar nu l-am omorât pe Roland Tarbell. Nu te-aș fi lăsat niciodată să mă iei prizonier, dar aproape că te-aș fi respectat dacă ai fi încercat s-o faci într-o manieră onorabilă. Și acum sunt tentat să te împușc doar de plăcere. Ce ironie ar fi ca tocmai tu să fii cel care mă transformă într-un criminal. Dar în condițiile astea

nu cred că aș avea mustrări de conștiință din cauza morții tale. Ba chiar cred că aș merge bucuros la spânzurătoare...

– Colin!

Vocea blândă a lui Madeleine suna mai presant.

– Leagă-l de brațe, Mad, îi porunci Colin, de parcă ar fi fost în armată și ea era subalterna lui. Pune mâinile la spate, domnule Hunt. Imediat și extrem de încet!

Domnul Hunt se supuse, tremurând violent din toate încheieturile.

Cu chipul alb ca varul și aproape lipsit de orice expresie, Madeleine scoase sforile pachetului în care aveau mâncarea și aproape că dispăru cu totul în spatele siluetei masive a omului. Colin îi observă coatele smucindu-se când trase de sfoară și apoi îl văzu pe Hunt tresărind scurt.

„Ca să vezi", se gândi el. Aparent, știa să lege sfori, la fel de bine pe cât se pricepea el să le desfacă.

– Acum așază-te pe pământ, domnule Hunt, zise Colin și chiar reuși să facă afirmația aceea să sune ca o sugestie politicoasă.

Omul șovăi un pic, ceea ce se dovedi o greșeală. Pentru că, în clipa imediat următoare, Colin îl lovi în spatele picioarelor și îl făcu să cadă în genunchi ca un arbore tăiat.

Și apoi Colin îl mai împinse un pic, ca să-l aplece într-o parte, și îngenunche în fața lui, astfel încât gura pistolului să se afle din nou la nivelul ochilor domnului Hunt. Deja omul începea să-și facă o idee despre cum urma a-și petrece eternitatea.

– Leagă-i gleznele, Madeleine.

– Dar o să..., se bâlbâi omul.

– O să ce? O să mori de foame? O să mori înghețat? O să fii devorat de veverițe? S-ar putea să te găsească cineva. Peste o zi sau două. Dacă ai noroc. Sau poate o să reușești să te eliberezi singur. Sau poate... sau poate o să apară cineva care să-ți mângâie trupul, cât ești legat și neajutorat, domnule Hunt. Nici să nu te gândești să încerci ceva. Pentru că o să te împușc.

Madeleine îi legă apoi gleznele cu cealaltă sfoară, petrecând-o de mai multe ori în jurul cizmelor lui groase și apoi trăgând tare ca să-l imobilizeze.

Pe urmă Colin se ridică, aproape ca prin vis.

Se uită în jos la domnul Hunt și își simți tot trupul tremurând. În clipa aceea omul era legat cu aceleași sfori care-l ținuseră și pe el prizonier în drum spre spânzurătoare.

– Hai să mergem, Mad!

Și plecară, lăsându-l pe domnul Hunt legat fedeleș și marcând drumul pe care trecuseră ca un indicator cioplit în piatră.

Colin mergea cu pași atât de mari și de rapizi, că lui Madeleine aproape că îi venea greu să țină pasul cu el. Și deja aproape alerga. Era ca și când se grăbea să fugă de ceva de care pur și simplu nu putea scăpa.

În cele din urmă se opri brusc și se prăbuși pe un bolovan de pe marginea drumului. Se uită în jur. Părea aproape surprins că era o zi luminoasă și călduroasă. Se încruntă, după care își sprijini fața în palme și inspiră adânc și tremurător.

– Am vrut să-l omor. Mi-ar fi plăcut să-l omor. L-am torturat, Mad, și am făcut-o numai și numai de plăcere! Mi-am vărsat toată furia pe el. Dar ceea ce ți-a făcut... felul în care te-a atins...

Madeleine putea vedea că tremura puțin, ca urmare o furiei pe care o lăsase să-i scape de sub control. Și înțelegea că era îngrozit de ceea ce îndurase ea. El ridică privirea și zise:

– Pe scurt, am avut un moment prost, Mad.

Puțin spus. Încerca să se agațe de umorul care-l ajutase mereu să treacă peste orice dificultate. Doar că nu-i mai era la fel de ușor ca până atunci. Iar în clipa aceea Madeleine se pomeni dorindu-și să fi înțeles și el cât de puternic era cu adevărat.

După aceea, Colin afișă un zâmbet firav și sumbru.

Madeleine se aplecă lângă el, sprijinindu-se de bolovan. Pentru că nu era sigură că el își dorea să fie atins în momentul acela.

– E posibil să-mi fi salvat viața, Colin. Încă o dată. Și ai salvat-o și pe a ta. Și să știi că ai tot dreptul să te aperi. Nu e nici o rușine în asta. În plus, era un om... absolut îngrozitor. Și nu cred că tu ai greșit cu ceva. De fapt, sunt complet de acord cu felul în care ai procedat.

Dintr-odată, Colin întinse mâna și o cuibări în jurul cefei ei, mângâind-o ușor cu degetul mare. După care o întrebă încet:

– Ești bine? Nu te-a....?

– O, sunt teafără și nevătămată. Doar m-a pipăit un pic. Dar o să supraviețuiesc. Crede-mă că l-aș fi omorât pe loc dacă n-ai fi fost tu acolo.

Colin râse scurt și fără umor, după care își retrase mâna.

– Dar nu s-ar fi întâmplat să fii „pipăită un pic" dacă nu ai fi fost cu mine, Mad. Și toată... toată furia asta... nu clocotea așa în mine înainte să se întâmple toate astea... închisoarea... Tarbell... Și acum sunt doar... Făcu un gest scurt de dezgust, după care continuă: Doar un om căruia îi place să-i tortureze pe alții.

– Oh! Pentru numele lui Dumnezeu, Colin! exclamă ea, aproape relaxată. Sincer îți spun, cred că e ceva ce zace ascuns în noi toți. Și cred că a făcut mereu parte din tine, într-un fel sau altul. Poate că pur și simplu noi, oamenii, ne naștem cu un set complet de abilități... unele bune, altele mai puțin bune. Și nimeni nu poate ști ce trebuie să se întâmple ca să scoată la iveală o latură sau alta din adâncul nostru. Și uneori chiar partea bună din noi e cea care ne bagă în belele și partea mai rea e cea care ne salvează!

– O teorie foarte interesantă, Mad! glumi el. O să-ți spun la ce concluzie ajung.

Dar se gândea deja la asta, și Madeleine vedea că înțelegea la ce se referise.

– Eu, una, cred că asta face totul mai interesant, zise ea cu blândețe.

Colin îi zâmbi atunci. Dar zâmbetul îi dispăru cu totul când spuse:

– Dar asta înseamnă că aș fi putut să-l omor pe Roland Tarbell.

Madeleine se dădu înapoi, de parcă tocmai ar fi rostit o blasfemie.

– Ba nu l-ai fi putut ucide pe Roland Tarbell, zise ea, cu convingere. Nu l-ai ucis pe Roland Tarbell.

Și afirmația aceea îi smulse în sfârșit un zâmbet sincer.

– Așadar, nu crezi că l-am omorât pe Roland Tarbell?

– Nu.

– Și de când crezi asta?

– Dintotdeauna.

– Minți.

Ea zâmbi atunci, și continuă și el să-i zâmbească.

– Oh, Colin! Cred că ești un om extraordinar, spuse foarte încet, pe jumătate întrebându-se și ea dacă rostise asta cu voce tare sau doar gândise. Încercase să o facă să sune ca o glumă. Dar nu ar fi putut spune asta în timp ce îl privea, așa că întorsese capul ca să se uite spre drum.

Și-ar fi dorit să-i poată spune asta măcar o dată privindu-l în ochi. Pentru că ar fi trebuit să știe ce părere avea despre el.

Simțea că întorsese capul ca să se uite la ea. Și rămaseră tăcuți câteva clipe, Colin uitându-se la ea uimit și ea prefăcându-se a nu observa.

– Cred că am nevoie de un sărut, îi zise el în cele din urmă.

Îi putea face pe plac. Așa că se întoarse spre el, se aplecă în față și-l sărută pe frunte, chiar între ochi.

„O, Doamne!" gândi ea, pe jumătate amuzată, lăsându-și buzele să zăbovească o clipă între sprâncenele lui. „Ce faci cu iubirea pe care o simți, atunci când trebuie s-o ții pentru tine? Când nu ar putea duce la nimic altceva decât la câteva momente frumoase? Când n-o poți mărturisi cu voce tare? Când simți că ești pe punctul de a exploda?" „O transformi în recunoștință", hotărî ea și o trimise în univers sub forma unei rugăciuni de mulțumire. „Și-l săruți între ochi pe bărbatul pe care-l iubești."

Și apoi îl sărută și pe buze. Pentru că gura lui se afla atât de aproape de ea... și pentru că era superbă și pricepută.

Colin o strânse în brațe. Fiecare mușchi din corpul lui era încordat. Așa că ea îl îmbrățișă strâns, până când se disipă toată tensiunea.

– Mulțumesc că mi-ai salvat viața încă o dată, zise ea.

– Cu plăcere, Doamnă Mercenar.

Madeleine zâmbi când auzi asta.

– Mai avem doar două zile, Mad.

Doar două zile până când Colin avea să o împiedice pe Louisa Porter – femeia pe care o iubea – să se mărite cu fratele său. Ca să se căsătorească el cu ea în schimb și să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe la o fermă din Pennyroyal Green.

– Atunci, hai să-l găsim pe Horace Peele, zise Madeleine încet. Aproape am reușit, Colin!

Capitolul 20

Își continuară drumul și, după nici un kilometru, zăriră indicatorul care anunța că Mutton Cottage se afla în apropiere. Numele era cioplit pe o bucată de lemn și suspendat cu lanțuri de un stâlp, înconjurat pe toate părțile de flori sălbatice cățărătoare. Căsuța în sine părea să fie într-o stare destul de bună – un pic dărăpănată de vitregiile vremii, dar cu toate astea încântătoare. Și, desigur, după obiceiul englezilor, era mai degrabă un conac mic decât o căbănuță. Avea două etaje și un acoperiș triunghiular. În fața ei se întindea o pajiște verde, iar clădirea în sine era așezată la poalele a două coline

înverzite – ceea ce o făcea să semene într-o oarecare măsură cu un pandant cuibărit între doi sâni.

Iarba părea să fi fost mai degrabă ronțăită de capre decât tunsă de vreun grădinar priceput, iar florile sălbatice fuseseră lăsate să crească nestingherite și să acapareze grădina și aleea de piatră. Și, după câte se auzea, copacii erau ticsiți de păsări – cărora de obicei nu le păsa prea mult când sau unde cântau.

Părea un locșor șocant de inofensiv în care să îl ascunzi pe cel care fusese martor la una dintre cele mai infame crime ale deceniului și în care să adăpostești cadavre, în drum spre Scoția. Dar, pe de altă parte, poate tocmai aceea era ideea.

Madeleine și Colin își scoaseră pistoalele, din instinct.

Și, aproape înainte ca Madeleine să-și poată da seama de ceea ce se întâmpla, ceva negru și lucios se năpusti spre ea de pe deal. Întrezări ceva ce semăna cu niște ochi sclipitori și o limbă rozalie care atârna și vru să țipe, dar spaima îi bloca gâtul. Și apoi bestia necunoscută o ataca și îi molfăia brațele.

Dar, în clipa imediat următoare, o constatare șocantă își făcu loc prin spaima pe care o simțea, lăsând loc rațiunii să se instaleze.

Nu simțea nici o durere. Deloc. Chiar dacă părea captivă între fălcile amenințătoare ale unui dulău foarte mare.

Se uită în jos și descoperi că de fapt „dulăul fioros" o lingea pe brațe, afectuos, de parcă ar fi fost un știulete de porumb. Și rânjea în sus la ea cu ochi veseli și strălucitori.

Și aproape că nu avea dinți deloc!

Aproape că o amețiseră bătăile frenetice ale inimii sale. Reuși totuși să vorbească, pe un ton destul de plăcut:

– Mulțumesc, dar e suficient.

Cu toate acestea, vocea sa era destul de slabă.

Câinele păru a înțelege ce voise să-i spună, pentru că îi dădu drumul, făcu câțiva pași în spate și afișă un fel de rânjet câinesc de bun venit, dând din coadă tare – lucru care-i făcea toată partea din spate a corpului să se legene. Și în tot timpul se bălăngănea – sau mai bine zis țopăia – pe trei picioare.

Madeleine își acoperi fața cu mâinile. Nu știa dacă să înceapă să râdă sau să izbucnească în plâns. Așa că se prăbuși în genunchi.

Însă lucrul acesta păru să-l încânte nespus de mult pe câine, de vreme ce așa se afla mai la nivelul lui și îi oferea ocazia de a o linge pe față, cu multe bale. Și atunci Madeleine se pomeni aruncând brațele

în aer, în încercarea de a se apăra de o limbă caldă și umedă, care părea să fie peste tot.

Apoi îi simți brațul lui Colin peste umeri și ultima urmă de teamă se mistui cu totul. Cu Colin totul părea să fie doar o altă aventură colorată și... ofertantă. Și în clipa aceea înțelese că probabil ajunsese să se obișnuiască prea mult cu siguranța și confortul pe care i le oferea. Se încordă imediat.

Și apoi brațul lui dispăru.

– Bună ziua și ție, Snap! Ne bucurăm tare mult să te vedem! îi șoptea Colin câinelui, în timp ce-i ciufulea urechile lăsate. Unde e Horace? E pe aici? E bine?

– Snap! Unde ai fugit, Snap? răsună vocea îngrijorată a lui Horace.

Și apoi apăru și omul, din spatele căsuței, semănând aproape la perfecție cu un boier de la țară.

Snap fugi atunci la Horace, care își așeză absent și instinctiv mâna pe capul câinelui.

Iar când îl văzu pe Colin, pe chipul lui își făcu loc o expresie absolut minunată – care de altfel semăna un pic cu cea care apăruse pe chipul lui Croker când dăduse cu ochii de Madeleine.

Era aceeași încântare pură și luminoasă...

– Vai mie! Chiar ai putea fi Colin Eversea? Deci ești viu, ei, Colin? Se zvonea că ai murit! Că ai fost spânzurat!... Încântarea fu urmată de confuzie și nesiguranță. Dar, dac-ai fi fost spânzurat, cum ai putea fi aici acu'? Nu cre' că am băut așa mult în dimineața asta. Horace vorbea singur și încerca să dea un sens la tot ce se întâmpla. Și, oricum, n-am băut altceva decât pișoarca aia de-o servesc la Hare & Turtle... Și totuși, poate ești... ești o fantomă...?

Și apoi Horace făcu ochii cât cepele, iar gura lui se rotunji în clipa când mintea lui înțelese.

Era o expresie de groază, desigur!

Și, după cum era de așteptat, Horace se răsuci pe călcâie și o luă la fugă.

Cu toate acestea, fu destul de ușor de prins, din moment ce era bătrân, se mișca greoi și mai avea și o conformație rotunjoară. Colin întinse brațul, îl apucă de gulerul hainei și nu-i dădu drumul. Lui Horace îi luă câteva clipe să-și dea seama că alerga pe loc.

Dar se potoli în cele din urmă și răsuci capul, privindu-l pe Colin peste umăr.

– Nu-mi faceți rău, șefule. Sunt și io un biet creștin!

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Horace! Nu sunt nici o halucinație, nici un strigoi și nici n-am venit aici pentru retribuție.

– Ce dreacului mai e și aia retribuție? țipă Horace, indignat. Era aproape înnebunit. Nu ești aici, dom'le. Aici suntem numa' io și Snap! Și acu' gata! Dispari!

Colin oftă obosit.

– Horace, dacă aș fi fost o fantomă, nu te-aș fi putut ține de guler. Am venit să te iau înapoi la Londra. Am nevoie de ajutorul tău. Doar știi foarte bine că n-am omorât pe nimeni. Nu i-ai întoarce spatele unui prieten care are nevoie de ajutorul tău, nu?

Horace se mai relaxă un pic.

– Colin? Chiar ești viu și teafăr?

– Da, chiar sunt viu și teafăr. Nu ai auzit despre evadarea mea spectaculoasă de la spânzurătoare?

– D-apoi aici n-avem ziare de la Londra, șefule. N-am mai văzut nici unu' de săptămâni bune.

– Doar căruțe pline cu cadavre?

– Îngrozitoare treaba aia, aprobă Horace prompt. Da' adevăru' e că fac ceva bănuți frumușei hoții ăia de cadavre... Da' cum dreacului m-oi găsit, domnule Eversea? O să-mi facă rău dacă te găsesc aici!

– Cred că pur și simplu sunt foarte inteligent.

Madeleine se gândi atunci că era un rezumat foarte scurt și deloc cuprinzător al călătoriei lor până acolo.

– Vii cu mine la Londra, Horace? E necesar să plecăm imediat.

– Oh, d-apoi mi-e frică c-o să-mi facă rău, domnule Eversea. A amenințat și c-o să-l omoare pe Snap!

– Trebuie să fie nebun atunci! exclamă Colin cu patos, deși nu era tocmai sigur despre cine anume vorbeau.

– Oh, io cred că ești îndreptățit, domnule Eversea. De fapt, n-am vrut să pățești nimic rău, Colin, că doar ești prietenu' meu și ni' nu te-ai atins de netrebnicu' ăla de Tarbell. Io am văzut totu'. Da' m-o plătit destul de bine individu' ăla Critchley... mai că m-o luat pe sus aruncând cu bani și cu amenințări... Și ce puteam să fac? Maică-mea avea nevoie de-un acoperiș nou la casă. Și i-am trimis toți banii imediat, mă jur, șefule! Dup' aia m-o adus aici, în locu' ăsta. Și mi-o zis să stau aci cuminte, sau Snap și maică-mea o să pățească ceva rău. Sunt deja trei săptămâni de-atunci. Nu mi-s mândru de asta, domnule Eversea. Da' mi-o fo' foarte frică.

– Horace, îți jur că n-o să las pe nimeni să vă facă rău ție și lui Snap. Și o să-i cumpărăm mamei tale un acoperiș nou și mobilă, și... Nu i-ar folosi și un catâr?

– Oh, ba chiar cre' că i-ar plăcea un catâr!

Horace părea surprins și mulțumit. Și simpla idee de a-i cumpăra mamei sale un catâr părea să-l facă să viseze deja cu ochii deschiși.

– Atunci, o să-i cumpărăm și un catâr frumos. O să-i luăm tot ce are nevoie ca să ducă o viață liniștită și confortabilă în...

– Upper Finster.

– În Upper Finster, da. Minunat oraș!

Horace Peele afișă imediat un zâmbet strălucitor și vesel.

– Da, chiar îi!

Madeleine se gândi atunci că ar fi putut paria toți banii pe care-i mai aveau că Colin nu auzise niciodată în viața lui de orașul Upper Finster.

– Dar trebuie să vii cu noi, Horace! Chiar acum! E urgent! Te rog! Doar suntem prieteni, nu-i așa, Horace? Și-ți jur pe tot ce am mai scump că nu vi se va întâmpla nimic rău ție și celor dragi ție.

Existase ceva extrem de convingător în discursul acela. Madeleine se întrebă atunci dacă același lucru ar fi fost valabil și cu o săptămână în urmă. Dar ar fi putut băga mâna-n foc că în clipa aceea Colin Eversea era un cu totul alt om.

– Da, suntem prieteni, domnule Eversea, zise Horace cu ardoare.

Și abia în clipa aceea Horace păru să o observe pe Madeleine, pentru că afișă un zâmbet luminos și făcu o plecăciune stângace, în timp ce Snap saliva pe cărarea de piatră.

– Pe legea mea! Dac' nu-i însăși doamna Greenway!

Madeleine făcu și ea o reverență.

– E o plăcere să te revăd, Horace!

– Dumneata obișnuiai să vii să bei cu soțu' dumitale la Black Cat.

– Da, așa e.

– Și acuma pe unde mai bei?

– O să beau dincolo de mare destul de curând, Horace. În America. O să plec din Anglia în foarte scurt timp.

Colin întoarse atunci privirea spre ea. Madeleine observă imediat că ochii lui păreau de un verde și mai intens în clipa aceea, înconjurați de toată natura înverzită. Și îi simțea aproape la fel de arzători precum două torțe în noapte. Cu toate acestea, refuză să se uite la el.

Iar Colin își mută atenția înapoi spre Horace, fără să spună nimic.

– Ah! I-auzi ce frumos! America! Ce mai aventură! Horace părea absolut încântat.

– Oh, da. Nimic nu se compară cu o aventură bună, aprobă Madeleine ironică.

– Păi, să mergem, atunci? E cam pustiu p-aci și nu po' să fac rost pe nicăieri de o bere bună sau de o femeie. Aoleu, scuze de limbaj, doamnă Greenway, adăugă Horace în grabă.

– Nu-i problemă, Horace.

– Mă duc doar să-mi iau lucrurile și...

Dar se opri imediat. Pentru că în clipa aceea puteau auzi cu toții – sau mai degrabă puteau simți bubuitul inconfundabil al copitelor, înăbușit de iarbă și de pământul moale.

Răsuciră toți capetele, căutând sursa sunetului, dar le fu destul de ușor să-i zărească – pentru că așa se întâmpla întotdeauna.

Pe panta domoală a dealului care se ridica în spatele căsuței se aflau trei soldați călare, îmbrăcați în tunici stacojii și cu baionetele strălucind în lumina soarelui.

Și, într-o clipită, soldații descinseră asupra lor, descălecară și-i înconjurară cu armele îndreptate spre ei, amenințător.

– Trage piedica pistolului, aruncă-l și împinge-l spre mine, domnule Eversea. Nu aș vrea să fiu nevoit să te împușc, dar te avertizez că nu voi ezita, dacă nu cooperezi. Și, doamnă, te voi ruga să faci același lucru cu pistolul dumitale, dacă știi cum.

Uimitor! Numai soldații englezi ar fi putut fi atât de politicoși cu un criminal evadat! Omul părea că-i oferea lui Madeleine prezumția de nevinovăție, gândindu-se probabil că avea pistolul acela de la Colin. Și poate că domnul Colin Eversea – criminalul înrăit care era – o obliga să țină arma în mână și să o folosească.

Pentru o clipă, Colin fu tentat să răspundă: „Ai fi uimit ce știe să facă!" Dar se abținu.

Și apoi se conformă. Nu trase piedica pistolului, dar se lăsă ușor în jos și-l coborî pe lângă el. Ceea ce nu era deloc ușor de făcut cu trei muschete îndreptate țintă spre inima lui.

Dar Madeleine... Madeleine rămase cu pistolul ridicat și îl îndreptă spre sergent.

„Oh, Mad!"

Colin simți atunci cum inima îi stă în loc. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva... dacă ar fi...

– Mad... zise el încet.

Ea îi aruncă atunci o privire enigmatică. Părea extraordinar de calmă și foarte sigură pe sine. Iar mâna în care ținea pistolul nu tresări nici măcar o clipă.

– Domnule Eversea! Vocea soldatului ascundea o amenințare tăcută. Doamnă! Dacă nu trageți piedica pistoalelor și nu le lăsați jos, mă tem că ordinele mele sunt să-l capturez pe domnul Eversea viu sau mort. O să număr până la cinci.

„Oh, Doamne! Nu încă o numărătoare până la cinci!" se gândi el exasperat.

Nu se putea termina așa. Ajunseseră atât de departe, descoperiseră atât de multe lucruri... înduraseră atâtea! Era greșit! Era complet greșit ca totul să se încheie așa!

– Unu, domnule Eversea..., intonă soldatul.

Se aflau acolo, înconjurați de soldați înarmați, și cheia dovedirii nevinovăției lui stătea lângă ei, împreună cu un câine cu trei picioare care saliva pe poteca de piatră.

Dar Colin știa foarte bine că, dacă ar fi strigat: „Stați! Sunt nevinovat și iată dovada!" și ar fi făcut semn spre Horace, soldatul probabil l-ar fi împușcat numai de exasperare. Pentru că, în fond, toți prizonierii de la Newgate susțineau că erau nevinovați.

În plus, chiar era posibil ca soldații să asculte ce avea de spus. Dar știa că l-ar fi luat prizonier oricum. Aveau să urmeze alte celule întunecoase și alte interogatorii lungi. Și pur și simplu nu se putea întoarce la închisoare! Pentru că nu mai putea îndura *încă* un spațiu mic și întunecat.

– Doi, domnule Eversea...

Și, desigur, fusese un afront inimaginabil adus tuturor să evadeze de la spânzurătoare așa cum o făcuse... ca să nu mai vorbim că și o umilință îngrozitoare adusă armatei britanice. La urma urmei, soldații fuseseră postați acolo tocmai pentru a se asigura că nu se întâmpla așa ceva.

Aproape că voia să le strige cât îl țineau plămânii: „Femeia asta! Femeia asta uimitoare! Ea a făcut totul, proștilor!"

Colin devenise un adevărat maestru în a nu clipi. Și tocmai datorită acestui lucru observă o umbră ciudată proiectată pe zidul lateral al cabanei. Ceva îl făcuse să o studieze, și era convins că nu era un tufiș sau un copac.

Pentru că tufișurile sau copacii nu puteau înainta așa cum se mișca umbra aceea. Cel puțin nu în realitate.

Iar umbra chiar înainta. Sigur și fără zgomot.

– Trei, domnule Eversea...

Ceva primordial din sufletul său îi spunea foarte clar cine era înainte ca umbra misterioasă să se materializeze și să capete conturul siluetei unui om. Iar când umbra apăru în raza lor vizuală, luând forma unui bărbat în carne și oase, Colin observă că nu purta veston. Ceea ce însemna că se puteau vedea foarte clar nasturii de sidef care străluceau pe vesta sa ca niște luni mici și luminoase. Dar și conturul lung al unei muschete, ca o prelungire a mâinii umbrei...

– Patru, domnule Eversea...

Apoi, în spatele soldaților, Marcus Eversea trase piedica muschetei și o ridică pe umăr, îndreptată direct spre grupul mic de soldați.

Și soldații încremeniră pe loc, după cum era de așteptat. Pentru că nimic nu atrăgea atenția unor militari mai bine decât sunetul unei muschete încărcate.

Unul dintre ei dădu să întoarcă ușor capul în direcția sunetului și ceilalți doi voiră a se întoarce cu totul.

Privind în retrospectivă mai târziu, Colin nu-și putea aminti să fi luat o decizie conștientă în momentul acela. Suspiciuni întunecate îi chinuiseră sufletul și mintea săptămâni de-a rândul, iar ceea ce se întâmpla putea sugera mai multe posibilități: că Marcus venise acolo ca să-l împuște pe Horace. Că Marcus fusese responsabil pentru ascunderea acolo a lui Horace. Că Marcus se afla acolo ca să-l împuște pe el.

Dar își aminti atunci visul pe care-l avusese la han și inima lui – nu mintea sa – fu cea care luă decizia într-o fracțiune de secundă.

– Stați pe loc sau muriți, zise Colin, cu voce joasă și rece. E alegerea voastră, domnilor ofițeri. Întoarceți-vă imediat cu fața spre mine. Chiar credeați că sunt atât de prost încât să vin aici fără întăriri? Și eu am fost soldat, la urma urmei.

Soldații se conformară încet. Când se întoarseră spre Colin, descoperiră că îi amenința cu arma. Și apoi Colin vorbi repede și ferm:

– În spatele vostru, domnilor, se află trei bărbați cu muschete încărcate. Și, dacă clipiți măcar fără ordinul sau permisiunea mea explicită, unul dintre acei bărbați vă va găuri țeasta cu un glonț.

În spatele lor, Marcus clătină din cap pe jumătate cu tristețe și ridică din sprâncene: „Trei bărbați?" Ar fi fost suficient să spună că erau doi. Ah, dar nu și pentru Colin. Marcus era un om destul de conservator pentru un membru al familiei Eversea, dar, la urma urmei,

el nu ar fi fost Colin Eversea dacă nu și-ar fi asumat acel risc. Sau dacă nu ar fi făcut-o într-o manieră teatrală.

Era bine că era un Eversea.

Și, odată cu acest gând, se simți inundat de un val de încredere în sine, proaspăt precum oxigenul.

Trei perechi de ochi disprețuitori, furioși și precauți se uitau la Colin de deasupra a trei tunici stacojii ireproșabile. Trei soldați eșuaseră în misiunea lor și în clipa de față respirau greu – de teamă sau de furie. Cel mai tânăr dintre ei – care fără îndoială nu văzuse niciodată ce însemna un război – se făcuse atât de palid la față, încât pistruii de pe pielea lui păreau la fel de colorați precum haina pe care o purta.

– Ne-am înțeles? izbucni apoi Colin, destul de fioros.

Cei trei ezitară o clipă, după care sergentul încuviință din cap scurt, semn că vorbea în numele tuturor.

– Trageți piedica, lăsați armele pe pământ și ridicați mâinile deasupra capetelor! le ordonă apoi Colin. Bun. Vă repet, orice mișcare bruscă va duce la spulberarea unei părți a corpului cu un glonț de muschetă. Nici eu, nici doamna nu avem nici o problemă în a ne folosi pistoalele... ba chiar ea e un țintaș mai bun ca mine și e afurisit de rapidă. Nu aș vrea să vă demonstrez asta, dar, pe de altă parte, mi-a plăcut mereu să mă dau un pic în spectacol! Totuși, nu va trebui să fac nici una, nici alta dacă faceți ce vă spun. Așa că conformați-vă, domnii mei! Faceți mișcări largi, lente și simple.

Horace amuțise de mult și în clipa aceea căscase ochii mari cât niște bile de biliard. Snap observa totul prin ochii imparțiali ai unui câine, însă rămânea din instinct lângă Horace, fără să dea vreun semn că ar fi fost tentat să-i lingă sau să-i mârâie pe soldați. Așa că se instală o tăcere încordată – întreruptă doar de gâfâitul câinelui și de ciripitul păsărelelor acelora afurisite –, care venea în deplină opoziție cu circumstanțele tensionate în care se regăseau.

În cele din urmă, sergentul făcu prima mișcare, pe care o urmară și ceilalți doi. Toți trei lăsară apoi armele ușor, cu precauție și cu o reticență aproape palpabilă. Muschetele lor zăceau pe pământ în linie, precum niște camarazi căzuți la datorie.

Apoi se îndreptară cu toții și ridicară încet mâinile deasupra capetelor. Priveliștea aceea semăna cu un balet straniu și fără vlagă.

– Foarte bine, aprobă Colin. Și acum țineți mâinile la vedere și faceți cinci pași mari în spate în timp ce număr.

La naiba cu tot, dar în clipa aceea Colin își dorea foarte mult să vină o zi în care să nu mai fie nevoit să numere nimic. Dar se gândi apoi că, pe de altă parte, poate nu era chiar așa rău să fie el cel care inițiia numărătoarea.

– De la tine mi-a venit ideea cu numărătoarea, îi șopti apoi, aproape vesel, lui Madeleine.

Ea se uită la el, cu colțurile gurii ridicate într-un zâmbet firav, și clătină din cap ușor, cam la fel cum făcuse Marcus mai devreme. Adevărul era că se cam obișnuise cu tendința lui perversă de a face glume când erau arme ațintite asupra lor.

Și apoi Colin numără până la cinci. Doar că, de data aceea, în loc să treacă pe lângă soldați în drum spre spânzurătoare, privea niște soldați îndepărtându-se de el cu pași mari.

Când ajunse la cinci, oamenii se aflau deja la jumătatea distanței dintre Colin și muscheta încărcată a lui Marcus Eversea și prea departe de propriile lor arme ca să mai riște să se arunce după ele.

– Nici măcar să nu clipiți, le aminti Colin politicos. Și acum ai vrea să aduni tu muschetele, Mad?

Madeleine înaintă abil, rapid și cu multă grație – la fel cum făcea totul, de altfel –, trase piedica fiecărei muschete – demonstrând tuturor că într-adevăr știa cum să manevreze o muschetă –, după care le luă în brațe și cără grămada de arme spre locul unde stătuse mai înainte, ca și când Colin, Horace și Snap ar fi format o fortăreață de maximă siguranță.

Și chiar îi făcu plăcere să o privească făcând asta. Ceea ce-l făcu să se întrebe dacă s-ar fi putut plictisi vreodată să o privească făcând ceva, indiferent ce.

– Și acum ați vrea să fiți amabili și să vă așezați cu fața în jos pe pământ? Colin făcu întrebarea aceasta să sune ca o sugestie, dar, în realitate, tonul folosit le dădea clar de înțeles că nu aveau de ales și că erau nevoiți să se conformeze. Toți! Și apoi puneți mâinile la ceafă ca să le putem vedea. Și, din nou, țineți minte să faceți mișcări lente și gesturi largi, că altfel s-ar putea să mă sperii și să vă împușc!

Colin ridică apoi privirea – poate dintr-un impuls –, căutând aprobarea fratelui său. Țeava muschetei lui Marcus nu tremurase nici o clipă. Îl privea pe Colin cu o expresie stranie și indescifrabilă întipărită pe chip. Mândrie? Amuzament? Nesiguranță? Poate că se întreba de câte ori avea să mai fie nevoit să-l salveze pe fratele său mai mic de la înec – metaforic vorbind, desigur. Sau poate era

surprins de faptul că, de data aceea, Colin reușise să se salveze singur din râul metaforic, în ciuda faptului că fusese încolțit de soldații în tunici stacojii.

Dar cum, pentru numele lui Dumnezeu, reușise Marcus să-l găsească?

Și astfel, soldații urmară cu sfințenie ordinele lui Colin – pentru că, în fond, la asta se pricepeau cel mai bine, nu? În cel mai scurt timp, cei trei ofițeri stăteau întinși pe jos, cu bărbiile în iarbă, cu picioarele încălțate în cizme ridicate în aer și cu mâinile împreunate la ceafă, sub tricornuri.

– Bun. Și-acum spune-mi, sergent..., cum te numești, domnule?

– Sergent Sutton, domnule Eversea.

– Sergent Sutton. Răspunde-mi imediat la câteva întrebări. Ce căutați aici?

– Am fost informați că e posibil să vă aflați aici și am primit ordinul să vă arestăm.

Colin oftă.

– Oh, sergent! Nu vreau să mai aud astfel de răspunsuri de la dumneata. Doar nu ești politician.

– Nu, domnule Eversea.

– Bine, atunci. Informat când și de către cine?

– Ieri, de către un domn care prezenta credibilitate. Este membru al Mercury Club și lucrează în slujba lui...

– Isaiah Redmond, interveni Marcus scurt și tăios.

Dintr-un motiv sau altul, era șocant să audă asta rostit cu voce tare. Și, pentru o clipă, Colin nu mai știu ce să zică. Ci rămase pur și simplu uitându-se fix la fratele său.

Dar tăcerea și ochii lui Marcus vorbeau de la sine.

– Exact asta urma să spun, mârâi soldatul de jos. Și cine naiba ești tu acolo, în spatele meu? Și de unde știi asta?

– Mii de scuze, interveni Colin tăios, dar poate am uitat să menționez că, de vreme ce ești neînarmat și așezat pe pământ, nu ai dreptul să pui nici o întrebare.

– Îmi cer scuze, zise în grabă sergentul Sutton.

Colin îi întâlni atunci privirea fratelui său.

– Știi numele acestui om?

Marcus încuviință scurt din cap.

– Și chiar mai mult de atât.

Colin se opri din vorbit. Ceva din răspunsul lui Marcus îl făcea să se gândească că poate trebuia să-i pună acele întrebări fratelui său

mai degrabă decât soldaților, și că poate că era o conversație pe care nu-și dorea să o mai audă și altcineva.

– Mai sunt și alte tunici stacojii pe drum, sergent? Sau ați fost trimiși numai voi trei?

Sergentul tăcea cu încăpățânare.

Colin oftă din nou.

– Și eu am fost soldat, sergent. Înțeleg că îți faci pur și simplu datoria. Dar nu l-am omorât pe Roland Tarbell. Și nu îți voi permite nici dumitale, nici altcuiva să mă aresteze înainte să dovedesc asta. Așa că ai face bine să-mi răspunzi la întrebare.

– Am primit ordine să te arestez, domnule Eversea. Dar nu mi s-a ordonat și să cred în vinovăția dumitale. Și, sincer să fiu, nu aș zice că am crezut vreodată că ai fi vinovat.

– Apreciez că ai spus asta, sergent Sutton, și trebuie să recunosc că sunt destul de impresionat. Dar tot n-o să te las să te ridici de-acolo până nu îmi răspunzi la întrebări.

– Merita să încerc, murmură sergentul.

– Eu nu am mai văzut alți soldați, Col, zise Marcus. Am venit de la Londra și i-am urmărit pe ăștia trei până aici. Mă întreb dacă nu cumva sunt aici pentru că-i interesa recompensa pusă pe capul tău.

– În cazul acesta, o să mă simt mai puțin vinovat pentru ce urmează să fac, zise Colin. Horace... ai vreo frânghie în casă? Eu am folosit sfoara pe care o aveam ca să-l leg pe domnul Hunt.

– Ce ai făcut? se miră Marcus.

– Lasă că vorbim noi, îi promise atunci Colin.

Horace aduse o frânghie dinăuntru, iar Madeleine și Colin o folosiră pentru a le lega la spate mâinile soldaților. Dar nu foarte strâns.

– E destul de mult de mers până la han, dar pun pariu că o să vă dezlege oamenii de acolo, le spuse Colin, pe un ton liniștitor. E în direcția aia, adăugă apoi și le făcu un semn vag în josul drumului.

Următoarea manevră avea să fie tare amuzantă. Îi ajută pe rând să se ridice.

– Acum întoarceți-vă, domnilor!

Cei trei se întoarseră ușor și îl văzură pe Marcus, care fluiera printre dinți, în timp ce trăgea piedica muschetei. Marcus ridică privirea, de parcă abia atunci îi observa pentru prima oară, și le făcu cu mâna.

Soldații răsuciră grabnic capetele în toate părțile, căutându-i și pe ceilalți doi bărbați înarmați, după care își întoarseră privirile încruntate spre Colin.

Cel mai tânăr dintre ei rămăsese cu gura căscată de uimire.

– Domnilor, nu degeaba cei din familia Eversea au scăpat nepedepsiți de-atât de multe ori de-a lungul secolelor, le spuse Colin cu blândețe.

Sergentul înjură atât de aprig, încât Colin tresări din cauza limbajului colorat folosit.

– Este o doamnă prezentă, soldat! Dar ne-ai fost de mare ajutor, sergent Sutton. Așa că, atunci când vei repeta povestea asta, simte-te liber să te pui pe tine – și pe oamenii tăi – într-o lumină cât dorești de eroică. Și, după ce îmi voi dovedi nevinovăția, o să te fac și eu să pari un erou. Ba o să apari chiar și-n ziare!

În clipa aceea chipul sergentului Sutton chiar se mai lumină un pic.

– Însă încă nu sunteți liberi să plecați. Horace, adună-ți lucrurile și adu-le, te rog, și niște apă soldaților.

Capitolul 21

Și astfel Colin, Marcus și Madeleine rămaseră pe drum, ca să aibă o scurtă discuție, după ce Marcus se duse și își aduse calul de unde îl legase, în spatele casei.

Se priviră câteva clipe, dar în cele din urmă Marcus zise amuzat:

– Doamne! Arăți ca naiba, Col!

Frații!

– Ce e? Nu-ți place barba mea? întrebă Colin, frecându-și bărbia.

– A, aia e barbă? Credeam că doar îți trebuie o baie bună.

– Mda, și asta. Te avertizez de-acum să nu te apropii prea mult. Abia îmi pot tolera eu mirosul.

Tăcere din nou.

– Mă bucur mult să te văd, Col.

– Și eu.

Cu toate acestea, cei doi nici măcar nu se îmbrățișară. Pe de altă parte, nu-i prea stătea în fire lui Marcus să facă astfel de gesturi

de afecțiune. Însă, dacă nu erau atenți, era foarte posibil ca toată emoția situației să se manifeste printr-un pumn prietenesc tras în umăr sau o palmă dată pe spate.

– Până la urmă cum naiba m-ai găsit? întrebă Colin într-un final.

– Ei bine, n-aș putea să spun că te căutam tocmai pe tine, Colin. Dar am descoperit că Horace era aici, și în general știu că, pentru a te găsi pe tine, nu trebuie să fac altceva decât să caut belele. M-am gândit că, dacă-l găseam pe Horace, puteam să-l duc înapoi la Londra înainte să-l găsească – sau să-l rănească – altcineva. Și apoi să sper că poate va ajunge cumva și la tine vestea că a apărut Horace.

Apoi Marcus îi povesti lui Colin traseul care-l adusese acolo: descoperirea informațiilor din registrele de la Mercury Club, deducțiile pe care le făcuse și confruntarea pe care o avusese cu domnul Bell.

Iar toate astea îl cam nedumeriră pe Colin.

– Așadar, n-ai dat peste doctori, contese sau hoți de cadavre?

Marcus se încruntă la el, dar numai puțin, pentru că era obișnuit cu felul de a fi al fratelui său.

– Despre ce, Doamne, iartă-mă, tot vorbești acolo? Nu! După cum ți-am zis deja, m-am uitat peste registrele de la Mercury Club și de-acolo am tras niște concluzii.

– Te-ai uitat peste registre, repetă Colin oarecum neîncrezător. Pe de altă parte, cam aceea era modalitatea prin care deducea de obicei lucruri fratele său. Ei bine, Marcus, tot ce pot să spun e că nu te-ai distrat nici pe jumătate la fel de bine ca noi.

– Trebuie să fie epuizant să fii în pielea ta, Colin! zise Marcus, după care aruncă o ocheadă spre Madeleine.

Doar că ocheada aceea se transformă imediat într-o observare curioasă în toată regula.

– Mda, mai ales în ultima vreme, aprobă Colin cu patos, după care observă direcția în care se uita fratele său. Iertare, Marcus, am fost nepoliticos. Dumneaei este... doamna Greenway.

Madeleine făcu o reverență. Marcus îi răspunse cu o plecăciune, după care o studie îndelung și îndeaproape, și chipul lui se transformă într-un veritabil semn de întrebare.

Se uită de la Madeleine la Colin și apoi din nou la Madeleine și ridică dintr-o sprânceană.

Colin recunoscu întrebarea care se ascundea sub acea ridicare de sprânceană și avu grijă să o lase fără răspuns.

– Crezi că Redmond e în spatele întregii povești, Marcus? Că poate Baxter a fost doar un executant al planurilor lui?

– După ce am aflat unde e Horace, n-am zăbovit prea mult să pun întrebări. Mi s-a părut necesar să ajung aici cât mai repede cu putință. Și, oricum, m-am gândit să-ți las ție satisfacția de a-l înfrunta pe Redmond. Ceea ce pot să-ți spun sigur e că salariul lui Baxter a crescut cu câteva sute de lire după arestarea ta și că un vizitiu a fost plătit să aducă trăsura de la Mercury Club aici, în Marble Mile. Dar încă nu știu cine te-a salvat de la spânzurătoare.

– Asta știu eu. Doar că încă nu știu cine a plătit-o... ăăă... pe persoana respectivă să mă salveze.

Afirmația aceea câștigă încă un moment de tăcere din partea fratelui său. Un moment prelung de tăcere.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Colin! izbucni atunci Marcus. Ai de gând să-mi spui cine te-a salvat sau nu? A fost un plan excepțional! Și s-ar putea ca tata să vrea să-l cunoască pe responsabil. Pentru recomandări viitoare, desigur.

– Toate la timpul lor, dragul meu. Ce fel de Eversea aș fi dacă nu aș avea și eu câteva secrete?

Marcus șovăi o clipă, după care hotărî să o lase baltă.

– Vrei să auzi ceva ciudat, Colin?

– Desigur.

– Robert Bell, vizitiul în cauză, a dus-o pe doamna Fanchette Redmond în St. Giles în ziua în care trebuia să fii spânzurat.

Colin rămase mut de uimire.

– Pe doamna Redmond? Pe soția lui Isaiah Redmond?

– În persoană. Tu ai petrecut ceva timp prin St. Giles în ziua spânzurării tale, Colin?

– Hai să ne referim la ziua cu pricina ca fiind simplu sâmbătă, mai degrabă decât „ziua spânzurării mele", nu vrei? O să-ți răspund la întrebarea asta mai târziu. Noi – eu, Horace și doamna Green – putem lua caii soldaților, dar ce ne facem cu Snap?

Se uitară cu toții în jos la câinele vesel și fără dinți, care flutura din coadă energic.

– Aleargă ca vântul și ca gândul, chiar dacă are numai trei picioare, afirmă Madeleine, în cunoștință de cauză. Totuși habar nu am cât de repede obosește.

– Dacă puteți călări până la han, puteți lua de acolo o birjă spre Londra. O să fie cam dificil, de vreme ce călătoriți cu un câine

cu trei picioare și tu ești faimosul Colin Eversea, dar... Clătină din cap. Îmi închipui că aveți... treburi... de rezolvat la Londra. Cât despre mine, eu o să mă întorc în Pennyroyal Green. Mă căsătoresc peste două zile.

Tăcerea care se instală în clipa imediat următoare fu atât de bruscă și de deplină, încât era ca și când un glob de cristal se prăbușise peste ei din ceruri.

Doi ochi negri întâlniră doi ochi verzi cu intensitatea pe care probabil și-o cultivau din naștere membrii familiei Eversea.

– Poate, zise Colin liniar, în cele din urmă.

Cei doi continuară acel război al privirilor. Și, după cum spusese chiar Colin, nimeni pe lume nu era mai hotărât decât Marcus. La urma urmei, se părea că de la frații săi mai mari învățase Colin cum să privească fără să clipească.

Un colț al gurii lui Marcus se ridică în cele din urmă într-un zâmbet strâmb, și bărbatul își mută privirea peste umărul lui Colin.

Depusese armele – pentru prima dată în viața lui.

– Louisa nu mi-ar ierta-o niciodată dacă ți s-ar întâmplat ceva, Collie. Așa că m-am gândit că era onorabil să vin să te salvez mai întâi. După cum știi deja, mi-am făcut un obicei din a veni să te scot din belele.

– Desigur. Ceva onorabil de făcut..., repetă el absent.

În fond, Colin știa mult prea bine cum reușise să se bage în buclucul acela de la bun început: intrând într-o tavernă în care se afla Roland Tarbell. Galopând spre Londra ca un maniac. Și tot așa...

Și nu avea de gând să se mai *comporte* atât de prostește prea curând.

Mda, de-a dreptul onorabil.

– Ce mai face Louisa? întrebă el încet.

– E fericită că n-ai fost spânzurat.

Colin se gândi apoi că n-ar fi fost tocmai corect din partea lui să-i ceară fratelui său un raport detaliat despre Louisa.

– Foarte bine.

– Restul depinde de tine, Colin, zise Marcus pe un ton mult mai aspru.

În clipa aceea, Colin nu se putu abține să nu adauge pe un ton ușor amuzat:

– Și de Louisa, desigur.

Marcus șovăi o clipă.

– Și de Louisa, aprobă apoi, pe un ton sec.

– Ne vedem în Pennyroyal Green, Marcus. Peste o zi.

– Poate, zise Marcus ridicând dintr-o sprânceană, după care încălecă.

După ce se urcă în șa, se uită în jos la Colin și la Madeleine, afișă un rânjet strâmb și adăugă în cele din urmă:

– Doamne, ce mult mă bucur că ești viu și nevătămat, Col!

Avea vocea un pic răgușită. Și, în cazul lui Marcus, aceasta era o dovadă incontestabilă că îl încercau sentimente puternice.

Colin nu se putu abține să nu-i zâmbească înapoi fratelui său.

După aceea Marcus îi salută pe Colin și pe Madeleine, atingându-și borul pălăriei cu două degete, trase tare de hățuri, ca să-și ghideze calul în direcția drumului și porni la galop înspre Pennyroyal Green, Sussex.

Madeleine își mută atunci atenția spre Colin. Îl privea pe fratele său dispărând în josul drumului într-un nor de praf.

Ținea maxilarul încordat și avea o privire enigmatică. Era o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată pe chipul lui. Misterul fusese domeniul ei de activitate, până când apăruse el în viața ei.

Presupuse atunci că se gândea la dealurile din Sussex și la Pennyroyal Green. Și la o fată frumoasă pe nume Louisa. Și la viața liniștită la care râvnea. Pentru că înțelegea cât de mult tânjea după asta, în ciuda a tot ce realizase până în acel moment. În fond, în ultimele zile își riscase viața fără nici o clipă de ezitare într-o misiune – care s-ar fi putut dovedi inutilă – de a recâștiga un viitor care-i fusese furat.

I se păruse absolut fascinant să-i privească pe Colin și pe Marcus interacționând. Și înțelesese ce fel de relație aveau numai din felul în care își vorbiseră: îi uneau același trecut, același umor, aceeași avere și aceeași conexiune cu un loc străvechi din Sussex. Și dragostea pe care și-o purtau unul altuia. Iubirea față de familia lor. Și față de Louisa, desigur. Cumva, Marcus era altfel, dar în același timp, exact așa cum și-l închipuise Madeleine.

Și, din cine știe ce motiv, se îndoia că exista pe lume vreun Eversea cu adevărat banal.

Într-un final, Colin se întoarse ușor spre ea. Rămase nemișcat și o privi în felul acela caracteristic numai lui – făcând-o să se simtă ca și când abia în clipa aceea o descoperea cu adevărat. Și în același timp nedumerit și încântat de însăși existența ei pe acest pământ.

– Mad, de ce n-ai lăsat jos pistolul când ți-au zis prima dată soldații s-o faci? Puteau să te omoare, să știi.

Ah! Și adevărata natură a lui Colin Eversea ieșea încă o dată la iveală! Era priceput la a observa lucruri. Și la a o speria cu întrebări directe.

– Păi, erau interesați de tine, Colin. Și te-ar fi ucis pe tine înainte să mă omoare pe mine. Așa că aveam de gând să apăs pe trăgaci măcar o dată, dacă te împușca vreunul dintre ei.

El se încruntă.

– Dar... dar te-ar fi împușcat, Mad. Și acum ai fi fost moartă.

– Dar tot aș fi apucat să trag măcar o dată...

„Pentru tine", gândi ea, dar nu mai adăugă. Cu toate acestea, abia atunci conștientiza și ea cu adevărat ce gândise și simțite.

Colin scoase un râset scurt, de uimire. Pentru că și el înțelesese la ce se referise. Și probabil și motivul pentru care procedase așa.

Și apoi se întoarse de la ea grăbit, de parcă nu s-ar mai fi putut uita la ea în clipa aceea, și îndesă mâinile în buzunare, ca și când nu ar fi vrut să le lase să acționeze independent de voința lui – poate atingând-o.

Și rămase așa o bună perioadă de timp, privind încruntat în zare. Iar Madeleine nu știa cum să rupă tăcerea aceea tensionată.

– Hai să mergem să le spunem soldaților s-o ia din loc, zise el în cele din urmă, după care porni spre cei trei soldați morocănoși în tunici stacojii, fără să se uite deloc la ea.

Marcus spuse familiei sale că îl văzuse pe Colin, că îl găsise pe Horace Peele și că fratele său promisese să încerce să se întoarcă acasă în timp util pentru nuntă. Și apoi, cu țipetele vesele și toate întrebările încă răsunându-i în urechi, încălecă și porni spre casa Louisei Porter.

Și o găsi în grădina din fața casei, purtând un coș plin de flori agățat pe braț și o bonetă cu panglici albăstrui legată strâns sub bărbie. Aparent, Louisa învățase lecția de a nu umbla cu boneta desfăcută, când avea unsprezece ani. Iar în clipa aceea tăia o floare rozalie.

Își îndreptă spatele când îl observă privind-o de la poartă.

– Marcus!

Surâse și se îmbujoră minunat, și îi zâmbi și el ca răspuns. Și simți atunci că inima lui sări peste o bătaie. Se întrebă apoi dacă era înțelept să își ia o soție care-i făcea inima să tresară la fiecare pas.

Dar hotărî pe loc că nu avea cum să se convingă pe sine să nu-și mai dorească să fie cu ea pentru totdeauna. Iar o tresărire a inimii era un preț mic de plătit pentru asta.

Și totuși, trebuia să facă lucrul pentru care venise acolo.

– Bună dimineața, Louisa.

Îi sărută mâna, din moment ce era logodnicul ei și – încă – avea tot dreptul s-o facă. Dar nu se putu abține să nu-și lase buzele să zăbovească o clipită pe pielea ei, gândindu-se că poate avea să fie ultima dată când avea ocazia s-o facă.

Ea își retrase mâna ușor, și Marcus speră în sinea lui că gestul ei denota o oarecare reticență. Ochii ei erau luminoși și o îmbujorare rozalie încă îi acapara obrajii delicați, iar asta îl făcu să se gândească că probabil în clipa aceea nu ar fi protestat în nici un fel dacă ar fi încercat să o sărute pe buze. Dar trebuia să-i spună lucrul pentru care venise acolo.

– L-am văzut pe Colin, Louisa.

Ea se făcu albă ca varul.

– Oh!

Era un sunet aproape... îndurerat? Și apoi o roșeață puternică luă locul palorii, și Marcus se gândi că poate era pe punctul de a leșina. Dădu să întindă mâna ca s-o prindă în caz că se prăbușea, dar ea inspiră adânc.

– E bine? Vocea ei părea surprinzător de calmă. Ba chiar aproape amuzată.

Dar, la urma urmei, îl cunoștea destul de bine pe Colin.

– E foarte bine. Și totul o să fie în regulă. L-a găsit pe Horace Peele. Și va încerca să se întoarcă acasă... mâine.

Louisa rămase încremenită, uitându-se la el cu ochii mari.

– Mâine? repetă ea, cu sufletul la gură. Vine acasă mâine?

Nunta lor era a doua zi.

Marcus își adună atunci tot curajul și îi confirmă cu blândețe:

– Da, mâine.

Louisa rămase tăcută. Îl privea, dar Marcus înțelegea că mai degrabă se uita prin el. Inspiră adânc și zise:

– Louisa, am venit aici astăzi ca să te întreb dacă ai prefera să nu...

– Sper să se întoarcă acasă cu bine, zise ea repede.

Ochii ei prinseseră din nou viață și îl priveau cu căldură.

Și îl oprise intenționat din a-și termina propoziția.

Și atunci Marcus înțelese de ce procedase astfel. Îl ruga să nu o preseze să ia deocamdată o decizie. Să nu o preseze să spună ceva.

Nu până nu îl vedea pe Colin.

Și asta trebuia să fie de-ajuns pentru moment. Cu toate acestea, se bucura că îi oferise alegerea aceea, pentru că știa că n-ar fi putut îndura să trăiască cu conștiința faptului că îi ascunsese un lucru atât de delicat.

Dar mai știa și că nu avea să poată dormi deloc în noaptea aceea.

– Atunci, ne vedem mâine, Louisa, zise el cu blândețe.

Și-ar fi dorit din tot sufletul să o sărute. Și fu pe punctul de a o face. Ea nu-și dezlipi nici o clipă ochii de la chipul său.

În schimb, făcu o plecăciune în fața ei și apoi se întoarse să călărească spre reședința Eversea, lăsând-o să privească în urma lui, cu floarea de un gălbui-rozaliu aprins legănându-i-se în mână.

Louisa îl privi pe Marcus până când calul său dispăru dincolo de deal.

Și apoi își întoarse privirea spre drumul care ducea spre Londra.

Isaiah Redmond tocmai se ocupa de inspecția lunară a registrelor clubului, când observă însemnările. Încremeni acolo, cu ochii ațintiți asupra paginii.

După aceea oftă adânc și simți o apăsare în piept, urmată de o furie profundă.

Îl recompensase pe om pentru sârguința și loialitatea incontestabilă de care dăduse dovadă, încântat de faptul că avea un angajat a cărui inteligență aproape că o egala pe a lui. Sau cel puțin așa crezuse. Pentru că în clipa aceea era mai mult decât evident că sârguința lui Baxter cântărea mai greu decât inteligența sa. Și tocmai acea sârguință era lucrul care avea să-i ruineze pe amândoi.

Dacă nu cumva acționa el primul, presupuse Isaiah.

„Oh, Baxter!"

Afurisitul de om chiar însemnase în registru data la care domnul Robert Bell condusese trăsura de la Mercury Club și chiar și faptul că vizitiul fusese plătit pentru asta! Și, pe deasupra, Baxter își mai crescuse și propriul salariu! Toate informațiile erau acolo, și le putea vedea oricine. Și Isaiah știa instinctiv că inteligentul Marcus Eversea văzuse asta deja. Trebuia să acționeze prompt.

Isaiah scrise în grabă un bilețel, după care chemă un lacheu și îi spuse omului să-l ducă discret ministrului de interne,

despre care știa că era prieten atât cu familia Redmond, cât și cu familia Eversea.

Și, din respect față de sârguința și loialitatea lui Baxter, Isaiah se duse direct acasă. Unde avea să aștepte ca soldații să vină după Baxter.

Capitolul 22

Nimeni – nici măcar majordomul extraordinar al lui Isaiah Redmond – nu ar fi putut să se certe cu o pereche de pistoale mânuite de un Eversea extrem de înalt, hotărât și cu o paloare caracteristică Newgate și cu femeia frumoasă – dar foarte serioasă și răvășită – care îl însoțea. Și nici nu fu nevoie de mai mult de câteva cuvinte foarte convingătoare, ca să-l determine pe majordom să le spună exact în ce cameră se afla Isaiah în acel moment: în salonul de la etaj.

Madeleine, Colin și Horace veniseră la Londra direct din Marble Mile cu o birjă de închiriat, nederanjați de soldați și netulburați de osii rupte, potcoave pierdute sau orice alt soi de accident nefericit care s-ar fi putut abate asupra capului lor. Și se duseseră glonț la conacul Redmond din St. James Square.

Colin îi lăsă pentru moment pe Horace și pe Snap în intrândul de la parter, sub privirea agitată a majordomului și o conduse pe Madeleine pe scara principală, pentru a-l înfrunta pe Isaiah Redmond.

Colin se opri în pragul ușii o clipă și-și sprijini mâna de tencuială ca să-și recapete echilibrul. Dintr-odată se simțea sfârșit. Madeleine se opri suficient de aproape ca să-l poată atinge și suficient de aproape ca el să-i poată simți mirosul. Însă nu-l atinse deloc.

Era o încăpere cu adevărat liniștitoare. Nuanțe închise de maro și auriu se armonizau în modelele complicate ale covoarelor groase, ale draperiilor matlasate – strânse în clipa aceea pentru a permite intrarea luminii solare –, ale fotoliilor de pluș și de catifea, dar și în pielea strălucitoare a scaunelor și a canapelelor.

Isaiah Redmond stătea la fereastră. Părea că se uita în gol. Exista ceva aproape melancolic în postura sa.

Aparent, chiar îl prinseseră într-un moment în care era cu garda jos.

Foarte bine!

Colin își drese glasul și Isaiah Redmond se întoarse spre ei.

Se putu citi pe chipul său momentul în care îi recunoscu pe Colin și pe Madeleine și când conștientiză că erau două pistoale îndreptate spre el. Fața sa – care părea destul de tinerească, comparativ cu vârsta lui înaintată – se făcu de culoarea cerii. Însă expresia întipărită pe trăsăturile sale nu se schimbă nici măcar o clipită. Și nici postura corpului său. Și Colin aproape că îl admiră pentru asta.

Însă Redmond rămase complet tăcut. Colin ar fi fost și mai impresionat dacă ar fi rostit vreun fel de bun venit ironic.

Pe de altă parte, nici Colin nu se gândise exact ce voia să-i spună. Văzu apoi o carafă cu coniac și două pahare imaculate, strălucind pe o măsuță cu trei picioare fusiforme. Așa că intră și se duse într-acolo.

– Coniac, domnule Redmond?

„Oh, ce mod mieros de a iniția o conversație", se gândi Colin. Politețea era într-adevăr un alt obicei afurisit survenit în urma educației alese. Văzu o urmă de neîncredere fulgerând pe trăsăturile faciale ale lui Madeleine. Fără îndoială se obișnuise deja cu asta. Dar coniacul nu era tocmai o sugestie absurdă, ținând cont de faptul că nu-și dorea ca Redmond să moară din cauza unui șoc, înainte de a avea satisfacția de a-i auzi mărturisirea. În plus, coniacul avea capacitatea de a trezi la viață pe oricine, iar Colin nu mai pusese gura pe el de secole.

– Domnule Eversea... începu Redmond. Părea aproape amabil, în ciuda faptului că ochii lui nu se dezlipiră nici o clipă de la pistoalele care erau în continuare îndreptate spre el.

– Cred că mie mi-ar plăcea un coniac, zise Colin, gânditor. Umplu un pahar cu mâna sa liberă și se miră și el că nu-i tremurau deloc degetele pe sticlă. Apoi sorbi o înghițitură. Cu toate acestea, era doar o bravadă, de vreme ce nici măcar nu-i putea simți gustul. Și asta era mare păcat, pentru că fără îndoială Redmond avea un coniac excelent.

– L-am găsit pe Horace Peele, domnule Redmond, zise Colin aproape liniar. Ar fi trebuit să știi până acum că familia Eversea iese mereu învingătoare.

I se părea ciudat să spună asta cu voce tare, de vreme ce era mai degrabă o legendă de familie, și el, unul, o considerase mereu una destul de melodramatică. Dar era pentru prima dată când Colin știa că era adevărat. Ba, de fapt, simțea asta în fiecare fibră a ființei sale.

Redmond ridică din sprâncene. Omul chiar avea îndrăzneala să pară ușor disprețuitor!

– O, da, familia Eversea cu siguranță iese mereu învingătoare. Vocea lui era elegantă și melodioasă. Aproape că lăsa de înțeles că-și pregătise un discurs în așteptarea lui Colin. De-a lungul istoriei ați reușit mereu să scăpați basma curată cu furturi de cai, piraterie, contrabandă și multe alte lucruri pe care nu le vom mai menționa acum... lucruri despre care fără îndoială dumneata nu ai nici cea mai mică idee, tinere... dar pe care cu siguranță le vei descoperi și apoi le vei specula, pe viitor. Pentru că aceasta este moștenirea dumitale. Dar ar trebui să știi ceva, domnule Eversea...

– Te ascult, domnule Redmond, zise Colin încet.

– Nu am fost eu, afirmă Redmond și afișă un zâmbet mic, de parcă s-ar fi amuzat pe seama unei glume private.

Colin clătină din cap cu tristețe.

– Oh, cu siguranță o să le placă la nebunie povestea asta la Newgate, domnule Redmond. Este aceeași placă pe care o spune toată lumea. Dar se prea poate să se inventeze un cântec numai și numai pentru dumneata, când vei merge la spânzurătoare. E un pic mai dificil să găsești cuvinte care să rimeze cu „Redmond", dar nu-ți face griji... avem niște barzi foarte talentați aici în Londra.

Și atunci simți din nou ochii negri ai lui Madeleine privindu-l. Probabil nu va înceta niciodată să se minuneze de cât de volubil și de glumeț devenea în circumstanțe extraordinare.

– Nu, domnule Eversea. Vezi dumneata, n-am fost eu. Redmond părea deja ușor amuzat. De parcă ardea de nerăbdare și de curiozitate să vadă care va fi următoarea mișcare a lui Colin.

Și brusc, Colin se pomeni luptându-se cu dorința de a-i arunca paharul de coniac drept în fața aia încrezută și elegantă. Inspiră adânc, ca să-și recapete stăpânirea de sine.

– L-ai trimis pe omul dumitale Baxter să-l plătească pe Horace Peele ca să dispară, Redmond. Apoi te-ai folosit de amenințări ca să-l convingi să rămână ascuns și să mă arunci pe mine în închisoare... și la spânzurătoare. Și ai făcut toate astea în numele unei vrăjmășii ancestrale. Rosti aceste din urmă cuvinte cu scepticism, de parcă nu ar fi fost la fel importantă pentru familia Eversea, cum era pentru familia Redmond.

– Nu am făcut nimic de genul acesta. Redmond era în continuare la fel de calm. Privirea lui coborî spre pistol, după care se mută spre

Madeleine. Avea niște ochi verzi foarte vicleni, care reflectau lumina ca niște smaralde, atunci când se mișcau cu viteză.

Colin se străduia din răsputeri să pară plictisit. Reuși să scoată un oftat scurt, chiar dacă toți mușchii din corpul său erau încordați la maximum de furie.

– Bine, domnule Redmond, uite ce o să facem. Eu voi primi satisfacția de a auzi primul mărturisirea dumitale, după care eu și prietena mea aici de față te vom duce la ministrul de interne, ca să o audă și *el*. Dar nu voi pleca din casa dumitale fără să o aud și nu voi pleca nici fără dumneata.

Și atunci veni rândul lui Redmond să ofteze.

– Of, domnule Eversea. Îmi pare foarte rău că trebuie să-ți răpesc momentul de glorie. Și omul chiar reuși să spună asta pe un ton de regret amuzat. Dar s-a terminat. Domnul Baxter, omul care se ocupa de afacerile mele, a fost arestat pentru că a delapidat fonduri de la Mercury Club. Dintr-un sentiment nechibzuit de loialitate față de mine, el l-a plătit pe Horace Peele ca să dispară, crezând că așa o să-mi facă o imensă bucurie... știi dumneata, în lumina trecutului tumultuos dintre familiile noastre și a problemei cu... Lyon. Era mai mult decât evident că îi fusese destul de dificil să rostească acel cuvânt, care era de fapt numele fiului său dispărut odinioară. Baxter și-a atribuit un salariu mai mare ca să poată realiza toate astea... mai exact, ca să-l plătească pe Peele să dispară. Sau cel puțin asta crede ministrul de interne, domnule Eversea. Iar domnul Baxter va fi pedepsit în consecință. Nu se va isca nici un scandal și ziarele nu vor menționa numele meu... lucru pe care familia dumitale nu l-a putut evita niciodată... în mare măsură datorită dumitale... În plus, nu există nici o dovadă care să ateste contrariul. Iar dacă domnul Baxter va sugera altceva... ei bine, atunci în scurt timp se va pomeni pe drum spre Botany Bay, așa că nu o să mai conteze câtuși de puțin. Nimic din ce faci sau spui nu va schimba asta, domnule Eversea, și mă îndoiesc că îți dorești să-ți supui familia unui alt scandal sau unei suferințe prelungite. Ești totuși un Eversea, la urma urmei. Această ultimă propoziție era încărcată de un dispreț subtil, dar evident.

Colin asimilă tot discursul omului cu un sentiment crescând de disperare. Era genial! Însă existau și toate șansele să fi fost o minciună abilă, elegantă și elaborată... Dar chiar și dacă era așa, tot nu putea face nimic – dar absolut nimic – în privința asta. Se simți brusc

copleșit de o oboseală stranie, dar se luptă din răsputeri să o ascundă din vocea sa, când zise:

– Nu te cred.

– Crezi ce vrei, continuă Redmond, relaxat. Oricum în momentul acesta nu poți dovedi nimic, și asta e tot ce contează. Și îmi imaginez că familia dumitale fără Dumnezeu a reușit cumva să se asigure că nu vei fi spânzurat, cauzând astfel tot haosul din Londra. E absolut uimitor ce e în stare să facă o familie pentru a-și proteja unul dintre copii, nu crezi, domnule Eversea?

Colin deja ajunsese la capătul răbdării. Furia pusese stăpânire pe el cu totul și auzea ura clocotind în vocea lui. Însă simțea că îi dădea puterea de a lupta mai departe.

– Familia mea n-a avut nimic de-a face cu salvarea mea de la spânzurătoare, domnule Redmond. Ceea ce știu însă este că sunt nevinovat și că familia mea și oamenii pe care îi iubesc au suferit enorm de mult din cauza mea. Și toată povestea astea... de fapt absolut totul... conduce înapoi la dumneata. Așa că pentru suferința inimaginabilă pe care am îndurat-o cu toții și pentru tot timpul pe care m-ai făcut să-l pierd... Vreau să plătești!

Redmond încuviință din cap, puțin încruntat, de parcă tot ce auzea i se părea extrem de interesant.

– Și mai exact cum anume ai vrea să... „plătesc"? În clipa aceea părea cu adevărat curios. Cumva dumneata... sau „prietena" dumitale... intenționați să mă omorâți astăzi?

Colin îi răspunse pe o voce extrem de tensionată:

– Eu nu sunt un criminal, domnule Redmond. Ruda dumitale prăpădită a căzut pe propriul său cuțit, pentru că era un nătărău violent și bețiv. Am venit aici astăzi pentru că vreau să trăiești pe propria-ți piele plăcerea de a urca treptele spre Ușa Mortului și de a privi o mare de oameni care-ți scandează numele. Cu toate astea, aș pune pariu că dumneata vei fi un criminal mult mai puțin îndrăgit decât am fost eu.

Măcar reușise să stârnească o scânteie în ochii verzi ai lui Redmond!

– Domnule Eversea! Două cuvinte scurte și tăioase. Fostul meu angajat, domnul Baxter, a fost implicat în anumite afaceri necurate, și eu voi nega orice altceva ar mai putea spune. Și sunt dispus să plătesc bani buni pentru a ține informațiile astea departe de ziare și de cercurile clevetitoare, iar autoritățile știu asta! Familia mea nu va avea de suferit. Dar poate că dumneata vei fi un pic mai atent data

viitoare când te vei afla într-un bar cu un membru al familiei Redmond, din moment ce acum știi ce consecințe pot apărea și că nu ne vom da în lături de la nimic pentru a-l proteja pe unul de-al nostru. Recunoaște... când... ești... învins, domnule Eversea.

Aceste ultime cuvinte erau șoptite și nemiloase.

Dar în clipa aceea Colin avea măcar satisfacția de a-l fi împins pe acel om să-și dezvăluie furia. Li se întâlniră imediat privirile de vreme ce erau amândoi de aceeași înălțime.

Isaiah Redmond avea o privire la fel de feroce și de hotărâtă, precum Colin, iar aerul dintre ei sfârâia aproape palpabil.

Se răsuciră cu toții spre ușă, când pe coridorul de marmură răsună clinchetul pantofilor scumpi îndreptându-se spre ei. Apoi eleganta și imaculata Fanchette Redmond se opri în pragul ușii, și Colin și Madeleine se simțiră destul de rușinați pentru faptul că fuseseră surprinși acolo cu pistoalele-n mâini.

Doamna Redmond se uită în cameră, aproape curioasă. O observă prima dată pe Madeleine și se încruntă, confuză, de parcă i-ar fi displăcut profund rochia pe care o purta – lucru care fără îndoială era adevărat. Și apoi îl zări pe Colin.

– Oh, aici erai, domnule Eversea!

Și dintre toate lucrurile uimitoare care i se întâmplaseră lui Colin în ultimele două săptămâni – să fie salvat de la spânzurătoare, să facă dragoste incredibil de frumos cu Madeleine Greenway într-un hambar, să-și petreacă o noapte într-o cameră cu un schelet uman înalt de doi metri –, nimic nu-l șocase mai mult decât să o audă pe Fanchette Redmond adresându-i-se unui presupus criminal notoriu evadat, de parcă ar fi întârziat la ceai.

De parcă era într-adevăr ușurată să-l vadă.

Așa că rămase încremenit, holbându-se la ea. Pentru că era cu adevărat curios. În general, familiile Redmond și Eversea nu se vizitau acasă, dacă nu cumva una dintre cele două organiza vreun bal grandios – așa că, de obicei, Colin nu o vedea decât la biserică sau la baluri sau la petreceri foarte mari. Și-n clipa aceea o studia îndeaproape pe femeia aceea blondă, foarte frumoasă, cu care fusese extrem de politicos toată viața sa, dar față de care simțise mereu o antipatie profundă și irațională, din simplul motiv că își unise destinul cu un Redmond și adusese pe lume multe alte progenituri care purtau numele de familie Redmond.

Se mai îngrășase odată cu trecerea anilor, dar rămăsese la fel de frumoasă. Purta o rochie de muselină de culoare galben-închis,

brodată cu flori aurii. Și Colin se gândi atunci că fără îndoială Genevieve și Olivia ar fi știut cu exactitate cât costase rochia aceea.

Isaiah se întoarse spre soția sa și zise pe un ton disprețuitor:

– Fanchette, poate ar fi mai bine să ne lași să...

Dar Fanchette Redmond se întoarse ușor spre soțul ei și-i aruncă o privire cu adevărat șocantă și atât de plină de dispreț, încât omul amuți imediat.

– Ai făcut deja destule, Isaiah.

Însă Isaiah Redmond rămase de un calm imperturbabil. Nici măcar nu clipi când auzi acuzația directă a soției sale.

– Nu știu despre ce vorbești, Fanchette. N-am făcut... absolut nimic!

Femeia îl ignoră cu desăvârșire pe soțul ei și își întoarse din nou privirea spre Colin.

– Trebuia să fii salvat de la spânzurătoare și apoi să stai locului o vreme, ca să pot să vin să te iau, domnule Eversea. Aranjasem să fii urcat discret la bordul unei corăbii, sub un nume fals, zise ea, pe un ton aproape elegant și parcă scuzându-se. Dar când m-am dus să te iau de unde mi s-a spus că vei fi... în partea aceea îngrozitoare a orașului... am descoperit că dispăruseși deja.

– Fanchette! exclamă Isaiah Redmond pe un ton glaciar. Ce tot spui acolo, pentru numele lui Dumnezeu și...?

– Incredibil, nu-i așa? continuă femeia distrată, ignorându-l în continuare pe soțul său. M-am întrebat... sincer îți spun că m-am întrebat de o mie de ori dacă chiar e posibil așa ceva... să orchestrezi o evadare de la spânzurătoare în al doisprezecelea ceas. Dumneata știai că e posibil să obții aproape orice îți dorești în Londra? Eu, una, nu știam asta... dar aparent poți angaja pe cineva să facă tot felul de lucruri. Așa că am aranjat să angajez pe cineva și se pare că a funcționat... pentru că iată-te aici, chiar acum, domnule Eversea!

Colin căută atunci privirea întunecată a lui Madeleine, gândindu-se că poate va găsi un răspuns acolo. Dar ea părea absolut șocată de ceea ce auzea.

Cât despre el... ei bine, adevărul era că în momentul acela empatiza complet cu Isaiah Redmond – în sensul în care nu fusese niciodată mai nedumerit de ceva.

– Doamnă Redmond... Încerci să-mi spui că dumneata ai aranjat să fiu salvat de la spânzurătoare? Dar... de ce, pentru numele lui Dumnezeu...?

– Întreabă-l pe tatăl tău, dragule, îi răspunse femeia scurt și ironic.

Colin inspiră adânc.

– Doamnă Redmond, după cum i-am explicat și soțului dumitale, tatăl meu și familia mea n-au avut nimic de-a face cu...

Dar Fanchette se întorsese deja în direcția lui Isaiah Redmond. Ținea mâna întinsă, cu palma în sus... aproape prezentându-l.

– Întreabă-l pe tatăl tău, repetă ea încet.

Și Colin resimți tăcerea lui Isaiah Redmond ca pe o lovitură puternică în stomac. Era dezorientat. Și îi era foarte greață. Și pentru o clipă nu mai putea gândi sau respira deloc.

Omul ar fi trebuit măcar să pufnească disprețuitor.

Dar era mai mult decât evident că Fanchette îl șocase atât de tare, încât își pierduse orice calm sau stăpânire de sine. Iar acel moment de ezitare era mai grăitor decât orice dovadă incriminatoare.

Cei doi bărbați se priviră atunci. Și amândoi aproape că reacționară fizic, făcând un pas în spate.

Și apoi, desigur, nu putură rezista să nu se uite din nou urât unul la altul. Și... privirile chiar li se întâlniră. Pentru că, după cum observase Colin mai devreme, aveau exact aceeași înălțime.

Extremitățile i se goliră imediat de sânge, lăsându-i chipul și mâinile reci ca gheața. Problema era că... problema era asta: chiar părea posibil. Ochii lui Colin. Înălțimea lui Colin – adevărul era că fusese mai înalt decât toți frații săi... și decât tatăl său. Și mai era și faptul că tatăl său, Jacob Eversea, îl ținuse mereu la distanță.

Se uită spre Madeleine și pe chipul ei citi aceeași evaluare și aceeași întrebare curioasă. Trăgea și ea aceeași concluzie. Iar dacă Madeleine se gândea că era posibil...

„Neagă!", vru să-i urle în față lui Redmond. În schimb, rămase încremenit, holbându-se la el și apoi palmele începură să-i transpire când își aminti de Olivia și de Lyon și de greșeala fatală și legendară din vrăjmășia ancestrală dintre familiile Eversea și Redmond.

Un Eversea și un Redmond erau predestinați să-și frângă inima unul altuia, o dată la fiecare generație.

Oh, Doamne, Dumnezeule!

– Vezi tu, Isaiah, problema cu secretele... continuă Fanchette, adresându-i-se soțului ei, ca o mustrare blândă, dar pe un ton de dispreț mieros... e că nu se poate avea încredere să le păstreze și mamele, atunci când sunt în joc viețile copiilor lor. Acum câteva săptămâni am primit o scrisoare de la doamna Eversea în care mă implora să o ajut. Ea știe foarte bine că detest tot ce are legătură cu familia Eversea, dar dintr-un motiv sau altul, era convinsă că tu ai avut ceva

de-a face cu condamnarea fiului ei. La urma urmei, toate petițiile pentru eliberarea lui Colin au fost respinse discret. Și mi-a cerut iertare extrem de succint... deși tind să cred că a făcut asta mai degrabă din politețe... și mi-a mărturisit că ea crede cu tărie că Colin este fiul tău. Îți poți închipui cât de șocată am fost. Își mută apoi privirea spre Colin. Eu nu am crezut nici o clipă în nevinovăția dumitale, domnule Eversea, dar pe de altă parte, nici unei mame nu-i vine să creadă că fiul ei e vinovat de crimă și, desigur, doamna Jacob Eversea nu putea face excepție de la regulă. Dar, vezi tu, Isaiah... zise ea și se întoarse din nou spre soțul ei. Pur și simplu n-am putut s-o fac. Nu am putut să te las să-ți omori propriul fiu.

Isaiah ridică mâna și-și frecă fața. Îi tremurau puțin degetele. Apoi Colin îi văzu umerii mișcându-se, când inspiră adânc. Și odată cu acea respirație, Isaiah își reveni. Își recăpătă stăpânirea de sine și lăsă mâna jos.

Și Colin nu se putu abține să nu se gândească la o eleganță ieșită din comun, manifestată în circumstanțe imposibile. Oare moștenise asta de la Redmond?

– Fanchette... Redmond vorbea atât de încet, încât tonul vocii sale părea aproape prudent. Chiar ai crezut că i-aș face așa ceva lui Colin Eversea?

Nu „lui Colin". Nu „domnului Eversea". Ci „lui Colin Eversea".

– Cred că urăști din tot sufletul tău familia Eversea, Isaiah, zise încet doamna Redmond. Din nenumărate motive.

Redmond rămase tăcut din nou. Emoțiile tumultuoase care se iscaseră în interiorul său se citeau doar în ochii lui, în vocea sa și în paloarea cenușie pe care o căpătase chipul lui.

Dintr-odată, Colin își dorea foarte mult să se așeze. Și se simțea ca un netrebnic pentru că își dorea asta. Madeleine îl privea în clipa aceea și simțea cum bunătatea emanată de ochii ei negri superbi îl ajuta să reziste. Și blândețea ei îl înfuria fără margini pe Colin în clipa aceea, pentru că înțelegea că avea nevoie disperată de ea.

– Doamna Eversea s-a gândit că poate eu am vreun pic de influență pe lângă tine, continuă doamna Redmond, adresându-i-se soțului ei. Dar nu puteam risca să vin să vorbesc cu tine, Isaiah, pentru că am crezut că tu ai fost cel care a aranjat dispariția lui Horace Peele. Așa că am hotărât să mă ocup de această problemă. Și se pare că am făcut destul de bine, după câte s-a dovedit. Părea destul de mulțumită de sine.

– Așadar *dumneata* ai fost cea care i-a șantajat pe toți oamenii aceia, doamnă Redmond? Gândurile lui Colin deja zburau în toate părțile. Dar cum, Doamne, iartă-mă, ai reușit să...?

– Oh, nu, zise Fanchette. Părea din nou destul de amuzată. Șantaj, spui? Oamenii au fost șantajați? Of, of, of! Ei bine, dacă a fost cineva șantajat, s-a întâmplat numai și numai pentru că Isaiah mi-a tăiat indemnizația. Isaiah, tu m-ai obligat să mă rog de Baxter să-mi dea bani. Și eu sunt o Redmond... și o Tarbell prin naștere. Eu nu ar trebui să mă rog de nimeni pentru nimic. Vocea ei căpătase un ton rece și aproape educativ. Așa că am schimbat jocul și am câștigat un avantaj asupra lui Baxter.

– Baxter te-a ajutat în toată treaba asta, Fanchette? În mod uimitor, vocea lui Redmond era încă destul de calmă.

– Ei bine, Isaiah, nu prea aveam cu ce bani să finanțez salvarea lui Colin Eversea, de vreme ce nu mai aveam o indemnizație, nu? Așa că m-am dus și l-am implorat pe Baxter să-mi dea niște bani. Și omul s-a purtat absolut *grosolan*. Doamna Redmond se înroși la față de furie, numai amintindu-și comportamentul său. A refuzat să-mi dea chiar și un singur penny. Dar unul dintre secretele mele, Isaiah, este că sunt mult mai inteligentă decât crezi tu. Așa că i-am spus că știu despre aventura lui cu noua slujnică, domnișoara Daisy Poe, și l-am amenințat că o să pun să fie concediat dacă nu făcea ce-i ceream. Pe scurt, l-am făcut să plătească pentru disprețul de care a dat dovadă. Și pentru că nu puteam folosi și alți bani din averea Redmond fără să-ți dai tu seama, Isaiah, i-am spus să încerce să finanțeze salvarea lui Colin Eversea folosindu-se de secrete, la fel cum eu l-am constrâns pe el să facă tot ce-i porunceam. Și astfel a devenit slujitorul meu. Și a lucrat pentru amândoi, Isaiah. Nu ți se pare amuzant? Vocea ei căpătase un ton extrem de ciudat. Părea amărâtă, dar în același timp și destul de încântată și de mulțumită de sine. Și cu siguranță și-a făcut bine treaba, n-ai zice? Pentru că iată... Colin Eversea a fost salvat de la spânzurătoare și nici măcar un penny din prețioasa ta avere n-a fost cheltuit în tot procesul, Isaiah!

Doamne, Dumnezeule! Colin se gândi imediat că ultimele săptămâni din viața sa existaseră în mare parte pentru că Fanchette Redmond nu își mai primise indemnizația.

Și apoi prin mintea sa se derulă succesiunea evenimentelor: Daisy Poe – sora lui Mary Poe – îi spusese lui Baxter despre Critchley, hoțul de cadavre, care la rândul lui îi spusese lui Baxter despre

doctorul August, care cumpăra cadavre. Baxter îl șantajase pe doctorul August să-i spună despre aventura pe care o avea contesa cu lacheul Harry și cu acea informație Baxter îl șantajase pe Harry să devină fără voia sa anonimul care ducea mesaje și bani la Tiger's Nest. Și ca recompensă pentru că-l ascunsese pe Horace Peele la Mutton Cottage, Critchley primise dreptul de a folosi trăsura aparținând Mercury Club pentru a transporta repede cadavrele pe care urma să le vândă la Edinburgh, iar Robert Bell fusese vizitiul. Și Baxter aranjase să-i plătească pe Madeleine și pe Horace din mărirea de salariu pe care o primise – sau mai bine spus pe care și-o alocase singur. Probabil în momentul acela ajunsese deja la disperare.

Și apoi, fără îndoială, încercase să o omoare pe Madeleine, când nu reușise să facă rost de ultimele o sută cincizeci de lire pe care mai avea să i le dea.

Dar Robert Bell fusese angajat să conducă trăsura de la Mercury Club și domnul Baxter își consemnase propria mărire de salariu în registrele clubului. Și tocmai acea păstrare meticuloasă a registrelor dusese la căderea lui. Marcus înțelesese asta. Și la fel și Redmond.

Colin se gândi atunci că probabil nu s-ar fi aflat niciodată dacă Isaiah Redmond chiar îl angajase pe acel om sau dacă Baxter făcuse totul de bunăvoie.

– Așadar secretele au fost moneda cu care am reușesc să plătesc pentru viața lui Colin, concluzionă Fanchette. Și acum unul dintre secretele tale se află chiar aici în fața ta, Isaiah.

– Nu e tatăl meu, repetă Colin, ca o amenințare tăcută.

– Ei bine, îți pot arăta scrisoarea de la mama dumitale, dragule, continuă Fanchette, cu blândețe. Sincer îți spun că nu aș mai fi depus atâta efort să-ți salvez viața dacă nu aș fi primit-o. Sau poate că a fost doar un șiretlic menit să asigure ajutorul meu în salvarea ta. Pe de altă parte, majoritatea femeilor nu vorbesc cu atât de mare ușurință despre astfel de lucruri... mai ales cu o persoană pe care o consideră, fără îndoială, un dușman. Dacă o întrebi pe mama dumitale despre asta, e posibil să nege totul. Cu siguranță eu așa aș face... mai ales acum că știu că ești viu și nevătămat. Și deși nu pot spune că într-adevăr cred în nevinovăția dumitale, domnule Eversea, pot să-ți spun cu mâna pe inimă că știu cum este să pierzi un fiu. Și sunt și eu om, la urma urmei.

Isaiah Redmond rămase tăcut. Era în continuare alb ca varul, dar ținea spatele drept ca vergeaua și se holba la soția lui, de parcă n-o mai văzuse niciodată în viața lui.

Și la drept vorbind, pe chipul său apăruse o expresie de mare fascinație.

Și prin tăcerea tensionată care trona în încăpere, Colin și-ar fi dorit să întindă mâna și să o atingă pe Madeleine – ai cărei ochi nu se dezlipiseră nici o clipă de la el. Și înțelegea foarte clar că își dorise ca el să o perceapă ca pe un aliat.

Și atunci, în cele din urmă, Isaiah Redmond întoarse ușor capul și se uită la pistolul din mâna lui Colin.

Colin oftă adânc, trase piedica armei, după care o coborî și o ascunse în buzunarul vestonului său. Spera în sinea lui că va fi fost ultima dată când mai îndrepta pistolul spre cineva.

Se uită apoi spre Madeleine. Trase și ea piedica armei sale, după care o coborî.

– Fanchette... Redmond rosti atunci numele soției sale și, dacă nu ar fi știut mai bine, Colin ar fi putut jura că acel cuvânt aproape sec conținea în el urma unei rugăminți tăcute.

– N-ar fi trebuit să-mi tai indemnizația, Isaiah, zise simplu doamna Redmond.

Cei doi soți Redmond rămaseră un timp îndelungat cu privirile ațintite unul spre celălalt. Colin se gândi atunci că era prima dată când trăia o liniște ca de mormânt, într-o încăpere plină de oameni. Cu toate acestea, avea o senzație ciudată că mariajul lor tocmai se îmbunătățise de o mie de ori.

Și apoi se gândi: „La naiba cu dreptatea!" Poate că, de fapt, nici nu exista dreptate. Ci doar soarta. Era viu și nevătămat. Îl găsise pe Horace Peele. Și se săturase până peste cap de familia Redmond și de tăcerile mormântale. În clipa aceea nu-și dorea altceva decât să se ducă acasă, să inspire aerul rece de mare, să se rostogolească pe un deal verde în Sussex, să bea o halbă de bere brună la Pig & Thistle, să nu mai vadă nici un Redmond pentru mult, mult timp... și, desigur, mai rămânea și mica problemă a căsătoriei. Unde, din păcate, era invitată și familia Redmond.

– Spui că l-ai găsit pe Horace Peele, domnule Eversea? răsună vocea calmă a lui Redmond, când vorbi într-un sfârșit.

– L-am găsit pe Horace Peele, repetă Colin tăios. E teafăr. E în salonul dumitale de la parter cu un câine mare care lăsă multe bale.

Cunoscu apoi un moment de încântare năzdrăvană și copilărească atunci când pe chipul lui Redmond apăru o expresie de dispreț la adresa câinelui mare care se afla în salonul său.

– Atunci du-l la ministrul de interne, zise Redmond, și pune-l să dea o declarație prin care să ateste nevinovăția dumitale. Sunt sigur că după aceea vei fi eliberat destul de repede.

– Dar Baxter a încercat s-o omoare pe Mad...

– Colin! răsună atunci vocea minunată a lui Madeleine, care-l făcu să se oprească din vorbit.

Și el chiar se opri, destul de rușinat. Nu-și dorise altceva decât să se facă dreptate pentru ea. Baxter încercase s-o împuște pe femeia aceea extraordinară! Era posibil să fi fost moartă! Însă Colin nu voia să o demaște pe Madeleine ca fiind creierul din spatele evadării lui și a umilirii guvernului britanic – adică a răpirii lui direct de la spânzurătoare – mai ales de vreme ce era mai mult decât evident că nici doamna Redmond nu știa cu exactitate cine anume orchestrase totul. Baxter fusese mesagerul perfect pentru tot.

– Aveai de gând să ne faci cunoștință cu prietena dumitale, domnule Eversea? Redmond era ironic din nou. Dar pe măsură ce ochii lui verzi o studiară pe Madeleine, aprecierea își făcu loc pe chipul său. La urma urmei, instinctul masculin era dificil de combătut, chiar și în astfel de circumstanțe.

– Nu, răspunse Colin sec. Plecăm.

Într-un fel sau altul, Colin simțea că o proteja pe Madeleine de tot ce se întâmpla dacă nu îi dezvăluia numele. Cel puțin pentru moment. Pentru că probabil deja i se făcuse un pic dor de soldații în tunici stacojii și de pistoalele armate. Adică de acele belele simple, bune și oneste.

– Dacă ai venit aici cu o birjă, ia trăsura de la Mercury Club, îi sugeră dintr-odată Isaiah Redmond. O s-o conducă domnul Bell. Așa ajungi mai repede în Pennyroyal Green.

Colin rămase o clipă pe loc, uitându-se la Isaiah Redmond. Dar oare ce-ar fi însemnat dacă era adevărat? Răspunsul nerostit al acelei întrebări plutea încă în aerul din încăpere.

Colin încuviință scurt din cap.

– Mulțumesc.

– Așadar ne vedem la nuntă, în Pennyroyal Green? întrebă Fanchette, pe un ton mieros, în timp ce Colin și Madeleine părăseau încăperea.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Pe de altă parte, știa deja că fusese invitată toată lumea din Pennyroyal Green.

– Da, ne vedem la nuntă, spuse el.

Următoarele ore trecură ca printr-o ceață amețitoare și aproape complet fără conversație.

Vizitiul fu luat pe sus din șopron, caii, înhămați la trăsură, iar prima lor oprire scurtă și rapidă fu acasă la Madeleine, într-o parte a Londrei decentă, dar destul de sărăcăcioasă. Madeleine fusese foarte surprinsă când auzise indicațiile date vizitiului, dar Colin insistase să treacă pe acolo.

Odată ajunși la prima destinație, Colin și Madeleine se furișară în sus pe scări cu pistoalele pregătite. Din fericire, înțeleseră repede că fusese un gest izvorât mai degrabă din puterea obișnuinței – pentru că nu aștepta nimeni acolo cu intenția de a o ucide pe Madeleine.

Și chiar dacă în urmă cu o zi Colin ar fi fost fericit să o privească îmbrăcându-se și dezbrăcându-se, de data aceasta o așteptă afară, împreună cu Horace și Snap, strigându-i de câteva ori „Grăbește-te!" Madeleine se schimbă repede cu lenjerie curată și cu o rochie îngrijită și proaspătă, își puse una dintre bonetele sale și ieși din cameră, arătând ca o femeie complet nouă.

– Ți-ar plăcea să mergi la o nuntă, Horace? întrebă Colin. Avea de gând să se ocupe de Horace și de dovedirea nevinovăției sale peste o zi sau două, mergând în vizită direct la ministrul de interne. Dar în clipa aceea trebuia să ajungă în Sussex.

– Oi, d-apoi io iubesc nunțile! afirmă Horace cu bucurie.

Și astfel trăsura de la Mercury Club aproape deveni o caleașcă de foc înaripată, pentru că porni spre Pennyroyal Green cu o viteză uimitoare și aproape nechibzuită.

Pe drum, Horace și Madeleine animară o vreme atmosfera din trăsură cu pălăvrăgeli politicoase. Dar orice conversație se stinse în cele din urmă, sub greutatea tăcerii tensionate a lui Colin. Privea pe fereastră cu nesaț, de parcă peisajul rural ce se derula în afara geamului ar fi fost un oracol care-i putea oferi răspunsuri la toate întrebările și dilemele care îi chinuiau mintea și sufletul. Se uita de parcă atunci vedea pentru prima dată tabloul bucolic trecător – de parcă nu îl mai văzuse deja de un milion de ori, din toate perspectivele posibile: și de pe spatele unui cal care galopa și din interiorul fiecărui tip de vehicul existent. Se holba gânditor la fiecare părticică de natură, la fel cum

făcuse în drum spre spânzurătoare, retrăind imaginile, emoțiile și amintirile asociate acelei călătorii fatidice. Și totul i se părea complet nou! Pentru că acum și el era un om cu totul diferit!

Era la un pas de a lua cea mai importantă decizie din viața lui.

Și apoi o fâșie de roșu aprins anunță intrarea în Pennyroyal Green. Pentru că la fel cum se întâmpla în fiecare vară în Pennyroyal Green, Sussex, natura considerase de cuviință să așternă un covor strălucitor de maci pe dealul care urca spre prestigioasa Școală de Fete a Domnișoarei Endicott (sau Școala pentru Domnișoare Recalcitrante, cum o numea în secret toată lumea) – așa, doar în caz că tinerii flăcăi curioși din oraș aveau nevoie de un pic de ajutor ca să o găsească. Și după cum se întâmpla de secole, biserica străveche de piatră și taverna Pig & Thistle stăteau cuminți vizavi una de alta, ca o recunoaștere secretă a faptului că ambele erau la fel de importante pentru bunăstarea orașului. Și la fel ca întotdeauna, tânărul conac Eversea – care nu era mai vechi de două secole – se ridica în toată grandoarea lui de cărămidă roșie, înconjurat de pajiști verzi infinite, copaci seculari și lacuri împânzite de lebede – toate vizibile tocmai din celălalt capăt al orașului.

Acasă.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Crezuse că nu va mai vedea niciodată meleagurile acelea pe care crescuse! Și chiar acolo se aflau răspunsurile la toate întrebările sale.

Inima începu să-i bată nebunește, ca un ecou al înțelegerii și al uriașei însemnătăți a ceea ce urma să facă.

– Camera mea e chiar acolo, la fereastra sub care se întinde arborele acela imens, care e perfect pentru a intra și a ieși pe furiș din casă!

Era primul lucru pe care-l spusese de aproape două ore, așa că Horace și Madeleine întinseră capetele curioși, spre punctul indicat de Colin.

O săteancă, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie roz a ei – „doamna Notterley!", după cum observă Colin – se grăbea în sus pe aleea pietruită ce ducea spre biserică, ținându-și boneta cu mâna, ca nu cumva să i-o fure vreo adiere rebelă, chiar când trăsura se opri în fața edificiului. Femeia dispăru imediat înăuntru pe ușile impunătoare.

Străzile orașului erau pustii. Fără îndoială toți localnicii erau deja aliniați în stranele bisericii, așteptând să o vadă pe domnișoara Louisa Porter căsătorindu-se cu al lor domn Marcus Eversea.

Colin, Horace și Madeleine coborâră într-un suflet.

Colin se uită în sus și se gândi că și cerul ar fi trebuit să fie albastru și senin cu ocazia unei nunți. În schimb, era întunecat și pestriț, ca o vânătaie pe cale de vindecare și în spatele norilor cenușii se ascundea promisiunea ploii. Din clipă în clipă va fi început să toarne cu găleata și atunci drumurile pe care va fi pășit ea se vor fi transformat în noroi.

În sfârșit! Pentru că pământul avea nevoie de ploaie!

Bătu apoi clopotul bisericii. Și Colin rămase încremenit, holbându-se la Madeleine, iar Madeleine și Horace stăteau neclintiți, uitându-se la Colin. Și Colin era absolut uimit că bătăile inimii lui nu se auzeau mai tare decât sunetul clopotului.

Apoi Horace își drese glasul.

– Te superi, șefule? Îmi place la nebunie o nuntă bună.

Colin tresări atunci, dar nici măcar nu se uită spre Horace.

– Deloc, Horace. Te rog, intră!

Horace se grăbi în sus pe aleea de piatră cu Snap pe urmele lui, iar apoi dispărură și ei în spatele ușilor bisericii.

Colin ridică încet mâna și-și scoase pălăria voluminoasă, cumpărată de la un cerșetor bețiv pentru un penny, ca să nu-i obstrucționeze priveliștea magnifică lui Madeleine. Și atunci înțelese pentru prima dată că era îmbrăcată într-o rochie purpurie. Și că arăta absolut minunat!

Dar probabil ea observă ceva pe fața lui – sau poate în ochii lui – fiindcă, în secunda imediat următoare, de pe buzele ei se rostogoli un torent de cuvinte, complet necaracteristic ei:

– Colin, ar fi mai bine să intri în biserică acum, oricum eu m-am hotărât că nu mai am nevoie de bani de la tatăl tău, de vreme ce am banii de la domnul Hunt și o să-i folosesc pe ăștia ca să-mi cumpăr biletul pe vapor spre...

– Madeleine! zise el cu blândețe.

Ea se opri brusc din tirada aceea înverșunată. Chipul ei căpătase o paloare cadaverică. Părea... de-a dreptul înspăimântată.

Colin își simțea palmele reci și transpirate și avea senzația că în stomacul lui se dezlănțuia un taifun. Inspiră adânc și expiră prelung, după care rosti cuvintele:

– Te iubesc.

Nu mai spusese niciodată asta unei femei, în toată viața lui.

Madeleine tresări și șovăi o clipă.

– Știu. Și ce-i cu asta?

„Ei, poftim!" Colin se gândi atunci că probabil doar o suliță împlântată direct în inimă l-ar fi durut mai mult decât cuvintele acelea – dar până și asta era discutabil.

Dădu să spună ceva, dar descoperi că nu putea scoate nici măcar un sunet. Era ca și când vocea i se evaporase cu totul.

Urmă o tăcere prelungă și tensionată. Întreruptă, desigur, numai de dangătul asurzitor al clopotelor bisericii.

– Nu vreau să te iubesc, continuă el enervat în cele din urmă. Dar te iubesc.

Ea afișă un zâmbet mic când auzi asta, dar tot nu zise nimic.

– Deci? ceru el să știe. Se simțea vulnerabil, ca și când ar fi plutit în derivă și fără apărare în mijlocul mării învolburate. Și era din ce în ce mai morocănos.

Buzele ei se întredeschiseră puțin, ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar apoi se opri și clătină din cap cu tristețe.

– Bine, deci mă iubești, Colin. Și apoi... ce? întrebă ea și deschise palmele în sus, ca și când i-ar fi arătat exact „ce".

– Și apoi... ne construim o viață împreună. Vocea lui era răgușită. Improviza din mers. Adevărul era că „Și apoi ce?" era o întrebare foarte bună. Își trăise toată viața după un plan bine stabilit... urmărind un vis... și cumva, pe timpul călătoriei amețitoare spre casă cu trăsura, lăsase în sfârșit liber acel vis. Înțelese atunci că se folosise de tot felul de cârje ca să se ajute să meargă mai departe și să nu se lase copleșit de durere. Dar în clipa aceea nu mai avea nevoie de ele. Pentru că acum era un bărbat în toată puterea cuvântului și înțelesese în cele din urmă ce se ascundea în inima și în sufletul lui și din ce esență era plămădit. Pentru că Madeleine îi arătase toate astea.

Și adevărul era că nu știa nici el ce să facă mai departe. Dar probabil știuse de când o văzuse pentru prima dată pe Madeleine că asta era iubire. Și toate escapadele lui senzuale, nechibzuite și capricioase de-a lungul anilor fuseseră doar o căutare a ceea ce cunoscuse cu ea. Pasiune și pace sufletească. Râsete, luptă și prietenie. Doamne, dar o iubea cu adevărat! Și era un sentiment incredibil de umil, de grandios și strălucitor.

De fapt era ceva ce-l speria de moarte.

Iar discuția aceea nu părea să meargă tocmai bine.

– Am avut o... aventură amoroasă, Colin, începu Madeleine, prudentă.

– Nu, zise el, sec. Chiar cred că e ceva permanent... Faptul că te iubesc.

– Bine, am avut un țel comun atunci, rectifică ea, un pic prea repede. Și am cunoscut o plăcere care a transformat un țel dificil în ceva suportabil, pentru amândoi. Și probabil chiar și plăcerea a devenit mai intensă din cauza pericolului. Și indiscutabil, timpul pe care l-am petrecut împreună a fost incredibil de frumos... dar acum o să ne strângem mâna, ne vom ura toate cele bune, ne vom despărți ca prieteni și vom continua să ne trăim viețile la fel ca înainte. Du-te și oprește nunta aia, Colin! Asta e viața care ți-a fost destinată, și știi și tu asta foarte bine! Și eu o să mă duc să-mi trăiesc viața, care mi-a fost mie menită.

Colin se încruntă. Ce prostii blestemate! Și nu i se părea deloc că ea credea cu adevărat ceea ce spunea. Inspiră adânc pe nas și expiră, oftând.

– Așadar te mulțumești cu a nu mă mai vedea niciodată, Madeleine, zise el, după care așteptă un răspuns.

Ea se uita lung la el, cu chipul lipsit de orice expresie. Dar tot putea vedea adevărul: o licărire de teamă traversându-i scurt ochii întunecați. Și apoi din nou mister.

Clopotele bisericii băteau în continuare. Prima picătură mare de ploaie îi căzu apoi pe obraz, iar el o șterse nerăbdător.

– Și te mulțumești cu a nu mă mai atinge niciodată.

O văzu atunci inspirând adânc. Aha! Deci afirmația aceea o lovise într-un punct sensibil!

Așa că mărșălui mai departe spre crăpătura aceea din armura ei, aruncându-i cuvinte atât de înverșunate, categorice și sumbre, că păreau niște prizonieri pe care-i conducea la spânzurătoare. Pentru că își dorea să-l simtă pe fiecare în parte. Să înțeleagă și să simtă ce vor însemna pentru ea!

– Te mulțumești să nu mai faci dragoste cu mine niciodată. Să nu-mi mai auzi niciodată vocea. Să nu mă mai auzi niciodată râzând.

Și răsplata lui veni, întocmai după cum se așteptase. Îi privi chipul făcându-se alb ca varul și ochii încercați de o expresie îndurerată, în timp ce primea fiecare lovitură chinuitoare. Bine! Foarte bine!

În turla bisericii, un băiețel entuziasmat continua să bată clopotele.

– Te mulțumești să nu te mai trezești niciodată lângă mine. Niciodată pentru tot restul vieții!

Și când se gândi la asta... la cum ar fi fost să nu o mai vadă niciodată... ei bine, trăi o senzație mult prea familiară: se simți ca și când fusese încă o dată condamnat la moarte.

Și apoi amuți. Terminase tot ce avea de spus. Dar de fapt ce ar fi putut spune mai mult? Cu siguranță nu era pe cale s-o implore să rămână lângă el.

– Vei... vei supraviețui, Colin, zise ea încet. Și o să fii fericit! Ai un talent aparte de a ști cum să fii fericit!

Lua-o-ar naiba s-o ia!

– Spune-o, Madeleine, zise el cu glas șoptit și furios.

Și ea știa exact la ce se referea.

– Ce-ar mai conta acum? spuse ea simplu.

După care se întoarse spre trăsură, pregătindu-se să plece de lângă el. Dar el o apucă de braț și o opri.

Madeleine se răsuci ușor cu fața spre el.

– Spune-o! Spune-mi-o în față! Și apoi pleacă de lângă mine.

Ea îl privi lung, fără să tresară măcar. Oh, Doamne, Dumnezeule! Ochii aceia! Întunecați precum miezul nopții. Strălucitori ca niște stele. Oh, pe toți sfinții! Ochii aceia erau ca o promisiune a eternității... a raiului... erau totul! Și în ochii aceia văzu adevărul, chiar înainte ca ea să-l rostească... pentru că ea îi permise să-l vadă... și în clipa aceea înțelese că ceea ce simțea era adevărat și că era la fel de real pentru ea, cum era pentru el. Dar înțelese și că tot nu conta...

– Te iubesc, Colin.

Îl șocă emoția care se ascundea în vocea ei. Și atunci îi dădu drumul. Pentru că înțelese adevărul.

– Ești atât de curajoasă, Mad! zise el cu blândețe. Ești cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată!

Era felul lui de a-i spune că era în regulă să-i fie frică de ceva... numai atunci... o singură dată. Și, desigur, dragostea era cel mai înspăimântător lucru dintre toate, după cum știa și ea foarte bine, de vreme ce o mai pierduse o dată. Și atunci Colin înțelese că nu putea găsi în el puterea de a o batjocori pentru că voia să fugă de iubire. Sau de a o pedepsi cu cuvinte. Sau de a insista. Sau de a o convinge cu argumente raționale.

Și aproape că îl omora revelația aceea. Ea îi salvase viața. Și tocmai pentru că o iubea, nu mai spuse nimic altceva.

Colin descoperi atunci că era prea mândru ca s-o implore să rămână alături de el. Dar, la urma urmei, o declarație de dragoste secătuia un om de toate puterile. Făcuse tot ce intenționase să facă. Așa că o va lăsa să plece de lângă el. O va lăsa să-i fie frică... măcar o dată.

Era ultimul cadou pe care i-l mai putea oferi.

Madeleine păru un pic nesigură o clipă. Bărbia îi zvâcni și se ridică insesizabil, aproape sfidătoare. Întinse ușor mâna și îndepărtă o șuviță răzleață, care i se eliberase de sub bonetă și îi flutura pe nas. Și apoi transformă gestul acela într-unul de adio... Întoarse palma spre el, pe jumătate în semn de la revedere și afișă un zâmbet mic și strâmb.

După aceea îi întoarse spatele și se îndreptă hotărâtă spre trăsură.

Vizitiul îi întinse mâna ca să o ajute să urce, și Colin văzu mâna ei micuță, cu mănușă neagră, unindu-se pentru o clipă cu degetele lui înmănușate în alb. Apoi auzi arcurile trăsurii trosnind subtil, când dispăru în interior. Și apoi ușa se închise în urma lui Madeleine Greenway. Vizitiul plesni din bici și trăsura o luă din loc. Iar Colin rămase acolo încremenit, uitându-se cum se îndepărta, până când deveni doar o mică pată întunecată pe drum.

Nu se uită nici măcar o dată în urmă.

Colin rămase acolo pironit, până când înțelese că clopotele bisericii încă mai băteau în spatele lui.

Și apoi se răsuci pe călcâie și fugi ca un nebun spre biserică.

Capitolul 23

Era o biserică micuță de piatră, cu o turlă înaltă și elegantă și cu niște vitralii exagerat de frumoase și strălucitoare, care fuseseră adăugate la aproape un secol după construirea edificiului. Un ochi imparțial ar fi văzut că nu era nimic elegant sau special la biserica aceea – cu toate acestea, era folosită și foarte iubită de toți locuitorii din Pennyroyal Green.

Colin întredeschise ușile cât putu de puțin și se strecură înăuntru.

Din fericire, nu se întoarse nimeni să se uite la el, chiar dacă ușile de lemn masiv scârțâiră un pic. Pe de altă parte, toată lumea era numai ochi și urechi la oamenii frumoși și luminoși care se aflau în fața altarului.

Parohul abia începuse să rostească cuvintele sacre care uneau pentru totdeauna un bărbat și o femeie în sfânta taină a căsătoriei. Și dincolo de rândurile de femei din cele mai de seamă familii din ținut, care aveau capetele acoperite cu cele mai frumoase bonete ale lor, dincolo de soții, de frații și de vecinii care se cunoșteau de-o viață... dincolo de capetele tuturor oamenilor prezenți în biserică, pe care Colin îi cunoștea de când crescuse suficient de mult pentru a putea reține fețe... îl văzu pe fratele său, Marcus, care se uita în jos la frumoasa Louisa.

Părul ei auriu strălucea precum soarele într-o zi de vară, și chipul ei era luminos și plin de bucurie. Doamne, Dumnezeule, era superbă! Se gândi atunci că Louisa era într-adevăr ca un soare radios. Marcus o ținea de mâini. Așadar nu erau încă soț și soție. Dar vor deveni după doar câteva cuvinte.

Colin rămase în pragul ușii o clipă, cu spatele lipit de zid și se uită la ei, în timp ce inima îi bubuia în piept – probabil cu aceeași putere cu care băteau clopotele alea blestemate.

Și apoi – poate pentru că se număra printre singurii oameni care chiar stăteau în picioare în biserică – Marcus trebuie să-l fi simțit. Sau să-l fi văzut.

Postura corpului său nu trăda nici o înțelegere a situației sau vreo surpriză. Dar Colin putea simți bucuria pe care o emana. Și amuzamentul. Și provocarea tăcută pe care i-o emitea.

Și da, văzu o umbră trecătoare de teamă în ochii negri ai fratelui său.

Așa că îi întâlni privirea. Și, Doamne, cât de mult ura să vadă o teamă oricât de mică în privirea lui Marcus!

Rămaseră cu privirile ațintite unul spre celălalt, în timp ce preotul continua slujba.

Apoi Colin încuviință din cap scurt. Și apoi, chiar sub privirea lui Marcus, se duse și se așeză intenționat în spatele bisericii, în strana unde se afla deja Horace Peele. Iar atunci Marcus își întoarse subtil privirea înapoi spre Louisa.

Genul acela de comunicare fără cuvinte care exista numai între frați era un lucru cu adevărat miraculos. Colin îi oferise lui Marcus binecuvântarea sa tăcută. Durase doar câteva secunde, și Colin era absolut sigur că nimeni altcineva din biserică nu conștientizase schimbul lor de priviri.

Horace Peele îl luă de umeri, prietenește. Și apoi priviră amândoi în tăcere cum femeia pe care Colin o iubise toată viața lui devenea soția fratelui său.

Louisa... visul pe care Colin îl lăsase să zboare.

Colin nu își dorise ca ziua nunții lui Marcus și a Louisei să se învârtă în jurul întoarcerii sale dramatice, așa că încercase să se furișeze din biserică nevăzut și să se ducă la conacul Eversea. Dar la urma urmei se afla în Pennyroyal Green, și acesta era un lucru imposibil de realizat. Așa că nu mai avu ce să facă în sensul acesta, după ce fu văzut.

Începu prin a-și cere scuze tuturor că avea nevoie urgentă de o baie și de un bărbierit. Și, desigur, toată lumea izbucni în râs când auzi asta. După aceea minimaliză cât putu de mult toată drama pe care o trăise și afirmă sus și tare că evadarea lui nu fusese nici pe departe la fel de spectaculoasă pe cât o făcuseră ziarele să pară și că el nu făcuse altceva decât să se grăbească să ajungă acasă în timp util pentru nuntă. Era nevinovat. Îi liniști pe toți, explicându-le că totul era bine în clipa aceea, că era liber și că nu fusese altceva decât o greșeală îngrozitoare.

Desigur, totul nu era tocmai bine. Dar va fi fost, odată ce-l ducea pe Horace în fața ministrului de interne și povesteau totul autorităților... așa că nu era tocmai o minciună.

După aceea îl prezentă tuturor pe Horace Peele și făcu un rezumat foarte, foarte succint al succesiunii evenimentelor. Rezumatul pe care îl repetase cu Horace – cel care excludea, desigur, cadavrele furate și membrii ai familiei Redmond – făcu totul să sune ca și când Horace fusese pierdut o vreme, dar apoi găsit cu bine. Și astfel toată lumea căzu de acord că prezența lui Colin era cel mai frumos cadou de nuntă pe care l-ar fi putut primi Marcus și Louisa.

Cât despre cadoul frumos de nuntă... ei bine... el era doar foarte obosit.

Dar era în sfârșit acasă. Acasă! Și la etaj îl aștepta un pat care-i aparținea și o cadă de baie, care, dacă voia, putea fi umplută

la nesfârșit cu apă fierbinte și haine curate care îi veneau ca turnate și... minunea minunilor... săpun și un brici de bărbierit. Cu alte cuvinte, viața lui, exact așa cum o lăsase cu câteva luni în urmă. Sau poate într-o altă viață, pentru că așa i se părea în clipa aceea.

Colin se duse în camera lui, se spălă și se schimbă repede, după care coborî să ia masa cu nuntașii.

Mama sa hotărâse să se servească un prânz nupțial, în locul unui mic dejun, ceea ce era destul de neobișnuit din partea ei și fără îndoială avea să afecteze multe zile digestia invitaților. Orașul Pennyroyal Green era format dintr-o comunitate tradițională, unde toți locuitorii erau conservatori și, implicit, obișnuiți să se bucure de mesele obișnuite... în ordinea lor obișnuită.

Iar când Colin apăru, mama sa doar îl îmbrățișă strâns pentru un timp îndelungat, după care își șterse lacrimile din ochi, fără să spună nimic.

Mamele erau niște creaturi absolut extraordinare. Atât mama sa, cât *și* Fanchette Redmond.

Colin se uită la mama sa, care stătea în celălalt colț al camerei și zâmbea fermecător unui invitat și se gândi că și ea i se părea complet diferită în clipa aceea, chiar dacă nu se schimbase de fapt cu nimic. Avea același păr negru, împodobit cu o singură șuviță argintie, împletită în creștetul capului, aceeași față în formă de inimă și aceiași ochi albaștri vii. Cu alte cuvinte era încă la fel de frumoasă, chiar dacă înaintase în vârstă. Cele două fiice ale ei semănau foarte mult cu tatăl lor, Jacob, dar în același timp și cu ea. Iar ceilalți trei fii ai ei semănau la fel de mult și cu ea, și cu Jacob.

Ah, dar mai era și acel fiu rătăcitor, prin venele căruia existau toate șansele să curgă sânge de Redmond.

Și asta îl făcu pe Colin să se gândească la sentimentele tumultuoase care se jucau poate cu inima mamei sale. La secretele pe care poate le ținea pentru ea. La forțele misterioase care o modelaseră să fie persoana care era în clipa aceea. Și dacă Jacob Eversea era într-adevăr iubirea vieții ei. Sau dacă nu cumva Isaiah Redmond fusese marea pasiune a tinereții sale. Se întrebă apoi dacă ar fi avut vreodată curajul să o întrebe despre Isaiah Redmond.

Poate că într-o zi o va lua pe mama sa la o plimbare pe colinele din apropierea conacului și îi va pune toate acele întrebări dificile și va aștepta răspunsurile ei. Și într-o bună zi poate va fi fost sigur dacă își dorea cu adevărat să audă toate răspunsurile acelea. Dar

un singur lucru știa fără nici o umbră de îndoială: că indiferent ce se întâmplase între părinții lui, ei încă se mai iubeau. Vedea asta în felul în care interacționau și își vorbeau, și simțea asta din ritmul vieții lor împreună.

Iubirea era un lucru extraordinar. Sau și mai bine spus: căsătoria era un lucru extraordinar.

Și-n plus, ținând cont de propriul său trecut, înțelegea că nu era în măsură să judece pe nimeni.

Și apoi luă o decizie: că în momentul de față nu trebuia să facă nimic altceva decât să mănânce, să bea și să-și oblojească inima frântă. Pe mesele din sala de bal erau munți și munți de mâncăruri delicioase, așa că își umplu o farfurie cu merinde și căută un colțișor tihnit, unde să poată sta liniștit și să devoreze mâncarea cu o poftă animalică. Și crezu că va găsi acel loc, undeva mai departe, în apropierea scării servitorilor.

Însă Louisa îl găsi acolo.

Și fu un adevărat șoc pentru el s-o vadă în carne și oase și atât de aproape de el. Era superbă! Visase atât de mult timp să fie cu ea, încât devenise mai degrabă un ideal, decât o femeie adevărată. Și în multe feluri exact asta fusese pentru el. Și se simțea un pic rușinat în clipa aceea, odată ce înțelese și el asta. Ea era oglinda lui și-l ținuse cu picioarele pe pământ și fusese prietena lui. Dar nu erau meniți să fie împreună. Pentru că nu era îndrăgostit de ea.

Și la început, nici unul dintre ei nu știu ce să spună. Louisa doar stătea acolo blocată, uitându-se la el. Colin lăsă farfuria pe scară, se ridică și făcu o plecăciune în fața ei.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Stai jos, Colin! zise ea.

Așa că se așeză, și ea luă loc lângă el. Nici măcar nu putea bănui ce se întâmpla în mintea Louisei în momentul acela. Foarte ciudat! Dar în clipa aceea o percepea ca fiind amabilă și familiară, dar complet închisă față de el. Și totuși nu era cu nimic diferită de cum fusese și până atunci.

– Ești foarte frumoasă, îi spuse el în cele din urmă, gândindu-se că în general era un punct bun de a porni o discuție cu o femeie.

– Oh, Colin...

El zâmbi atunci. Îi fusese dor de vocea ei.

– Și pari și foarte fericită, adăugă în grabă. Ești fericită, Louisa?

Ea păru extrem de neajutorată o clipă, după care își lipi palmele de fustele rochiei.

Colin știa că așa făcea mereu când era agitată. Și nu își dorea ca ea să cunoască chiar și cea mai mică umbră de melancolie în ziua nunții ei. Și nu voia să aibă vreun regret sau vreo emoție care să nu fie înrudită cu bucuria pură, dacă putea face ceva în privința aceea. Pe de altă parte, știa și el mult prea bine că viața nu era mereu la fel de simplă și de frumoasă cum și-ar fi dorit oamenii. Dar avea să-și dea toată silința... de dragul amândurora.

– Ce-am vrut să spun e că nimic nu mă face mai fericit decât să te văd fericită, Louisa. Și vorbesc serios. Din tot sufletul. Și vreau să-i spun același lucru și lui Marcus. „Deși cred că știe asta deja", se gândi el, dar nu mai adăugă cu voce tare.

Louisa îl studie cu mare atenție o clipă și apoi probabil ajunse la concluzia că era sincer, pentru că pe chipul ei apăru o expresie de mare ușurare.

– Te iubesc, Colin.

El șovăi o clipă, după care spuse:

– Știu.

Iar asta o făcu să zâmbească un pic.

– E absolut îngrozitor că spun asta altui bărbat în ziua nunții mele, când soțul meu se află la câțiva metri distanță?

– E foarte curajos din partea ta. Și foarte modern, aș spune. Dar înțeleg la ce te referi, Louisa.

Ea îi zâmbi din nou atunci, mult mai cald și mai melancolic, după care nu mai zise nimic.

Lui Colin i se părea o mare ironie a sorții că auzise „Te iubesc" de două ori în aceeași zi, de la două femei diferite... mai cu seamă că înțelegea foarte bine că nu putea fi cu nici una dintre ele.

Nu o întrebă dacă îl iubea pe Marcus. Dar ceea ce știau amândoi era că Marcus o iubea pe Louisa într-un fel în care el pur și simplu nu ar fi putut s-o facă. Pentru că Marcus era mult mai potrivit pentru ea, și implicit și ea era mai potrivită pentru el. Marcus o iubea pe Louisa, așa cum o iubea el pe Madeleine: într-o manieră profundă și statornică.

Se gândi apoi că, dacă Louisa nu-l iubea pe Marcus în clipa de față... ei bine, era doar o chestiune de timp până când ar fi ajuns la sentimentele acelea. Dar apoi Colin îi văzu chipul când se uită spre soțul ei și atunci înțelese că îl iubea deja de fapt... chiar dacă poate nici *ea* nu-și dădea seama de asta încă. Și erau sortiți să fie împreună.

– Nu ne potrivim, Colin, începu ea prudentă. Tu și eu... Nu ne potrivim absolut deloc.

Ei bine, cu siguranță nu mai era nevoie să explice asta.

– Știu, zise el, simplu, înțelegând un pic prea târziu că poate nu fusese tocmai cel mai elegant și mai politicos răspuns pe care i-l putea oferi.

Interveni apoi o pauză scurtă și destul de ciudată.

– Te-am rănit în mândrie? șopti ea, de parcă i-ar fi făcut o confidență unui prieten.

– Un pic, mărturisi el.

– Și pe mine însămi, recunoscu ea.

Și izbucniră amândoi în râs. Era un moment dulce-amărui, dar una peste alta foarte amuzant. Și o eliberare minunată.

– Sunt extrem de bucuroasă că ești viu și nevătămat, îi spuse apoi, pe un ton ușor amuzat. Și că în curând vei fi liber și nevinovat și-n ochii lumii întregi!

– Și eu, zise el ușurat. Și eu! Dar gata! Du-te și fii mireasă, Louisa! Vorbește și cu restul invitaților tăi și ia-l de brat pe soțul tău! Eu vreau să mănânc, după care să fac o baie lungă și să devin din nou om. Bun venit în familie, draga mea! Mă bucur că ești o Eversea!

Și pentru că era dreptul său ca nou frate al Louisei, o sărută apoi pe obraz – și era exact la fel de moale și de catifelat pe cât își amintea. Iar dacă îi văzuseră cumva bârfitoarele din Pennyroyal Green – și cu siguranță erau multe bârfitoare în oraș –, atunci la naiba cu ele și cu tot. Alese să le ignore cu desăvârșire. Pentru că ferească Dumnezeu să nu aibă ele ceva pe seama căruia să bârfească. Și cu siguranță vor fi avut multe de povestit, de vreme ce Colin Eversea era în viață.

Louisa mai avea un singur lucru pe care voia să i-l spună și i-l șopti la ureche, în timp ce se ridica:

– Te-am văzut, să știi, Colin... când ai intrat în biserică.

El zâmbi atunci și zise cu blândețe:

– Foarte bine.

În sinea lui era foarte bucuros că alesese singură.

Așa că o privi pe Louisa plecând – frumoasă, fericită și complet nepotrivită pentru el – și alăturându-i-se soțului ei, care se uita la ea în timp ce se apropia de el, cu o bucurie nemărginită întipărită pe chip.

Oh, la naiba!

Colin se prăbuși înapoi pe trepte și-și permise un moment în care să-și plângă de milă. Și acum, că știa ce însemna dragostea cu adevărat, suspecta că nu va putea fi niciodată fericit așa cum erau Marcus și Louisa. Nu când în inima lui exista un gol de mărimea și dimensiunea lui Madeleine Greenway.

„Ei, asta e!", se gândi el resemnat. Poate că destinul lui pe lumea aceasta era să fie fericit pentru alții. Cine ar fi crezut vreodată că faimosul Colin Eversea – dintre toți oamenii – avea un suflet atât de generos? Râse ironic pe seama lui când îi veni în minte acel gând.

După cum îi spusese odată lui Madeleine: „Viața putea fi cu adevărat diabolică uneori".

Madeleine nu știa aproape nimic despre vapoare, deși despre acela se zvonea că era numai bun pentru o călătorie lungă pe mare. Pânzele lui imense se umflau și se unduiau în bătaia puternică a vântului și per total părea absolut nerăbdător să se elibereze de ancoră și să pornească pe mare.

Și simțea la fel.

Cu toate acestea, crezuse că simpla vedere a vaporului îi va face inima să se umple de bucurie, cam la fel cum se umflau pânzele pe care le privea în clipa aceea. În schimb, își simțea inima mai degrabă ca pe o ancoră grea.

Un cufăr – da, în momentul de față întreaga ei viață încăpea într-un singur cufăr – aștepta cuminte să fie încărcat la bord. Iar ea stătea pe ponton, în timp ce alți pasageri entuziasmați zburdau pe lângă ea – oameni care porneau să viziteze tărâmuri îndepărtate sau să-și clădească vieți noi de la zero în America. Se gândi la săptămânile lungi pe mare care o așteptau și își spuse că avea două variante: să ajungă să îi cunoască pe oamenii aceia și să-și facă prieteni noi, sau să stea retrasă și să evite să interacționeze cu lumea. Nenumărate priviri curioase – dar prietenoase – se îndreptau pe furiș în direcția ei. Știa că arăta ca o femeie respectabilă. Era singură într-adevăr, ceea ce era cel puțin ciudat – dacă nu chiar suspect – dar marea învolburată tindea să cam topească constrângerile sociale și știa că grația sa, comportamentul și statutul ei respectabil de văduvă vor avea grijă de restul. Își putea face prieteni ușor. Și își dorea să-și facă prieteni.

Madeleine zâmbi atunci în sinea ei. Oamenii aceia nu vor ști niciodată despre noaptea deosebit de senzuală pe care o petrecuse

într-un porumbar cu un criminal evadat... sau cum se regăsise pe sine prin iubirea pe care o simțea pentru Colin Eversea. Apoi își mută ochii de la mulțime și privi marea cum se ondula duios sub grandioasa provă a vaporului. Dar marea îi amintea de niște ochi de culoarea cerului pe timp de furtună, așa că smuci capul înapoi spre pânzele albe întinse pe cerul albastru infinit.

Trăise un sentiment indescifrabil și uriaș de ușurare în clipa în care lăsase în urmă cu totul Sussexul, pe Colin, ochii săi tulburători și acel „Te iubesc" rostit într-un moment de slăbiciune. Și apoi plânsese singură în trăsură pentru tot restul drumului, de parcă abia scăpase cu viață. De parcă hohotele ei de plâns ar fi putut înăbuși complet sunetul vocii lui. De parcă și-ar fi putut șterge pentru totdeauna din memorie expresia de pe chipul său în momentul în care îl părăsise. Dar refuzase să lase ușurarea aceea să se transforme în regret sau în orice altceva. Își petrecuse ultima săptămână într-o forfotă de încercări hotărâte și neobosite de a face rost de banii de care avea nevoie pentru a putea plăti ferma din Virginia. Își amanetase haine și obiecte personale și se dusese chiar și la Croker – care chiar îi donase zece lire –, iar în cele din urmă reușise să strângă banii pentru ultima rată pe care o avea de achitat pentru fermă. Dar nu și pentru biletul spre America.

Așa că atunci făcuse un lucru extrem de îndrăzneț și de inventiv. Mersese în vizită la o Fanchette Redmond foarte surprinsă și o rugase pe ea să-i plătească biletul. Nu fusese tocmai vorba de șantaj – dar probabil doamna Redmond respecta puterea secretelor mai mult decât oricine altcineva pe lume. Și de vreme ce Isaiah îi dăduse înapoi indemnizația, Fanchette Redmond considerase de cuviință să plătească pe cineva care deținea informații foarte delicate despre ea să plece pe drumul ei în America.

Dintr-odată simți ceva umed și cald pe antebraț, unde i se ridicase un pic mâneca rochiei. Smuci capul în direcția aceea și, dintre toate lucrurile, îl văzu acolo pe Snap, câinele cu trei picioare. O lingea pe mână afectuos în timp ce țopăia pe cele trei lăbuțe și zâmbea în sus la ea.

Madeleine zâmbi atunci și mângâie ușor capul mare și neted al câinelui, după care se uită în spatele lui după Horace Peele, care făcu o plecăciune și-i zâmbi fericit.

– Doamnă Greenway! Vai, dar ce surpriză!

– Bună ziua, Horace. Mă bucur să te văd. Ai ieșit la o plimbare pe docuri?

– Da, eu și cu Snap. E o dimineață tare frumoasă pentru o plimbare bună. Deci pleci în America, ei, doamnă Greenway?

– Eu...

Mâna îi încremeni atunci pe capul lui Snap.

Și într-o secundă neașteptată, plesni toată greutatea pe care o simțea în piept, trimițându-i fiori reci pe brațe. Docurile și Horace Peele înotau în fața ei, pentru că ochii i se umpluseră de lacrimi fierbinți, care i se revărsau pe obraji. Dar în același timp și zâmbea... lucru care probabil îl nedumerea al naibii de tare pe Horace, judecând după expresia care apăruse pe chipul lui.

Iar jos, la picioarele ei, era... Snap. Fusese absolut înspăimântată de el când se năpustise asupra ei la Mutton Cottage. Și exact la fel năvălise asupra ei și iubirea, și fusese extrem de ușurată să poată scăpa de ea – pentru că o speria de moarte. Dar nu avea de ce să se teamă, și adevărul era că de fapt nu avea cum să scape.

Pentru că în momentul acela purta cu ea iubirea aceea – și pe Colin – oriunde mergea.

O spaimă cumplită și stranie o împinsese să fugă din Sussex. Dar frica aceea nu mai avea ce căuta în viața ei acum. Pentru că în acea clipă iubirea îi pusese aripi la picioare, iar ea spera doar să nu fie prea târziu.

– Nu, Horace. Se pare că mă duc la Sussex!

Colin nu dormea – sau, mai bine zis, somnul lui fusese sporadic și neregulat în toate cele cinci zile de când se întorsese acasă – așa că auzi prima pietricică lovindu-se de geamul său. Un clinchet mic.

Era atât alert la tot ce se întâmpla în jurul său în perioada aceea, încât se gândi că poate sunetul pe care-l auzise fusese doar moartea zgomotoasă a unei insecte mari și nefericite. Adevărul era că în clipa aceea zăcea în patul său întrebându-se dacă nu cumva o stare continuă de alertă nu era una dintre moștenirile rămase în urma zilelor petrecute ca fugar. Dar clinchetele continuară să răsune la intervale relativ regulate, așa că înțelese că nu puteau să fie insecte. Și nici măcar picături de ploaie care se loveau de geam.

Inima îi tresări.

Îi era frică să spere. Și era mult prea agitat ca să se roage. Așa că, în schimb, trecu la acțiune: se dădu jos din pat, trase draperiile și se uită în jos.

Și o văzu pe Madeleine uitându-se în sus. Ei bine, ceea ce vedea de fapt nu era nimic mai mult decât o pată pală în întuneric, lângă trunchiul unui copac. Dar o văzuse de atâtea ori în atât de multe spații închise și întunecoase, încât ar fi recunoscut oriunde pata aceea pală.

Deschise fereastra și se duse să se așeze înapoi pe pat. Îi povestise despre copac. Și se gândi că o putea forța să depună un pic de efort pentru asta.

Dar nu trecu nici un minut, că o auzi escaladând copacul – frunzele foșneau și crengile mai subțiri se rupeau sau se îndoiau sub greutatea ei. Și apoi apăru la fereastră. Și în ciuda fustelor voluminoase pe care le purta, își arunca picioarele iute și grațios peste pervazul interior.

– Te-ai înșelat, șopti ea.

– Serios? zise el încet, pe un ton conversațional. Dar își simțea inima bătând cu putere în pieptul său. Și nu putea vorbi altfel decât încet. În ce privință?

Madeleine rămase pe pervaz și-și încolăci brațele în jurul genunchilor. De parcă încă nu se hotărâse dacă să intre sau nu.

– Nu sunt cea mai curajoasă persoană.

– Sunt sigur că nu-i adevărat.

Ea pufni scurt, amuzată, după care se uită în jos, ca să estimeze distanța dintre pervaz și podea. Hotărî că era în regulă, așa că se lăsă un pic în jos, după care sări, aterizând grațioasă ca o pisică. După aceea se apropie și se așeză la picioarele patului lui.

Colin observă că se așezase intenționat la o lungime de braț distanță de el... cel puțin pentru moment. Așa că aștepta răbdător să vorbească.

Madeleine își încolăcise din nou brațele în jurul genunchilor și se uita la plapumă, în loc să se uite la el. Chipul ei părea plămădit din lumini și umbre. Și purta o rochie de culoare închisă. Putea vedea că era un pic încruntată.

– Nu te-ai căsătorit cu Louisa? întrebă ea încet, în cele din urmă.

Era mai degrabă o afirmație decât o întrebare, de vreme ce stătea pe patul lui de la conacul Eversea, iar Louisa nu era acolo.

– Ei bine, nu. O să mă căsătoresc cu tine, zise el, calm.

Ea rămase tăcută.

– Foarte bine atunci, concluzionă ea, după câteva clipe.

Colin izbucni în râs, când auzi asta.

– Nu ai de ce să-ți fie frică, Mad!

Madeleine smuci imediat capul în sus.

– Nu-mi este...

– Ba îți e. Și mie îmi este, dar asta era de așteptat, de vreme ce sunt un mare laș.

Spuse asta pentru că știa foarte bine că va fi indignată și îi va sări imediat în apărare.

– Cred că ești cel mai curajos, singurul bărbat perfect de fața pământului, Colin Eversea.

Ei bine, asta era într-adevăr foarte amuzant, așa că izbucni în râs din nou, în timp ce ea îi făcea semne disperate să tacă.

– Sunt perfect pentru tine, poate. Sărută-mă, Mad!

Ea se conformă și se aplecă încet în față, lipindu-și ușor gura moale de a lui. Avea buzele reci de la aerul răcoros al nopții, dar se gândi că o putea încălzi el destul de repede.

Colin oftă prelung, după care-și lipi obrazul de al ei, ca să o încălzească cu căldura corpului său. Și îi inspiră parfumul. Ah, Madeleine!

– Ce s-a întâmplat cu Louisa? șopti ea lângă obrazul lui, trăgându-se un pic mai aproape de el.

– Chiar îți pasă?

Ea se lăsă pe spate și ridică din umeri, uitându-se într-un punct fix peste umărul lui.

– Louisa a fost încântată să mă vadă viu și nevătămat. S-a căsătorit cu Marcus. Cred că vor fi foarte fericiți împreună, și nimic nu mă face mai fericit decât să știu că vor fi bine mersi... sau, mă rog, poate doar să știu că îmi voi petrece restul vieții cu tine.

Se așternu tăcerea cât timp ea asimilă informația aceea.

– O iubești? îl întrebă apoi, foarte fermă.

– Da.

Madeleine dădu să se îndepărteze de el, doar că el nu era pe cale s-o lase să plece din nou. Brațul lui o trase mai aproape și o îmbrățișă strâns.

– O iubesc așa cum iubesc... amintirile tinereții. Sau cum le iubesc pe surorile mele Genevieve și Olivia, sau... Ei bine, doar nu puteam să spun „Nu, nu o iubesc, Mad", pentru că nu e adevărat și nu o să te mint niciodată. Dar nu înțelegi? Tu ești... inima mea. Tu ești iubirea

pentru mine. Și sunt îndrăgostit de tine iremediabil. Pur și simplu nu pot să trăiesc fără tine. Te... e, hai, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă lăsa să continui să vorbesc așa... ca un idiot amorezat. Înțelegi despre ce vorbesc? Spune-mi că înțelegi...

Madeleine afișă zâmbetul acela strălucitor al ei și zise:

– Înțeleg.

Și în clipa aceea simți explodând în pieptul lui ceva ce cu siguranță însuma toată bucuria din univers.

– Și crezi că o să-ți placă să duci o viață de femeie măritată, aici în Sussex Downs, Madeleine? O să-ți placă să trăiești la o fermă?

– Nu știu, răspunse ea, complet sinceră.

Colin zâmbi un pic atunci.

– Cred că asta va trebui să fie suficient.

– O să fac tot posibilul, adăugă ea în grabă.

– N-o să ne plictisim nici o clipă, îi promise el, la fel de repede.

– Nu, aprobă ea, cu sufletul la gură.

– Poate chiar o să devenim oameni serioși în zece ani sau așa ceva...

Madeleine inspiră adânc, adunându-și tot curajul, după care oftă prelung și zise:

– Nu mai contează cum o să devenim, câtă vreme sunt cu tine.

Își mutase privirea de la el când rostise afirmația aceea. Colin se ghidă după instinct și-și atinse obrazul de al ei. Și după cum bănuise, simți într-adevăr fierbințeala îmbujorării care-i acaparase chipul. Spusese destul de grăbit cuvintele acelea. Ce fată curajoasă!

După aceea își mută din nou privirea spre el, și Colin îi cuprinse bărbia cu mâna.

– Exact, zise el calm.

Și cu toate că era aproape la fel de înspăimântat ca ea, decise că din clipa aceea avea să fie curajos de dragul ei. O va proteja pentru tot restul zilelor lui și se va asigura că nu-i va mai fi niciodată frică de nimic. Și că nu va mai fi niciodată singură. Madeleine îl transformase într-un erou. Și tocmai de aceea avea de gând să fie eroul ei pentru tot restul vieții lui.

Se simțea zăpăcit și amețit de fericire la gândul de a trăi pentru totdeauna cu Madeleine.

– Te iubesc, Colin, zise ea. Și tu ești inima mea, să știi!

– Ah! Foarte bine! exclamă el fericit. Și în caz că erai curioasă... știu o infinitate de feluri prin care pot să-ți arăt cât de mult te iubesc...

– Atunci, te rog, să începi chiar acum, îi porunci ea.

N-ar fi putut sub nici o formă să nesocotească un ordin direct! Așa că o trase în brațele lui și începu să-i arate cât de mult o iubea...

Mulțumiri

Vreau să transmit recunoștința mea profundă tuturor oamenilor absolut minunați de la Avon Books/HarperCollins care m-au făcut să mă simt bine-venită și apreciată, și în special redactorului meu iscusit și adorabil, May Chen. Lui Karen, Melisei și lui Toni pentru umorul lor nesfârșit și pentru prietenia lor. Și, în ultimul rând, dar totodată cel mai important, agentului meu extrem de talentat, Steve Alxerod, care va fi mereu unul dintre cele mai frumoase lucruri care mi s-au întâmplat în viața asta.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Petitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*
Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*
Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*
Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*
Victoria Alexander, *Dragoste de probă*
Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*
Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*
Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*
Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*
Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*
Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*
Anna Harrington, *Secrete și tentații*
Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*
Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*
Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*
Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*
Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*
Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*
Alissa Johnson, *Aproape o lady*
Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*
Lorraine Heath, *Ultimul rebel*
Mia Marlowe, *Darul atingerii*
Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*
Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*
Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*
Cara Elliott, *Tentația păcatului*
Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*
Lorraine Heath, *Intenții vinovate*
Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*
Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*
Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*
Lorraine Heath, *Iubire fără mască*
Cara Elliott, *Tentații periculoase*
Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*
Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*
Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*
Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

vor apărea:
Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*
Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*